BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

HAFSAH FAIZAL

Pe urmele flăcării

Oamenii trăiau pentru că ea ucidea.

Oamenii mureau pentru că el trăia.

COLECȚIA YOUNG ADULT

HAFSAH FAIZAL

PE URMELE FLĂCĂRII

Seria Nisipurile din Arawiya #1

Original: *We Hunt The Flame* (2019)

Traducere din limba engleză:
OANA DUŞMĂNESCU

virtual-project.eu

— 2019 —

Mamei mele,
care mi-a şlefuit inima,
şi tatălui meu,
care mi-a oţelit-o.

Iubirea e pentru copii, a grăit copila.
Moartea e pentru nebuni, a grăit umbra.
Bezna e destinul meu, a rostit băiatul.
Credinţa e căderea mea, a grăit vulturul.
Suferinţa e soarta noastră, a zis frumuseţea.
Şi cu toţii se înşelau amarnic.

Arawiya
Alderamin
Almas
Sultan's Keep
Sarasin
The Wastes
Leil
Sharr
Demenhur
Chali
Pelusia
Zaram
The Empty Forest

PARTEA ÎNTÂI
Argintiu ca semiluna

Capitolul 1

Oamenii trăiau pentru că ea ucidea. Şi, dacă asta însemna să înfrunte tărâmul Arz chiar şi acolo unde soarelui îi era teamă să răsară, atunci aşa să fie.

Uneori, într-o zi mai bună, Zafira bint Iskandar se credea mai curajoasă decât soarele însuşi. În cea mai mare parte a timpului, nu mai aştepta ca veşnic întunecatul Arz să rămână în urma ei şi se înfigea hotărâtă în câmpiile din califatul ei, cu zăpada lor blestemată cu tot.

Azi era una dintre zilele acelea, în ciuda coarnelor pe care le simţea tăioase în palme. S-a eliberat din închisoarea blestemată a pădurii, prefăcându-se că oftatul se datorează unei misiuni îndeplinite, nicidecum unei spaime cuibărite adânc în inima ei. Soarele dimineţii a întâmpinat-o sărutându-i obrajii.

Marhaba[1] şi ţie, laşule.

Lumina zilei era mereu palidă în califatul Demenhur, pentru că soarele însuşi nu ştia ce să facă în privinţa zăpezii care ar fi trebuit să fie nisip.

Înaintea ochilor ei, marea de alb se vălurea moale şi neatinsă, oferindu-i un moment de satisfacţie în singurătate, chiar dacă degetele de la picioare îi amorţiseră, iar aerul rece o strângea de nas. Căci într-un califat unde exista pericolul ca acţiunile unei femei să se întoarcă împotrivă-i, nu era deloc uşor să te prefaci a fi bărbat. Mai ales când avea rotunjimi, glas şi umblet de femeie.

Trăgea după ea carcasa cerbului, lăsând în urmă abur şi o dâră însângerată în zăpadă. În aer plutea o promisiune. O neclintire bizară a pământului şi a copacilor şoptitori.

Nu e nimic. Paranoia avea felul ei de a se insinua exact când şi-o dorea mai puţin. O copleşeau emoţiile din cauza nunţii care se apropia, asta era tot.

Sukkar a nechezat de lângă parul putrezit de care-l priponise, una cu împrejurimile, în veşmântul lui aproape

---

[1] „Bun venit”, în arabă, în original (n. t.).

alb. Cât timp fata i-a legat repede cerbul de şa, armăsarul a rămas cuminte, la fel de dulce ca numele pe care i-l dăduse[2].

— Am avut noroc la vânătoare azi, i-a spus ea calului care n-o ajutase cu nimic.

Apoi i s-a suit în spinare.

Sukkar n-a reacţionat, mulţumindu-se să scruteze depărtarea înspre Arz ca şi cum vreun ifrit[3] ar fi urmat să sară de undeva şi să-l înghită cu totul.

— Ticălosule, a zis Zafira, cu un zâmbet pe buzele amorţite.

Deşi erau cu toţii nişte laşi când venea vorba despre pădure – toate cele cinci califate care formau Arawiya se temeau de Arz, căci acesta mărginea şi acele tărâmuri. Era un blestem pe care-l împărţeau de când pământurilor li se furase magia. *Baba*[4] o învăţase pe Zafira că Arz era, în multe feluri, doar o pădure. O învăţase cum să se folosească de aceasta în avantajul propriu. O învăţase cum să creadă că poate îmblânzi pădurea, deşi, în realitate, nu putea. Nimeni nu putea.

Moartea lui o dovedea cu vârf şi îndesat.

Zafira l-a cârmit pe Sukkar departe de pădure, spre luminiş, pătrunzând mai adânc în Demenhur. Dar ţinutul Arz cerea întotdeauna să-l priveşti încă o dată. Fata s-a oprit şi s-a întors.

Pădurea o privea. Respira. Copacii ei scheletici îşi întindeau degetele noduroase în umbra rotitoare.

Unii spuneau că pădurea devora oameni aşa cum vulturii devorau cadavrele. Cu toate acestea Zafira se-ntorcea, zi după zi, vânătoare după vânătoare. Era conştientă că fiecare incursiune putea fi ultima şi, deşi jurase că nu se teme prea tare, cea mai mare spaimă era să nu cumva să se rătăcească.

Totuşi, undeva, pe dinăuntrul ei, era o vibraţie care o făcea să savureze vizitele acestea în miezul întunericului.

---

2 Zahăr, în arabă în original (n. t.).
3 Personaj din mitologia arabă, un fel de spirit supranatural (n. t.).
4 Tată, în arabă în original (n. t.).

Ura ţinutul Arz. Îl ura atât de mult, încât tânjea după el.

— Ahh, avem timp să ne holbăm la Arz în fiecare zi nenorocită, i-a zis lui Sukkar, cu un tremur în glas. Trebuie să ne-ntoarcem până la nuntă, altfel Yasmine o să ne taie capetele.

Nu că lui Sukkar i-ar fi păsat. Zafira a plescăit şi l-a mânat înainte. Muşchii încordaţi ai calului se relaxau pe măsură ce distanţa dintre ei şi Arz creştea.

Asta până când aerul s-a îngreunat de o altă prezenţă.

Fetei i s-a zbârlit părul de pe ceafă. A aruncat o privire îngrijorată peste umăr. Ţinutul Arz se holba la ei, parcă respirând întretăiat. Nu – oricine ar fi fost, se afla aici, în Demenhur, imitând tăcerea aproape la fel de bine ca ea.

Aproape.

Lucrul de care se temea mai tare decât că s-ar putea rătăci în Arz era că va fi prinsă de cineva care să dea în vileag că nu era vânător, ci *vânătoreasă,* o fată de 17 ani ascunsă sub pelerina misterioasă şi greoaie a tatălui său, de fiecare dată când ieşea de vânătoare. Atunci va fi abandonată şi toate victoriile ei vor fi luate în derâdere. Identitatea ei va fi dezvăluită cu răutate. Gândul acesta îi făcea inima să bată cu putere, *bum, bum, bum,* din ce în ce mai rapid.

L-a întors pe Sukkar cu faţa înspre Arz, încercând să-l facă să nu şovăie, în timp ce o poruncă rostită cu voce joasă era purtată de vânt, vorbe indescifrabile.

— Yalla[5], l-a îndemnat ea, cu voce gâtuită.

Calul şi-a scuturat coama şi a înaintat fără să se împotrivească. Aerul s-a întunecat pe măsură ce s-au apropiat de pădure. Ce ciudat, Zafira se îndrepta *spre* necunoscut la primul semn de primejdie mortală.

Frigul a muşcat-o de faţă. Un fulger negru s-a repezit din dreapta ei, un al doilea fulger – din stânga. *Cai.* Şi-a muşcat buza şi l-a rotit pe Sukkar între ei, ferindu-se de un obiect care i-a zburat pe deasupra capului.

— Qif[6]! a strigat cineva, dar ce tâmpit s-ar fi *oprit?*

---

[5] „Haide, să mergem”, în arabă în original (n. t.).

[6] „Stai, rămâi pe loc!” în arabă în original (n. t.).

Sukkar a încremenit la graniţa ţinutului Arz, iar Zafira s-a smucit în şa – o mişcare bruscă, menită să-i reamintească faptul că el nu s-ar fi aventurat niciodată atât de aproape. Mirosul de lemn şi de mucegai acru i-a asaltat simţurile îngheţate.

— Laa. *Laa*[7]*.* Nu acum, ticălosule, a şuierat fata.

Sukkar şi-a dat capul pe spate, dar nu s-a mişcat. Zafira s-a zgâit în bezna tăcută, cu respiraţia întretăiată. Ţinutul Arz nu era locul potrivit în care să te-ntorci cu spatele; nu era locul unde să fii prins cu garda jos şi nebănuitor şi…

Înjurând, fata l-a răsucit pe Sukkar, în ciuda protestelor acestuia.

Vântul vuia, rece şi tăios. Zafira simţea dureros în spinare răsuflarea ţinutului Arz. Apoi a zărit doi cai pufnind la câţiva paşi depărtare, cu veşminte negre ca văzduhul nopţii, cu trupurile puternice acoperite de zale. Cai de luptă.

Crescuţi într-un singur loc: în califatul vecin, Sarasin.

Sau poate la Fortăreaţa Sultanului. Era greu de spus, de vreme ce sultanul din Arawiya îl asasinase de curând cu sânge-rece pe califul din Sarasin, preluând ca un nelegiuit controlul asupra pământului şi armatelor de care de fapt nu avea nevoie – nu atâta vreme cât Arawiya se afla sub puterea sa şi cât avea Garda Sultanului la dispoziţie. Califii existau pentru echilibru. Nu trebuia să-i *ucidă.*

În şeile cailor lor, călăreţii aveau braţe musculoase şi încordate şi chipuri cu trăsături aspre. Aveau culoarea oamenilor care trăiau în bătaia soarelui, în mişcările de flux şi reflux ale deşertului, după care tânjea Zafira.

— Yalla, Vânătorule, a spus bărbatul mai masiv, de parcă ea ar fi fost o vită bună de mânat; ochii fetei au căzut asupra iataganului din mâna lui.

Dacă Zafira s-ar mai fi îndoit asupra locului de baştină al bărbatului, timbrul vocii lui a fost suficient ca s-o lămurească. I s-a pus un nod în gât. Să fii urmărit de demenhunii bârfitori era una; să fii atacat de sarazini era cu totul altceva.

---

[7] „Nu”, în arabă în original (n. t.).

Şi-a plecat capul pentru ca gluga să-i acopere şi mai mult chipul. Învinsese întunericul; ucisese iepuri şi căprioare. Dar nu stătuse vreodată în faţa tăişului unei săbii.

Totuşi, în ciuda forţei lor, bărbaţii au păstrat distanţa. Chiar şi lor le era teamă de Arz. Zafira a ridicat bărbia.

— Pentru ce? a întrebat ea tărăgănat, peste şuieratul vântului, stârnit dintr-odată.

Avea oameni de hrănit şi o mireasă frumoasă ca luna de la care trebuia să-şi ia rămas-bun. *De ce eu?*

— Ca să-l întâlneşti pe sultan, a spus bărbatul mai scund.

Sultanul? Cerule mare. Omul acela a tăiat mai multe degete de la mâini decât fire din propriul păr. Legenda spunea că fusese bun odinioară, dar Zafirei îi venea greu să creadă una ca asta. Era sarazin prin naştere şi sarazinii, aşa i se spusese întreaga viaţă, veneau pe lume fără vreun strop de bine în inimile lor.

Un val de panică i-a cuprins din nou pieptul, dar şi-a coborât glasul.

— Dacă sultanul voia să mă vadă, trebuia să mă respecte şi să-mi trimită vorbă scrisă, nu potera de ogari. Nu sunt vreun criminal.

Omul cel scund a deschis gura, ca să protesteze pentru că fusese comparat cu un câine, dar celălalt şi-a răsucit sabia şi s-a apropiat.

— Nu e o rugăminte.

A urmat o pauză, de parcă şi-ar fi dat seama că teama de Arz nu i-ar fi permis să înainteze mai mult, apoi a adăugat:

— Yalla. Vino mai în faţă.

Nu. Trebuia să existe o cale de scăpare. Zafira şi-a ţuguiat buzele, dându-şi seama de ceva. Pentru un singur lucru în afară de barbarie erau cunoscuţi sarazinii, şi acela era mândria.

A şoptit dulcegării la urechea lui Sukkar. Poate din cauza bărbaţilor, poate din cauza cailor de luptă, puternici şi teribili, credinciosul ei armăsar a făcut un pas înapoi. Se aventurase mai mult decât oricând în ţinutul Arz, iar Zafira

urma să-l tortureze mai departe. Fata i-a zâmbit pieziş bărbatului, cu buzele crăpate şi decolorate din cauza frigului.

— Veniţi şi prindeţi-mă.

— N-ai unde să te duci.

— Uiţi, sarazinule, Arz e a doua casă pentru mine.

A mângâiat coama lui Sukkar, şi-a luat inima-n dinţi şi l-a călăuzit spre întuneric.

Acesta a înghiţit-o cu totul.

A încercat din răsputeri să nu se lase ademenită de felul în care o întâmpina, de şoaptele extaziate care-i alintau urechile. Un talaz în sângele ei. O foamete în vene.

Copacii întunecaţi se înălţau încremeniţi şi ciudaţi, cu frunze tăioase şi scânteietoare. În depărtare a auzit galopul copitelor şi strigătele sarazinilor ce veneau pe urmele ei. Plantele agăţătoare se încurcau în picioarele lui Sukkar, iar ochii Zafirei aproape au căzut în orbire.

În afara răsuflării înfricoşate, Sukkar era tăcut, din fericire; Zafira încerca să dibuiască prezenţa bărbaţilor, în timp ce inima îi bătea cu bubuit răsunător. În ciuda spaimei lor, o *urmaseră,* pentru că mândria era un lucru periculos.

Totuşi numai tăcerea îi reverbera în urechi – ca momentul de după ce scoţi o sabie din teacă. Ca pauza de după primul şuierat al vântului.

Plecaseră.

Pentru prima dată, fata a apreciat stranietatea înspăimântătoare şi nesfârşită a ţinutului Arz, care-i făcuse pe bărbaţi să dispară. Cei doi sarazini puteau fi deja la multe leghe depărtare şi nici ei, nici ea n-aveau de unde să ştie asta. Aşa era ţinutul Arz. De-asta atât de mulţi oameni care intrau aici nu se întorceau vreodată – nu-şi mai *găseau* drumul înapoi.

Un şuier de-abia perceptibil a răzbătut dinspre est, încremenindu-i pe ea şi pe Sukkar. Distingea puţin din veşmântul lui alb, dar anii în care se tot întorsese aici îi ascuţiseră auzul mai bine decât orice lamă. În Arz, vedea cu urechile. S-a auzit ecoul unor paşi şi temperatura din

jurul lor a scăzut brusc.

— E timpul să mergem acasă, a murmurat Zafira, iar Sukkar a înaintat tremurând, călăuzit de mâna ei şi de acea şoaptă zorită a inimii ei.

Se potolea doar când o simţea pornind la drum.

Bezna a făcut loc unui cer de-un albastru blând şi unei raze difuze de soare. Dintr-odată, fata a simţit un abis adânc, iar frigul i-a înţepat nările, plin de iz de metal şi un strop de ambră.

Sarazinii, se părea, nu fuseseră la fel de norocoşi. De cât timp intraseră toţi trei în Arz? Nu părea să fi trecut mai mult de douăzeci de minute, dar poziţia soarelui îi spunea că se scursese cel puţin o oră.

Zafira nu voia să ştie dacă sultanul trimisese, de fapt, după ea. Sau, mai ales, *de ce.* Acest *de ce* îl făcea pe Sukkar să fornăie sub ea, foarte atent. *Fiecare lucru la vremea lui,* părea el să spună.

Acolo unde stătuseră caii de luptă, zăpada era acum netedă şi…

Fata a tras de frâiele lui Sukkar.

O femeia stătea pe câmpia albă.

O mantie grea şi cenuşie, nu, *argintie* şi strălucitoare, îi acoperea umerii zvelţi, deasupra unei rochii roşii, cu trenă. Gluga ridicată îi mărginea creştetul părului cărunt, la fel de alb ca zăpada. Buzele îi erau purpurii, o dâră de sânge.

Zafira putea să jure că femeia nu fusese acolo o clipă mai devreme. Inima a început să-i bată repede în piept.

Ţinutul Arz corupe minţile leneşe.

— Cine ar fi zis că poţi ucide atât de iute, a spus femeia cu un glas mătăsos.

Ţinutul Arz dădea şi voci iluziilor sale?

— Nu sunt o asasină. Doar am scăpat de ei, a spus Zafira, dându-şi seama un pic cam târziu că n-ar trebui să răspundă unei halucinaţii. Nu-i omorâse ea pe oamenii aceia – *nu-i aşa?*

— Isteaţă mişcare, a spus femeia zâmbind, după o scurtă pauză. Ai ieşit de-acolo vie şi nevătămată.

O pală de vânt i-a umflat mantia. Ochii ei întunecaţi au

plutit spre liziera de copaci din Arz cu un amestec straniu de teamă şi – *cerule mare* – adoraţie.

Femeia ba tremura, ba împietrea. Era reală şi totuşi nu.

— Seamănă mult cu Sharr, nu-i aşa? a zis şi a clătinat apoi din cap, cu mişcări studiate.

Când a auzit de Sharr, Zafirei a început să-i clocotească teama în vine.

— Ah, cum să te necăjesc cu aşa o întrebare? a continuat ea. Doar nu ai fost încă pe insulă.

Eşti reală? Ar fi vrut Zafira s-o întrebe. În schimb a întrebat:

— Cine eşti?

Femeia a fixat-o cu o privire scânteietoare, adunându-şi la piept mâinile dezgolite. Oare nu-i era frig? Zafira a strâns între degete frâiele lui Sukkar.

— Spune-mi de ce vânezi?

— Pentru poporul meu. Ca să-mi hrănesc oamenii, a răspuns ea.

Spinarea o durea şi cerbul începuse să se împută. Femeia a plescăit din limbă încruntându-se puţin, iar Sukkar a tremurat.

— Nimeni nu poate fi atât de pur.

Probabil că Zafira a clipit, pentru că, deodată, s-a trezit că femeia era mai aproape de ea. A mai clipit o dată, în ciuda eforturilor de a rezista tentaţiei, şi femeia s-a îndepărtat din nou.

— Auzi răgetul leului? Îi simţi chemarea?

De unde a apărut nebuna asta?

— Taverna e în sooq[8], dacă vrei mai mult arak[9].

Dar candoarea obişnuită a Zafirei era zădărnicită de nodul din gât.

Femeia a râs, ca un zornăit care a încremenit aerul. Apoi viziunea Zafirei a tremurat, iar neaua s-a îmbrăcat deodată în umbre. Negrul a invadat albul, întinzându-şi lianele întunecate spre gleznele Zafirei.

— Nepreţuită Vânătoreasă, o femeie ca mine nu are

[8] Piaţă, bazar, în arabă în original (n. t.).
[9] Băutură spirtoasă din anason (n. t.).

nevoie să bea.

Vânătoreasă. Frâiele au alunecat din mâinile Zafirei.

— De unde… a început ea, dar vorbele i-au murit pe limbă.

Femeia a zâmbit cu subînţeles, pătrunzându-i Zafirei până în inimă. Era felul acela de zâmbet care-nsemna că-i ştie secretele. Felul acela de zâmbet care însemna că nimeni nu era în siguranţă.

— Tu îţi vei găsi mereu calea, Zafira bint Iskandar, a spus femeia.

Părea aproape tristă, deşi sclipirea din ochii săi spunea cu totul altceva.

— Pierdută ar fi trebuit să rămâi, copilă blestemată.

Mantia ei argintie a scânteiat când s-a răsucit; pesemne că Zafira a clipit din nou.

Pentru că femeia a dispărut.

Zafirei îi ajunsese inima în gât. Numele ei. Acel zâmbet. Acum nu mai era nicio o urmă de negru curgător sau de vreo mantie argintie. Zăpada era neatinsă, iar ghearele din mintea ei se descleştaseră.

Apoi Sukkar a luat-o la goană înainte ca fata să apuce să-l strunească.

A ţipat împleticindu-se, ridicându-se în picioare ca să nu cadă în zăpadă. Calul şi-a continuat cursa nebună până când a ajuns pe buza râpei, unde s-a oprit brusc.

Zafira s-a smucit înapoi, înjurând neîncetat, până când Sukkar şi-a plecat capul cu un fornăit demn. *Respiră. Socoteşte bine.* A privit din nou în urma ei, la pădurea veşnic întunecată, dar femeia era de nezărit. Aproape ca şi cum Zafira îşi închipuise întreaga întâlnire.

Poate că, de fapt, chiar şi-o închipuise. Zafira cunoştea ţinutul Arz mai bine decât multă lume, asta însemnând că înţelegea că nimeni nu-i poate cunoaşte *vreodată* tainele. A te încrede în viclenia sa însemna o condamnare la o moarte chinuitoare.

Auzi răgetul leului?

Însă nu un răget auzea Zafira. Altceva pândea din beznă, ademenind-o. Crescând cu fiecare incursiune a fetei. Era

ca şi cum un fir din inima ei se deşirase în pădure şi încerca s-o atragă înapoi.

A inspirat profund. Epuizarea o făcuse să şi-o imagineze pe femeie, asta era tot.

Iar acum întârziase. L-a strunit pe Sukkar cu un oftat. Trebuia să se îmbrace în rochie şi să meargă la nuntă.

Capitolul 2

Oamenii mureau pentru că el trăia. Şi dacă aceasta era singura cale de a supravieţui, atunci aşa să fie.

Acum trei nopţi fusese un viscol neobişnuit de puternic în califatul vecin, Demenhur, iar în Sarasin era mai frig din cauza asta. Combinaţia dintre căldura deşertului şi răcoarea ciudată îi zgâlţâia oasele lui Nasir, dar se afla aici, departe de căminul său din Fortăreaţa Sultanului, mica fâşie de pământ de unde sultanul conducea cele cinci califate ale Arawiyei.

Misiunile în Sarasin îi aduceau lui Nasir un soi pe nostalgie pe care n-o putea înţelege. Deşi nu trăise vreodată acolo, era califatul strămoşilor săi, iar asta era şi familiar, şi bizar în acelaşi timp.

Venea aici pentru un singur lucru: crima.

Leil, capitala califatului Sarasin, era plin de oameni înarmaţi, cu turbane azurii. Trei dintre ei păzeau intrarea în oraşul mărginit de ziduri. Cu şalvari fluizi în locul pantalonilor strânşi pe picior, atârnaţi în jurul şoldurilor, cu braţe goale, musculoase şi bronzate. O pală de aer deşertic a adus mirosul de mosc al nisipurilor fierbinţi, laolaltă cu zgomotul unor ciondăneli de copii şi al mustrărilor adulţilor.

Nasir a cercetat din priviri gărzile şi a descălecat din şaua iapei sale cu un oftat greoi. N-avea nevoie de o încăierare cu o hoardă de ţărănoi.

— Se pare c-o voi lua pe drumul cel lung, a murmurat, mângâind-o pe Afya pe coaste.

Iapa a nechezat, iar el a mânat-o pe lângă o cămilă cu moacă adormită. Era calul mamei sale, numită după preferata ei din cele Şase Surori ale Veşniciei.

A urcat pe un morman de lăzi învechite şi a sărit dintr-un umbrar în altul pe clădirile din împrejurimi, echilibrându-se pe pietrele ieşite în afară. În urechi nu-i răsunau decât ordinele primite de la sultanul Arawiyei. Glasul sultanului i se părea un şarpe ce i se strecura uşor

prin vene şi-i străpungea inima cu veninul său.

A escaladat zidul şi a sărit cu o uşurinţă exersată pe cel mai apropiat acoperiş, ocolind covorul decorativ din centrul acestuia, aşternut într-o parte cu perne ornate cu pietre preţioase.

Cerul Sarasinului era la fel de mohorât ca gândurile sale şi veşnic îmbrăcat în cenuşiu, înviorat doar de freamătul nerăbdător al cursei de cămile ce urma să aibă loc. Pe el cursa îl interesa prea puţin – era aici pentru acoperirea pe care i-o oferea şi pentru omul pe care spera să-l găsească.

A sărit pe următorul acoperiş şi s-a legănat când lama unei săbii i-a sclipit la câţiva milimetri de faţă. O fată de vreo 13 ani a sărit în spate cu un geamăt, scăpând unul dintre cele două iatagane pe piatra de var plină de praf şi pierzându-şi concentrarea. Nasir a scos pumnalul, dar ultimul lucru de care avea nevoie era o crimă inutilă. *De parcă sunt vreodată necesare crimele tale.*

Şi-a dus un deget la buze, dar fata se holba cu gura căscată la ţinuta lui misterioasă. Portul unui asasin, cu mai multe straturi negre, gravate cu argintiu. Mânecile mulate se terminau cu mănuşi suple de piele, cu pumnale ascunse în pliurile lor. Eşarfa tradiţională cenuşie de la brâu era acoperită de o curea lată de piele în care avea mici lame şi teaca iataganului. Tot ansamblul fusese făurit în Pelusia, califatul avansat în mecanică, dar şi în agricultură, aşa că nu exista nimic mai fin.

— Hashashin[10]? a şoptit fata într-un fel care-i promitea că prezenţa lui va rămâne secretă.

Braţul fetei era înconjurat de o brăţară încolăcită, sub forma unui şarpe cu ochii bătuţi în pietre preţioase albastre.

Nu, voia Nasir să-i spună acelei voci uluite. *Asasinii duc vieţi onorabile.*

Fusese o vreme când un hashashin dansa şi cei răi piereau, negustorii ajungeau la putere, meşteşugurile se

[10] Sectă islamică şiită, care credea că toţi cei care nu au aceleaşi convingeri trebuie ucişi, uneori cu cruzime. De aici termenul de asasin (n. t.).

stingeau. Tăişul unei săbii schimba întreaga lume. Odinioară, fuseseră poeţi ai uciderii. Aveau onoare în crezul lor.

Dar vremea lor trecuse înainte de naşterea lui Nasir. El nu trăia. El exista. Şi nimeni nu pricepea diferenţa dintre cele două stări până când nu-nceta din viaţă.

Fata i-a zâmbit. Era prea blondă pentru standardele sarazine, cu un breton de păr alb până-n sprâncene, dar nu era neobişnuit ca trăsăturile demenhune să apară aici, mai ales în rândul femeilor. Califul din Demenhur era un nemernic care le-ar fi învinovăţit pe femei pentru bătrâneţe, dacă ar fi putut.

Fata şi-a luat iataganul continuând cu nişte manevre demne de laudă, care i-ar fi asigurat un binemeritat loc într-un clan de asasini, dar Nasir n-a comentat. Cuvintele puţine erau cele mai bune în lumea asta, unde un om întâlnit azi putea deveni mâine festinul viermilor.

A trecut pe lângă ea şi a sărit pe următorul acoperiş, care dădea spre nişte case de piatră maronie. Străzile de sub ele erau pustii, doar câte o cămilă era plimbată de ici-colo. Câteva felinare prăfuite atârnau de streşini, cu sticla de mult spartă în inima deşertului.

Acoperişurile se isprăveau, iar Nasir a sărit în mijlocul sooqului din Leil. Tarabele cu picioare instabile se întindeau în toate părţile, iar pânzele zdrenţuite şi multicolore ţineau umbră mărfurilor, ferindu-le de soarele slab. Putoarea de transpiraţie şi căldura făceau aerul greu de respirat. Câţiva ştrengari goi până la brâu se ascundeau pe sub mese şi printre fâşiile de cârpă şi o mulţime însemnată de oameni şerpuia printre tarabe. Aici, peisajul fantomatic prindea viaţă.

Ar fi fost şi mai aglomerat la ora prânzului, când aromele puternice de nucşoară şi sumac se întrepătrundeau cu cele ale mutabaqului umplut cu carne. Atunci negustorii serveau mâncarea minerilor care săpau după cărbune şi minerale într-unul dintre cele mai urâte locuri din Arawiya: Peşterile Leil.

Acum vânzătorii preamăreau alte mărfuri – suluri de

pânză în culori strălucitoare estompate de cerul mohorât; condimente în nuanţe atât de numeroase, încât ai fi putut picta un papirus; farfurii sculptate în piatră, cu desene atât de încâlcite, încât Nasir nu le vedea rostul.

A trecut pe lângă o ceată de femei şi aproape că a călcat peste un neguţător de sare care stătea cu picioarele încrucişate pe un preş, înconjurat de sacii cu marfa lui preţioasă şi cu un şoim cu privire tăioasă pe umăr. Bărbatul cu chip ars de soare a ridicat privirea şi şi-a arătat surâsul dinţos, bucuros de perspectiva unui nou client.

Până când a zărit portul lui Nasir şi sclipirea din ochii lui s-a transformat în frică.

Începuseră şi alţii să observe. O femeie a scăpat din mâini sacul de grăunţe abia cumpărat. Nasir şi-a plecat capul şi a mers înainte. Dacă ar fi trecut suficient de aproape, şoaptele lor i-ar fi zgâriat urechile. Dacă s-ar fi apropiat şi mai mult, ar fi îndrăznit să se uite la el. Ştiau cu toţii de ce venise Nasir, după felul în care era îmbrăcat.

Aşa că s-a prefăcut că nu vede când o pungă cu dinari i-a căzut din buzunar şi banii s-au risipit în praful drumului, nisipul acoperind imediat monedele argintii.

Era mai bine aşa. Era mai bine ca, în ochii lor, Nasir să fie la fel de rău ca sultanul Ghameq. Pentru că, în multe feluri, chiar era. Poate chiar mai rău.

Totuşi oamenii din Sarasin erau căliţi în faţa vieţii care devenea din ce în ce mai grea. Califul lor tocmai fusese omorât, iar pământurile le fuseseră abuziv confiscate de propriul sultan. Cu toate astea, niciunul nu părea mai tulburat decât înainte.

Ridicaţi-vă, le-a poruncit în gând. *Împotriviţi-vă. Luptaţi.*

Un râs amar şi autoironic i-a smuls un zgomot din străfundul pieptului. *Nici măcar tu nu te împotriveşti sultanului.*

Iar pe cei care îndrăzneau să-şi ridice capul, Nasir îi ucidea.

În cele din urmă a ajuns la uliţa de la capătul sooqului. O fată a clipit din ochii ei mari şi cenuşii şi a dispărut în

umbre, cu o pală de praf stârnită-n urma ei. Pisici ale deşertului se ascundeau în nisip, cu labe păşind tăcut şi cozi încolăcite. Câteva papirusuri jerpelite acopereau zidurile prăbuşite de piatră, mâzgălite cu versuri scrise de vreun nebun romantic, cu prea multă speranţă în inimă.

Mama lui spunea că un om fără speranţă era ca un trup fără suflet. Pierderea Surorilor, cu aproape un secol în urmă, îi lăsase pe oameni aşa, lipsiţi de magia de care depindea Arawiya. Şi aici, unde nisipul era funingine şi cerul era veşnic la asfinţit, nu mai era speranţă pentru nimeni, cu atât mai puţin pentru Nasir.

Un gardian a ieşit din umbră, cu nisipul sărindu-i din cizme. Nasir s-a holbat cu nepăsare rece la sabia lui scoasă din teacă.

— Stai, a spus gardianul, scoţându-şi în faţă pieptul şi burdihanul.

Unde găsesc proştii ăştia atâta mâncare?

— Cam târziu pentru asta, a zis Nasir cu calm.

A îndoit încheietura şi a scos un pumnal din mănuşă.

— *Stai,* am zis, a repetat paznicul.

Stătea semeţ, puţin prea proaspăt şi entuziast pentru o lume care urma să-l pună în curând la pământ.

Nasir urma să-i curme suferinţa. Lama lui a sclipit în lumina slabă.

— Ce ultime cuvinte demne de milă.

Paznicul a căscat ochii.

— Nu! Aşteaptă. Am o soră…

Nasir a făcut o piruetă completă ca să evite sabia străjerului şi i-a sfârtecat gâtul cu pumnalul. A târât cadavrul însângerat în umbră, apoi şi-a netezit veşmintele şi s-a întors pe uliţă, plimbându-şi mâinile peste zidul aspru de piatră ca să găsească un punct de sprijin. *O să fiu bătrân când se vor isprăvi toate astea.*

A escaladat zidul până pe acoperişul de la nord de sooq, sărind de pe o terasă pe alta până când a ajuns pe cea mai extravagantă clădire din calcar a oraşului, mai înaltă decât toate celelalte. Sediul faimos al Dar al-Fawda. Proprietarii curselor de cămile formau unul dintre cele mai cunoscute

grupuri pe care răposatul califat se prefăcuse că nu le observă.

Câteva paravane cu zăbrele şi perne luxoase erau risipite pe piatra alburie, toate în culori plăcute ochiului. Un dallah[11] şi un set de ceşti fără tortiţe stăteau într-o parte, pătate de cercuri negre. Cearceafuri răspândite şi şaluri mătăsoase umpleau întregul loc. Ştia ce se petrecuse pe acoperişurile astea şi era bucuros că nimerise la timp.

A dat la o parte un morman de perne de mătase şi s-a aşezat pe vine pe marginea acoperişului. Cerul cenuşiu nu dezvăluia ce moment al zilei era, dar, dedesubt, wadi[12]-ul unde urma să aibă loc cursa începea să atragă publicul – sarazini cu păr negru, piele măslinie şi ochi trişti. *Oamenii lui.*

Oameni nesăbuiţi, veniţi să-şi golească cuferele cu pariuri copleşitoare puse pe cămile. A oftat greoi şi a privit spre corturile din depărtare.

În orice moment.

Nasir a căutat în pliurile hainelor dulciurile pe care le păstrase de cu seară, dar degetele i-au atins suprafaţa rece a unui disc. Şi-a trecut degetul mare peste mozaicul din os de cămilă care decora cercul plat. În interior era un ceas solar îmbătrânit, cu patina dârelor turcoaz, cu sticla de mult crăpată. Odinioară scânteiase în palma unui sultan, şi s-a gândit…

Nu e momentul potrivit pentru amintiri, potaie. A tresărit la ecoul glasului tatălui său şi a scos prăjitura din hârtia mototolită.

Astea erau felurile subtile în care se putea simţi om, aşa cum se născuse. Un rest de prăjitură, păstrat pentru mai târziu. Un ceas solar care-i amintea de trecut.

Unde era băiatul ăla blestemat? Cămilele erau aduse la start, iar Nasir trebuia să coboare acolo înainte ca mulţimea să devină imposibil de străbătut. A bătut cu mâna în piatră, umplându-şi degetele de praf alburiu.

---

[11] Recipient pentru cafea, ibric, în arabă în original (n. t.).
[12] Vale, râpă, în arabă în original (n. t.).

O să-l sfâşii…

Trapa s-a deschis şi Nasir s-a răsucit, zărind un băiat cu coate noduroase care urca pe acoperiş. O pisică a deşertului a mieunat şi s-a încolăcit printre picioarele murdare ale copilului.

Nasir a ridicat din sprânceană.

— Nu te-ai grăbit deloc.

— Îmi… îmi pare rău. N-am scăpat de Effendi[13] Fawda.

Pielea maronie a băiatului era murdară de noroi. Stăpânul Dar al-Fawda nu era deloc un personaj respectabil, dar dacă băiatul voia să-l numească respectuos cu titlul de effendi, lui Nasir nu-i păsa.

— Totul e pregătit pentru tine, a zis băiatul, ca şi cum ar fi avut o misiune mai însemnată decât a-i spune lui Nasir unde se află bărbatul pe care-l caută.

Lui Nasir i-a plăcut că băiatului nu-i era teamă să-i vorbească. Îi era frică de el? Cel mai probabil. Dar nu-i era teamă să-i *vorbească.*

Nasir i-a cântat în strună, dând din cap.

— Îţi sunt recunoscător.

Când i-a mulţumit, băiatul a părut la fel de surprins pe cât se simţea Nasir. Înainte ca orgoliul să-l oprească, i-a întins copilului prăjitura. Un geamăt scurt a ieşit dintre buzele crăpate ale acestuia; a întins atent degetele, desfăcând hârtia de ceară cu o mutră uluită. Şi-a lins zahărul pe de degetele murdare şi lui Nasir i s-a strâns stomacul dintr-odată.

Nu vedea decât sânge, lacrimi şi întuneric. Speranţa din ochii băiatului, noroiul de pe faţă, oasele proeminente…

— Poţi să-mi… acorzi încă un favor?

Nasir a clipit în faţa siguranţei afişate de băiat. El nu făcea nimănui favoruri.

— Copiii sunt sclavi la curse, şi-a făcut el curaj. Poţi să-i eliberezi?

Nasir a privit spre wadi, spre copiii de-acolo. Vocea i-a sunat plată, indiferentă.

— Dacă nu mor la curse, vor muri oricum în altă parte.

---

[13] Domn, stăpân, în arabă în original (n. t.).

— Nu vorbeşti serios, a spus băiatul după o pauză prelungă, iar Nasir i-a observat cu uimire furia aprinsă din ochii întunecaţi.

Las-o să ardă, băiete.

— Salvarea e pentru eroi nesăbuiţi care nu vor exista vreodată. Ajută-te pe tine şi lasă-i pe ceilalţi.

Era un sfat pe care Nasir însuşi ar fi trebuit să-l urmeze, cu mai mulţi ani în urmă. S-a răsucit fără alte vorbe şi a sărit de pe acoperiş, lăsându-se iute la pământ.

Străjerii de la Dar al-Fawda, îmbrăcaţi în şalvari şi cu ţestele acoperite cu turbane negre, trândăveau în apropiere. Ofiţerii cu thobe[14] până la glezne şi mustăţi groase se foiau încontinuu. Nasir nu putea pricepe oribila modă a mustăţii fără barbă, dar bărbaţii ăştia credeau că o mustaţă e cu atât mai frumoasă cu cât e mai mare.

A aşteptat la umbra unui curmal şi, cu capul plecat, s-a strecurat în mijlocul unui grup de beţivi care se-ndreptau spre curse. Au trecut de câţiva agenţi de pariuri care stăteau pe taburete şi de nişte oameni care-şi încurajau favoriţii, aruncându-şi câştigurile subţirele pe fiorul unui rămăşag cu viaţă scurtă.

Mai multe cămile au intrat agale în wadi Erau şi câţiva copii, îmbrăcaţi doar în nişte şalvari plini de praf. Degetele lui Nasir s-au încordat când un bărbat a plesnit cu biciul un băietan ai cărui obraji luceau de lacrimi. Copilul şi-a frecat umărul înroşit, aruncând priviri ucigaşe.

Numai în Sarasin răzbunarea se putea naşte atât de devreme.

Foarte puţini protestau faţă de folosirea copiilor la curse, căci pe cât era mai uşor jocheul, pe atât era mai rapidă cămila, astfel că această atrocitate se perpetua. Lui Nasir îi fierbea sângele în vine, dar şi-a stăpânit tremuratul degetelor.

Monştrii nu se simt responsabili pentru cei nevinovaţi.

Când tovarăşii lui de chefuială s-au alăturat, în cele din urmă, mulţimii de pe margine, Nasir s-a îndepărtat de ei pe nesimţite, strângând din dinţi din cauza putorii. Şi-a

[14] Veşminte întregi care acoperă tot trupul, în arabă în original (n. t.).

croit drum printre oameni, lăsând în urmă pisici ale deşertului şi copii care căutau resturi de mâncare.

A ajuns la corturi.

Puţinele corturi în care a tras cu ochiul erau pustii. Conţineau tradiţionalul majlis[15], cu perne risipite pe podea pentru negocieri private sau pentru întâlniri intime. Semnul pajului, un şal roşu prins sub o piatră, stătea în dreptul celui de-al şaptelea cort, aşa cum fusese stabilit.

Nasir şi-a coborât mâna pe iataganul din dreapta sa.

Ţinta putea fi un tânăr sau cineva mai aproape de moarte. Putea avea copii care urmau să-l privească în ochii neînsufleţiţi şi să jelească un suflet care nu avea să se întoarcă vreodată.

E doar un nume. O bucată de papirus, rulat şi îndesat în buzunarul lui Nasir.

S-a strecurat înăuntru. Pereţii bejulii ai cortului decorau locul cu nişte lumini triste şi palide, printre rupturile din pânză şi vârtejurile lucioase de praf. Diverse suluri şi cărţi erau împrăştiate pe carpeta care acoperea nisipul. Un bărbat cu părul cărunt stătea aplecat deasupra lor, scriind la lumina unui felinar.

Strigătele şi încurajările mulţimii deveneau din ce în ce mai gălăgioase pe măsură ce începeau cursele. Aerul răsuna de mormăielile cămilelor şi de ţipetele copiilor din şeile lor. Bărbatul şi-a mângâiat barba, şoptind ceva ca pentru sine.

Nasir se întreba de ce nu simţea milă pentru oamenii pe care era trimis să-i asasineze. La un moment dat, inima lui încetase să mai înregistreze monstruozitatea faptelor sale şi nu avea de-a face cu întunericul care întina aceste pământuri. Nu, era propria lui operă.

El singur îşi cătrănea inima, nu altcineva.

Nasir s-a oprit văzând liniştea acelui bărbat şi s-a gândit să-l ucidă fără avertisment. Dar printre suluri a zărit câteva titluri în limba antică numită safaitică – chiar şi o relatare despre răposatul Leu al Nopţii, un om cu sânge amestecat care-şi dorise tronul Arawiyei, lăsând doar

---

[15] Un fel de salon specific ţărilor arabe (n. t).

moarte în urma sa în timpul îngrozitorului Măcel Negru.

Un cronicar. Bărbatul acesta era cronicar. Oare *de asta* trebuia să-l ucidă Nasir?

Şi-a înfipt mai bine piciorul în nisip, făcându-l să scrâşnească sub cizma sa. Bărbatul a ridicat privirea.

— Ah, ai venit. Ţi-a luat mult timp să mă găseşti.

Iritarea l-a copleşit pe Nasir. Nu se întâmpla prea des ca ţintele sale să-i vorbească, să nu i se împotrivească.

— Nu sunt vânător. Ucid doar la comandă.

Omul a zâmbit.

— Mare dreptate ai, hashashin. Dar după ce cade capul, restul îl urmează. L-ai doborât pe califul nostru şi, pentru că sunt sfetnicul lui de drept, te tot aşteptam încă de pe-atunci.

Un val de căldură a cuprins privirea bărbatului, iar Nasir a aruncat o ocheadă precaută în spate, dându-şi însă seama că *lui* îi era adresată. La fel ca recunoştinţa pajului de pe acoperiş. Dar asta, *asta* era de o sută de ori mai rea.

Nimeni n-ar trebui să arate bunătate ucigaşului său.

— Owais Khit, a spus Nasir încet.

Numele din buzunarul lui. Vocea îi era încărcată de semnificaţia unui sfârşit şi o ură amară şi-a înfipt colţii în inima lui.

Owais era aici pentru copiii de la curse, militând pentru eliberarea lor. Păcat că mai avea şi alte planuri. Unul dintre ele nu avea deloc de-a face cu califul mort şi asta i-a stârnit curiozitatea lui Nasir, oricât de mare ar fi fost trădarea. Pentru că în Arawiya puterea însemna moarte, în afara cazului în care se afla în slujba sultanului.

Bărbatul şi-a plecat capul.

— Eu sunt acela. Fă-o iute, dar să ştii că asta nu se va sfârşi odată cu mine.

— Vorbeşti despre trădare. Trădarea e lucrarea ta.

Lui Nasir n-ar fi trebuit să-i fie milă de el. Ar fi trebuit să-l ucidă pe bărbat înainte să-l privească în ochii căprui şi să-l cuprindă curiozitatea. Ce trădare era acolo, scrisă în cronicile istorice?

— Cine înfăptuieşte dreptate în numele sultanului

trădător? a întrebat Owais. Sultanul nu trebuia să ne ucidă califul, aşa crud cum era acesta. Nu avea niciun drept să ne ia pământurile şi să preia controlul asupra armatei din Sarasin. Suntem unul dintre cele cinci califate pe care trebuie să le guverneze. Gândeşte-te, băiete. Cu cinci califate la degetul lui mic şi cu Garda Sultanului la dispoziţie, de ce mai are nevoie de o armată? Oamenii tac de frică să nu crească taxele. Pacea e temporar asigurată – pentru ce? Eu n-am făcut altceva decât să scot la iveală motivul schimbării. De ce un tiran a luat locul bunului nostru sultan. Sultana nu l-ar fi primit cu braţele deschise dacă ar fi fost atât de rău. Ceva se pregăteşte în umbră, băiete. Curând, moartea va fi cea mai mică dintre orori.

Owais a ridicat bărbia, arătându-şi gâtul zbârcit.

— Fii iute. Ştiu că lucrarea mea va continua prin alţii. Poate că, într-o bună zi, va continua şi prin tine, iar Arawiya se va întoarce la măreţia de-altădată.

Imposibil, pentru un băiat cu mâinile pătate de sânge. A cărui inimă era la fel de neagră ca a aceluia pe care Owais voia s-o repare. Ceea ce încercau să facă acest bărbat şi oamenii lui urma să aibă o viaţă scurtă. Numărul lor scădea cu fiecare zi ce trecea – Nasir se asigura că aşa se-ntâmplă.

Iataganul a vuit când l-a smucit din teacă. Owais a expirat şi şi-a înfăşurat turbanul pe cap. Ochii i-au lucit în sclipirea lamei, un căprui strălucitor în spatele ridurilor bătrâneţii. Încă un zâmbet pe chipul bărbatului, iar Nasir şi-a amintit de momentul în care sultanul i-a înmânat bucata de papirus. S-a gândit la avertismentul lui Owais şi şi-a dat seama cât de absurd e să ucizi un om pentru simplul act de a citi.

Dar el nu lăsa nicio misiune neterminată.

Când metalul i-a atins pielea, omul a scos un soi de gâfâit. O ultimă urmă de emoţie înainte ca Nasir să ridice braţul şi sângele să ţâşnească liber. Undeva, nişte fii îşi pierdeau tatăl. Nepoţii îşi pierdeau iubirea vieţii lor.

A scos o pană din pliurile robei sale şi a înmuiat-o în sânge. A aşezat-o pe pieptul bărbatului, cu lamelele ei

negre îmbibate în roşul strălucitor al sângelui.

Oricine ar vedea-o ar şti cine e ucigaşul lui Owais. Ar şti că răzbunarea e imposibilă.

Hashashinul din Nasir s-a retras. A închis pleoapele bărbatului şi i-a îndreptat turbanul.

— Odihneşte-te în pace, Owais Khit min Sarasin.

Apoi Nasir şi-a umplut plămânii cu duhoarea bine cunoscută a sângelui şi a plecat.

A lăsat pânza cortului deschisă, pentru ca oamenii să ştie. Era singurul semn de îndurare pe care li-l putea arăta – un semn ca să-i ajute să-şi îngroape morţii. Oamenii nu l-ar fi considerat vreodată pe Nasir aliatul lor, dar în acest moment tânărul aproape c-a simţit că le-ar fi putut deveni aşa ceva.

Erau îndreptăţiţi să-l urască, pentru că Nasir omorâse mai mulţi oameni decât putea număra. Înainte conta. Acum nu era nimic mai mult decât o lovitură de sabie. Un alt suflet doborât.

Pentru oameni, el nu era Nasir Ghameq, prinţul moştenitor din Arawiya. Nu, el era cel care lua vieţi.

Prinţul Morţii.

Capitolul 3

În Demenhur, oamenii le învinovăţeau pe femei din cauza celor Şase Surori ale Veşniciei. Zafira ducea cu ea această felie de cunoaştere ca pe o vătămare care nu se va vindeca vreodată.

Cuvântul acela – *Vânătoreasă* – era ca un spin înfipt în rană, o durere nouă care-i strepezea dinţii. Ea fusese dintotdeauna Vânătorul. Ea însăşi îşi spusese dintotdeauna Vânătorul. Şi deşi era convinsă că şi-o închipuise pe femeia cu mantie argintie, iluzia asta îi reamintea că, orice ar fi făcut, vina putea fi mereu aruncată asupra ei.

Precum cele Şase Surori ale Veşniciei, care şi-au sacrificat vieţile pentru înflorirea Arawiyei, iar acum servesc drept parabole ale ruşinii.

Dacă Surorile ar fi fost bărbaţi, Arawiya încă ar fi avut magie. Dacă Surorile ar fi fost bărbaţi, califatele n-ar fi fost blestemate. Dacă Surorile ar fi fost bărbaţi, totul ar fi fost din nou cum era odinioară. Sau, cel puţin, aşa propovăduia califul demenhun.

Zafira însă credea altceva.

În timp ce ea şi Sukkar urcau ultimul deal care stătea între satul ei şi ţinutul Arz, fata şi-a dorit, mai mult decât orice, să poată fi ea însăşi. Şi-a dorit ca femeile să nu trebuiască să fie nişte creaturi neputincioase, aşa cum credeau despre ele bărbaţii din Demenhur. Singura ei consolare era faptul că nu toate cele cinci califate aveau aceleaşi vederi sucite. În Zaram, femeile puteau lupta în arene, cot la cot cu bărbaţii. În Pelusia, o califă guverna de una singură, înconjurată de Elita celor Nouă.

Zafira şi-a aranjat gluga. Dacă ar fi scăpat de constrângerile mantiei sale şi de faptul că se masca în bărbat, Demenhur n-ar fi ridicat-o în slăvi. Realizările sale s-ar preschimba în vinovăţie. O profeţie bolnavă a unui dezastru ce urmează să vină.

Ce gânduri mohorâte pentru o zi a nunţii.

O siluetă singuratică i-a apărut în faţa ochilor, iar Zafira

a avut un moment efemer de panică, înainte de a observa trăsăturile delicate şi buclele luminate de soare. Deen. Unul dintre cele patru suflete care ştiau că ea este Vânătorul din Arz. O aştepta cu o sabie în mână, neclintit în calea vântului rece. Zafira a descălecat şi l-a lovit uşor peste umăr.

— Într-o bună zi te vei aventura în beznă cu mine.

Deen a zâmbit, cu privirea atent îndreptată spre Arz, şi a rostit replica lui preferată:

— Dar azi nu e acea zi.

Fulgii de zăpadă îi împovărau buclele. Obrajii lui cu gropiţe erau rozalii din cauza frigului, iar prin haina verde i se ghiceau muşchii formaţi în lunile petrecute în armată.

— Ai fost plecată ceva vreme, a spus el, strâmbând din nas. Yasmine o să-ţi taie căpăţâna.

Zafira a rânjit strâmb.

— Nu şi dacă vede cerbul pe care l-am prins pentru ospăţul de la nuntă.

Deen şi sora lui, Yasmine, împărtăşeau aceeaşi frumuseţe delicată – părul ce strălucea ca bronzul şlefuit, trăsăturile rotunjite, ochii calzi, de culoarea alunei. El era frumos şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Însă după moartea părinţilor săi afişa un zâmbet pe care Zafira nu-l suporta, care încerca să-i mascheze suferinţa din privire.

Acum fruntea îi era străbătută de un rid adânc. Fata ştia că Deen n-o vedea prea bine dincolo de glugă şi eşarfă, dar expresia lui îngrijorată îi spunea că a văzut suficient.

— Te simţi bine? S-a întâmplat ceva în Arz, nu-i aşa?

— O mică sperietură, a zis ea zâmbind, căci el o cunoştea atât de bine. Ştii şi tu cum e.

El a mormăit ceva, iar ochii i s-au îndreptat din nou spre pădurea întunecată.

— Se apropie, nu-i aşa?

Nici nu trebuia să-i răspundă. Ţinutul Arz se furişa mai aproape în fiecare zi, înţepându-le hotarele cu rădăcini tăioase şi înghiţindu-le pământul. Dacă demenhunii credeau că vor muri din cauza ninsorii nesfârşite, era doar o chestiune de timp până când ţinutul Arz urma să le

absoarbă întregul califat – întregul *regat* –, lăsându-i pradă şoaptelor de coşmar şi monştrilor din bezna absolută.

— Azi-noapte am visat că eram pe Sharr.

Zafira a îngheţat la vorbele lui. Sharr. Care erau şansele să audă de două ori într-o singură dimineaţă numele acelui loc uitat de Dumnezeu? Era o insulă a răului, un loc primejdios în întunericul nopţii, sub lumina unui felinar. O temere îndepărtată, căci se afla dincolo de Arz.

Fusese odinioară o fortăreaţă-închisoare, înainte să fure magia şi Surorile. Acum era un loc sălbatic, periculos, cu oaze pline de violenţă, şi ameninţa Arawiya cu ţinutul Arz, fiecare copac fiind o santinelă în armata sa.

— În închisoarea care era mai demult?

Deen a clătinat din cap, cu o privire distantă.

— Eram prizonier în interiorul unui copac imens. Întunericul era des ca fumul. Şoapte, a spus, schimonosindu-se şi privind-o pe fată. Atât de multe şoapte, Zafira.

Ea nu i-a povestit despre şoaptele care-i umbreau fiece clipă. Deen a oftat.

— Nu ştiu ce-nseamnă asta, dar trebuia să mă bântuie taman azi, din toate zilele posibile?

— Măcar azi ai altceva la care să te gândeşti.

Ea i-a întins mâna, iar el şi-a încolăcit degetul mic înmănuşat cu al ei.

— Măi, să fie, ăsta e oare optimismul tău?

Zafira a izbucnit în râs, iar chipul lui a devenit serios. S-au îndreptat spre sat, cu gheaţa scrâşnind sub cizme.

— Ţi-o mai aminteşti pe Inaya?

— Fiica brutarului slăbănog? a-ntrebat Zafira.

Nimeni nu făcea pâine mai bună în satele din vest decât brutarul cel slăbănog. Fiica lui era o copilă cu grai blând, cu ochi atenţi şi cu pletele răvăşite precum coama unui leu. El a dat din cap.

— Brutarul a căzut zilele trecute şi nu se ştie dacă va mai putea merge vreodată. Aşa că umbla zvonul că ea va prelua brutăria.

Zafira a simţit un gol în stomac.

— Dimineaţă au venit nişte bărbaţi ai stăpânirii, când a deschis prăvălia, a continuat el.

Deen şi-a încleştat fălcile, iar Zafira şi-ar fi dorit să-i alunge încordarea cu degetele ei.

— Eram chiar acolo, îi vindeam nişte piei bătrânului Adib. Unul dintre ei a târât-o afară. Altul i-a ordonat unui dolofan să preia comanda şi acesta s-a aşezat în spatele tejghelei, probabil un om care n-a frământat o pâine în toată viaţa lui.

— Iar Inaya va fi măritată în câteva zile cu un bărbat pentru care va deveni o *soţie bună,* a încheiat Zafira.

Deen a aprobat în şoaptă.

Aceşti za'eem[16] conduceau doar satul lor, dar aşa se întâmpla aproape în toate satele. Toată lumea asculta de aiurelile califului – aiureli pe care sultanul lor cel inutil ar fi trebuit să le reducă la tăcere, dar de care nu-i păsa câtuşi de puţin. În general, Zafira nu pricepea rostul existenţei sultanului, de vreme de califii aveau voie să conducă după bunul plac.

Ba mai rău, majoritatea sătenilor credeau toate vorbele acestea bolnave – dacă aceşti oameni, disperaţi să arunce vinovăţia asupra cuiva, ar fi spus că sătenii vor muri de foame dacă o femeie va prelua brutăria, ei ar fi crezut. Definiţia pură a superstiţiei.

— Ahh, Deen, de ce?

Vederea Zafirei s-a întunecat de furie, iar Sukkar a fornăit îngrijorat.

— Apoi a mai fost o fată luna trecută, pe care au prins-o tăind lemne în Pădurea Pustie, acolo unde toţi nenorociţii de bărbaţi taie copaci, din tată-n fiu. De parcă mâinile ei ar fi ucis mai mulţi copaci decât doboară zăpada.

Deen i-a aruncat o privire.

— Îţi faci griji?

— Griji? s-a răstit Zafira, iar băiatul a zâmbit.

— Uneori uit că nu eşti ca mine. Doar să fii mai atentă, eh?

— Întotdeauna, a promis ea, exact când ajungeau la casa

---

[16] Om al stăpânirii, în arabă în original (n. t.).

lui şi a lui Yasmine.

Deen a făcut un semn spre uşă.

— Ea nu ştie. Nu e cazul să-i povestim azi nimic din toate astea. Mai ales cu ţapul ăla de za'eem care vine la nuntă.

Avea dreptate. Yasmine i-ar fi sfâşiat pe za'eem cu mâinile ei. Zafira i-a întins lui Deen frâiele lui Sukkar, iar el a plecat să se ocupe de cerb. Fata a urcat cele două trepte mici, dar, înainte să apuce să ciocănească, prietena ei a deschis brusc uşa, întâmpinând-o cu un chip îngrijorat şi mânios.

— Speram să zâmbeşti, a zis sec Zafira, intrând în casă.

Yasmine s-a încruntat şi mai tare.

— Oh, dar zâmbesc. Kharra[17], aş fi zâmbit şi mai tare dacă ai fi ratat de tot nunta.

Zafira a plescăit din limbă şi a tremurat uşor când a atins-o căldura focului.

— Ce guriţă spurcată.

— E aproape *ora prânzului.*

Yasmine a strâns din buze. Nu avea niciodată răbdare, spre deosebire de Deen.

— Sabar, sabar[18]. Am un motiv bun.

Zafira s-a gândit la fiica brutarului, Inaya, a cărei nuntă nu se arăta la fel de fericită ca a Yasminei. Şi-a lăsat gluga jos şi şi-a eliberat părul negru, frecându-şi braţele ca să alunge frigul ce-i intrase în oase.

Baba spunea că aici căldura fusese odinioară copleşitoare, cu dune de nisip de-a lungul acestui califat ca o oază. Zăpada cădea o dată pe an, până când au venit viscolele şi n-au mai plecat. Era aceeaşi zi în care ei şi cei din celelalte califate pierduseră magia adăpostită în fiecare dintre cele cinci minarete regale.

Zafira nu cunoscuse niciodată acea viaţă. Când straturile acvifere aduceau odinioară apa, când vindecătorii îi ajutau pe cei răniţi, iar fierarii lucrau metalul. Acum, magia era îndepărtată ca un miraj, iar pământurile zăceau în ruină,

[17] „Naiba să te ia", în arabă în original (n. t.).
[18] „Răbdare, răbdare", în arabă în original (n. t.).

totul înrăutăţindu-se pe măsură ce ţinutul Arz creştea.

Fiecare califat fusese lăsat cu un soi de blestem: zăpadă în Demenhur, pustietate în Sarasin, sol mort în Pelusia cea odinioară fertilă, nisipuri de neîmblânzit în Zaram. Doar Alderaminul trăia cum o făcuse dintotdeauna, izolându-se cu egoism de restul regatului.

Zafira a acceptat un castron cald de shorba[19] de la Yasmine şi a amestecat în lintea moale, aşezându-se apoi în faţa focului. A alungat nodul din piept, care apărea de câte ori se gândea la magia pe care nu avusese niciodată prilejul s-o experimenteze. La nisipul pe care nu-l simţise vreodată strecurându-i-se printre degete sau mişcându-i-se sub tălpi.

Yasmine s-a aşezat şi şi-a aranjat sub coapse rochia lungă până-n pământ. Era simplă, fără podoabe, dar Yasmine strălucea chiar şi îmbrăcată în zdrenţe. Zafira nu putea decât să-şi imagineze cum ar arăta ea îmbrăcată pentru nuntă.

Ceruri. Chiar în acea seară.

— Aştept un motiv credibil pentru întârzierea ta, dar ghici ce? a întrebat Yasmine în timp ce Zafirei i se topea lintea pe limbă.

— Nu ştiu dacă ar trebui să intru în jocul ăsta în ziua nunţii tale, a zis Zafira.

Se pregătiseră câteva săptămâni, dar ea tot nu era gata s-o vadă pe Yasmine cu altcineva, cu frumosul Misk Khaldun, pe jumătate sarazin. N-o să mai aibă unde să rămână peste noapte când singurătatea căminului ei devenea prea greu de suportat. N-o să se mai ghemuiască lângă Yasmine ca un copil rătăcit.

— Ce plictisitoare. Mi-e milă de cei care-l visează pe misteriosul Vânător în fiecare noapte.

— Nu sunt plictisitoare.

Yasmine a izbucnit în râs.

— Uneori, a spus ea, apoi a adăugat în şoaptă: *De cele mai multe ori.*

Zafira s-a strâmbat.

---

[19] Ciorbă, în arabă în original (n. t.).

— Nu-mi place când nu-ţi asumi niciun risc, băbuţo, a necăjit-o Yasmine. Dar califul este în Casa Veşniciei, umblă zvonul. Atât de aproape de noi!

— Nu pricep de ce asta e atât de palpitant, a zis Zafira.

De fapt, sângele începea să-i fiarbă, căci şoaptele femeii cu mantie argintie îi răsunau din nou în minte. *Vânătoreasa.* Laolaltă cu gândul la fiica brutarului. Had Ayman, Califul din Demenhur, auzise oare de Vânător? Oricum nu se-ntâmpla nimic palpitant în Demenhur care să-i umbrească faima. Yasmine a înghiontit-o în umăr.

— Oi. Dacă vine aici, la nuntă?

Zafira a izbucnit în râs.

— Da, sunt sigură că bătrânul a bătut atâta drum ca să te vadă pe tine măritându-te.

S-a aplecat deasupra focului, absorbind căldura.

— Şi dacă… Stai. Ce s-a întâmplat? a-ntrebat Yasmine, fixând-o pe Zafira cu o privire felină şi cu râsul stins.

Zafira a clipit, dându-se în spate.

— Ce vrei să spui?

Yasmine s-a apropiat şi mai tare, cu părul de culoarea bronzului strălucind în lumina vâlvătăii.

— Faţa ta e ca rulourile alea oribile cu carne pe care le face Deen; nu poţi ascunde niciodată nimic. Ce s-a întâmplat?

Zafira şi-a lins buzele. Faptul că fraţii Ra’ad ştiau că ea e Vânătorul din Arz îi aducea câteva belele, ca asta care lua naştere chiar acum.

— Am prins un cerb destul de mare. Ca să mănânce mai mulţi oameni diseară, dacă-l putem găti.

Zafira a dat shorba peste cap, încercând să prindă cu limba ultimele boabe de linte. Yasmine n-ar fi trebuit să-şi facă griji în ziua nunţii sale.

— Lasă-mă să-l ajut pe Deen.

A dat să se ridice, dar Yasmine a tras-o la loc, smucind-o cu putere de mantie. Zafira s-a aşezat cu un oftat exagerat.

— Nu-l ajuţi niciodată pe Deen când ajungi acasă – probabil că se ocupă chiar acum de cerb, s-a răstit Yasmine. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Hai să vorbim despre altceva. Cum ar fi Misk, a propus Zafira, plină de speranţă.

Yasmine a pufnit şi şi-a tras o pernă în braţe. Era una dintre cele trei, jerpelită şi găurită. Aparţinuseră pe vremuri părinţilor lui Yasmine şi Deen, nişte spiţeri care muriseră cu câţiva ani înainte ca stăpânitorul din Sarazin să atace hotarele Demenhurului. Califul lăsase mereu în urma lui mii de morţi, sau case pustii, pentru că cei care le locuiau erau luaţi prizonieri de război. Părinţii lui Yasmine şi Deen făcuseră parte din prima categorie.

Deen căzuse în braţele disperării. Era o fantomă printre cei vii, un prizonier care rătăcea liber.

Pe atunci era soldat, dar nu a mai fost după acel moment. A-i vedea murind pe cei dragi îi poate face şi pe cei mai răi dintre oameni să dezerteze dintr-o armată sortită pieirii. Nu că *el* ar fi dezertat. Nu că celorlalţi din armată le-ar fi păsat.

— Zafira, te rog, a spus Yasmine, iar glasul ei a atins o coardă sensibilă în inima Zafirei.

Limbile focului îi aruncau umbre pe chip.

— Ştii că poate n-o să mai avem prilejul ăsta o vreme. Să stăm împreună. Singure.

Zafira a strâns pleoapele. Doamne, ştia. Yasmine îl iubea pe Misk la nebunie, iar el i-a promis o viaţă mai bună decât asta. Zafira nu le invidia dragostea; învăţase s-o accepte în timpul celor câteva luni pe care Misk le-a petrecut curtând-o pe Yasmine. Dar o nuntă era ceva diferit. Ceva *final,* oarecum, şi ea pur şi simplu nu ştia cum să meargă mai departe fără ca prietena ei să mai fie doar a ei.

A deschis ochii. Yasmine se holba la ea, în aşteptare.

— Ştiu, Yasmine. Ştiu.

Zafira şi-a muşcat buza şi a căutat să-şi aleagă bine cuvintele. Nu se pricepea prea bine la minciuni, aşa că adevărul pe scurt trebuia să fie de-ajuns.

— Am fost atacată de câţiva sarazini pe nişte cai monstruoşi, care-l făceau pe Sukkar să semene cu un câine. Aşa că… i-am ademenit în Arz şi am scăpat. Nu cred că au murit.

Deocamdată.

Ochii lui Yasmine au sclipit ca mierea din Zaramese într-o rază de lumină.

— Tu ai scăpat şi ei nu? Asta-i tot? De ce erau acolo? Puteau fi asasini, Zafira.

Se îndoia de asta.

— Păreau cam mari să fie hashashini.

— Ah, deci acum eşti expertă în dimensiunea hashashinilor? Sarazinii ştiu ce fac.

— Dacă ar fi ştiut ce fac, n-ar fi încercat să mă captureze pentru sultan, a spus ea. N-am făcut nimic rău, ca să fiu persecutată.

Yasmine a ridicat din sprâncene.

— Kharra, Zafira, sultanul. Imaginează-ţi dacă şi-ar fi trimis fiul. N-ai fi avut nicio şansă în faţa Prinţului Morţii.

Zafira s-a cutremurat. Oricât de mult şi-ar fi dorit ca sultanul să moară, o izbea imediat amintirea succesorului lui: prinţul moştenitor care omorâse atât de mulţi oameni, încât se spunea că nici nu-şi mai spăla mâinile de sânge.

— De ce? a spus Yasmine, ridicând glasul. De ce nu poţi pune capăt acestei prostii? Nu te mai preface că eşti bărbat – nu te mai ascunde. Întâlneşte-te cu califul şi cu oamenii lui, arată-le cine eşti şi sunt sigură că vor trimite ajutoare pentru vânători. Îţi ajuţi neamul. Nu e nicio ruşine în asta.

— N-am spus niciodată c-ar fi, a zis exasperată Zafira. Dar cine e califul ca să-l oprească pe sultan?

Ochii lui Yasmine s-au aprins.

— Cine poate şti dacă sultanul e cel care i-a trimis pe sarazini? Nu ştim ce se petrece în nord, acum, că sultanul l-a ucis pe califul din Sarasin. Nu ştii ce doreau de fapt.

Poate că se împrăştia vorba despre ce putea ea să facă, iar alţii nu puteau. Că un bărbat misterios intra acolo unde lipsea lumina şi se-ntorcea viu şi nevătămat. Focul şuiera, iar umbrele dansau prin încăpere.

— Chiar crezi că te va urî califul pentru că eşti femeie? a-ntrebat Yasmine.

Se certaseră de multe ori pe acest subiect, iar Zafira era

deja sătulă. Yasmine ştia ce se petrece în sate – de ce nu putea pricepe că Zafira nu era deloc diferită de-o fată care coace pâine?

— Nu mă va urî, dar îmi va da viaţa peste cap. Nu crezi că, atunci când vor vedea că sunt femeie îmi vor pune la îndoială toate reuşitele? Nu sunt diferită de mulţimea de fete care nu sunt văzute cu ochi buni. Uită-te cum le învinovăţesc pe cele Şase Surori. Uită-te la femeile noastre. Cred toţi aiureala asta, că suntem neputincioase, că suntem de vină pentru toate relele, că trebuie să ne pierdem libertatea când ne măritam – Zafira s-a oprit, cu obrajii înflăcăraţi.

Nu putea vorbi de rău căsnicia în ziua nunţii lui Yasmine, căci sora inimii sale îşi dorea acest lucru de foarte mult timp.

— Eu nu pierd nimic măritându-mă cu Misk, a zis Yasmine, cu voce caldă. Eu *câştig* ceva.

Dar Zafira, la fel ca majoritatea femeilor, nu avea ce avea Yasmine: un bărbat care o iubea mai mult decât o putea spune în cuvinte. Un bărbat care o trata ca pe egala sa, poate mai mult de-atât.

— Nu ştiu, Yasmine, a şoptit ea, înfigându-şi unghiile în palme şi lăsând în piele urme în formă de semilună.

Şi-a coborât privirea pe desenele cu henna învârtejite pe braţele lui Yasmine, a cărei piele delicată licărea în bătaia focului. Asta se aştepta din partea femeilor. Să arate bine, să se mărite. Nu le era menit să vâneze în bezna din Arz. Nu le era sortit să eviscereze carnea însângerată şi să-i hrănească pe locuitorii satelor lor.

Yasmine a clătinat din cap.

— *Eu ştiu.* Nu contează ce eşti. Eşti puterea ta. De ce vrei să le confirmi minciuna că sunt mai buni decât noi, amăgindu-te şi ascunzându-te sub haine de bărbat? Gândeşte-te la toate femeile pe care le poţi ajuta dacă eşti *tu însăţi.*

Tăcere, apoi din nou vocea lui Yasmine, într-o şoaptă tăioasă.

— Ce mai aştepţi, Zafira?

A luat castronul gol şi s-a îndreptat spre bucătărie. Zafira a deschis gura. Femeile pe care Misk promisese să le trimită ca s-o ajute pe Yasmine să se îmbrace trebuiau să ajungă dintr-o clipă-n alta. Nu voia ca discuţia să se încheie aşa.

Nu ştia ce mai aştepta. Dar era ceva, nu-i aşa? Ceva în plus ce trebuia să dovedească.

Nu era destul să cucerească ţinutul Arz.

Zafira nu era ca Yasmine, a cărei încredere în sine era a doua sa natură. Ale cărei rotunjimi generoase stârneau invidia altor femei *tocmai* pentru că era mândră de ele. Zafira fugea de mândrie; fugea de ea însăşi.

Uşa s-a deschis brusc.

— Am jupuit cerbul, Yasmine, a strigat Deen.

A intrat în cameră şi a zâmbit când a văzut-o pe Zafira lângă foc.

— Ah, tot aici eşti.

Avea şoseta dreaptă ruptă. Unul dintre degete i-a ieşit la vedere când a traversat podeaua de piatră.

— Ahh, Zafira. Pare c-ai fost supusă infamei sclifoseli a lui Yasmine.

Zafira a râs tremurat. Ochii lui au sclipit şi au privit spre buzele fetei, apoi spre propriile mâini. Respiraţia ei s-a poticnit.

— Am venit doar să iau câteva lucruri, a zis el. Cerbul e mai mare decât unul de rând.

— Te plângi? l-a tachinat ea.

Sau măcar a încercat. Totul părea mai greu acum, după vorbele lui Yasmine şi după pornirea din ochii lui Deen.

— Niciodată, a spus el, găsind ceea ce căuta.

Băiatul a ridicat un cuţit imens.

— Ne vedem mai târziu?

— Dacă ne lasă mireasa. Ştii cum e ea.

Băiatul a râs şi a închis uşa în urma sa. Lemnele de pe foc au pocnit în tăcerea care s-a lăsat în încăpere. Zafira a expirat şi şi-a ridicat privirea, zărind-o pe Yasmine sprijinită de intrarea dinspre hol, pe jumătate învăluită în umbre. Privind-o.

— Într-o bună zi, cineva va aduce culoare în obrajii ăia palizi ai tăi, a spus ea gânditoare.

— Nu te baza pe asta, Yasmine. N-am roşit niciodată, a zis Zafira, dintr-odată ostenită.

A aranjat din nou pernele, trasând cu degetele un motiv vag. Nu vedea în viitorul ei nici căsnicie, nici iubire.

— Demenhunii nu prea roşesc. Nici *tu* nu roşeşti, iar Misk se uită la tine de parc-ar vrea să dea foc întregului sat.

Yasmine a clătinat din cap.

— Sunt lucruri pe care un om le cunoaşte. Ştiu că e undeva acolo, omul acesta. Probabil la fel de morocănos ca tine. Se va uita în ochii ăia ai tăi de gheaţă şi te va face să roşeşti şi să-ţi doreşti s-o iei din nou de la capăt. Pur şi simplu ştiu asta.

Tonul trist al lui Yasmine nu se potrivea cu vorbele ei optimiste.

Mama Zafirei avusese odinioară ceva asemănător. Umm[20] îi rămăsese alături lui Baba până la moartea acestuia, iar acum exista fără să trăiască. Vie şi totuşi moartă. Gândul la Umm şi Baba i-au zguduit sufletul Zafirei şi i-a amintit că nu era decât o fetişcană zdrobită care se prefăcea a fi altcineva, încercând să-şi crească sora într-un loc prea rece ca să fie viu. Inima ei încă se chinuia să se adune la loc, să redevină întreagă.

Sângele îi alerga prin vene cu răceală, nicidecum cu iubire, nicidecum cu dorinţă de a trăi într-un loc unde toţi zâmbeau şi râdeau, în timp ce frigul le consuma trupurile şi lipsa magiei le ofilea sufletele. Unde chiar faimosul Bakdash[21] era încă deschis şi aglomerat, servind oamenilor îngheţată, deşi aceştia tremurau şi tânjeau după căldură.

Zafira şi-a adunat cioburile inimii zdrobite. Şi-a ridicat gluga, iar Umm şi Baba au pălit. Yasmine se înşela. Zafira nu va face niciodată greşeala de a se îndrăgosti.

Nu avea niciun sens un astfel de sentiment trecător. O iubire pe care ar fi fost sortită s-o piardă.

---

[20] Mama, în arabă, în original (n. t.).
[21] Salon de îngheţată, în arabă în original (n. t.).

Capitolul 4

Nasir se simţea uşurat, în ciuda ultimei crime de pe lunga sa listă. Ar fi trebuit să se simtă vinovat că omorâse un om a cărui singură crimă fusese curiozitatea. Dar omorâse şi pentru mai puţin.

Afya părea potolită pe drumul înapoi, ca şi cum ar fi ştiut ce faptă săvârşise el. Au trecut pe lângă clădiri şi case, într-o ceaţă de nisip întunecat. Apoi au lăsat în urmă şi un steag singuratic, cu emblema califatului Sarasin, un soare în eclipsă cu o sabie străpungându-l în mijloc, şi în cele din urmă au trecut hotarul dintre Sarasin şi Fortăreaţa Sultanului. Diferenţa era absolută – cerurile s-au înseninat, soarele s-a aprins. Nisipurile au devenit de culoarea inului.

Casele de la marginile Fortăreţei Sultanului erau făcute din piatră maronie şi aveau acoperişuri plate, uşi din lemn de esenţă întunecată şi arcade de aramă, mascând cu disperare realitatea mahalalelor. Locuitorii se înghesuiseră aici, în marea capitală a Arawiyei, căutând o viaţă mai bună în apropierea sultanei, nemuritoarea safi[22] care salvase Arawiya de la ruină, după dispariţia Surorilor.

Sultana era moartă acum, iar soţul ei – tatăl lui Nasir – era un monstru. *Acum* era un monstru.

În apropierea palatului, casele erau mai puţine şi mai mari, întinzându-se cu propriile minarete şi domuri ascuţite de aramă, cu alei de piatră zăbrelită care duceau către nişte curţi imaculate. Nasir se îndoia că oamenii care trăiau acolo erau mai fericiţi decât cei din cartierele mărginaşe.

Drumul lui nu-l ducea prin sooq. O binecuvântare, căci ultimul lucru de care avea nevoie era ca străzile să amuţească şi ca locuitorii exagerat de zeloşi să cadă în genunchi. Traseul acesta era mai liniştit, deşi tot a întâlnit câţiva negustori rătăcitori. Unul avea o căruţă plină cu fructe de kaki din Pelusia şi struguri negri, dar şi câţiva saci de măsline. Altul împingea un cărucior cu argintărie,

---

[22] Pur, sfânt, în arabă în original (n. t.).

îndreptându-se către partea bogată a oraşului sultanului.

Umbrele binecunoscute ale Palatului Sultanului se întrevedeau pe drum. Spre deosebire de inima omului care stătea pe tron, palatul era de o rară frumuseţe. Se-ntindea într-o masă de piatră de var şi detalii sculptate, iar ferestruicile cu zăbrele alambicate ofereau câte-o ocheadă spre umbrele dinăuntru. Piatra de culoarea bronzului era şlefuită până la strălucire, concurând cu minaretele care se înălţau spre cer. Cupolele aurite erau construite din obsidian obţinut din munţii vulcanici din vestul Alderaminului, iar acoperişurile lor înalte şi ascuţite se terminau în nişte rotunjimi ca nişte picături de apă. Un semn că, fără apă, oamenii nu erau nimic altceva decât nişte carcase, pradă nisipurilor lacome.

Străjerii din jurul porţilor negre au luat poziţie de drepţi când santinela a anunţat sosirea lui Nasir. El a descălecat din spinarea Afyei şi şi-a dat jos gluga. Şi-a trecut degetele prin părul ciufulit ca să-l scuture de nisip înainte de a arunca frâiele primului om care s-a aruncat să le prindă.

— Asigură-te că e bine îngrijită.

— Da, prinţul meu, s-a grăbit străjerul să răspundă.

Nasir a trecut pe sub o arcadă ascuţită spre curtea pavată cu dale de piatră. Din obişnuinţă, şi-a vârât degetul în fântâna din mijlocul grădinii, tulburând apa rozalie. De ce comandase sultana o fântână de forma unui leu, Nasir nu aflase niciodată. Nu pusese niciodată la îndoială deciziile mamei sale, ci doar îi apreciase existenţa până când fusese luată de lângă el.

S-a oprit puţin înainte de uşile duble şi a observat cum gărzilor le tremurau gâtlejurile şi cum se prindeau cu putere de clanţele de aramă. *Teamă.* Cultivată cu grijă, uşor de menţinut.

Înăuntru, aerul era neclintit, iar paşii lui răsunau zgomotos. Bezna îl înfăşura într-o mantie sufocantă. În balconul aurit de deasupra, cameristele şi slujnicele s-au înclinat şi s-au împrăştiat ca nişte şobolani ce erau, ţâşnind înăuntru şi afară din încăperi. Palatul era atât de întunecat, încât oricum nu puteai face diferenţa între

şobolani şi oameni.

Singurul refugiu care-l ţinea departe de umbre erau torţele palide de pe drum şi nimic nu rezista prea mult în lumină.

Nasir s-a îndreptat spre scări, unde un servitor venea agale din cealaltă parte a coridorului, ducând cu grijă o tavă cu qahwa[23]. Pe chipul lui solemn s-a citit uimirea când a dat cu ochii de prinţ, iar tava s-a înclinat. Prea târziu, omul s-a repezit s-o echilibreze, dar s-a ciocnit de Nasir.

Servitorul a căzut în genunchi şi a început să se smiorcăie – *să se smiorcăie* – lângă tava de argint pe care o răsturnase. Neagra qahwa curgea dintr-un dallah de alamă.

Lui Nasir i-au trecut prin minte o mie de amintiri, străfulgerări pe care le îndepărtase de mult timp. Cafea vărsată. Ceşti sparte. O palmă usturătoare. A înghiţit în sec şi a clipit – o slăbiciune, care a venit şi a plecat între două bătăi ale inimii

— Iertare, a chiţăit servitorul, cu jumătate de glas.

Gândurile lui Nasir s-au oprit dintr-odată. *Nu mai gândi atâta, potaie,* şi l-a imaginat spunând pe sultan.

— Tăcere. Curăţă mizeria asta.

Vorbele îi erau liniştite, intenţionat neutre, dar pulsul i-o luase razna, ca unui copil speriat. Două cameriste din apropiere s-au grăbit să ajute şi Nasir a păşit peste ele. N-a trebuit să se uite în urmă ca să-şi dea seama că servitorul mort de foame dădea din cap, cu ochii închişi într-un gest de recunoştinţă – recunoştinţă pentru faptul că Nasir nu poruncise să fie biciuit pentru nenorocirea de a vărsa cafeaua. A strâns din dinţi. De câte ori vreun blestemat de servitor îl asocia cu sultanul, se dispreţuia şi mai mult.

— Nasir! Te-ai întors atât de repede, s-a auzit o voce voioasă.

Nasir a închis ochii strâns, încercând să-şi controleze mimica. *Când au ajuns atât de departe scările alea nenorocite?*

---

[23] Cafea, în arabă în original (n. t.).

Generalul al-Badawi, cel foarte drag sultanului Ghameq, şi-a arătat rânjetul de lup, nepăsător faţă de servitorii care curăţau podeaua.

— Ţi-a plăcut să vezi copiii de la cursele de cămile? a întrebat el, iar ochii de-un albastru întunecat i-au scânteiat în foaierul slab luminat.

Fălcile îi erau încleştate de furie, dând la iveală ceea ce simţea faţă de acei copii neajutoraţi din şeile cămilelor. În sfârşit, furie pentru o faptă ce nu-i aparţinea lui Nasir.

— N-am timp de asta, Altair, a spus Nasir, dând să plece.

— De-abia aştepţi să-l vezi pe sultan, eh? Eşti nerăbdător să-ţi lipeşti limba de sandalele sale.

Nasir voia să-i smulgă şi să-i sfâşie lui Altair turbanul atent aranjat – care-i mângâia ceafa exact ca lui Nasir, ce imitator jalnic – şi apoi să i-l îndese pe gâtul lui drăguţ. Era un om pe care alţii îl considerau arătos, dar tot ce-i ieşea din interior la suprafaţă clocotea de ură. De parcă ar fi fost *născut* să-l urască pe Nasir.

Dar Nasir nu-l putea urî, la rândul său, pe Altair, pentru că vorbele lui mustind de ură păreau să fie adevărate.

— Încă o vorbă şi-o să te trezeşti cu sabia mea în gâtlej, a mârâit Nasir.

— Uşor, hashashin, a spus Altair, ridicând braţele. Că veni vorba despre hashashini, cei pe care i-a trimis tatăl tău după Vânătorul demenhun au eşuat lamentabil. Nu s-au mai întors deloc! Cine-ar fi crezut că Vânătorul e un criminal cu sânge-rece, atât de asemănător cu tine?

— Deci trebuie să-l aduc eu? a întrebat Nasir, încruntându-se.

Nu fusese niciodată trimis să aducă oamenii pe care-i găsea. Îi ucidea şi gata.

Altair a ridicat din umeri şi şi-a dus mâna la pumnalul de la brâu. Nu era cu mult mai în vârstă decât Nasir, dar se purta de parcă totul era floare la ureche.

— Sultanul a trecut la planul *ba* şi vrea să te vadă. Ceva în legătură cu un om pe nume Haytham?

Aşa se desfăşura fiecare dintre conversaţiile lor: cu insulte pe care Nasir le ignora cât putea de mult. Dacă

statutul său era motivul pentru care-l ura Altair, Nasir ar fi renunţat într-o clipă la titlul de prinţ.

Altair veghea cu ochi de uliu, observând momentul în care vorbele sale au lovit în plin. Apoi a izbucnit în râs şi s-a îndepărtat pe coridor, cu relaxarea unui prinţ. Ultimul lucru pe care l-a auzit Nasir a fost glasul plin al celuilalt, strigându-l pe unul dintre curtenii care umblau pe-acolo.

— Yalla, adu-mi şoimul. Am chef de-o vânătoare.

— Nasir.

A auzit vocea sultanului Ghameq venind din balconul de deasupra sa. Nasir a privit spre uşa pe care intrau de obicei emirii în sala tronului de la etaj, dar nu era nici picior de oficial acolo, doar tatăl său.

Pielea arămie a lui Ghameq era umbrită de o barbă scurtă, în vreme ce lui Nasir barba de-abia îi acoperea obrazul. Sultanul şi-a cercetat fiul din priviri, iar turbanul său parcă a înghiţit toată lumina. Îşi îndeplinise misiunea mult prea devreme, nu-i aşa?

— Te pricepi la asta din ce în ce mai bine.

Mult prea devreme, într-adevăr.

— Mai ai altă misiune? a întrebat Nasir pe un ton plat, pe care-i luase ani întregi să-l desăvârşească.

— Eşti însetat de sânge, nu-i aşa? a spus sultanul, ridicând din sprânceana lui întunecată.

Lui Nasir îi stăteau pe limbă mii de răspunsuri, dar între ei s-a întins numai tăcerea. Acesta era palatul din Arawiya. Centrul puterii pentru cele cinci califate şi pentru sute de mii de oameni. Dar era pustiu. Fantomatic. Îi *lipsea* ceva de la moartea sultanei.

O sclipire i-a atras atenţia – medalionul inscripţionat şi ruginit care atârna întotdeauna de gâtul sultanului, parţial acoperit de un thob negru, în straturi. Nasir şi-a încordat umerii, luptându-se cu un fior. Sultanul era un om voinic. Blindat cu muşchi şi forţă fizică.

Nasir ştia totul despre acea forţă.

— Ai de gând să rămâi acolo, potaie?

Ghameq l-a privit pe Nasir, aşteptând o tresărire care

însă n-a venit. Oricât de mult l-ar fi dezgustat, cuvântul acesta era practic porecla lui Nasir.

— Spală-ţi mâinile de sânge şi adu-l pe băiat. Avem o întâlnire cu Haytham.

Veşti vechi, Sultani. Nasir putea conta mereu pe Altair într-o singură privinţă: nu minţea niciodată.

— Am aflat că un contingent sarazin e dat dispărut, a zis iute Nasir, făcând referinţă la un raport pe care-l primise mai devreme, în timpul dimineţii.

Nu s-a ostenit să pomenească de trupa trimisă să-l găsească pe Vânătorul demenhun, de la bun început o plimbare după potcoave de cai morţi. Dispariţia unui întreg contingent însă era prea importantă pentru a fi ignorată.

— Şi? a întrebat sultanul, cu nările fremătând.

Furia aceea, crescândă.

— Era responsabilitatea mea, a spus Nasir, limitându-se la vorbe puţine. Şi acum au dispărut.

— Numai tu puteai să pierzi un întreg contingent din cea mai mare armată din Arawiya.

Şi mai multe insulte şi nicio urmă de surprindere. Sultanului nu i s-a clintit niciun muşchi pe faţă.

Ştie. Nasir a expirat.

— Unde ai mutat oamenii? Nu aveam niciun drept să ne atingem de Sarasin din capul locului. De ce nu ai numit un nou calif? Intenţionezi să domneşti şi calif, şi sultan?

În tăcerea care s-a lăsat, un fior de teamă s-a aprins în stomacul lui Nasir, înainte de a apuca să-l înăbuşe.

În cele din urmă, sultanul a vorbit:

— Nu mă pune la îndoială, băiete. Ei sunt sângele meu. O să fac cum poftesc.

— Ai pierdut orice pretenţie la sângele sarazin în clipa când ai urcat pe tronul Arawiyei.

Nasir şi-a încleştat maxilarul, ştiind că şi-a epuizat cuvintele pe care avea dreptul să le rostească.

— Când o să-ţi vezi oare de treburile tale? a tunat sultanul.

Nasir şi-a păstrat tonul egal.

— Sunt prinţ, Sultani. O întreagă trupă de soldaţi care lipseşte este treaba mea.

— Nu, gunoiule. Tu nu eşti nimic.

Nasir şi-a dus două degete la tâmplă şi a plecat să-l aducă pe băiat. Câteodată se întreba de ce-şi mai bătea capul.

Nimeni nu se aşteptase vreodată ca Surorile să moară – nici măcar *ele însele.* Dacă sultana n-ar fi apărut la momentul potrivit, Arawiya s-ar fi prăbuşit în întregime. Ea trăsese sforile şi ţinuse regatul unit, asigurând un anumit sens al ordinii. Fusese dreaptă, deşteaptă, înţeleaptă. Puternică. Totuşi Nasir nu înţelesese niciodată în ce fel o forţase Ghmeq să-i lase coroana care i s-ar fi cuvenit de drept lui Nasir.

Nu că Nasir şi-ar fi dorit-o. Nu era pregătit pentru o astfel de responsabilitate; se îndoia că va fi vreodată.

La vreun an după anunţul succesorului ei, sultana a fost declarată decedată din cauza unei boli grave, ceea ce i-a aruncat pe oameni într-o stare de panică, pentru că safinii erau nemuritori. Inimile lor încetineau când ajungeau la maturitate şi nu mureau din cauze obişnuite.

Safinii mureau rareori fără o lamă la beregată.

Nasir era de acord cu asta, pentru că ştia cum îşi dăduse mama lui ultima suflare.

Şi acum, mai mult decât coroana Arawiyei căzuse pradă sultanului. Pusese mâna şi pe un califat.

Zăvorul temniţei s-a desprins cu un zgomot răsunător, *clang,* iar uşa s-a deschis spre o încăpere pustie, unde un băiat de 8 ani stătea lipit de perete. Când ochii i s-au obişnuit cu întunericul, Nasir s-a întrebat dacă Altair ştia despre copilul care tremura în frigul umed al temniţelor. Nici Nasir nu ştiuse până acum câteva zile. Dar Nasir nu cunoştea prea multe despre planurile regale.

Când a intrat în camerele jilave ale temniţei palatului, toţi au tăcut dintr-odată. În ciuda întunericului, oamenii ştiau mereu când intra el şi nimeni nu scotea niciun sunet.

Dacă l-ar fi moştenit doar pe tatăl său, s-ar fi scăldat în frica lor, dar şi mama sa şi-a pus amprenta asupra lui, iar

povestea asta nu făcea altceva decât să-l scârbească.

A înaintat spre băiat, strângând din dinţi ca să alunge duhoarea de putregai şi de fecale.

— Ridică-te.

Tânărul demenhun a privit biciul din mâna lui Nasir şi s-a ridicat, clătinându-se pe picioare. Era acolo de jumătate de lună, nu mai mult, dar deja oasele îi ieşeau prin piele, părul îi era lipsit de strălucire, iar pielea îi devenise ternă. Şi-a târât picioarele înainte şi scârţâitul nisipului pe piatră s-a auzit zgomotos în tăcerea deplină. Nasir i-a aruncat o mantie prăfuită peste umeri.

— Baba? a zis băiatul.

— O să-l vezi, a răspuns Nasir cu blândeţe şi, în bezna tăioasă, umerii curbaţi ai copilului s-au relaxat.

Era mulţumit că va avea prilejul să-şi vadă tatăl. Lângă uşă, străjerul a privit spre mantia băiatului, apoi a îndrăznit să-l măsoare din ochi pe Nasir, care a făcut o pauză fără a-şi întoarce capul.

— S-a întâmplat ceva, străjer? a-ntrebat el, privind drept în faţă.

A rostit cuvintele ca pe o înjurătură.

— N-nu, stăpâne, a murmurat străjerul.

Nasir şi-a îndreptat privirea spre el, iar străjerul a lăsat capul în jos. A aşteptat puţin, până când a observat că nările străjerului se umflă din nou din cauza fricii. Apoi a strâns biciul în mână şi l-a împins pe băiat spre scările de piatră.

Yalla, a vrut el să izbucnească în timp ce palma băiatului aluneca peste balustrada de onix. În capul scărilor, Nasir a scos mantia şi a îndesat-o într-un dulap. Pieptul micuţ al băiatului s-a ridicat, inspirând profund, înainte ca uşile de la odăile sultanului să se deschidă.

Sultanul stătea pe canapeaua neagră din majlisul care ocupa jumătate din încăperea principală. Era desculţ şi stătea cu picioarele încrucişate. Sandalele îi erau la câţiva centimetri distanţă, pe carpeta înflorată din Pelusia. Părea mai puţin solemn, aşa aşezat pe podea. Un scrib îngenunchease în faţa lui.

Ţinea în mână sulurile negre.

În fiecare săptămână, sultanului îi era adusă o nouă listă a morţilor din Arawiya. Majoritatea acestor documente conţineau numele oamenilor care pieriseră săpând în Peşterile Leil din Sarasin, din cauza unui perete prăbuşit, a unei bătăi cu biciul sau, mai rău, din cauza morţilor venite pe furiş, când grupuri întregi de oameni erau atacaţi de gaze invizibile care le blocau plămânii, sufocându-i până la ultima suflare.

Până-n ziua de azi, sulurile stătuseră neatinse într-un coş din spatele tronului sultanului, făcând ca lui Nasir să-i fiarbă sângele în vine. Acum a încremenit la priveliştea imposibilă care i se înfăţişa.

Sultanul a bătut cu degetul într-un sul de hârtie.

— Vreau să culegeţi gazele astea.

— Sultani? s-a bâlbâit scribul, cu mâna îngheţată pe papirus.

Cerneala îi curgea de pe tocul din trestie.

— Gazele astea. Vaporii care i-au sufocat pe oamenii aceştia, a spus sultanul, gânditor.

Scribul a dat din cap vehement.

— Le vreau culese sau reproduse, apoi vârâte într-un recipient şi aduse la mine.

Ah. Acum parcă începea să semene cu tatăl lui.

— Nu cred că ştim cum, Sultani, a spus scribul încet.

Faţa sultanului s-a schimonosit de silă.

— Ştiu că sunteţi toţi nişte neghiobi. Pune-l pe ’Uday să ducă gaşca de peluzieni la peşteri şi daţi-le tot ce le trebuie. Vreau să se rezolve curând.

Nasir se îndoia că delegaţia din Pelusia care trăia în Fortăreaţa Sultanului accepta cu uşurinţă să primească ordine.

— Acum ieşi.

Scribul s-a retras salutând respectuos şi a ieşit iute din încăpere, foşnindu-şi veşmintele.

— Gaze, a spus Nasir când au rămas singuri.

A vrut să pronunţe cuvântul în chip de întrebare, dar mândria nu l-a lăsat.

— Aprinde focul, a spus în schimb Ghameq şi l-a privit în ochi pe Nasir, când acesta nu s-a executat imediat.

Nasir a scrâşnit din dinţi, dorindu-şi să poată cere un răspuns. Dar băieţelul se afla în primejdie.

Aşa că, după un moment care a durat o veşnicie, Nasir l-a lăsat tremurând la uşă şi a aprins focul. *Laşul. Laşul. Prostul.*

Era un singur motiv pentru aprinderea focului în căldura din mijlocul zilei. Şi cu cât se juca mai mult Nasir cu magia, cu atât încălca o graniţă mai periculoasă. Rareori trecea o zi fără ca sultanul să nu-i poruncească lui Nasir să-l ajute cu folosirea acesteia. Poate că magia care aprindea odinioară minaretele regale era curată şi bună, dar această anomalie era departe de aşa ceva. Era un iad de sine stătător.

Şi el nu ştia de unde venise lucrul acesta.

Sultanul s-a jucat cu cercul antic de pe pieptul său. Nasir atinsese o dată medalionul acela. Întunericul îi pusese stăpânire pe minte, şoapte şi ţipete pe jumătate înnebunite îi răsunaseră în urechi când îşi trecuse degetele peste inscripţiile într-o limbă antică. Era un întuneric născut din suferinţă, un întuneric care nu se putea sfârşi vreodată.

Era întunericul care dispera din cauza lui însuşi.

Medalionul era special, iar faptul că sultanul îl purta tot timpul asupra lui îl făcea şi mai special. Şi atunci însemna că, dacă Ghameq vedea acelaşi întuneric, îl primea cu braţele deschise.

Focul s-a trezit la viaţă, iar sultanul s-a ridicat în picioare. Sudoarea s-a prelins pe spinarea lui Nasir când s-a întins să ia vătraiul şi şi-a simţit mâna alunecoasă pe metal. Era cât se poate de capabil să-l folosească de unul singur, dar i l-a pasat tatălui său.

Vătraiul. Carnea arsă. Un urlet. A strâns din ochi şi a slobozit o răsuflare cutremurată. Era o slăbiciune pe care şi-ar fi dorit să n-o arate, însoţită de un ghem de ruşine pe beregată.

— Eşti încă slab, a murmurat sultanul în timp ce

scormonea în foc.

Nasir şi-a potolit furia care-i tremura în vârfurile degetelor.

— Sunt epuizat, Sultani.

Şi va veni o vreme când nu voi mai fi aşa.

— Hmm, a zis sultanul absent, ca şi cum ar fi auzit vorbele nerostite ale lui Nasir. Într-o zi vei vedea unde greşeşti, în mila ta blestemată, şi vei înţelege ce mi-am dorit pentru tine de la bun început.

Dar tatăl lui *nu-şi dorise* asta de la bun început. Existase o vreme în care şi el preţuia mila. Nasir a crezut că şi-a amintit un zâmbet şi un palat inundat de lumină. Ţinea aproape de suflet acea amintire, dar cu fiece zi care trecea, aceasta se ofilea din ce în ce mai tare. Oare asta încercase să înţeleagă Owais?

Băiatul s-a aplecat şi a întins cu grijă mâna după un strugure din castronul de lângă sandalele sultanului, iar Nasir l-a aşteptat să-şi înghită premiul furat înainte de a-i da înapoi lui Ghameq mapa de piele.

A făcut un pas înapoi. Cu cât se ţinea mai departe de magia asta abominabilă, cu atât mai bine.

Ghameq a deschis husa şi a aruncat o fâşie de papirus în foc. Suprafaţa acestuia era acoperită în cuvinte în culoarea aproape neagră a sângelui.

Dum sihr[24]*.* Magia sângelui, pasibilă de pedeapsa cu moartea şi interzisă de Surori, pentru că permitea unei persoane să practice magia aleasă, cu preţul sângelui. Fără ea, oamenii de rând erau limitaţi la afinitatea cu care se născuseră. Dar Ghameq era sultanul. Putea face cum dorea. Totuşi Nasir nu pricepea *cum* putea folosi magia dacă aceasta nu mai exista.

Ştia că Vrăjitoarea de Argint era oarecum implicată – femeia aceea care frecventa palatul ca şi cum ar fi fost ea însăşi sultana. Ea era cea care îi procurase lui Ghameq fâşiile de papirus scrise cu sânge. Sânge care juca oarecum şi rolul deţinătorului puterii, şi rolul recipientului care o conţinea.

---

[24] Vrajă blestemată, în arabă în original (n. t.).

Flăcările au pocnit şi s-au deschis dintr-odată, pălind spre culoarea vinetelor peluziene. Camera a explodat în nuanţe de culoare şi căldură şi o siluetă s-a ridicat din vâlvătaie, formând un chip palid, cu ochi întunecaţi şi cu o barbă subţire, al unui bărbat care era viu şi întreg în Demenhur: Haytham, wazir[25] al califului din Demenhur.

Rimaal[26]. Demenhunii nu conteneau să-l înspăimânte; arătau ca nişte stafii – palizi, eterici şi straniu de frumoşi. La fel ca Altair, erau plini de lumină, dar era prea *multă* lumină, ca şi cum prin venele lor delicate ar fi curs zăpadă.

— Unde e? a spus răguşit Haytham, trădător fără voie al califului.

Şi-a aruncat de mai multe ori privirea în camera nevăzută.

— Aici, a zis Nasir.

— Baba! a scâncit băieţelul când Nasir l-a adus mai aproape.

Strigătul strangulat al lui Haytham l-a făcut pe băiat să suspine, iar Nasir l-a strâns şi mai tare de umeri.

— Dă-mi-l înapoi, te implor, a spus wazirul.

Jalnic.

— Dacă implori, nu se schimbă nimic, a spus Nasir, iar sultanul a făcut un pas în faţă.

Oamenii i se supuneau fără crâcnire lui Haytham. Puterea lui ca wazir era singurul motiv pentru care califul din Demenhur îşi păstrase domnia. Totuşi, chiar şi cu un califat întreg între ei, spaima lui Haytham a fost instantanee. Nasir a observat-o în încremenirea siluetei şi în încleştarea fălcilor bărbatului

Haytham a căzut în genunchi.

— Sultani.

— Ridică-te, a spus Ghameq cu superioritate severă. Vrăjitoarea de Argint l-a abordat pe Ayman?

Nasir s-a încordat. Erau două persoane care nu aveau ce căuta în aceeaşi propoziţie, cu atât mai puţin în aceeaşi cameră. Ayman era un calif bun, dacă exista aşa ceva. N-ar

[25] Vizir, în arabă în original (n. t.).
[26] Nisipuri sfinte, în arabă în original (n. t.).

fi tolerat o întâlnire cu vreo vrăjitoare cu mantie argintie. În plus, îi era destul de cunoscută. Ghameq ar fi putut-o întreba direct.

Nu are încredere în ea.

Haytham s-a uitat fix la fiul lui. Îi era mai loial califului decât sultanului, dar iubirea pentru fiul lui depăşea orice altceva. A închis ochii şi a răspuns *da,* altfel n-ar fi existat nicio şovăială. Sultanul s-a întors spre băiat, iar Nasir şi-a dorit să-l împingă în penumbră, departe de acea privire răuvoitoare.

— L-a abordat, a spus Haytham. S-au întâlnit în Casa Veşniciei, lângă satele din vest. Nu ştim cui i-a fost livrată scrisoarea ei, dar sperăm că Vânătorului. Nu ştiu nimic mai mult, Sultani.

Când a fost pomenit Vânătorul, ochii sultanului s-au aprins. Dacă exista ceva mai supărător decât demenhunii, acesta era Vânătorul. Nasir habar nu avea dacă toţi locuitorii din Arawiya auziseră despre el, dar el auzise destule.

Nimeni nu putea face ce făcea Vânătorul. Nasir încercase şi el. Cu prilejul unei asasinări, făcuse un ocol prin Arz. În clipa în care a păşit în pădure, un întuneric imposibil îl invadase şi calea de ieşire dispăruse. Îi luase ore întregi să se întoarcă şi fusese lipsit de răsuflare preţ de câteva zile, cu inima tresărindu-i la fiecare zgomot mărunt.

Era asasin, ascuns, mortal, temut. Totuşi nu simţise în viaţa lui o asemenea teamă – aproape că se înecase în ea.

Magia ţinutului Arz şi magia medalionului de la gâtul sultanului Ghameq *trebuiau* să fie una şi aceeaşi. Nu era alimentată de ceea ce, odinioară, lumina minaretele. Magia aceasta era nelimitată, întunecată, infinită.

— Căutarea începe peste două zile? a-ntrebat sultanul.

— Aşa credem, a răspuns wazirul.

Ce căutare? Trupul incandescent al lui Haytham a tremurat, iar flăcările au aruncat umbre lungi în încăpere. Nasir s-a tras de gulerul de la thob, pentru că transpiraţia îi umplea pielea de broboane.

— Fiul meu, Sultani. De ce mi-ai luat fiul? a vuit Haytham.

Nici măcar Nasir, nenorocitul de prinţ moştenitor, nu ştia răspunsul la întrebarea asta.

— Dacă te vei asigura că în faţa ţinutului Arz va sta însuşi califul când va începe căutarea, atunci îţi voi înapoia fiul viu şi nevătămat.

— În faţa ţinutului Arz? Dar…

Haytham s-a oprit, iar Nasir şi-a dat seama imediat.

— Vrei să-l ucid.

Sultanul n-a negat nimic. Mai întâi califul din Sarasin. Apoi armata şi gazele de la Peşterile Leil, iar acum căutarea aceasta misterioasă. Califul demenhun. Haytham şi-a privit din nou fiul şi, din mijlocul focului, i-a strălucit durerea din ochi.

— Se-ntâmplă des accidente în aceste vremuri stranii, wazir, a zis gânditor sultanul. Şi dacă găseşti un tron pustiu, te aşezi pe el.

Ochii lui Haytham au arătat că omul a înţeles, dintr-odată, totul. Trebuia să fie un pion. Pentru că un tron ocupat de un pion era infinit mai folositor decât un tron gol. Sultanul putea controla Sarasinul destul de uşor din Fortăreaţă, dar Demenhurul era mult prea departe şi mult prea întins, iar oamenii erau mai puţin în favoarea lui. Cu fiul său aflat în primejdie, Haytham va fi căţeluşul ascultător desăvârşit.

Haytham a aruncat o privire spre ceva aflat în spatele lui, iar părul i-a scânteiat violet. Mişcarea a colorat toată încăperea în violet, iar băiatul a sorbit priveliştea cu ochii mari şi buzele întredeschise. Nasir a simţit că urăşte inocenta lui copilărească.

— O să faci sau nu ce ţi-am cerut?

Vocea sultanului era tăioasă. Haytham a făcut o pauză. Fiul lui s-a aplecat mai aproape, ca să audă fiecare cuvânt.

— Va fi acolo, a spus Haytham, iar vocea i s-a frânt sub greutatea jurământului său. Te rog – te rog, nu-mi răni băiatul.

Dacă Ayman era moale, Haytham era dur. El era cel

care-l ţinea în picioare pe Ayman, care păstra ordinea în Demenhur, unul dintre cele mai mari califate ale Arawiyei. Dar, în acel moment, lui Nasir i se părea că nu văzuse niciodată un om mai slab. *Iubirea îi face slabi pe oameni.*

— E-n siguranţă cât timp cooperezi, a zis sultanul, de parcă i-ar fi promis lui Haytham să-i ude plantele.

În siguranţă? Într-o temniţă umedă şi friguroasă care-l va ucide înainte să păţească orice altceva?

După expresia ochilor săi, Haytham voia să deschidă gura să implore din nou, dar sultanul a aruncat o singură sământă neagră în flăcări. Demenhunul şi focul au dispărut.

— Du-l înapoi, a spus Ghameq, frângând tăcerea lăsată brusc.

Nasir voia să spună un milion de lucruri. Un milion de cuvinte şi un milion de întrebări.

— Va veni pregătit, a reuşit el să zică, în cele din urmă.

Haytham. Ayman. Nu erau proşti.

Sultanul nici măcar nu s-a învrednicit să-l privească pe Nasir.

— Va veni pregătit pentru tine, nu pentru o întreagă trupă a armatei din Sarasin fără arme.

Nasir a încremenit. Măcel şi sufocare. Acel contingent sarazin *nu dispăruse* pur şi simplu; Ghameq îi dăduse însă un alt ordin. Comanda deja armata pe care, după lege, nu o putea conduce.

Sultanul Arawiyei plănuia ca aceştia să-i atace pe oamenii inocenţi din satele vestice din Demenhur şi să se asigure că printre ei era şi califul.

Cu acest atac venind din partea unui califat, nu din partea sultanului, nu vor mai exista frământări pentru extinderea hotarelor. Va fi război.

Califii existau ca să-l ţină pe sultan sub supraveghere, exact aşa cum sultanul exista ca să-i ţină în ordine pe califi. Şi ei erau aproape nişte regi, iar sultanul doar îi supraveghea pe toţi. Un mecanism de autoprotecţie lăsat de Surori, ca să asigure echilibrul.

Ce încerca să facă Ghameq?

Nasir a deschis gura, dar el era asasin şi avea mâinile mânjite de sânge – cum putea să se-mpotrivească morţii celor nevinovaţi? A strâns din buze.

Şi ca o potaie ce sunt, voi face tot ce spune el.

Capitolul 5

Casa Zafirei era ultima din sat şi cea mai apropiată de Arz, ceea ce o ajuta enorm să se transforme din ea însăşi în Vânător. Totuşi a respirat uşurată când a încuiat zăvorul uşii de la intrare.

Un foc pocnea în vatră, iar Lana stătea întinsă pe pernele din majlis, adormită. Sulul cu veştile din sat îi zăcea în poală, alături de cea mai proaspătă ediţie din *al-Habib.* Ziarul era jerpelit şi zdrenţuit de la numeroasele mâini prin care trecuse înaintea ei. Era plin de bârfe, povestiri scurte şi ultimele întâmplări din regat. Califatele şovăielnice şi absenţa magiei însemnau că ediţiile erau mai puţine şi mai rare, dar asta le făcea şi mai apreciate.

Al-Habib nu avea imagini religioase, ci desene abstracte, fiind plin de artă caligrafică. Zafira nu avusese răbdare niciodată cu astfel de lucruri, dar mereu îşi dorise ca descrierile să ofere chipuri numelor, pentru că numai aşa ar fi avut în cap imaginea califului şi a sultanului, ca să-i poată urî. Pe cea a prinţului moştenitor, ca să se teamă de el. Pe cea a safinilor nemuritori, pentru a-i înţelege.

Pielea strălucitoare a Lanei era plină de pistrui palizi, iar umbra flăcărilor portocalii îi dansa în părul închis la culoare. Dacă viaţa ar fi fost mai simplă, Zafira poate c-ar fi invidiat frumuseţea surorii sale.

Şi-a scos cizmele şi a străbătut holul, apăsând cu călcâiele micile denivelări şi simţind atingerea pietrei. Şi-a agăţat mantia de cuierul lustruit de pe coridor, apoi s-a dus să-şi scoată sacul şi a încremenit. Un pătrăţel era vârât între pliurile acestuia. *Pergament.*

Argintiu ca semiluna, purpuriu ca sângele proaspăt vărsat.

I-a aruncat Lanei o privire scurtă şi a smuls pătrăţelul cu mare atenţie. Argintul licărea în lumina fragilă a focului. Bâzâia. O chema, aşa cum o făcea şi ţinutul Arz. Respiraţia i s-a transformat în gâfâială.

Deschide-mă, părea să şoptească pergamentul.

Rotunjimile periculoase ale femeii cu mantie argintie i-au revenit în minte. A răsucit repede pergamentul. Pliuri ascuţite şi un sigiliu intact – o scrisoare amintindu-i de o femeie care nu exista.

Cuvintele *bint Iskandar* erau inscripţionate pe partea argintie. Fiica lui Iskandar.

Inima a început să-i bată cu putere, dar fata nu s-a clintit când Lana s-a foit pe perne, murmurând în somn ceva despre Deen. Zafira a strâns din buze şi a rupt sigiliul, trecându-şi degetul mare peste emblema geometrică, având curbura zveltă a semilunei chiar în mijloc. Toată pagina era scrisă în alfabet arawiyan.

> Pace ţie, că mult te preţuim,
>
> Primeşte o invitaţie în călătoria vieţii tale. Pe o insulă unde natura nu are hotare şi unde întunericul cuprinde toate tainele.
>
> De ce ţi-ai dori să te aventurezi într-un astfel de loc, ai să-ntrebi? Pentru a recuceri magia sub forma unei cărţi vechi, cunoscută drept Jawarat cea pierdută.
>
> Glorie şi splendoare. Trecutul se repetă.
>
> Căutarea ta începe în zori, peste două zile, la gura ţinutului Arz.

Zafira a citit din nou şi din nou, de fiecare dată fiindu-i şi mai greu să respire. Cuvintele se răsuceau în ea, îi sufocau inima.

Magia. O călătorie în Sharr, căci altă insulă nu exista. Să readucă *magia.* Să redea Arawiyei fosta sa glorie şi să se descotorosească de Arz. Cu acest *Jawarat pierdut.* S-a străduit să-şi amintească sensul acestor cuvinte în limba cea veche. *Giuvaierul pierdut.*

Cu degete tremurătoare, a lăsat scrisoarea să cadă înapoi în sac.

De aceea se afla califul în Casa Veşniciei, la un sfert de zi călare de aici? Satele din vest erau mici, cele mai sărace din Demenhur, mai ales în comparaţie cu maiestuoasa capitală Thalj[27], la patru zile distanţă de periferiile unde locuia Zafira.

Sfântă zăpadă. *Peste două zile.* Sharr şi magia şi…

[27] Zăpadă, în arabă în original (n. t.).

Gândurile i s-au oprit brusc: femeia în mantie argintie *era* reală. *Ea* pusese scrisoarea în sacul Zafirei. Nu fusese altcineva îmbrăcat în purpură şi argint. Dar cât de reală era invitaţia asta, căutarea asta? Existenţa magiei?

Oricât de mult ar fi înspăimântat-o femeia, Zafira ar fi suportat o altă întâlnire cu ea doar ca să pună totul cap la cap şi să-i înţeleagă noima.

A scos din nou scrisoarea din sac. Trebuia s-o atingă. S-o simtă. Să citească la nesfârşit acele cuvinte, să se îmbete cu ceva nevăzut. Foşnetul păturii a frânt tăcerea, iar fata a pus deoparte pergamentul argintiu, când a zărit-o pe Lana ridicându-se în capul oaselor.

— Okht[28]!

Zafira nu se putea sătura niciodată să audă acea vocişoară dulce care-i spunea „soră”.

— Ce face Umm? a întrebat ea cu un surâs, privind spre uşa închisă a camerei mamei lor.

Scrisoarea îi striga inima agitată.

— Doarme. Nu cred că va veni la nuntă, a zis Lana.

Avea ochii lui Baba, blânzi şi căprui, dar o versiune mai bântuită a acestora. Lana era cea care alina episoadele nocturne de negare ale lui Umm, stând neobosită alături de ea. Zafira nutrea o vinovăţie infinită din această cauză şi asta o sufoca. A trebuit să-şi desprindă privirea din ochii surorii sale.

Vânătorul şi Infirmiera. Aşa îşi numea Baba fiicele când o însoţea pe Zafira în ţinutul Arz, iar micuţa Lana o ajuta pe Umm să culeagă puţinele ierburi din Demenhur. Habar nu avea ce bună infirmieră va deveni Lana când vor începe coşmarurile nocturne ale mamei sale.

— Pari obosită. Cum a fost la vânătoare? a întrebat Lana, făcându-i loc lângă ea.

— Bine, a spus Zafira ridicând din umeri, fără să-i scape încruntarea Lanei.

Oricât ar fi iubit-o pe Yasmine, Zafirei nu-i era pe plac faptul că aceasta punea la îndoială deghizarea ei în Vânător. Era mult mai uşor cu Lana, care o privea pe

[28] Soră, în arabă în original (n. t.).

Zafira ca pe o eroină.

— Bine, bine. Poate că a fost şi un pic palpitant.

S-a culcuşit lângă Lana şi i-a povestit confruntarea cu sarazinii, adăugând câteva detalii inventate ca să condimenteze povestea. Scrisoarea îşi striga chemarea din sacul din poala ei, dar nici asta n-a făcut-o să o pomenească pe femeia cu mantie argintie. Ochii Lanei dansau, în timp ce mâinile strângeau la piept perna ei albastră, cu ciucuri.

Zafira i-o dăruise cu mult timp în urmă. Graţie pieilor de pe vânatul ei, nu erau cele mai sărace din sat, dar nici nu aveau mereu câţiva dinari puşi deoparte pentru extravaganţe. A atins-o pe Lana pe nas.

— Acum avem o nuntă la care trebuie să mergem. Dacă ajungi acolo înaintea celorlalţi, ai putea să-i convingi pe servitori să-ţi dea o porţie mai mare de desert. Ştii tu, a necăjit-o Zafira, cântând ultimele cuvinte cu o ridicare poznaşă de sprâncene, „cum ar fi aish el-saraya”[29].

Ochii Lanei s-au aprins când a auzit de faimoasa budincă de pâine, cu fistic şi frişcă.

— Îmi împleteşti părul?

— Ba chiar voi aprinde un bakhour[30] de la Umm, ca să miroşi cel mai frumos dintre toţi nuntaşii, a promis Zafira, spre bucuria Lanei.

În astfel de momente, Zafira se minuna de bufoneriile copilăreşti ale surorii sale. De râsetele şi uimirea ei. De zâmbetele şi cuvintele ei dulci. Era greu să-ţi închipui că era o fată de 14 ani care reuşea să ţină o gospodărie de una singură şi să se trezească în creierii nopţii pentru a alina scâncetele bizare ale mamei lor. Dar era una dintre multele fete forţate să se maturizeze înainte de vreme, iar asta era vina tuturor, mai puţin a micuţei Lana.

Fără să observe schimbarea de dispoziţie a Zafirei, Lana a luat-o de mână şi au părăsit încăperea. Sacul Zafirei a alunecat pe podea, cu scrisoare cu tot.

---

[29] Desert delicios de sorginte arabă, denumit „pâinea palatului regal”, în arabă în original (n. t.).

[30] Beţişor parfumat, în arabă în original (n. t.).

Dar, mai întâi, nunta.

Mulţimea s-a adunat în jumu'a[31] la asfinţit. Piatra cenuşie din centrul pieţei era netedă şi circulară, încălzită de dedesubt. Din centrul său izvorau modele ritmice, întinzându-şi tentaculele spre margine şi spunând o poveste pe care nimeni n-o putea descifra. Pietrele din jumu'a erau împrăştiate în cele cinci califate, aşezate de înseşi Surorile.

Baba spunea că odinioară era apă sub piatra aceasta, răcorind pământul. Asta era înainte ca nisipul să se preschimbe în zăpadă. O eră acum străină fiecărui demenhun în viaţă şi aproape tuturor arawiyenilor – mai puţin safinilor nemuritori, cu urechi alungite şi cu mândrie de păuni. Sau celor cu vârsta peste 90 de ani.

Zafira s-a aşezat cu picioarele încrucişate pe o pernă, în timp ce mireasa şedea, regeşte, pe un dais[32] împodobit. O înghiontea pe Yasmine ca să-i arate, din când în când, o persoană pe care n-o mai văzuseră de luni întregi.

Mare parte a sătenilor din vest erau aici, într-un alai colorat, cu veşminte strălucitoare şi cu thobe în nuanţe închise, cu părul vârât sub şaluri de lână sau turbane cu ciucuri, cu trupurile lor subţiri încotoşmănate în haine, împodobite cu mărgele şi bijuterii zăngănitoare. Copiii se hârjoneau printre adulţi, râzând şi ţipând. Prăvăliile din preajmă se închiseseră pentru sărbătoare, cu ferestrele lor murdare şi întunecate. Deşi covoare cu modele şi perne erau risipite din belşug pe toată întinderea locului, majoritatea oamenilor stăteau în picioare, lângă mesele joase încărcate cu mâncare.

Nu în fiecare zi satele din vest aveau parte de o nuntă, aşa că, atunci când se ivea ocazia, participa toată lumea – împrumutând decoraţiuni, delicatese şi obiecte de mobilier. Mai ales când era vorba despre o frumuseţe ca Yasmine, iubită de copiii pe care-i învăţa carte, admirată de femeile pe care le încuraja, invidiată de bărbaţii care

[31] Loc de rugăciune, în arabă în original (n. t.).
[32] Mic tron (n. t.).

ştiau despre legătura ei apropiată cu Vânătorul.

Căldura pietrei i se suise Zafirei în obraji. Fata era împărţită între dorinţa de a se amesteca în mulţime şi cea de a savura ultimul moment înainte ca Yasmine să se lege de altcineva.

I se oprea inima ori de câte ori îşi amintea detaliul acesta şocant.

Aburul urca din căprioara friptă din centrul fiecărei mese, iar mirosul de rozmarin, scorţişoară, foi de dafin şi usturoi ajungea la nările ei chiar şi de la distanţă. Îi lăsa gura apă, în ciuda faptului că nu-i plăcea usturoiul. În jurul platourilor imense erau unele mai mici: dolma[33] uleioase umplute cu ceapă şi vinete prăjite, chiftele de kibbeh garnisite cu mentă, manakish[34] unse cu zataar[35] picant şi ulei de măsline.

Totul costase mulţi dinari, mână de lucru şi zile de vânătoare pentru aprovizionare, dar expresia de pe chipul Yasminei când ştia că va hrăni atâtea burţi flămânde meritase tot acest efort ostenitor.

— Lana e singură, a spus Yasmine, privind atentă de la locul ei.

Lângă Yasmine era un loc liber pentru soţul ei. *Soţ.* Zafirei o să-i ia ceva timp să se obişnuiască.

Un pic mai încolo, Lana stătea ca o regină, într-un veşmânt împodobit cu oglinjoare. Îşi frământa şalul în degetele nervoase. O farfurie cu aish el-saraya, pe jumătate mâncată, i se legăna în poale. Zafira sperase ca nunta să fie un prilej de relaxare pentru sora ei, dar părea mai degrabă o reamintire a singurătăţii Lanei, mai ales că un grup de fete de vârsta ei şuşoteau între ele chiar în faţa ei.

În timp ce Zafira o privea, lângă Lana s-a aşezat un băiat; era înveşmântat într-o thobe strânsă pe trup, atât de fin ţesută încât scânteia în lumina pală, scoţându-i în evidenţă buclele arămii. Doar Deen era la fel de atent ca

---

33 Sarmale turceşti, în arabă în original (n. t.).
34 Un soi de turte, în arabă în original (n. t.).
35 Amestec de ierburi, în arabă în original (n. t.).

Yasmine. Numai el putea stârni un zâmbet atât de sincer pe chipul Lanei.

— Nu mai e, i-a spus Zafira Yasminei, încercând să priceapă nodul de emoţie ce-i urcase dintr-odată în gât.

Era treaba lui Deen s-o iubească pe sora altcuiva la fel de mult ca pe propria soră.

Un tânăr s-a îndreptat iute spre dais, cu veşmintele sale brodate la fel de mândre ca zâmbetul de pe faţa lui. Şi-a trecut privirea peste rotunjimile Yasminei, iar Zafira şi-a dorit să-i scoată ochii.

— Te mulţumeşti cu ce-a mai rămas după ce Vânătorul te-a izgonit din patul lui? a întrebat-o el pe mireasă.

Yasmine s-a mulţumit să zâmbească, o imagine a eleganţei, cu mâinile strânse în poală.

— Vino mai aproape. Să-ţi spun un secret.

El a ridicat din sprânceană, apoi a profitat de ocazie pentru a se apropia de frumoasa Yasmine.

— Eu l-am izgonit din patul meu, de fapt, a zis Yasmine, cu glas plăcut. Devenise cam plictisitor, ştii? Şi o să te dau şi *pe tine* afară de la nunta mea, dacă ţi-e prea greu să fii cuviincios.

El a deschis gura să spună ceva, dar Yasmine nu terminase.

— Sau, data viitoare când micul Bishr vine la lecţii, i-aş putea povesti tot ce ştiu despre aventurile palpitante ale fratelui său mai mare. Stai să vezi când o să ajungă la urechile părinţilor tăi, hmm?

Tânărul s-a dat brusc înapoi ca şi cum l-ar fi plesnit şi a dispărut stânjenit. Yasmine a ridicat o sprânceană spre Zafira.

— Uite-aşa scapi de ei. *Fără* să te murdăreşti pe mâini – am văzut cum te pregăteai să-i rupi căpăţâna.

— Soluţiile mele nu includ jignirile la adresa mea, dar, te rog, continuă, a spus tărăgănat Zafira.

Faptul că deţineau secretul Vânătorului le dădea fraţilor Ra’ad un soi de superioritate, căci nu exista un fel mai bun de a şti ceva despre acesta decât prin cei doi oameni care-l cunoşteau – care o cunoşteau.

N-ar fi trebuit să existe suficientă mâncare ca să-i hrănească pe cei aproape trei sute de oameni din satele din vest, dar întotdeauna exista. Unii spuneau că ţinutul Arz era cel care crea abundenţa din îmbucături mici, că animalele aveau un pic de *vrajă,* astfel încât carnea lor să pară mai multă. Zafira şi-a dat seama că era vorba despre abilităţile ingenioase a lui Deen de a distribui hrana, asigurându-se că toată lumea era hrănită cel puţin o dată la câteva zile.

Desigur, Demenhurul *avea* ferme de animale, dar oile şi vitele erau rareori suficiente. Şi pentru cei de departe nimic nu era mai special decât vânatul din primejdiosul Arz. Unii străbăteau tot califatul pentru o bucată din trofeele Vânătorului. Aceştia o dezgustau cel mai mult.

— Nu te mai uita la oaspeţii mei de parcă ai fi pe cale să-i străpungi cu săgeata. Nu ai niciun arc în mâini *şi* eşti îmbrăcată în rochie, i-a reamintit Yasmine.

Zafira s-a uitat la ochii veseli ai prietenei sale, uluită din nou de frumuseţea sa eterică. Rochia ei de un auriu palid, cu mâneci largi, împodobită cu mărgele irizate, părul arămiu prins la spate. Un voal de dantelă şi o coroniţă de flori albe îi şedeau regal pe creştet. Era rozalie în obraji, iar kohl[36]-ul întunecat care-i mărginea ochii o făcea să pară mai matură decât cei 17 ani ai săi.

— Iartă-mă, Yasmine. Sunt atât de mulţi ochi pe care mi-ar plăcea să-i scot, a zis ea ironic.

Şi o scrisoare argintie în minte.

Pulsul i s-a accelerat. Împotriva oricărei raţiuni, îşi *dorea* să plece în acea căutare. Să obţină victoria. Sau, cel puţin, voia nişte răspunsuri. Oare o carte putea readuce magia? Oare califul era implicat? El nu era *rău.* Dacă ar fi aflat, cumva, că era femeie, s-ar fi descurcat ea într-un fel sau altul. Califul nu i-ar fi tăiat capul.

Cel puţin aşa credea.

Dar cine i-ar fi hrănit pe oameni dacă ea pleca? Ar fi *putut* să-i ceară femeii cu mantie argintie carne de căprioară sau poate bani. Dacă femeia aceea misterioasă o

[36] Creion dermatograf, în arabă în original (n. t.).

voia pe Zafira în această misiune, ar fi putut să facă mai mult decât să-i lase o scrisoare în sac. Apoi Yasmine şi Deen ar putea să…

— Zafira, nu face asta.

— Ce să nu fac? a întrebat Zafira, mimând nevinovăţia.

— Văd cum te gândeşti la ceva la ce n-ar trebui să te gândeşti.

Fiindcă Zafira nu i-a răspuns, Yasmine a oftat şi a schimbat vorba.

— Arăţi bine azi.

Zafira a chicotit şi o femeie din apropiere s-a holbat la ea, luată prin surprindere. Nătângă băgăcioasă.

— *Azi,* hmm? Poate pentru că stau lângă mireasă şi sunt îndesată într-o rochie care se-ntâmplă să-mi fie un pic strâmtă.

Yasmine a pufnit şi femeii aproape i-au ieşit ochii din orbite din cauza purtării năzdrăvane a fetelor.

— Ştiam eu c-ar fi trebuit să-ţi aducem o rochie nouă, a spus Yasmine.

Dar rochia Zafirei, deşi mai veche, era una dintre preferatele sale. Tivul ce atingea pământul era negru, iar ţesătura se deschidea spre bleumarin pe măsură ce se apropia de răscroiala împodobită cu o dantelă neagră filigranată. Linii îndrăzneţe aurii îi acopereau umerii şi coborau, fiecare dintre ele încheindu-se într-un vârtej delicat. Modelul fusese motivul pentru care cheltuise pe ea câţiva dinari în plus – îi amintea de săgeţile ei. Lucioase, neînfricate şi atât de frumoase.

Zafira a deschis gura să spună ceva, dar Yasmine a continuat.

— Şi, cu părul ăla al tău ridicat aşa, mă simt eclipsată.

Zafira şi-a atins părul cu o mână atentă. Îi plăcea felul în care femeile i-l strânseseră sus, ca pe o coroană, obligând-o să-şi lase vălul acasă. O făcea să se simtă drăguţă măcar o dată, ca o prinţesă. Acest cuvânt însă era prea puţin pentru a o descrie pe Yasmine.

— Nici măcar luna nu va îndrăzni să răsară diseară. Cum ar putea, în faţa unei asemenea frumuseţi?

Yasmine şi-a lăsat capul în jos, neobişnuit de sfioasă. S-a jucat cu piatra lunii din mâinile sale, nestemata demenhună pe care i-o va dărui lui Misk când ceremonia se va sfârşi. Aroma îmbătătoare de bakhour şi mirosul mâncării erau purtate de vântul lin. Zăpada proaspătă a început să cadă, acoperind sooqul în jurul lor, deşi piatra încălzită şi flăcările din jurul locului de rugăciune păstrau pământul uscat şi cald.

Aburul nu se mai ridica de pe platouri, iar carnea de căprioară dispărea pe măsură ce oamenii mâncau. Inima Zafirei s-a strâns. Era destulă mâncare, ştia. Dar era şi dovada că nimic din ce-i bun nu durează la nesfârşit.

După o clipă prelungă, Yasmine a spus:

— Dacă... în seara asta...? Nu ştiu.

Zafira s-a gândit cât de norocos era Misk şi a scuturat din cap.

— O să fie perfect. Te iubeşte, Yasmine, şi tu îl iubeşti, şi amândoi ştiţi asta. Nimic nu poate merge rău.

Yasmine şi-a trecut un deget peste motivele florale şi geometrice de henna de pe piele. Undeva, în acel desen complicat, se putea desluşi numele lui Misk.

— Iubirea. Ce prostioară.

Zafira a privit-o pe Yasmine în ochi şi un alt nume s-a ridicat, nerostit, între ele. *Deen.* El îi oferise totul şi i-ar fi oferit şi în continuare, dar ea tot nu-i putuse încredinţa inima ei. Nu după tot ce i se întâmplase lui Umm din cauza lui Baba.

— Iată-l! a ţipat cineva, iar Zafira a tresărit, aşteptându-se oarecum ca Deen să se materializeze înaintea ei.

Dar mulţimea se dădea la o parte pentru Misk, îmbrăcat într-o thobe neagră şi purtând un turban bleumarin, ai cărui ciucuri se legănau la fiecare pas. Ochii îi erau aţintiţi asupra Yasminei, iar Zafira şi-a ferit privirea din cauza expresiei lui intense şi înfierbântate.

— N-o să mă pierzi, ştii bine, a spus Yasmine cu blândeţe. O să fiu tot a ta.

Yasmine nu trebuia să se uite la Zafira când Misk o privea în felul acela.

— Ştiu. Sunt doar egoistă.

Yasmine a zâmbit subtil.

— O să ai concurenţă serioasă. *Este* diabolic de arătos.

Zafira s-a încălzit pe dinăuntru, bucuroasă de schimbarea tonului conversaţiei. Misk *era* arătos. Mai ales pentru că era diferit. Mama lui se trăgea din Sarasin, aşadar, cu părul lui negru ca tuşul şi cu pielea sa mai închisă la culoare, ieşea în evidenţă printre demenhuni. Era un lucru bun că nu moştenise şi trăsăturile mai faimoase ale sarazinilor.

— Inima inimii mele. Luna sufletului meu, i-a spus Misk Yasminei, iar Zafira a luat zâmbetul prietenei sale şi l-a ferecat în inimă.

În ciuda înclinaţiei spre violenţă, sarazinii aveau o cadenţă mai liniştitoare în limbă decât demenhunii. Mai răguşită şi mai scânteietoare în acelaşi timp.

Deen a venit de cealaltă parte a lui Misk, cu licărirea veşmintelor sale jucând în lumină. Un turban de culoare cărămizie îi ascundea aproape toate buclele rebele, iar marginea tivită îi atingea uşor gâtul.

A observat că-l priveşte şi i-a zâmbit şovăitor, alungându-şi din ochi expresia bântuită. Zafira i-a zâmbit la rându-i şi s-a întrebat dacă el îi povestise Yasminei visul pe care-l avusese şi dacă visul şi scrisoarea aveau vreo legătură.

O pereche de străjeri din Demenhur, în livrele gri cu albastru, au despărţit cu blândeţe mulţimea. Mantii grele ascundeau ţinutele făcute pentru alergare şi încălecat rapid, fiind şi călduroase. Aveau pe centuri sigiliul califatului Demenhur – un fulg de nea cu margini ascuţite, din argint vechi – şi două teci. Una pentru un jambiya[37], cealaltă pentru iatagan.

În afara fulgilor ascuţiţi, un ansamblu ca acesta i-ar fi plăcut la nebunie Vânătorului. Ce bine ar fi fost ca Zafira să se fi priceput la fel de bine să mânuiască acul de cusut cum se pricepea cu arcul.

---

[37] Pumnal tradiţional arab (n. t.).

Za'eemul satului a urcat pe mimbarul[38] de piatră şi toată lumea s-a ridicat în picioare. Zafira a scrâşnit din dinţi când i-a zărit ochii răutăcioşi. O pereche de mâini calde le-a cuprins pe ale sale, iar ea şi-a descleştat pumnii strânşi. Deen i-a şoptit numele şi a tras-o lângă el şi doar atunci a observat şi ea că toată lumea făcuse câţiva paşi îndărăt, în tăcere. Lana s-a strecurat de cealaltă parte a Zafirei şi a prins-o de mână.

— Ne-am adunat astăzi aici întru promisiunea uniunii, a început za'eemul. Unitatea a adus Arawiya la prosperitate şi tot unitatea ne va ajuta să trecem de această perioadă întunecată. Fără ea, am fi încă nomazi, cutreierând nisipurile nesfârşite şi adăpostindu-ne de soarele necruţător, pe vremurile în care fiecare zi avea gustul primejdiei.

— Akhh[39], za'eemul ar trebui să scrie o carte, a zis Deen încrucişându-şi braţele, iar Zafira aproape a zâmbit în faţa acestei mostre rare de iritare din partea lui.

— Cele Şase Surori s-au ridicat din haos şi zgomot. Şi-au luat magia din inimaginabila putere din inimile lor. Cu ajutorul ei ne-au adus împreună, construind califatele şi stăpânind drept prin consiliul înfiinţat în locul pe care acum îl numim Fortăreaţa Sultanului. Ne-au dăruit nouă inimile lor bune, impregnând minaretele regale cu magia lor, sporindu-şi puterile pentru ca magia să se extindă şi asupra oamenilor, şi asupra safinilor. Ne-au oferit un ţel mai înalt, în care afinităţile noastre naturale ne-au putut defini existenţele. Un vindecător putea să vindece, o inimă înflăcărată putea invoca vâlvătaia.

Auzind despre magie, Zafirei i s-a strecurat durerea în inimă, iar scrisoarea i-a reapărut în gânduri. Mintea i s-a întors în ţinutul Arz şi s-a frecat pe piept cu nodurile degetelor – ar fi mânuit focul sau apa? Abilitatea de a vindeca printr-o simplă atingere sau cea de a vedea viitorul?

---

[38] Trepte folosite drept platformă pentru imam, într-o moschee, în arabă în original (n. t.).
[39] Frate, în arabă în original (n. t.).

— În acea eră de aur, care a durat câteva secole, Surorile au oferit fiecărui califat o forţă de care celelalte aveau nevoie pentru a supravieţui, consolidând astfel unitatea. Demenhur a dat Arawiyei ierburi şi leacuri negăsite în altă parte, alături de aprecierea pentru arte. Sarasin a împărţit cărbunele şi mineralele. Pelusia ne-a hrănit cu toate fructele pământului şi ne-a oferit inegalabilele sale cunoştinţe inginereşti, care au avansat dincolo de imaginaţia noastră. Vecinii noştri din Zaram au colindat mările, i-au pregătit pe luptătorii noştri şi au adus bunătăţi din adâncimile apelor sărate. Mult-preţuitul safin din Alderamin a însemnat trecutul nostru, studiindu-ne defectele pentru a ne ajuta să devenim mai buni, oferind Arawiyei spiritul creativităţii pentru a ne dezvolta inimile. Au interzis incontrolabilul dum sihr, punând limite magiei, astfel încât să ne protejeze şi mai mult. Arawiya, măreţul nostru regat, a înflorit.

Glasul za’eemului s-a oprit brusc şi Zafira s-a înfipt bine în călcâie. *Ceruri mari. Calmează-te.*

Nenumărate murmure s-au răspândit în adunare, căci era clar că nu doar Zafira tânjea după ce pierduseră şi nu numai ea era mândră de ceea ce realizaseră împreună. În acea zi pierduseră ceva mai mult decât magia. Pământurile lor deveniseră nişte fiare neîmblânzite. Între califate au fost ridicate ziduri, iar acum o pădure întunecată se apropia pe furiş, din ce în ce mai mult în fiecare zi.

— Unitatea a fost cea care ne-a oferit totul. Solidaritatea şi iubirea. Ne-au fost luate multe lucruri, prieteni dragi, căci atunci când Surorile au dispărut au luat magia cu ele – aceeaşi magie cu ajutorul căreia au sădit în fiecare califat o încredere atât de puternică. Am fost lăsaţi în voia sorţii odată cu dispariţia lor. Minaretele noastre se ridică în întuneric. Arawiya suferă.

Za’eemul a zâmbit trist.

Asta era o parte din istorie pe care Zafira refuza s-o creadă. Cele Şase Surori n-ar fi voit – *n-ar fi putut* – stăpâni cu dreptate de atâţia ani ca să dispară pur şi simplu, lăsându-şi popoarele şi pământurile pradă ruinei.

Nimic din toate astea nu avea logică.

— În ciuda tuturor acestor lucruri, nu cedăm, a continuat za’eemul. Ceremonia de azi nu numai că va uni două inimi, dar şi două califate. Mabrook[40], suflete tinere. Fie ca inimile să vă rămână legate şi dincolo de moarte.

Ceilalţi au repetat urarea şi, cu un gest final al capului, za’eemul a plecat alături de gărzile sale.

— N-a fost rău, pentru un bou părtinitor, a spus Zafira, iar Deen a aprobat-o în şoaptă.

Dar în loc să se simtă inspiraţi de discursul za’eemului, oamenii au început să pălăvrăgească, de parcă omul îi întrerupsese niţel ca să le spună că la final se va servi ceai de mentă.

Îşi acceptaseră soarta marcată de frig nesfârşit şi întuneric înfricoşător. Nu-şi doreau mai mult decât ceea ce aveau. Ce viaţă le rămânea de apărat dacă Arzul îi înghiţea cu totul?

Un bătrân al satului a venit în faţă pentru a oficia ceremonia nupţială şi în mulţime s-a lăsat liniştea când bărbatul a ridicat braţele. Un copilaş a chiuit, iar mama a calmat entuziasmul micuţului.

Yasmine i-a dat piatra lunii lui Misk, care nu a scăpat-o nicio clipă din privire. Degetele lui Deen le-au mângâiat pe ale Zafirei, iar ea s-a încordat. Dar el şi-a înlănţuit mâna cu a ei, făcând-o să respire accelerat.

Bătrânul a continuat cu vorbe lente şi tărăgănate. Yasmine a privit-o de la distanţă pe Zafira şi şi-a dat ochii peste cap. Zafira şi-a luat ochii de la ea şi şi-a înăbuşit un hohot de râs.

— Crezi că mariajul va schimba toate astea? a întrebat Deen.

Ea şi-a înclinat capul.

— Ce anume?

— Pe ea. Ghiduşia ei. Cheful de năzdrăvănii. Încăpăţânarea ei imposibilă.

Zafira şi-a ales cuvintele cu grijă.

— O iubeşte aşa cum e. De ce-ar trebui să fie diferită?

---

[40] „Fiţi binecuvântate”, în arabă în original (n. t.)

— Nu ştiu, a zis el, strângând-o mai tare de mână. Cred pur şi simplu că atunci când eşti legat de cineva te schimbi. Atât pentru fericirea celui pe care-l iubeşti, cât şi pentru propria fericire, te schimbi fără să-ţi dai seama.

Ca Umm. Ca Baba.

Bătrânul aproape că terminase. Felinarele se trezeau la viaţă în timp ce soarele asfinţea, iar mirosul de ulei rânced umplea aerul. Zafira şi-a înclinat capul, nefiind sigură că îşi doreşte să afle mai multe.

— În ce fel?

Deen a privit-o, dar ea nu-şi putea întoarce chipul spre el, acum, când existau şi alte cuvinte. Întrebări şi rugăminţi. Gânduri şi planuri pentru viitor. Invitaţii şi negări.

Răspunsul lui a sunat blând, un evantai de cuvinte care i-au mângâiat puful de pe ureche, în timp ce lamentările şi cântecele străpungeau aerul din jur:

— Mi-aş dori să ştiu.

Capitolul 6

La căderea serii, Nasir nu se aştepta să găsească felinarele aprinse şi draperiile netrase. O briză întârziată de vânt îi răcorea iatacul. Nu se aştepta nici să-l găsească pe Altair întins pe patul său, cu sandalele din piele de viţel trântite pe aşternuturi.

Gunoi nenorocit.

— Ce cauţi în iatacul meu? a mârâit Nasir. Cine ţi-a dat drumul? N-ai găsit nicio fiinţă inocentă de sedus?

Altair a deschis gura, dar apoi s-a oprit, ridicând un deget.

— La care dintre întrebări vrei să-ţi răspund mai întâi?

A tras de timp ridicându-se în capul oaselor, umflând pernele din spatele său, făcându-l pe Nasir să se simtă ca şi cum *el* ar fi intrat neinvitat.

Generalul purta un turban bleumarin şi veşminte de culoare cărămizie, cu manşete brodate cu auriu. L-a prins pe Nasir studiindu-i ţinuta.

— E o petrecere în Daama Faris şi am venit să te întreb dacă vrei să mă-nsoţeşti.

Să *te* întreb. Niciun respect, nicio etichetă, niciun titlu princiar.

— Eu nu voi cocheta cu dezmăţul, cu atât mai mult nu voi pune piciorul într-un cort plin de beţivani, a spus Nasir cât a putut de calm. Acum dă-te jos din patul meu.

Altair s-a ridicat din pat cu mişcări dramatice şi cu un oftat greoi.

— O să fie distractiv, Nasir. Ţi-ar prinde bine nişte distracţie. Mă gândesc că toate omorurile astea te cam îmbătrânesc. Câţi ani ai acum, de fapt? Două sute? Două sute unu?

Avea o voce veselă, mereu zgomotoasă şi lipsită de griji, în vreme ce Nasir era tăcut. Prea tăcut, obişnuia să spună mama lui.

— Douăzeci, a şuierat el, supărat pe sine că a răspuns.

Altair a izbucnit într-un râs profund şi lent. Iar Nasir,

fraier cum era, şi-a amintit că-i plăcea râsul lui Altair.

— Akhh, ştiam eu că e un număr format din două cifre. Unde e servitoarea aia a ta adorabilă, apropo?

Altair şi-a plesnit palmele, aruncându-şi privirea prin odaia goală.

— Cea pe care ai furat-o de la mama ta?

Un fior a străbătut degetele lui Nasir. Şi-a desfăcut primul strat al veşmintelor, arătându-i armele lui Altair, care-l privea atent. În ciuda fizicului mai masiv al generalului, amândoi erau la fel de pricepuţi la luptă, dar Altair avea limitele sale, iar Nasir, fiind hashashin, i le observase.

Altair deschidea şi închidea în mod repetat uşiţa unui felinar, umplând încăperea cu scârţâitul enervant al balamalelor.

— Când doreşti, eşti liber să pleci, a spus Nasir fără să clipească.

— Manierele tale mă uluiesc, ca de obicei, a spus Altair. Unde rămăsesem? Ah, servitoarea! Mi-ar plăcea să mă delectez cu perfecţiunea ei, căci ea e motivul pentru care nu „cochetezi cu dezmăţul”, nu-i aşa? a vorbit el tărăgănat, imitându-l comic pe Nasir.

Nu era aşa. Nasir nu vorbise cu Kulsum de câteva luni. De câte ori venea ea prin preajmă, el se retrăgea.

— Pleacă, a zis Nasir după o pauză prelungă, umplută doar de foşnetul armelor pe care şi le scotea de la brâu.

— Păcat. Credeam că vrei să ştii mai multe despre misterioasa misiune, călătorie, căutare – *chestie* – de care sultanul e atât de interesat.

Nasir a simţit cum i se zbate o venă în maxilar. Altair îl privea cu atenţie, fără vreun gând să se îndrepte spre uşă. Nasir şi-a agăţat restul armelor pe peretele de deasupra patului. Nemernicul ăsta a ştiut mereu cum să-l aţâţe.

— Ce ştii despre asta? a-ntrebat cu precauţie, turnându-şi apă într-un pahar.

Deşi avea o hoardă de servitori care ar fi putut să-i toarne apă, să-l ajute să se schimbe, să-i pregătească baia, poruncise să nu vină niciunul în odăile lui. Monştrii preferă

singurătatea.

S-a aşezat pe marginea patului. Altair s-a aplecat, şoptind conspirativ.

— Mai multe decât tine.

— Atunci vorbeşte, a zis Nasir după ce apa i-a alinat gâtlejul ars.

— Da, stăpâne, a zis Altair batjocoritor, cu o sclipire în ochi.

Nasir s-a zbârlit la auzul tonului generalului şi era aproape să-i toarne în cap apa din pahar.

— Trebuie să te plătesc ca să vorbeşti? Căci mi-e teamă că asta nu se va-ntâmpla.

Altair s-a încruntat.

— Am galbeni din abundenţă, shukrun[41]. Cred că plăţile cele mai bune sunt întotdeauna cel mai dificil de obţinut. Aşa că hai cu mine în Daama Faris şi o să vorbim la un pahar.

Nasir a strâns din dinţi, iar Altair a ridicat două degete la tâmplă, într-un salut batjocoritor, şi a dispărut din odaie. *Nemernicul.*

Taverna ambulantă se-ntindea peste nisipurile vălurite, nu foarte departe de palat. Cum de găsise Altair acest loc era peste putinţa de înţelegere a lui Nasir, dar aşa funcţionau soldaţii şi superiorii lor.

A intra în Daama Faris însemna să intri într-o altă lume, căci nici un alt loc din oraşul sultanului nu era atât de *viu.* Iritarea mereu prezentă era îmblânzită de o nostalgie nefamiliară. S-a poticnit în mers.

Astfel de sentimente nu trebuiau încurajate.

Nasir a lăsat pânza să cadă în spatele lui şi l-a urmat înăuntru pe Altair cel zâmbitor, trecând pe lângă oamenii care umpleau covoarele jerpelite şi murdare. Dezordinea şi zăpuşeala, amestecate cu mulţimea zgomotoasă, îl ameţeau de cap. În timp ce-şi croiau drum, Altair a salutat câţiva bărbaţi, spunându-le pe nume, iar Nasir se aştepta ca toţi cei din cort să amuţească brusc, să se citească

[41] Mulţumesc, în arabă în original (n. t.).

teama în ochii lor.

Dar ei doar l-au privit în treacăt. Nici măcar nu l-au recunoscut.

De asta simţea senzaţia aceasta de libertate?

Mirosurile trupeşti şi duhoarea băuturii l-au făcut să scrâşnească din dinţi. Va pleca de aici cu un strat de jeg pe haine. Gândul că inhala această mizerie aproape că l-a făcut să vomite, dar asta ar fi sporit lista nesfârşită de batjocuri ale lui Altair, aşa că şi-a înghiţit repulsia.

Au înaintat amândoi până la o masă joasă, prea aproape de centrul cortului. Nasir şi-a plimbat privirea în jur, căutând intrările şi îndreptându-şi atenţia asupra meselor cufundate în umbră. Erau cel puţin patru bărbaţi în mantiile argintii ale Gărzii Sultanului, alţi câţiva în uniforme sarazine şi câţiva cu pielea mai negricioasă, ce nu puteau fi decât peluzieni, discutând aprins cu amicii lor zaramezi. Fortăreaţa Sultanului avea şi partea ei importantă de demenhuni, dar proştii aceia beau doar zăpadă topită de câte ori aveau ocazia.

— Te voi proteja, dragul meu asasin. Acum nu te mai purta de parcă lumea asta te-ar putea înghiţi de viu, hmm? i-a şoptit Altair la ureche.

Nasir a închis ochii, *auzind* rânjetul lui Altair. I-a venit din nou să vomite.

Altair a avut tupeul să-l prindă de umeri şi să-l ghideze pe covorul jerpelit, unde Nasir şi-a strâns picioarele sub el şi s-a aşezat ca un ţăran de rând. Era tot ce putea face ca să nu-l azvârle pe general de pe umărul lui. Altair a râs, în mod clar bucurându-se de fiecare clipă.

— Să-ţi fac rost şi de o baveţică?

— Ţine-o tot aşa şi-o să-ţi îndes turbanul tău preţios pe gât, a replicat Nasir, observând că sub el covorul era pătat cu naiba ştie ce.

Venise aici pentru informaţii. Văzuse şi făcuse lucruri mai rele decât murdăria asta. Va supravieţui.

— Preţios, eh? Poţi să-l iei tu. Albastrul nu prea mă prinde.

Altair i-a făcut cu ochiul şi s-a aşezat de partea cealaltă

a mesei. Nasir nu s-a ostenit să-i dea vreun răspuns. Cineva a deschis una dintre intrările cortului şi razele lunii s-au furişat înăuntru, odată cu o palā rece de vânt din deşert. În deşerturile din Arawiya nu era nimic mai frumos şi mai iubit decât luna, care aducea răcoare după soarele neobosit. Încă un lucru pe care întunericul ce se întindea căuta să-l înghită.

— Marhaba, i-a salutat fata care servea la mese.

O bijuterie verde – probabil falsă – îi împodobea buricul lăsat la vedere, iar braţele îi licăreau de pudră irizată. Altair a rânjit şi mai larg, iar ea şi-a luat îngăduinţa de a se înghesui lângă el.

— Spune-mi, habibi[42], îmi stă bine cu turbanul ăsta? a croncănit Altair.

Nasir şi-a încrucişat braţele şi a oftat. Fata şi-a trecut un deget pictat cu henna peste turban şi a zâmbit cu buzele ei rozalii.

— Cred că te face să arăţi – s-a aplecat mai mult şi şi-a coborât glasul, aţâţându-l cu părul ei negru – fermecător.

Nasir a ridicat din sprânceană când fata şi-a trecut buzele peste obrazul lui Altair.

Acesta i-a rânjit ca un prostănac, cu privirea întunecată de dorinţă. Saliva ca un câine pe care tocmai l-a lăudat stăpânul. Fata a chicotit, iar Altair a răspuns privirii ostile a lui Nasir cu o ocheadă calmă, înainte de a se întoarce din nou spre ea cu un alt zâmbet pe faţă. *Îşi schimbă iute chipurile.*

— Un ibric de qahwa pentru mine, te rog, a zis generalul.

Nasir era surprins. Cafea? Ar fi crezut că generalul are chef să se îmbete.

— Şi pentru prietenul meu…

Altair şi-a lăsat gândul neterminat, făcând un gest spre Nasir, care s-a încruntat la auzul cuvântului „prieten”.

— Apă.

Fata s-a mirat când i-a auzit comanda, a atins obrazul lui Altair şi s-a făcut nevăzută. Ochii generalului au urmat-o.

---

[42] Iubito, în limba arabă în original (n. t.).

— Ştiam că eşti un om plicticos, Nasir, dar apă? Nici măcar nu cred că au aşa ceva aici. E posibil să-ţi aducă de la toalete.

Nasir şi-a muşcat limba, iar Altair a continuat:

— Stăpânirea ta de sine mă uluieşte.

Ca şi cum cafeaua l-ar fi făcut pe Altair să uite ceva.

— Iar nechibzuinţa ta mă scârbeşte, a replicat Nasir.

— Unii caută căi de a uita, a zis Altair, bizar de solemn.

Nasir i-a urmat privirea către un bărbat evident luat de băutură. Prostul se holba la un pahar, ameţit şi cu privirea rătăcită până când a clipit – o străfulgerare de durere, apărută şi dispărută într-o clipă. Nasir nu credea că Altair a zărit acea durere.

— Unii dintre noi nu pot uita niciodată.

Nasir habar n-avea de ce îi spusese acele cuvinte tocmai lui Altair. Ca să-i amintească de propria idioţenie, Altair i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Unii dintre noi nu merită să uite.

Fata s-a întors înainte ca Nasir să-i trântească o replică. A aşezat un ibric şi o ceaşcă în faţa lui Altair şi un mic pahar de apă în faţa lui Nasir. Părea curată şi nu mirosea ca şi cum ar fi fost adusă de… acolo.

— Shukrun, habibi, a spus Altair, trecându-şi vârful degetelor peste mâna fetei.

Lui Nasir i-au luat foc urechile când generalul s-a înclinat spre fată, i-a şoptit ceva, stând lipit de pielea ei; apoi i-a îndesat în palmă o fâşie de papirus.

— Ascultă, a început Nasir, dar fata s-a ridicat şi s-a îndepărtat grăbită, aruncându-i o privire urâtă.

Apoi s-a oprit în faţa unuia dintre bărbaţii cu uniformă neagră. Un soldat sarazin.

— E necuviincios să te holbezi la o femeie când eşti cu un bărbat, a zis tărăgănat Altair.

Nasir l-a privit dezgustat.

— Cine ţi-a zis asta e…

— Eu am inventat-o, de fapt, a replicat generalul.

Nasir a văzut că fata i-a dat iute soldatului ceva de culoare crem. Bucata de papirus.

— Nu fi băgăcios, prinţe.

Nasir s-a strâmbat şi s-a uitat din nou, dar acum rămăsese acolo numai soldatul, holbându-se la rândul său la Nasir cu o indiferenţă rece. Făcea oare parte din contingentul care avea ca misiune să treacă Demenhur prin foc şi sabie? Nasir nu ştia.

— Tot ce fac este pentru binele regatului nostru, a continuat Altair. Nu asta ne dictează datoria? Trebuie să existe un motiv pentru care tot omori oameni nevinovaţi.

Şi-a turnat în ceaşcă un pârâiaş de cafea neagră, nepotrivit în acel cort plin de băutură şi de indivizi gălăgioşi. Şi-a dat seama că Nasir îi priveşte cu atenţie ceaşca.

— Aş fi crezut că tu, dintre toţi oamenii, ai fi observat până acum că sunt deasupra oricărei tentaţii omeneşti de a mă ameţi.

Nasir era pe jumătate safin şi nici măcar el nu se considera altceva decât om. Totuşi Altair avea dreptate. Nasir îi *observase* limpezimea înspăimântătoare din priviri de câte ori se întorcea noaptea acasă. Pur şi simplu nu se aşteptase ca Altair că bea cafea amară într-o tavernă.

— Unde rămăseserăm? A, da, la misiune.

Altair şi-a întins picioarele de-o parte şi de alta a mesei, fără să se obosească să-şi coboare glasul. Nasir a deschis gura ca să întrebe despre fată şi despre papirus, dar soldatul sarazin dispăruse.

— Mă surprinde că nemernicul de taică-tău nu ţi-a spus încă. El şi planurile lui măreţe.

Nasir a încremenit. Altair nu-l vorbea niciodată de rău pe sultan.

— Vrăjitoarea Argintie a trimis o invitaţie. Irezistibilă. Personalizată, a început Altair, dând peste cap o ceaşcă de cafea.

Întotdeauna era o zi jalnică când sultanul îi cerea sfatul Vrăjitoarei Argintii. Aceasta era o prezenţă obişnuită la Fortăreaţa Sultanului, dar Nasir păstra distanţa faţă de femeia căruntă care îl supraveghea mereu prea îndeaproape.

— Ce mod elegant de a obţine ceva din Sharr…

— Sharr? a repetat Nasir înainte să se poată stăpâni.

Insula – kharra. Toate gândurile i s-au risipit ca nisipul în bătaia unei pale de vânt.

— Nu mă întrerupe, l-a dojenit Altair. Orice ar fi chestia asta, se presupune că va readuce magia în minaretele din Arawiya. Iar tu joci un rol important în acest plan.

— Eu. Iar răsplata e…

Nasir s-a întrerupt brusc, simţind cum cineva îl loveşte cu piciorul. Până şi-a ridicat privirea, nemernicul trecuse deja de el.

O altă briză uscată s-a strecurat în cort, ciufulind părul lui Nasir şi aţâţând amestecul de mirosuri neplăcute.

— Habar n-am despre ce e vorba, în afara faptului că Vrăjitoarea Argintie e în spatele acestui amănunt şi că numai cei curaţi la suflet îl pot găsi.

— Corect. Şi asta înseamnă că trebuie să mă duc eu? a spus Nasir în batjocură.

O bătaie se stârnise la nici trei mese depărtare de ei, între un zaramez guraliv şi un individ masiv, cu dâre de sudoare pe qamis[43]. Nasir şi-a masat tâmplele, în vreme ce mormăielile şi înjurăturile se aprindeau în vacarmul deja insuportabil.

— Ai avut vreun moment în care să te fi gândit că eşti curat la suflet? a spus netulburat Altair. Ghameq nu are încredere în Vrăjitoarea Argintie – din motive pe care nu mi le pot închipui. Treaba ta e s-o ucizi pe persoana care găseşte premiul final şi să aduci răsplata, care-o fi ea, înapoi tatălui tău.

Ah! De-abia *asta* era o misiune care i se potrivea lui Nasir.

— Vezi? Oricât de mult te-ar urî, tu eşti singurul în care Ghameq are încredere deplină, a explicat Altair.

Dar Ghameq nu avea încredere în *nimeni.* Nici măcar în propriul fiu, cu atât mai puţin într-o vrăjitoare căreia îi cerea ajutorul.

Altair a izbucnit într-un hohot trist de râs, semn că

---

[43] Cămaşă, în arabă în original (n. t.).

ajunsese la aceeaşi concluzie.

— Laa, nu despre asta e vorba. Tu eşti pur şi simplu singurul pe care-l poate obliga şi singurul care nu va ceda în timp ce-i va îndeplini porunca.

Cuvintele lui au venit ca o lovitură. O acuzaţie cu care Nasir se obişnuise, dar nu şi cu senzaţia copleşitoare de laşitate care o însoţea. A ridicat brusc privirea către general, strângând din dinţi. Autocompătimirea mai putea aştepta.

— Şi mi-e teamă că lucrul pe care-l vei aduce de-acolo va fi ultimul de care are nevoie, a conchis Altair.

Pentru ce? i-a venit lui Nasir să-ntrebe.

Un tremur a străbătut trăsăturile mândre ale lui Altair, oprindu-se la buzele la fel de mândre. O emoţie pe care Altair, cu firea lui calculată, n-ar fi trădat-o niciodată.

Se punea la cale ceva mai rău decât îşi putea închipui Nasir.

Pe blestemata de insulă Sharr, nici mai mult, nici mai puţin.

Capitolul 7

Mama Zafirei a ştiut dintotdeauna că fiica ei nu se teme de Arz, aşa cum o făceau ceilalţi copii. O adormea cu şoapte despre Gărzile Sultanei, iar Zafira îi visa pe gardieni ţinându-se după ea, cu glugile lor argintii şi cu chipurile severe. Umm nu ştia să ţească poveştile ca Baba, dar mamele se pricep mai bine să ţească temeri.

Acum, că sultana murise, Zafira zărea o nuanţă diferită de argintiu în fiecare cotlon umbrit.

Scrisoarea şi femeia cu mantie argintie.

Zăcea în pat şi o durea tot trupul din cauza strânsorii acelei rochii infernale pe care o purtase la nuntă, cu câteva ore înainte. Yasmine se afla la o casă depărtare, ca întotdeauna, dar o simţea departe şi intangibilă. *Eşti egoistă, asta e tot.*

A strâns cu putere ochii şi i-a deschis cu un mârâit, gonindu-i din mintea sa pe Yasmine şi pe Misk. Şi pe Deen, care-şi ducea sacul voluminos în spinare, dispărând în josul străzii cu un surâs dulce-amar; va sta la un prieten câteva nopţi, până când Yasmine se va muta în casa lui Misk.

Dulce zăpadă din Ceruri.

Avea alte lucruri pentru care trebuia să-şi facă griji. Cum ar fi căutarea care începea peste două zile. Prin nenorocitul de Sharr, dintre toate locurile posibile.

Salteaua subţire nu putea înăbuşi scârţâitul lemnului vechi când fata a coborât din pat. Ar trebui să-l roage pe Deen să arunce o privire la rama patului. Băiatul se juca mereu cu diverse materiale, venind cu invenţii pe care visa să le împartă cu peluzienii aflaţi peste două califate.

S-a îmbrăcat cu o tunică uzată şi cu mantia greoaie a lui Baba. Şi-a luat sacul ei, mai mic, împingând deoparte sacul mai greu al lui Baba. Dacă ajungea până-n Sharr, chestia aia noduroasă i-ar fi stat în spinare. Cu haine de schimb, cu săpunul ei preferat şi cu trusa de leacuri rare pe care Baba o alcătuise de-a lungul anilor – fâşii de pânză, tonice,

unguente pentru răni, răşină pentru arsuri şi ierburi –, toate dintr-o eră în care Demenhurul nu era un vid blestemat al zăpezii, o epocă la care Zafira nu mai putea decât să viseze.

S-a ridicat în picioare cu un oftat şi a auzit vuietul vântului şi uşa de la intrare trântindu-se. Dar afară, în hol, nu era decât Lana, ghemuită în majlis, cu o carte în poală. Când Zafira a dat să-ntrebe cine intrase, a văzut ce citea Lana.

O sclipire argintie a licărit în lumina focului. *Kharra. Kharra, kharra, kharra.*

— Ce faci aici? a-ntrebat tăios Zafira.

Lana a tresărit, observând apoi rucsacul Zafirei şi hainele de vânătoare. Avea dinainte o farfurie cu aish el-saraya de la nuntă, iar siropul de pe prăjitură sclipea în lumina flăcărilor.

— Aveai de gând să ne spui, mie şi mamei? a-ntrebat Lana, cu un ton acuzator în glasul ei dulce.

Ţinea scrisoarea ridicată, iar încruntătura de pe frunte o supăra pe Zafira mai mult decât i-ar fi convenit.

— De-abia azi am primit-o, şi era şi nunta.

Şi, de asemenea, o altă mică problemă. Eu nu prea mai vorbesc cu Umm.

Lana a tăcut preţ de o clipă. Expresia acuzatoare se transformase în durere, atingând o coardă sensibilă în sufletul Zafirei.

— Dar aveai de gând să ne spui?

— Poate. Nu. Nu ştiu. Acum nu mai contează, nu-i aşa? a întrebat, cu glas ostenit, Zafira.

A întins mâna, iar Lana *a* împăturit invitaţia înainte de a i-o înapoia. Sigiliul rupt sclipea ca zâmbetul femeii cu mantie argintie.

Zafira s-a întins după vechea pătură care atârna de uşa de la intrare. A mângâiat cu degetele haina prăfuită de lângă ea. Haina lui Baba. El avea cele mai potrivite cuvinte pentru orice şi-i descria culoarea comparând-o cu apele Mării Baran[44] în zilele ei cuminţi, sub cerul cel mai înnorat,

[44] Ploaie, în arabă în original (n. t.).

chiar dacă el nu văzuse niciodată Marea Baran.

Ceruri mari, dacă ea va pleca în această călătorie, va vedea marea.

Baba fusese colecţionar de poveşti, un ţesător de cuvinte. Nu se născuse înainte de căderea Surorilor, dar de-a lungul anilor adunase povestiri de dinainte ca Marea Baran să devină primejdioasă, înainte ca ţinutul Arz să se extindă, ajungând să ameninţe hotarele califatelor şi să rupă marea de restul Arawiyei. Poveştile lui erau motivul pentru care Zafira ştia atât de multe.

Bucăţi din Baba erau risipite peste tot prin casă – cizmele lui, ceaşca lui favorită –, pentru că Zafira nu se îndura să le arunce. Chiar şi după atâţia ani, i le curăţa metodic în fiecare seară. O enerva să vadă vreun obiect nelalocul lui, dar, în cazul lucrurilor lui Baba, de-abia îşi trecea degetele peste suprafaţa lor şi îi venea să ofteze, cu o suferinţă nesfârşită.

Era vina ei. Întotdeauna va fi vina ei. Dacă ar fi fost şi ea mai puternică, *mai bună.*

Când Baba s-a întors acasă din ţinutul Arz cu cinci ani în urmă – la câteva luni după dispariţia sa –, primul lucru pe care-l observase Zafira fusese starea lui fizică. Hainele îi erau rupte şi zdrenţuite, umerii îi erau pleoştiţi. Când a zărit sângele şi i-a înţeles expresia chipului, Baba deja se îndrepta spre ea. Se pregătea să-şi atace propria fiică, aceeaşi pentru care se aventurase în Arz ca s-o salveze.

Câteva clipe mai târziu, era mort, ucis de…

— Okht?

Zafira a tresărit.

— Scuze. Îmi pare rău, i-a zis iute Lanei.

A învelit umerii surorii sale cu pătura roasă, iar stomacul i s-a strâns la vederea oaselor care i se iveau de sub piele mai abitir decât luna trecută.

— Culcă-te puţin. Umm se poate trezi în orice clipă.

Vorbele i-au fost urmate de o jeluire vagă din camera lui Umm. Ceva a împins-o înainte pe Zafira – instinctul, probabil – înainte să-şi amintească ochii sticloşi ai lui Baba şi sângele care i se întindea pe tot pieptul. A scrâşnit din

dinţi şi s-a înfipt în călcâie.

— S-a zis cu asta.

Nepăsătoare, Lana a dat pătura la o parte, strâmbând din nas.

— Călătoria spre Sharr chiar începe poimâine?

Zafira şi-a mutat privirea.

— Da.

Dezamăgirea Lanei o lovea ca un pumn în stomac. S-a forţat să se uite în ochii ei. Ochii lui Baba, străvechi şi sinceri.

— Îmi pare rău, Lana.

— Iei pe cineva cu tine? a-ntrebat ea şi a privit cu subînţeles spre cartea vârâtă sub pătură, adăugând: un safi ţi-ar fi un aliat de nădejde dacă l-ai avea de partea ta.

— Nu ştiu cine mai merge. Nici măcar nu ştiu dacă toată povestea asta e reală. Dar amândouă ştim că safinilor nu le pasă de noi.

Aşa-numiţii mari safini – cu urechile lor ascuţite, cu abilităţile lor sporite şi cu vieţile lor nesfârşite – abandonaseră Arawiya când oamenii aveau cea mai mare nevoie de ei. Califatele se bazaseră pe magie aşa cum un beţiv se bazează pe paharul lui – mai puţin Alderaminul. Iar acum, când magia dispăruse, safinii trăiau la fel de bine ca înainte, strângându-şi cu egoism resursele şi întorcându-şi privirea de la suferinţa Arawiyei.

— Poate vor să ne ajute, dar nu pot, a zis Lana. Au Pustiul de o parte şi ţinutul Arz de cealaltă.

— Dacă s-ar fi străduit, ar fi fost aici.

Lana a reflectat la asta, iar trăsăturile ei dulci s-au schimonosit sub apăsarea gândurilor.

— Eşti un om bun, Okht. Dar nu poţi face tot ce vrei să faci.

Zafira a zâmbit moale, dându-şi seama că trecuse foarte mult timp de când acordase cuiva prezumţia de nevinovăţie. Lana s-a oprit din drumul ei spre odaia lui Umm.

— Totuşi nu trebuie să te duci. E doar o invitaţie.

Dar de câte ori Zafira se gândea *să nu se ducă,* simţea

că-şi interzice un lucru pe care şi-l dorea, deşi nu ştia *în ce fel* sau *de ce* şi-l doreşte, doar că şi-l doreşte şi atât. Cumva, parcă ar fi aşteptat lucrul acesta, iar acum, în cele din urmă, ocazia venise şi n-o putea lăsa să treacă.

Era *Sharr.*

Era vorba despre pericol şi moarte în cele mai rele feluri posibile, dar exact acest gând îi făcea sângele să fiarbă şi nu putea să explice acest lucru astfel încât Lana să-l poată înţelege.

Aşa că a spus doar, surprinzător şi pentru sora sa, şi pentru sine.

— Ba trebuie.

Lana se uita în toate părţile, numai la Zafira nu. Ştia că Lana nu va insista, că are încredere în ea, dar tot s-a simţit îngrozitor când sora ei a dat din cap şi a spus:

— Bine.

— Mă întorc repede. Mă duc la sooq să… mă gândesc.

Zafira s-a îndepărtat încet, apoi a luat-o repede la pas. Şi-a legat şireturile şi şi-a petrecut jambiya lui Baba peste brâu. Baba o învăţase multe lucruri – cum să tragă cu arcul fără să scoată vreun sunet, cum să vadă cu urechile şi cum să navigheze cu inima. După primul ei drum în ţinutul Arz, o învăţase cum să se apere, cum putea îmblânzi Arzul. Dar cel mai mult insistase pe sfatul *niciodată să nu rămâi dezarmată.*

Ce-ar spune Baba acum despre dorinţa ei de a continua să se prefacă bărbat, lucru pe care Yasmine îl considera prostesc? Lucru pe care Baba însuşi o îndemnase să nu-l facă? Şi-ar dori s-o vadă aventurându-se către Sharr dacă ar şti că-n felul acesta s-ar recâştiga magia?

Zafira a ridicat zăvorul.

— Okht.

Lana şi-a înclinat capul şi i-a întins un pacheţel cu mâncare.

— Să te ajute la gânduri.

Zafira a vârât pacheţelul în sac. Apoi a atins-o pe Lana cu degetul pe nas, a sărutat-o uşor pe frunte, zâmbind, şi a lăsat-o cu mama lor, pe care Zafira refuza s-o vadă.

Capitolul 8

Când Nasir şi Altair s-au apropiat împreună de uşile înalte ale palatului, străjerii nu şi-au putut ascunde suficient de repede uimirea. Nici lui Nasir nu-i venea încă să creadă. Se dusese la o tavernă, cu Altair dintre toţi oamenii de pe lume, pentru un pahar cu apă şi un ibric de cafea.

— Somn uşor, prinţe, a murmurat Altair, retrăgându-se pe un alt coridor. Încearcă să nu mă visezi.

Nasir l-a ignorat şi s-a târât în sus, pe scările întunecate. *Sharr. Sharr. Sharr.* Ca şi cum cuvântul acesta l-ar fi îmbătat, precum arakul pe care a refuzat să-l bea.

Totuşi, când a intrat în odăile sale, a încremenit, uitând de Sharr.

Cineva îi bloca drumul în dreapta, de-abia ţinându-şi respiraţia. Şi-a îndoit iute încheietura, apoi şi-a amintit că pumnalele sale erau depozitate în sertarul noptierei şi aproape că a izbucnit în râs când şi-a dat seama ce ghinion are. Şi-a scos jambiya trăgând de mânerul de onix şi a respirat făcând un pas, încet, spre dreapta. Apoi încă unul. *Inspiră.* Încă doi paşi. *Expiră. Inspiră.* S-a întors pe călcâie, strângând mai tare sabia, şi l-a împins pe intrus într-o rază argintie a lunii. *Expiră.*

Părul negru ca pana corbului, pielea aurie, ochii adânci. Meandrele blânde ale buzelor întunecate.

— Kulsum, a răsuflat Nasir.

Jambiya i-a căzut la pământ, zgomotos. Şi-a dus mâinile spre chipul ei şi i-a cuprins în palme pielea catifelată. Şi-a trecut degetele mari peste obrajii fetei şi umerii lui încordaţi s-au relaxat. Ea l-a privit cu aceeaşi dorinţă pe care Nasir o văzuse în ochii lui Altair când o studia pe fata care servea la mese.

Poate că era de vină întunericul. Sau dorinţa de pe chipul ei, pe care nu-l mai văzuse atât de aproape de câteva luni. Sau poate că era de vină haosul din mintea lui şi felul în care Altair întrebase de ea.

Nici măcar nu s-a gândit deloc de ce intrase fata în odăile lui cât timp fusese plecat cu Altair.

Nu – a sărutat-o.

Buzele lui i-au căutat gura, mâinile i s-au înfipt în păr, iar trupul i s-a lipit de trupul ei. Ea l-a sărutat la fel de lacom, iar mâinile ei l-au prins de mantie şi l-au tras mai aproape. În acel moment, nu erau prinţ şi servitoare; erau doi oameni, egali, uniţi într-unul singur.

Sfinte nisipuri, îi fusese dor de ea. Fata asta, servitoarea mamei lui, care devenise mai mult de-atât după moartea sultanei. Ciobul lui de inimă a luat-o la trap şi a simţit cum îl străbate un val de căldură. Dar când buzele ei s-au desprins de ale lui, cu mâinile pierdute în părul lui, el a încremenit. Şi-a amintit.

Şi-a amintit totul.

A făcut un pas în spate, iar Kulsum l-a privit cu ochii larg deschişi, enigmatici. Nasir şi-a dorit ca luna să-i dezvăluie mai multe decât ceea ce vedea în faţa ochilor.

— Pleacă, a şoptit el răguşit.

Ea nu s-a clintit. Niciunul nu mai răsufla. Era o durere mai puternică decât rana unei săbii. Era uitare, apoi aducerea aminte cu limpezime a tuturor celor întâmplate, blestemul amintirilor.

— Ieşi. Afară.

De data asta, vorbele i-au sunat tăios.

Altair avea dreptate: unii oameni nu meritau să uite.

Kulsum şi-a înclinat capul. A întins mâinile, lent, ca şi cum el s-ar fi putut retrage. Dar când n-a făcut-o, l-a mângâiat cu degetele pe obrazul drept, aşa cum făcuse de atâtea ori. Lumina din ochii lui a pâlpâit preţ de o clipă, apoi ea a plecat fără o vorbă, cu rochia legănându-i-se în urmă. Ce-ar fi putut să spună?

Nu mai avea limbă, şi asta se întâmplase din cauza lui.

Capitolul 9

Noaptea se lăsase apăsătoare peste Demenhur, aducând cu ea o linişte fantomatică. Zăpada se învârtejea vuind, iar Zafira şi-a acoperit faţa cu eşarfa. Avea glugă şi era înfofolită, dar, cu toate acestea, era uşor să-l distingi pe Vânător, căci şansele de a găsi în satele din vest un bărbat cu o tolbă de săgeţi în spinare erau foarte mici – nici măcar pe ea însăşi nu se putea lua în considerare. A zâmbit la propria glumă. Yasmine ar fi pufnit în râs. *Ceruri mari, nu e* moartă.

Zafira l-a mânat pe Sukkar în sus pe străzile albe şi lunecoase, unde casele se înălţau ca nişte dinţi diformi. Erau din piatră maronie şi din mortar incolor, combinaţie atât de obişnuită în deşert.

Doar că Demenhurul nu mai era oaza din deşert care fusese odinioară. Fata a oftat, iar răsuflarea ei s-a transformat în abur în frigul acela blestemat. A mers mai departe.

Sooqul părea o fantasmă în lumina lunii. Jumu'a părăsită nu mai păstra niciun semn al nunţii care se desfăşurase aici cu numai câteva ore înainte. Zafira a trecut pe lângă magazinul colorat de dulciuri al lui Araby, care avea jaluzelele trase, la fel ca majoritatea prăvăliilor din sooq. Ornamentele atârnau de streşinile magazinelor, legănându-se straniu în vânt.

L-a oprit pe Sukkar în faţa unei prăvălii cunoscute că oferea mâncare superstiţioşilor fără slujbă. Prin geamul întunecat, fata a văzut sticle pline de jeg sclipind pe rafturi, umplute cu naiba ştie ce. Trebuiau să fie agăţate în cele patru colţuri ale unei case ca să-i alunge pe ifriţi, creaturi din foc lipsit de fum care puteau lua înfăţişarea oricui, de obicei pe aceea a persoanelor dragi victimei lor. În ciuda faptului că nu erau în stare să folosească magia aşa cum o făceau oamenii şi safinii, ifriţii creau cel mai mare haos dintre toate rasele dinaintea apariţiei Celor Şase Surori ale Veşniciei.

Fiecare dintre cele şase provenea din cele mai de seamă clanuri, unite de dorinţa unei lumi mai bune, nu neapărat de legătura sângelui. Pe Zafira o uimea cel mai mult ceea ce erau ele: si'lah, creaturi pe care simplii muritori nu le puteau înţelege. Creaturi pe care nici măcar măreţii safini nu şi le puteau imagina ca egali, cu atât mai puţin la o distanţă de câteva niveluri.

După ce Surorile şi-au strâns toţi inamicii, inclusiv pe ifriţii cei înşelători, n-au avut unde să-i întemniţeze, asta până când una dintre ele a venit cu un plan. Era mai puternică decât celelalte, căci inima ei era pură şi de neclintit în idealurile sale.

Pe Sharr, insula pe care urma s-o guverneze, a creat o închisoare impenetrabilă, unde Surorile închideau creaturile care le năpăstuiau oamenii şi unde ea domnea ca gardian suprem.

Ornamentele agăţate de streşini s-au legănat în bătaia vântului, iar zăngănitul lor metalic a smuls-o pe Zafira din gânduri. A privit sticlele şi s-a întrebat dacă funcţionau. Dacă ifriţii încă umblau prin Arawiya, invizibili ochiului sau luând forma vreunui trup omenesc.

Şi-a tras din nou eşarfa peste gură şi era gata să-l mâne mai departe pe Sukkar, când nişte lei mici de lut dintr-o vitrină i-au atras atenţia, făcând-o să se înfioare. Nu ştia ce anume trebuiau să ţină la distanţă felinele acelea de argilă, pentru că Leul Nopţii murise.

Mama Leului era ifrită, iar tatăl lui safin s-a luptat ca el să nu fie alungat, alături de restul neamului ei. Dar viaţa în Alderamin, califatul safinilor, s-a dovedit şi mai grea, pentru că safinii cu sânge pur aveau o mândrie cu care nu putea rivaliza nimeni. I-au ucis tatăl. L-au gonit pe Leu din inima magiei. I-au zdrobit spiritul.

Baba folosea mereu pilda Leului când o învăţa pe Zafira despre oprimare. Pentru că Leul nu i-a lăsat pe safini să-l înfrângă. S-a întors spre cea mai de preţ avuţie a Alderaminului – cunoaşterea. A învăţat tot ce era de învăţat, întărindu-se cu magia interzisă a sângelui.

În curând, singurele creaturi mai puternice decât el au

rămas doar Surorile însele, deşi acest amănunt nu l-a speriat când şi-a îndreptat mânia spre Tronul de Aur. Zafirei i s-a părut întotdeauna ciudat că Leul, cu toate cunoştinţele sale, a făcut o mişcare atât de îndrăzneaţă. Pentru că Surorile l-au învins cu repeziciune, făcându-l prizonier pe Sharr şi punând capăt domniei sale întunecate.

Zeci de ani mai târziu, Leul a iscat haos şi pe insula Sharr, iar Sora-gardiană a chemat ajutoare. Celelalte Surori s-au adunat în jurul ei, înarmate cu fiecare firicel de magie din Arawiya ca să-l învingă pentru totdeauna.

Nimeni nu s-a întors din acea bătălie.

Răgetul lui era întunericul. Bârlogul lui erau umbrele. Cu toate acestea, Sharr i-a înghiţit pe toţi – Surorile, gardianul, Leul, chiar şi închisoarea. Dar Căderea Arawiyei era o victorie, nu-i aşa? Chiar dacă oamenii le pierduseră pe Surori şi magia, chiar dacă înfrângerea a dat califatului Demenhur un motiv de a dovedi că acţiunile unei femei sunt întotdeauna urmate de nenorocire, Zafira ştia, în inima ei, că Surorile îi protejaseră în acea zi.

Îl învinseseră pe Leul Nopţii cu ultima lor suflare. Şi-a înfipt pintenii în coastele lui Sukkar. Poate că leii minusculi erau doar nişte ornamente, o demonstraţie de mândrie pentru victoria în faţa bărbatului care i-a înfruntat pe bărbaţi, dar a sfârşit ucis de femei.

— Stai, prrr.

L-a tras pe Sukkar de frâie, oprindu-se în faţa unei construcţii dărâmate, înnegrită de la un incendiu de demult. Se afla în spatele sooqului, umbrită de frumuseţea Casei Veşniciei, aflată la o oarece depărtare.

Zafira l-a legat pe Sukkar de o bârnă de sub o streaşină pe jumătate prăbuşită şi s-a strecurat printre grinzile vechi. S-a auzit scârţâitul uşii şi cineva s-a evaporat iute în întuneric. Odinioară foamea fusese atât de mare, încât demenhunii din satele de vest se desfătau cu carnea putrezită a şobolanilor, care omorau mai mul'i oameni decât o putea face foamea. Asta era înainte ca Zafira să fi cedat în faţa chemării ţinutului Arz.

Încă îşi amintea uşurarea evidentă de pe chipul părinţilor săi când se-ntorsese din Arz cu trei iepuri şi o dâră de sânge pe obraz. Nici Baba, nici Umm nu ştiuseră unde dispăruse, dar era prima oară când cineva se-ntorsese din pădurea fără drum de-ntoarcere.

Câteva zile mai târziu, Baba îi arătase cum să lanseze o săgeată şi cum să momească o căprioară, la fel cum îl învăţase şi pe el tatăl său, în pădurile din nordul califatului Demenhur. Dar când Baba dusese carnea în oraş şi începuse să-i hrănească pe săteni, Umm a fost cea care i-a amintit Zafirei că, femeie fiind, nu va avea parte de respect pentru munca pe care o făcea. Baba s-a mulţumit să zâmbească, spunând că Zafira avea puterea de a schimba părerea oamenilor fideli califului, de a le oferi femeilor egalitatea care le revenea de drept. Egalitatea de care se bucurau în celelalte califate ale Arawiyei.

Într-un final, Zafira a ales teama. S-a îmbrăcat în haine de bărbat şi a continuat să vâneze în Arz cu tatăl ei, inventându-şi un nume care nu i-a aparţinut de fapt niciodată. Îi aparţinea siluetei mascate. Unei persoane care, la sfârşitul zilei, nu exista.

Era o viaţă cu care Zafira s-ar fi putut obişnui, dacă asta ar fi însemnat să-l vadă pe Baba mândru şi pe săteni, sătui. Asta până când ea, Umm şi micuţa Lana s-au îmbolnăvit de gripa care se răspândise prin întregul califat Demenhur.

În timp ce Zafira zăcea la pat acasă, hrana dispărea. Carnea se împuţina pe zi ce trecea.

Baba s-a gândit că poate vâna la fel ca fiica lui. În schimb, s-a întors cu minţile pierdute şi dezumanizat.

Răsuflarea Zafirei desena acum aburi în întuneric. Urca grijulie scările pline de mucegai, ştiind care trepte sunt rupte şi care sunt slăbite. Fiecare dintre cele trei şiruri de trepte se termina la câte un etaj cu încăperi pustii. Odinioară aici fusese un han, care primea oameni din celelalte califate veniţi pentru negoţ şi distracţie. *Sau plăcere,* cum ar fi spus Yasmine, cu o licărire sugestivă în priviri.

La etajul cel mai de sus, Zafira a împins uşa acoperişului

şi şi-a strâns mantia în jurul trupului din cauza unei pale de vânt.

Aici venea pentru a se elibera de lumea întreagă care aştepta atât de mult de la Vânător, de la ea însăşi.

Dar în seara asta nu era singură.

O siluetă se iţea în capăt, cu profilul luminat de razele stelelor. Se pare că mai era cineva care nu mai putea suporta zidurile apăsătoare.

— Am venit să… a început ea.

— Să te gândeşti, a terminat Deen fraza în locul ei.

Băiatul a înclinat din cap, iar norii s-au despărţit pentru ca luna să-i vadă surâsul.

— Ştiu. Dar, dacă te simţi cum mă simt şi eu acum, nu voiam să fii singură.

Zafira nu ştia ce să zică. Voia să-şi înlănţuie braţele în jurul lui, dar, după felul în care el o privea în acea seară, nu părea a fi o idee bună. În schimb, a venit lângă el, lipindu-şi umărul de el şi luptându-se cu extazul care i se culcuşea în piept. Împreună au privit spre Demenhur.

Căsuţele se întindeau în stânga lor, umbrite de o semilună de beznă, acolo unde ţinutul Arz le încălca teritoriul. Sooqul era chiar în faţa lor, iar Casa Veşniciei se ridica în dreapta, ca un mirt în lumina lunii.

Casa Veşniciei era un nume umil pentru ceva ce semăna cu un palat. Zidurile sale de piatră se prăbuşeau, iar venele groase de putregai se vedeau dezolante pe zugrăveala gălbuie, căci fusese construită pentru deşert, nu pentru a suporta o climă nesfârşit umedă. Totuşi, în ciuda declinului său, era magnifică – două acoperişuri identice de fildeş sclipitor se înălţau spre norii încărcaţi de zăpadă. Între ele, clădirea principală se arcuia spre cer.

Dacă aceasta era atât de frumoasă, Zafira nu-şi putea închipui măreţia palatului din Thalj, unde se afla minaretul regal, un far scăldat în umbre de când magia dispăruse. Nu-şi putea imagina nici palatul din Fortăreaţa Sultanului.

— Ştii ce mi-am dorit întotdeauna să fac? a întrebat Deen.

S-a apropiat de ea şi i-a îndepărtat gluga de pe faţă.

Zafira s-a simţit expusă sub razele lunii. Din instinct, a privit iute în jur, dar erau singuri.

— Ce anume? l-a întrebat fata, gândindu-se că ştie deja.

— Să explorez, a zis el, cu o expresie serioasă.

Ea a ridicat din sprâncene, surprinsă. Cu un deget înmănuşat, Deen trasa linii pe balustrada acoperită de zăpadă, adâncit în gânduri.

— E mult mai mult decât Arawiya, Zafira. Trebuie să fie. Lumea nu poate cuprinde doar cinci califate, un deşert şi o mare ucigaşă. Vreau să călătoresc, să descopăr noi locuri. Să-ntâlnesc alţi oameni.

Îi plăcea acest plan, la fel şi inimii ei – căldura pe care o simţea îi demonstra acest lucru. Dacă viaţa ar fi fost mai simplă, şi ea şi-ar fi dorit să exploreze. S-a uitat în depărtare, unde vederea le era zădărnicită de pădurea care creştea. O pădure care-ar fi putut fi oprită, dacă ea ar fi acceptat invitaţia.

— Ai fost peste tot – Zaram, Pelusia, chiar şi în Pustiul copleşitor, ca să ajungi în Alderamin. Ai văzut *nisip,* a zis ea, cu un strop de invidie amară pe vârful limbii.

Şi-a imaginat o lume întreagă acoperită de nisip, prăjindu-se sub razele soarelui. Nisip strecurându-i-se între degetele de la picioare şi scârţâindu-i între dinţi.

— Cum e?

— Minunat. Nesfârşit. Libertatea tremurând sub soarele neostenit, a spus el moale. Căldura e o pacoste, dar nu e la fel şi frigul? a spus oftând. Sunt mulţumit, chiar sunt. Dar e… e *nevoia* asta de ceva mai mult.

Era pentru prima oară când Deen îşi dorea acelaşi lucru ca ea: *mai mult.* Dar altceva nu-i dădea pace. Zafira îşi dădea seama de asta din încruntarea lui Deen, din buzele lui ţuguiate.

— Ce e?

El şi-a lăsat ochii verzi-căprui asupra ei, iar fata s-a apropiat. În acest loc, atât de aproape de lună, totul părea posibil. Vântul îi flutura în păr. Deen a ridicat grijuliu o mână şi i-a dat după ureche şuviţele negre ca abanosul. A inspirat lent. O mişcare tremurătoare a făcut-o conştientă

de singurătatea lor.

— Te căsătoreşti cu mine?

Cuvintele i-au părăsit zorite buzele, de parcă inima şi-ar fi dorit să le savureze, dar creierul era prea epuizat ca să permită acest lucru.

Fata a deschis gura. A închis-o la loc. Ştiuse că asta va urma. Ştiuse. Dar tocmai *astăzi,* din toate zilele posibile? Tocmai acum, din toate clipele cu putinţă?

El şi-a desprins ochii dintr-ai ei. De câte ori zărise buzele lui zâmbind fără niciun strop de efort? De câte ori fugise după ea, mârâind şi prefăcându-se că e unul dintre monştrii din ţinutul Arz, în privinţa cărora părinţii îi avertizaseră când erau copii? De câte ori o ţinuse strâns la piept, dându-i din căldura lui când tremura în frig?

El era cel care cheltuia şi ultimii bani pe care-i avea ca să cumpere ciocolată fină de la safini şi să facă din ea cea mai bună băutură pe care o gustase vreodată Zafira. El era cel care o strânsese în braţe când murise Baba şi inima i se înăsprise.

A privit adânc în noapte până când au început s-o usture ochii.

— Deen, eu…

Îşi simţea limba grea. *Eu nu sunt Yasmine.* Asta nu însemna că ea nu-şi dorea o căsnicie. Doar că voia *mai mult.* Nu spusese şi el adineauri că-şi doreşte asta?

— Nu sunt pregătită să mă mărit deocamdată.

Îndoiala a sclipit în ochii lui frumoşi, iar Zafirei i s-a strâns stomacul.

— Şi când *vei fi* gata?

— Mă voi căsători cu tine, a zis ea, fără să ezite o clipă.

Inima îi spunea creierului că minţea, dar ea a ignorat-o. Nu era minciună. *Nu era.* Nu se putea gândi la căsătorie când sora inimii sale o părăsise şi câţiva asasini fuseseră trimişi după cine ştie cine. Când ţinutul Arz plăsmuise o femeie în argintiu care susţinea că e blestemată. Când o invitaţie în blestemata de insulă Sharr ardea pe pergamentul de argint.

Deen a expirat şi a dat din cap, dar tensiunea i-a

încleştat şi mai tare fălcile încăpăţânate.

— Nu sunt un idiot, Zafira, să-ţi cer să te măriţi cu mine doar pentru că s-a măritat sora mea. Dar m-am gândit…

A făcut o scurtă pauză, iar inima fetei a început să bată cu putere.

— M-am gândit că ar fi un lucru mai bun decât o condamnare la moarte. Am crezut că mariajul ţi-ar oferi o altă opţiune. Un alt sens. Nu asta cauţi în Arz?

— Ce vrei să spui? a şoptit ea.

Ea nu căuta nimic în Arz. Vâna. Nu ştia dacă voia ceva mai mult decât ceea ce ştia deja că aşteaptă.

Dar astăzi, invitaţia răscolise ceva în străfundul fiinţei ei.

— Când aveai de gând să-mi spui? a-ntrebat el.

Părea ostenit. Resemnat.

— Despre scrisoare, Zafira. Despre invitaţia pe care o ai în buzunar chiar acum.

Ea şi-a muşcat limba. *Lana.* Deen era cel care venise când Zafira se afla în odaia ei.

— Te cunosc, a spus el. Te-am văzut la nuntă cu expresia aceea pe chip şi am crezut că e din cauza Yasminei. Dar nu era, nu-i aşa? E aceeaşi expresie pe care o ai când priveşti în miezul ţinutului Arz. Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Ea s-a încruntat, ridicând ambele sprâncene.

— Ce expresie?

— Extaz. *Adoraţie* chiar, a şoptit el şi a scrâşnit din dinţi.

Pulsul Zafirei a luat-o la goană. Nu folosise ea oare acelaşi cuvânt pentru a descrie felul în care femeia în mantie argintie a privit ţinutul Arz?

— Nu ştiu de unde a venit, dar ştiu că e o invitaţie la haos.

— Deen, e *magie.* Am putea recăpăta magia. Cum să nu-ţi doreşti asta? a-ntrebat ea.

Faptul că împărtăşea cu el informaţiile despre invitaţie i-a deschis un gol pe dinăuntru şi-şi dorea să dea capul pe spate şi să urle. Fiecare poveste plăsmuită de tatăl ei putea fi *adevărată.* Ah, ce n-ar fi dat să simtă fiorul pe care-l cunoscuseră cei bătrâni. Să simtă magia în vârful degetelor.

— Eşti mai puţin entuziasmat decât îmi închipuiam că vei fi.
— N-ai fost atentă la partea despre Sharr? Şi înainte de asta va trebui să traversezi ţinutul Arz.
— Mă duc acolo zi de zi
— Dar nu-l traversezi, Zafira. Nimeni n-a făcut-o vreodată. Poate că la sfârşitul acestei călătorii este magia, dar asta nu înseamnă că tu o vei dobândi. Nu ai niciun motiv să le dai speranţe oamenilor. Nici măcar ţie.
Şi-a trecut o mână peste faţă, iar Zafira şi-a dat seama că e supărat.
— Dar gândeşte-te puţin, a insistat ea. Magia înseamnă că n-o să mai existe zăpada asta blestemată. Înseamnă că Arzul n-o să ne mai înghită de vii, pentru că nu va mai exista. Vei putea să faci tot ce ţi-ai dorit dintotdeauna.
— Cu ce preţ?
Zafira l-a privit în ochi, în timp ce aburii de frig se înghesuiau între trupurile lor.
— Cu orice preţ. Datorez lumii măcar atâta lucru, nu-i aşa? }i sunt datoare să-ncerc.
— Nu datorezi nimic lumii. Ştii măcar de unde a apărut scrisoarea? Chiar crezi că magia poate fi restabilită cu o carte?
Ea n-a răspuns, iar în ochii lui s-a aprins un licăr ciudat. Tăcerea s-a lăsat între ei, întreruptă de oftatul lui Deen.
— Yaa[45], Zafira. Deci o să te duci acolo? De una singură?
— Aşa cred, a zis ea, dar simţea nevoia să spună mai multe. Cât de departe putem fugi înainte ca ţinutul Arz să ne ajungă din urmă? Să tot fugi, asta nu e viaţă.
Din nou tăcere. Deen părea trist, teribil de trist. Ea l-a prins de mână şi şi-a împletit degetul mic cu al lui, dar ochii băiatului s-au îndreptat spre buzele ei. Zafira a trebuit să-şi amintească faptul că nu mai era băiatul care ţinea la ea ca la o soră. Că nu mai era o copilă. Că tocmai o ceruse de soţie.
O astfel de apropiere nu prevestea nimic bun.
Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Deen i-a dat părul rebel

[45] Desigur, în arabă în original (n. t.).

după ureche, privind-o cu ochi sclipitori şi admirativi. Apoi s-a apropiat vag de ea, înclinându-se. Zafira s-a pomenit trecându-şi limba peste buzele reci. Buclele aurii de pe fruntea lui implorau să fie atinse, dar ochii ei au căzut asupra buzelor pline ale băiatului.

— Zafira, a şoptit el.

Căsătoreşte-te cu mine. Blestemata ei de minte a început să lucreze din nou. A făcut un pas înapoi. Cuvintele din scrisoare o sufocau.

— Nu face asta, a zis ea încet, cu un tremur în glas.

Luna strălucea atât de puternic încât să vadă dorinţa care îi întuneca privirea.

Şi Casa Veşniciei, impunătoare, în spatele lui.

A simţit o durere în inimă, dar şi-a oţelit cioburile din piept şi i-a întors spatele.

Capitolul 10

Cu fiecare pas al lui Sukkar, Zafirei i se părea din ce în ce mai greu să gândească. Dacă pleca, trebuia să hotărască acum. Dacă pleca, fiecare moment o va duce mai aproape de căutare. De Sharr. De părăsirea satului ei.

A descălecat expirând greoi.

Deen o urma îndeaproape, urcat în şaua calului său, Lemun. La început păruse un cadou de împăcare – îl invitase să-şi petreacă restul nopţii acasă la ea, nu la prietenul lui. Dar acum, cu el aici, îşi făcea numai griji. Începuse mai multe conversaţii pe scurtul drum spre casă, dar fiecare schimb de cuvinte se terminase într-o tăcere nefirească.

Un felinar slab lumina aleea plină de bălţi dintre casa ei şi a familiei Ra'ad, ce ducea la grajdul şubred. Zafira şi-a trecut degetele înmănuşate peste crăpătura din fereastra bucătăriei sale, acolo unde trei ierburi stăteau ofilite în ghiveci, în ciuda eforturilor depuse de Lana. Ofilite ca Demenhurul, califatul în care odinioară creşteau leacurile Arawiyei.

Ar fi putut creşte din nou. A expirat şi a intrat în grajd. Deja înăuntru, Deen a aprins două felinare şi l-a aşezat pe Lemun lângă Sukkar. Zafira şi-a mângâiat calul pe gât, iar Sukkar a înghiontit-o cu un pufăit mic şi îngrijorat.

Un avertisment pe care fata nu l-a băgat în seamă.

I s-a părut că vede străfulgerarea unei mişcări în stânga ei şi instinctiv şi-a dus mâna la faţă, să fie sigură că gluga i-o acoperă. O senzaţie neplăcută i-a îngroşat sângele şi i-a încetinit mintea.

Un licăr argintiu i-a adus un vârtej de spaimă în stomac.

— Pace ţie, Vânătoreaso.

Deen a inspirat scurt în aerul dintr-odată neclintit. Zafira cunoştea acea voce şi inflexiunile acelui cuvânt. *Vânătoreasă.* S-a răsucit.

Uşile grajdului nu se deschiseseră ca să intre cineva, dar de ce să foloseşti uşa dacă te poţi materializa după bunul

plac? Zafira a simţit o senzaţie ciudată pe piele, iar Deen a luat-o de mână. Sukkar şi Lemun s-au înghesuit lângă perete, fornăind panicaţi.

Mantia femeii a scânteiat de parcă era din metal lichid şi doar acum, departe de perdeaua de zăpadă, şi-a dat seama Zafira de tinereţea acesteia.

Ceruri mari. Nu era o iluzie. Chiar venise acolo, lângă Arz, şi murmurase acele vorbe încriptate. Îi pusese de-adevăratelea scrisoarea în sac Zafirei.

De ce e aici? Zafira şi-a ridicat bărbia. N-avea de gând să dea înapoi.

Sukkar şi Lemun continuau să se zbată, înfricoşaţi. Deen a încercat să-i aline cu un gest distrat, dar spaima lui n-a făcut decât să-i agite şi mai mult. Femeia şi-a îndoit încheietura şi aerul tremurător din faţa cailor a încremenit dintr-odată.

Nu.

Amândoi au încetat să respire.

Deen a rămas cu ochii căscaţi. Zafira s-a stăpânit cu greu să nu facă un pas îndărăt.

Magie. Magie care n-ar trebui să existe. Nu exista altă explicaţie pentru felul în care femeia transformase caii în statui. Nici pentru felul în care apăruse – şi dispăruse – din senin.

Zidurile în descompunere ale grajdului se preschimbaseră brusc într-o colivie de oţel.

Femeia a râs amar, străpungând-o pe Zafira cu ochii ei teribil de întunecaţi. Ochi străvechi, şi-a dat seama, cu un fior. Chipul ei tânăr era o înşelăciune. De ce fel de răutăţi era capabilă femeia asta?

— Ah, caii vor supravieţui. Dar ca să mă fac mai bine auzită, vor rămâne aşa până când voi pleca.

Şi-a oprit privirea asupra mucegaiului negru care păta lemnul şi a strâmbat din nas din cauza duhorii.

— Ceea ce sper să fac repede. Voiai să mă vezi, nu-i aşa?

Zafira n-avea de gând să reacţioneze la faptul că femeia îi auzise cumva vorbele nerostite. N-avea de gând să-ntrebe de ce, din toate momentele posibile, alesese exact

momentul în care Deen era la ea în vizită. Dacă ar fi întrebat, femeia s-ar fi mâniat.

— Cine eşti?

Buzele purpurii ale femeii s-au arcuit într-un zâmbet strâmb.

— Vrăjitoarea Argintie. Mi se potriveşte, laa?

Mai degrabă lipsit de imaginaţie. Ce se întâmplă când îţi scoţi mantia? s-a gândit Zafira, luându-se prin surprindere. De parcă o parte din ea nu înţelesese gravitatea situaţiei.

— Şi eşti prietenă sau inamică? a-ntrebat Zafira, iar Deen a mormăit ceva.

Zâmbetul femeii s-a lărgit.

— Cineva ca tine.

Zafira s-a uitat la Sukkar. O umbră mătăsoasă a scos o şoaptă undeva, aproape de pielea ei, amintindu-i de ţinutul Arz şi vârându-i teama în suflet. Felinarele au licărit.

— Nu sunt deloc ca tine, a spus ea pe un ton întunecat.

Răutatea se revărsa dinspre acea femeie precum ceaţa dimineţii. Vrăjitoarea a mârâit ceva, dar nu a contrazis-o.

— Nu va dura mult până când ţinutul Arz îţi va înghiţi oamenii.

Zafira ştia lucrul ăsta. Se trezea cu acest gând, se ducea la culcare tot cu el. Inspira această groază în fiecare zi. Dar nu i-a plăcut felul în care femeia a spus „oamenii tăi”.

— Nu sunt sclavi, nu-mi aparţin.

Femeia – *vrăjitoarea, ceruri* – părea arogantă.

— Ah, dar *tu* domneşti asupra lor. Vânezi pentru ei, îi hrăneşti, îţi faci griji pentru ei. Când ai desfăcut scrisoarea de la mine, te-ai gândit în primul rând la ei. Regatul poate că are un rege, Vânătoreaso, dar tu eşti adevărata lui regină.

— Scrisoarea, a spus Zafira printre dinţii încleştaţi, iar Deen a fost nevoit s-o tragă înapoi. Povesteşte-mi despre scrisoare.

Vrăjitoarea Argintie a făcut un pas în faţă, cu o privire curioasă.

— Nu-ţi este frică de mine.

Mă îngrozeşti. Zafira a lăsat să-i scape o răsuflare

şovăitoare, auzind vocea lui Baba. *Frica naşte moarte. Încrederea naşte libertate.*

— După cum văd eu lucrurile, a spus ea, nu m-ai fi invitat dacă n-ai fi avut nevoie de mine. Deci nu am de ce să mă tem, nu-i aşa?

Vrăjitoarea Argintie a izbucnit în râs.

— Crezi că eşti de neînlocuit? Sunt mai mulţi vânători în Arawiya, fetiţo. Te-am invitat doar pentru că erai în fruntea listei mele. Într-adevăr, ai multe de care să te temi.

Nu există niciun vânător care poate face ceea ce fac eu. Dar Zafira n-avea de gând să probeze această teorie.

— De ce nu te duci pe Sharr ca să recuperezi tu singură magia?

— Dacă ar fi atât de uşor, n-aş mai sta în mucegaiul ăsta.

Vrăjitoarea Argintie s-a încruntat cu dispreţ.

— Dacă o vrăjitoare care poate mânui magia nu o poate readuce, ce poate face o fată cu un arc? a-ntrebat Zafira şi l-a *auzit* pe Deen încercând să-şi ţină gura.

Vrăjitoarea a plescăit.

— Cu cât te gândeşti mai mult la asta, a zis ea apropiindu-se, cu atât mai degrabă îţi vei pierde minţile. Totuşi, înţelepte vorbe ai spus.

— Ale lui Baba, a şoptit Zafira.

Deen s-a foit. Şi-a încolăcit degetul mic în jurul degetului ei, ţinând-o lângă el. Vrăjitoarea Argintie a rânjit.

— Cel care n-ar fi murit dacă tu n-ai fi zăcut la pat. L-am privit cum şi-a dat ultima suflare. Destul de brutală maică-ta.

Zafira a văzut roşu în faţa ochilor. De cât timp o spiona femeia asta, pe ea şi pe familia ei? *Şi de ce?*

— Mulţumesc că ai privit, a şuierat ea.

— Nici măcar eu nu pot controla Arzul.

Expresia vrăjitoarei a devenit nostalgică. *Plină de adoraţie.*

— Există o oarecare frumuseţe în haos, o anumită măreţie în lucrurile incontrolabile.

— Minţi, a răbufnit Deen.

Zafira încremenise gândindu-se la trupul neînsufleţit al

lui Baba. Deen o mângâia pe braţe, dar ea şi-ar fi dorit să dispară.

— Ah, are glas, a spus vrăjitoarea cu un surâs, iar Deen a înghiţit zgomotos în sec. Din păcate, nu pot minţi.

}n momentul în care vrăjitoarea şi-a aţintit privirea asupra lui Deen, Zafira a simţit un fior pe şira spinării. A alungat gândurile despre Baba şi s-a îndreptat de spate.

— Dacă tu nu controlezi ţinutul Arz, atunci ce şanse am *eu* în Sharr?

Ochii vrăjitoarei au sclipit, iar Zafira şi-a dat seama că a mers prea departe. Dacă femeia aceea putea să-ngheţe cu totul un cal, Zafira nu se îndoia că putea s-o îngheţe şi pe ea într-o clipită. La fel, pe Deen.

Deen, care era aici din cauza ei.

— Nu-ţi forţez mâna, Vânătoreaso. Vino dacă vrei sau dă-te la o parte şi voi găsi pe altcineva. Mare păcat, credeam că vrei să obţii o victorie atât de valoroasă pentru o femeie.

Zafira a şovăit. Vrăjitoarea a zâmbit din nou.

— Gândeşte-te. O viaţă fără ameninţarea ţinutului Arz, cu Marea Baran la graniţă şi cu magia la dispoziţia ta. Aş merge chiar până într-acolo încât să te ajut să treci şi marea. Când califul tău va veni să te înfrunte, căci va veni, te vei afla în avantaj când vor începe negocierile. Ai atât de multe de câştigat.

Poate că nu-i forţa mâna Zafirei, dar nici departe nu era.

— De ce califul? Dacă toate astea sunt spre binele tuturor celor din Arawiya, atunci ar trebui să fie amestecat sultanul.

— Califul e mai rege peste califat decât e sultanul peste regat. Iar sultanul, după cum ştim amândouă, a avut doar gânduri întunecate până de curând, a replicat vrăjitoarea.

Zafira şi-a amintit de oamenii care-o încolţiseră şi, înainte de asta, de prinţul moştenitor care-l asasinase pe califul din Sarasin la porunca sultanului. Gânduri întunecate, într-adevăr.

— Oricât de părtinitor ar fi califul vostru, e un om bun. Cred că ar fi mai bine să-l anunţăm înainte de a-l trimite pe

legendarul Vânător din califatul său într-o misiune primejdioasă pe insula Sharr.

— Tu ce ai de câştigat? a întrebat Deen.

Expresia atentă a vrăjitoarei a pălit puţin. A strâns tristă din buze şi şi-a închis ochii întunecaţi.

Un rol. Asta trebuie să fie.

— E greşit să cauţi mântuirea, aşa cum ar face orice muritor de rând?

Aşa cum ar face orice muritor de rând? Zafira s-a înfiorat când şi-a dat seama ce anume ar putea fi Vrăjitoarea Argintie. L-a privit pe furiş pe Deen, dar acesta de-abia răsufla.

— Depinde de ce anume vrei să te mântui, a spus Zafira cu precauţie.

— Am greşit cuiva pe care odinioară l-am iubit.

Zafira a ridicat din sprâncene, iar expresia tristă a vrăjitoarei s-a evaporat la fel de iute cum apăruse.

— Dacă nu crezi în mântuire, Vânătoreaso, atunci poţi să crezi asta: până la sfârşitul acestui an, ţinutul Arz va înghiţi fiecare bucată din Arawiya. Merită riscul să porneşti în această călătorie, laa?

Avea dreptate. Sharr putea însemna o condamnare la moarte, dar oamenii din Arawiya fuseseră *deja* condamnaţi la moarte. Era doar o chestiune de timp – *foarte puţin* timp, de altfel. Mai puţin decât crezuse Zafira.

Părea atât de simplu. Călătoreşte până pe insulă, găseşte Jawaratul, pune capăt Arzului blestemat, reinstaurează magia. Totuşi *Sharr.*

— Cum poate o carte să readucă magia? a întrebat Zafira.

— La fel cum o carte poate reconstitui istoria civilizaţiei, cum te poate ajuta să găteşti o mâncare delicioasă sau să-ţi istorisească o poveste grozavă, a zis ea, ca şi cum Zafira pusese cele mai obtuze întrebări cunoscute de vreun om. Te-ai întrebat vreodată cum o fată ca tine se tot întoarce din Arz?

Vrăjitoarea era adepta răspunsului la întrebări cu alte întrebări.

— Şi te aştepţi să se ducă singură? a-ntrebat Deen. De ce să nu trimită califul oameni cu ea?

— Dacă mi-aş fi dorit o petrecere, băiete, aş fi organizat una, a zis vrăjitoarea.

Apoi s-a întors, cu mantia fluturând în jurul ei.

— Moartea va fi însoţitoarea ei. A avut grijă de ea în tot acest timp. De ce s-ar opri acum?

Zafira s-a înfiorat când a auzit aceste cuvinte. Degetul mic al lui Deen l-a strâns pe al Zafirei şi mai tare, până când ea şi l-a retras de durere. A auzit din nou glasul de femeie, o şoaptă la ureche, în ciuda distanţei dintre ele.

Rămâi cu bine, Vânătoreaso.

Un pumn de gheaţă a strâns cu putere gâtlejul Zafirei. S-a străduit să respire şi, când a reuşit, vrăjitoarea dispăruse deja.

Capitolul 11

Când s-a trezit, Nasir a găsit un servitor lângă patul lui. S-a strâmbat şi şi-a trecut o mână peste faţă. Barba scurtă i-a zgâriat palma.

— Ce e? s-a răstit el.

Servitorul, un bărbat cu părul negru acoperindu-i chipul aproape străveziu, cu o cicatrice îngrozitoare pe obraz, a coborât privirea în pământ. Demerihun, după cum credea Nasir. Servitorii din Fortăreaţa Sultanului se trăgeau din toate califatele, în afară de Alderamin, căci safinii nu se supuneau oamenilor. Ghameq avea noroc că Alderaminul şi Fortăreaţa Sultanului erau despărţite de ţinutul Arz şi de Strâmtoarea lui Hakim, altfel Nasir se-ndoia că tatăl său ar mai fi stat pe tron.

— Sultanul...

— Vin imediat, a izbucnit Nasir.

Bărbatul a tresărit şi a ieşit în grabă pe uşă.

Nasir s-a dat jos din pat şi s-a dus în sala de baie. Stomacul îi chiorăia tunător, dar în timp ce se îmbrăca şi-a dat seama că nu are timp să mănânce, căci sultanul nu tolera întârzierile.

Ce s-ar întâmpla dacă aş întârzia?

Mama lui era moartă. Kulsum îşi pierduse cea mai de preţ avuţie. Dar mereu va fi ceva – sultanul îi putea scoate ochii lui Kulsum sau îi putea smulge unghiile fiului lui Haytham. Exista mereu un lucru pe care sultanul Ghameq îl putea face. Ca să-i facă pe oameni să fi dorit să i se supună, ca să-i facă să-şi fi dorit moartea.

Nasir s-a concentrat la zgomotul înfundat al propriilor paşi, până când respiraţia i-a încetinit. Uşile masive ale sălii tronului s-au deschis cu un zgomot înăbuşit, dezvelindu-l vederii pe sultan pe Tronul lui de Aur, primindu-i pe emiri. Era mereu treaz, mereu lucrând, mereu atent.

Nasir a preferat să aştepte, chiar şi atunci când emirii treceau pe lângă el rânjind, mândri că primeau atenţia

sultanului înaintea prinţului moştenitor. Când au rămas numai ei doi, Ghameq i-a studiat ţinuta.

— Unde te duci?

— Tu m-ai chemat. Mă gândeam că e vorba de un alt asasinat, a zis Nasir, dându-şi seama prea târziu de greşeala sa.

— De câte ori ţi-am spus să nu gândeşti?

Nasir şi-a încleştat, apoi şi-a descleştat fălcile.

— Vrei să mă schimb?

— Nu-mi pasă cu ce te-mbraci, băiete, a spus sultanul.

Acel *nu-mi pasă* îi răsuna lui Nasir în timpane.

— Adu ceva de mâncare şi vino la mine în odăi. Mişcă-te repede.

Preţ de o clipă, Nasir a rămas încremenit. Sultanul tocmai îi spusese *să mănânce.*

Probabil că uimirea i se citea limpede pe faţă, pentru că sultanul s-a strâmbat.

— Foamea îţi schimonoseşte chipul. Trebuie să ai mintea clară ca să-ţi aminteşti ce-ţi spun, în capul ăla al tău bun de nimic.

Desigur. Cum de s-a putut gândi, chiar şi pentru un moment, că tatălui său de fapt îi pasă?

De data asta şi-a pus pe cap cerculeţul de argint şi, când un străjer l-a lăsat să intre în iatacurile sultanului, pulsul lui Nasir s-a accelerat. Odaia arăta exact la fel ca ziua trecută. Chiar şi vătraiul era acolo unde rămăsese după întâlnirea cu Haytham.

A tras draperia într-o parte şi a pătruns într-o cameră mai mică, unde sultanul Ghameq stătea întins în majlis, cu picioarele încrucişate şi cu o mână pe medalionul de la gât. Privirea lui Nasir s-a îndreptat spre pragul altei uşi, dincolo de care era un pat cu baldachin ivoriu, împodobit cu flori argintii. A îngheţat.

— Ce e? a-ntrebat sultanul.

Nasir nu voia să-i răspundă.

— N-am mai fost aici de când…

— De când a murit, a declamat sultanul pe un ton aspru.

Nasir a expirat şi l-a privit pe tatăl său, aşteptând.

Dorindu-şi. Căutând. Şi a găsit-o, mica fisură din privirea cenuşie şi împietrită din ochii sultanului, plecată înainte ca Nasir să o poată prinde. A îngenuncheat, iar momentul s-a risipit.

— Pleci mâine, a zis sultanul.

— Unde?

— În Sharr.

Dacă se aştepta să-l surprindă pe Nasir, atunci sultanul avea să fie dezamăgit. „Malefic” era un adjectiv blând pentru a descrie insula Sharr, unde nisipul însuşi năştea moarte. Cu toate acestea, Nasir avea o senzaţie de detaşare, deşi în curând avea să fie trimis în inima insulei. Logica îi spunea că trebuia să se teamă de multe. Nu el avea să fie cel periculos în locul în care era trimis. Nu el va dicta desfăşurarea evenimentelor.

Dar se oprise din a asculta vocea logicii odată cu moartea mamei sale.

— Vrăjitoarea Argintie îl trimite pe Vânătorul demenhun să găsească Jawaratul pierdut, o carte care va pune capăt acestei secete de magie.

Deci supoziţia lui Haytham era adevărată. O pală de vânt a trecut prin fereastra deschisă, uscată şi moartă, ca toată Fortăreaţa Sultanului.

— Vânătorul e un da’ira. O busolă. E destul de dificil să vânezi în Arz – darămite să-ţi găseşti drumul de întoarcere vreme de cinci ani. E vorba de magie la mijloc. Un da’ira este cineva cu abilităţi foarte rare. E suficient să se gândească intens la un obiect şi va fi dus către el. Mă-ndoiesc că bărbatul acesta are habar că e ceea ce e, altfel nu s-ar dezvălui cu atâta nesăbuinţă. Cei doi oameni pe care i-am trimis să-l prindă nu s-au mai întors.

Sultanul şi-a mângâiat barba, adâncit în gânduri.

— Deci tu-l vei prinde pe insula Sharr. Foloseşte-l ca să găseşti Jawaratul, apoi ucide-l. Omoară pe oricine altcineva trimis de vrăjitoare.

Ucide, distruge. Asta înlocuise logica.

— Dar magia… a început Nasir.

— Ţi-am cerut cumva părerea? a întrebat sultanul,

punându-l la punct.

Era un căţeluş. Nu putea învăţa mai multe lucruri. Nu *merita* mai mult.

Dar cum? voia el să ştie. Cum de avea Vânătorul demenhun magia, dacă aceasta nu mai exista? Când era clar că Ghameq invocase focul printr-un dum sihr de multă vreme alungat, vrajă pe care nimeni din Demenhur – un califat plin de moralitate – n-ar fi putut s-o atingă?

Asta însemna că tot ce ţinea de dispariţia magiei nu era scris doar în alb şi negru.

— Vrăjitoarea mi-a greşit mai mult de o dată, a continuat sultanul. Nu lăsa cartea aceea să cadă în mâinile ei. Dacă bănuielile mele sunt greşite şi Vânătorul nu e altceva decât un om cu un scop, mergi mai departe.

Mergi mai departe. Vorbe inocente pentru „omoară şi termină cu asta".

— Ai priceput?

Nasir şi-a lăsat capul în jos. Nu conta dacă voia sau nu să facă asta.

— De ce eu? De ce nu o trupă armată? a întrebat Nasir.

Probabil era singurul care executa poruncile sultanului fără nicio vorbă, dar cum ar fi putut Nasir să reuşească pe o insulă de unde nici măcar Surorile nu se întorseseră?

— E o opţiune strategică, dar avem de-a face cu o vrăjitoare capricioasă, nu cu un inamic muritor.

Capricioasă, într-adevăr.

Nasir s-a gândit la perdelele ivorii din stânga sa, în acea odaie în care se îndoia că mai dormea sultanul. Cuvintele i-au ieşit de pe buze înainte să le poată opri.

— Şi dacă nu duc misiunea la bun sfârşit?

Sultanul Ghameq a răspuns îndată:

— Servitoarea ta va mai pierde câteva părţi ale trupului. Apoi mai e problema băiatului din Dar al-Fawda şi a fiului lui Haytham. Atunci vei rămâne cu adevărat fără nimeni. Vei găsi întotdeauna un suflet suferind pe care să-l protejezi. Crezi că nu mi-am dat seama? Eşti slab. Jalnic. Şi până nu anihilezi mila aceea greţoasă care te macină pe dinăuntru, nu vei deveni niciodată vrednic de a fi fiul meu.

Aceste vorbe pline de răutate au răsunat în tăcerea care se lăsase.

Nasir fusese, pe vremuri, un fiu vrednic. Sultanul era pe atunci un om căruia îi spunea Baba. Era de parcă ceva stătea acum la pândă înăuntrul său, mâncând din omul pe care Nasir, odinioară, îl iubise. Ar fi făcut orice ca să vadă o scânteie, un licăr, un *semn* al aprecierii în ochii tatălui său.

Chiar şi să ucidă fără discernământ. Să omoare fără strop de regret. Să devină un monstru fără limite.

O servitoare s-a furişat în odaie. Nasir i-a auzit foşnetul poalelor rochiei şi şi-a dat seama, fără să se întoarcă măcar, că era ea. Sultanul îl privea, aşa că Nasir şi-a împietrit trăsăturile şi i-a întors privirea încremenită.

Kulsum a păşit în faţă şi a aşezat o farfurie cu fructe pe podea, în faţa sultanului. S-a aşezat turceşte, cu bărbia în piept, mută şi răbdătoare, la doi paşi depărtare. Mirosul dulce de iasomie i-a trezit simţurile lui Nasir. Şi-a amintit de pielea ei fină. De durere.

Ghameq şi-a coborât privirea spre tava cu castroane de argint, de parcă apăruse de una singură. O poruncă şoptită servitoarei să iasă – *akhraj* – a fost singurul semn că a observat mişcarea.

Nasir nu s-a uitat la ea, deşi fiecare nerv din trup îl implora să facă exact pe dos. Fructele erau aranjate frumos în castroane, multicolore şi tăiate cu grijă. Erau proaspăt aduse din Pelusia, singurul califat cu pământ fertil.

Sultanul a gustat. Un bob de strugure după altul, plescăind din limbă, în timp ce fiul lui Haytham tremura înfometat, pajul îşi lingea degetele murdare şi copiii erau dărâmaţi din şeile cămilelor. În timp ce întreaga Arawiya suferea.

Respiră.

— Pot pleca, Sultani? a-ntrebat Nasir după un moment.

Sultanul a mestecat mai departe, ignorându-l. Lui Nasir începuse să i se întunece privirea. În cele din urmă, Ghameq a mârâit:

— Mâine se întâmplă, băiete. Pregăteşte-te.

— Presupunând că reuşesc să străbat ţinutul Arz, cum o să ajung pe Sharr? a întrebat Nasir.

Nu aveau vase ca să traverseze marea. Nu aveau marinari ca să-i ajute să navigheze.

— Pe o corabie, a lătrat Ghameq, de parcă el era prost.

Nasir nu credea că sultanul îi văzuse zvâcnetul din maxilar.

— Da, Sultani.

Odinioară rezistase ordinelor lui Ghameq, cât putuse, înainte de a ceda în faţa durerii. Şi a îndurat-o – mai mult decât ar fi putut majoritatea oamenilor. Până când sultanul a găsit o cale mai bună de a-şi asigura obedienţa lui Nasir.

— O să plec singur în această călătorie?

Sultanul a zâmbit, şerpeşte ca întotdeauna, şi groaza şi-a făcut cuib în stomacul lui Nasir.

— Ia-l pe Altair.

Nasir a expirat. Oare ce făcuse generalul preferat al sultanului de-i stârnise mânia?

— Şi trebuie să ucid pe toată lumea.

— Aşa am zis, nu-i aşa?

Sultanul Ghameq a luat o mână de sâmburi de rodie.

Sharr era un ţinut al stafiilor, o insulă unde până şi pământul îi va fi duşman. Dar lui Nasir nu-i mai era teamă de asta. Îi era teamă de el însuşi şi de vieţile pe care le va lua, începând cu cea a generalului preferat al tatălui său. Se temea pentru Kulsum. Pentru fiul lui Haytham.

Doar dacă nu… vocea din inima sa începea să se facă auzită.

Şi-a lăsat gândul neterminat.

Capitolul 12

Zafira îşi petrecuse restul nopţii gândindu-se la femeia în mantie argintie – o veritabilă *vrăjitoare* care se pricepea la farmece, care vorbea despre mântuire şi magie, care părea cu numai câţiva ani mai mare decât ea, dar care vorbea ca şi cum trăise câteva secole. Zafira nu era ca Deen. Ea nu se întâlnise cu safinii cei nemuritori. Nu gustase din lumea de dincolo de satele din vestul Demenhurului. Cunoştinţele despre lume le dobândise prin mijlocirea poveştilor ţesute în liniştea nopţii. O vrăjitoare îi depăşea puterea de înţelegere.

Până la urmă, Deen nu a rămas la ea peste noapte.

După ce s-a evaporat Vrăjitoarea Argintie, Deen se prelinsese pe zidul grajdului, cu o privire pierdută.

Când în sfârşit băiatul şi-a revenit, Zafira şi-a dat seama că lui nu i-a plăcut ce văzuse pe chipul ei. Şi când ea a continuat să tacă, i-a cuprins în palme faţa abătută şi şi-a lipit buzele de fruntea ei.

— Zafira. Zafira, uită-te la mine.

Dar nu putea. Nu se putea uita la el, aşa că a închis ochii. În beznă, totul era posibil. Baba trăia, Umm era ea însăşi, magia încă exista. Dar ochii nu puteau rămâne închişi la nesfârşit decât dacă mureai.

Iar morţii nu visau niciodată.

— E dincolo de noi, şoptise el, lipit de pielea ei.

Era oare dincolo de ei? *Cine decide ce e dincolo de înţelegerea noastră, dacă nu noi înşine?*

Uşa de la camera Zafirei s-a deschis, iar silueta Lanei a apărut în lumina moale.

— Okht? Mi s-a părut că aud patul scârţâind. Nu te-am văzut venind aseară.

Chipul îi era luminat de uşurare, iar Zafira a reuşit să zâmbească.

— Umm a întrebat de tine.

Surâsul i-a dispărut de pe faţă.

— Cum face de obicei, a zis Zafira precautã, ignorând

vidul vinovat ce se căsca în mintea ei.

Sănătatea mintală a lui Umm rămăsese fragilă de când Baba se-ntorsese târându-se din ţinutul Arz, dar avea rarele ei momente de luciditate, în care Zafira prefera să dispară, căci era mai uşor decât s-o înfrunte pe mama ei.

— Ar trebui să te duci, a zis Lana în linişte, cu mâinile împreunate.

Focul ce se stingea îi arunca umbre pe chip. Vinovăţia o făcea să vorbească greoi.

— Eu… i-am spus despre scrisoare. Şi despre Sharr.

Oftând, Zafira s-a descotorosit de pături şi s-a ridicat în picioare. Frigul a pătruns prin pânza subţire a vechii sale rochii, până în oase. Lana a plecat, iar Zafira a auzit foşnetul pernelor din majlis, de la intrare. Decizia îi aparţinea.

Dincolo de prag vedea clanţa ruginită a uşii spre camera lui Umm. Aceeaşi clanţă pe care o ştergea în fiecare blestemată de zi, pentru că vinovăţia îi ataca fiecare fibră a fiinţei sale.

Dar, gata, se terminase. Pleca spre Sharr. Ar fi putut să-şi piardă viaţa. Şi-a încleştat dinţii şi s-a îndreptat spre uşa odăii lui Umm. Cu fiecare pas, se simţea ca un condamnat dus la decapitare.

Intrarea în Arz o speria mai puţin.

Cu răsuflarea întretăiată, Zafira a întins mâna spre uşă. Lemnul i-a zgâriat palmele goale. *Deschide-o, laşo.*

A deschis-o. Uşa a gemut. *Cinci ani,* a părut să se tânguie ea. *Cinci ani.* Femeia dinăuntru a ridicat capul imediat, fixând-o cu privirea şi frământându-şi degetele cu aceeaşi nelinişte care-i curgea prin vene Zafirei.

Umm.

Zafira nu schimbase nicio vorbă cu Umm de cinci ani. Cinci ani de când stătea cu mama ei în aceeaşi casă, cinci ani de tăcere. În unele zile, înainte să-nceapă ţipetele, era mai uşor să-şi imagineze că şi Umm e moartă.

Arăta la fel. Capul îi şedea regal pe gâtul zvelt ca al unei gazele. Un nas subţire care-i plăcea la nebunie lui Baba. Buzele într-o nuanţă mai închisă de roşu şi ochii

strălucitori şi îngheţaţi ca ai Zafirei, umbriţi de gene lungi, care le domoleau răceala. Buclele ei negre aveau şuviţe cărunte.

Pletele acelea îmbătrânite au lovit-o ca un pumn în stomac.

— Zafira, a spus Umm.

Vocea ei nu era aceeaşi. Acum era sfâşiată, împovărată de suferinţă. Zafira nu se putea mişca din prag. Nu putea respira.

— Nu vii niciodată să mă vezi.

Nici Umm nu se aventura vreodată prin casă. Zidurile acestea meschine adăposteau trei suflete şi o puzderie de amintiri. Zafira a aruncat o privire grăbită în urmă, acolo unde Lana se cuibărise pe majlis, încercând să nu le dea atenţie.

— Nu pot, a zis ea, expirând.

Vocea lui Umm era plină de blândeţe.

— Era ori el, ori tu.

O discuţie pe care ar fi trebuit s-o poarte cu cinci ani în urmă, dacă durerea n-ar fi fost atât de sufocantă.

— Trebuia să-l salvezi pe el, a şoptit Zafira.

Umm era înconjurată de pături, inclusiv cea roz-pal pe care i-o făcuse Yasmine cu mâinile ei.

— N-a existat nicio îndoială în privinţa faptului că trebuia cruţat copilul care nu trăise decât o părticică din viaţa lui, a zis Umm, cu glasul frânt spre final.

Când a inspirat din nou, Zafira i-a auzit un zornăit în piept. Durerea.

Zafira şi-a frecat faţa şi degetele i s-au umezit de lacrimi. Umm a ridicat mâinile.

— Yaa, abal[46], nu plânge din cauza mea.

Oh, trandafirul meu sălbatic.

Zafira nu mai auzise această alintare de ani întregi. Totul i se înnoda în gâtlej, îi sâcâia măruntaiele, îi călca în picioare hotărârea. Tatăl ei îi şoptise asta ultima oară, iar ea se luptase cu strânsoarea lui de oţel, încercând să respire pentru a supravieţui.

---

[46] Abal era numele uneia dintre cele şase surori (n. r.).

Şi-a amintit acea neclintire bruscă după ce Umm l-a străpuns în inimă cu jambiya. Acum fata a văzut roşu în faţa ochilor. Un roşu întunecat, o linie pictată pe pieptul lui Baba.

Zafira s-a apropiat şi s-a lăsat pe vine. A rămas încremenită. Cu fiecare mişcare simţea o vinovăţie tot mai mare, îşi dădea seama cât de egoistă fusese. I-a cuprins mâinile lui Umm, strângând între degetele ei degetele reci ale mamei. Acum îi curgeau lacrimile. Una după alta, izvorau dintr-o crevasă a pieptului său, transformându-se într-un pârâu ce-i ieşea din inimă. Ochii lui Umm s-au umplut de tristeţe.

— Uneori îi uit chipul, a şoptit Umm.

Cum era posibil ca un lucru atât de nedureros ca pierderea memoriei să doară atât de mult? Disperarea dezlănţuită din privirea mamei sale a uluit-o.

Zafira n-ar fi putut uita vreodată chipul lui Baba. Nu l-ar fi uitat niciodată pe Baba – khalas[47], asta era realitatea. Totuşi îşi ignorase părintele care mai trăia. Îşi lăsase mama să jelească de una singură. Căci nu avea importanţă cât timp petrece Lana cu Umm. Zafira fusese acolo când Baba îşi dăduse ultima suflare. Zafira era cea care înţelegea durerea lui Umm.

Aceeaşi mamă care-i salvase viaţa.

Îşi folosise durerea ca să-i intensifice furia. Permisese acestei furii să fiarbă, făcând-o oarbă la suferinţa lui Umm. Dacă Zafira a suferit văzându-şi tatăl ucis de mâna mamei sale, cât de greu îi era lui Umm să trăiască ştiind că şi-a ucis soţul mult iubit?

Cum se simţise Umm când a trebuit să aleagă între doi oameni dragi?

Zafira s-a forţat să inspire. Şi-a închis ochii egoişti şi arzând de lacrimi şi şi-a lăsat capul în poala lui Umm, într-un gest străin, dar atât de familiar.

— Iartă-mă, Umm. Iartă-mă, a implorat-o Zafira, repetând cuvintele la nesfârşit. Pentru uitarea mea. Pentru furia mea.

[47] S-a săvârşit, gata, în arabă în original (n. t.).

Egoistă. Imatură. Plină de ură. Ceruri mari, nu există în toată Arawiya o fiica mai rea decât ea.

— Nu-mi cere iertare, copilă. Şi mie îmi pare rău, a bâiguit Umm, cuprinzând între palme chipul Zafirei.

Nu era niciun licăr de mânie în ochii ei de un albastru îngheţat, pe care Zafira îi moştenise.

— Nici tu n-ai venit la mine, nici eu n-am venit la tine. Amândouă suntem de vină, nu-i aşa?

Nu. Numai Zafira era de vină. Eşuase în rolul ei de fiică.

Umm şi-a trecut degetul mare peste obrazul umed al Zafirei.

— Lana mi-a spus că te vei duce în Sharr.

Bănuia că lacrimile ei aveau de-a face cu ceva mai mult decât Umm şi Baba. Mai erau şi altele. Nunta Yasminei. Cererea în căsătorie a lui Deen. Călătoria spre Sharr.

— Eu nu voi fi ca Baba. N-o să mă întorc ca să-ţi fac rău. Fie voi ieşi victorioasă, fie voi muri.

În glasul Zafirei era o nuanţă oţelită.

— Nu-ncerc să te opresc, abal. Vreau doar să ştiu care e scopul acestei căutări.

— Redobândirea magiei, a zis Zafira. Distrugerea Arzului care l-a luat de lângă noi.

Umm a meditat puţin, apoi a zâmbit vag, trimiţând în zbor mii de amintiri spre Zafira. Îl vedea aievea pe Baba. Vedea pâinea fierbinte proaspăt scoasă din cuptor. Păturile care formau un cocon. Vedea mânuţele Lanei şi prăjiturile ma'moul[48], favoritele lui Umm.

Acum dispăruse. Totul. Toate astea.

Din cauza ţinutului Arz.

— Răzbună-i moartea, Zafira. Răzbună-ţi tatăl şi distruge pădurea.

Umm şi-a trecut din nou degetul mare peste obrazul ei, oferindu-i o scânteie de lumină care s-o îndrume pe această potecă necunoscută. O potecă pe care Zafira jurase s-o urmeze.

— Fii victorioasă[49] ca numele pe care ţi l-am dat şi

---

[48] Desert arăbesc cu curmale (n. t.).

[49] Zafira înseamnă „plină de succes”, „mereu învingătoare” (n. t.).

supune deşertul.

Zafira a luat vorbele mamei sale, una câte una, şi le-a sorbit cu totul.

Mai târziu, Zafira şi-a luat săgeţile proaspăt făurite şi le-a vârât în tolbă cu nişte bufnituri uşoare, care-i imitau bătăile inimii. Lana a răsucit o pană albă între degete, apoi a strâns resturile retezate.

— Mă duc să mă spăl şi să mă-ntâlnesc cu Simah, a zis ea căscând.

— Ha?

— Prânzul, a spus vag Lana şi, când Zafira şi-a îngustat ochii, a adăugat: Umm a ei e bolnavă.

— Nu trebuie să dai fuga şi să te joci de-a doctorul de fiecare dată când ţi-o cere cineva. Nu eşti datoare nimănui…

— Nici tu nu eşti, a întrerupt-o Lana.

Văzând surprinderea de pe chipul Zafirei, s-a apropiat de ea şi a prins-o de mână.

— Îmi pare rău, Okht, dar e adevărat, nu-i aşa? Mă… mă-ntorc mai târziu.

Înainte ca Lana să poată scăpa, Zafira a tras-o la piept, încolăcindu-şi braţele în jurul ei şi strângând-o cu putere. A înghiţit toate cuvintele pe care voia să le şoptească şi a spus:

— Îmi pare rău.

Lana s-a dat în spate, a privit-o pe Zafira şi a sărutat-o pe obraz.

— Ştiu, a murmurat ea, iar Zafira a înţeles tot ce trebuia din acele cuvinte.

După ce Lana a dispărut pe coridor, Zafira s-a cufundat la loc în perne cu un oftat. A luat jambiya lui Baba, cântărind-o în palme atât pe ea, cât şi pe vărul ei cu lamă dreaptă, pumnalul, ca să se poată hotărî care s-ar potrivi mai bine în confruntarea cu un inamic.

Un *inamic.* Nu va mai vâna cerbi şi iepuri. Va vâna monştri, dacă poveştile despre Sharr erau adevărate. Se va lupta ca să supravieţuiască.

A tresărit când a auzit o bătaie în uşă. *Ceruri mari, Zafira.* Pulsul i-a luat-o la trap gândindu-se la Vrăjitoarea Argintie, dar logica i-a spus că aceasta mai degrabă s-ar fi materializat în faţa sa decât să ciocăne la uşă. Câtă logică îi mai rămăsese.

Zafira a deschis uşa. În prag stătea Deen, cu buclele acoperite de zăpadă. Se aştepta să o roage să nu plece. Să îi spună de ce ar trebui să rămână aici. În schimb, el a spus:

— L-ai văzut cumva pe Vânător?

Ea a zâmbit, iar ochii băiatului au licărit când a văzut-o că se relaxează.

— Ultima oară am auzit că şi-a luat o zi liberă, a zis ea.

Deen a intrat şi şi-a plimbat privirea de la vârfurile ascuţite la aripioarele imaculate ale săgeţilor ei. Şi-a frecat mâinile în faţa focului şi şi-a înclinat capul.

— Asta nu se cheamă „zi liberă”. Vino cu mine.

Ea l-a privit prelung.

— A trecut o veşnicie de când n-ai mai ieşit în lume drept Zafira.

Fata a aruncat resturile la coşul de gunoi.

— Dar atunci toată lumea va afla cât sunt de frumoasă.

El a zâmbit blând.

— Aşa şi trebuie.

Pielea i s-a înfiorat, gândindu-se la noaptea trecută, pe acoperiş, cu frigul împresurându-i grumazul. Cu chipurile lor la o răsuflare distanţă. Cu rotunjimea buzelor lui Deen şi cu luna trecându-şi razele prin buclele lui.

— Unde vrei să mergem?

— Hmm, să vedem. Poate la Bakdash? a-ntrebat el cu un ton care sugera că se gândise deja la asta.

Zafira a strâns din buze şi s-a uitat urât la el. Deen a izbucnit în râs.

— Ştiu că urăşti tot ce are legătură cu locul acela, dar…

— Urăsc *ideea* în sine, s-a văicărit ea. Ideea de a mă înghesui să cumpăr îngheţată în timp ce ne plângem de frigul din califat.

— Zafira, ai un mod foarte ciudat de a gândi.

Deen a luat şalul ei de lână şi i l-a întins.

— Bakdash-ul e al nostru. E unul dintre puţinele lucruri care fac din Demenhur un loc special. Oamenii din toată Arawiya obişnuiau *să se înghesuie* aici pentru o gură de îngheţată. Vrei să-ncerci şi tu, hmm?

Vocea i-a devenit şi mai blândă.

— Cine ştie când o să mai ai ocazia.

Vorbele lui au lovit-o în faţă. Aceasta era ultima ei zi în Demenhur pentru multă vreme de-aici înainte. Poate pentru totdeauna.

Un glas o sâcâia, spunându-i că drumul spre Sharr era o misiune mincinoasă care-i putea aduce numai durere. Dar văzuse expresia de pe chipul Vrăjitoarei Argintii. Zafira ştia cum e să tânjeşti după mântuire, să dai vina pe altcineva pentru o slăbiciune de moment.

Era vina ei că Baba zace, cu buze albăstrii, sub stratul de gheaţă şi zăpadă.

Deen o privea şi, în ciuda tăcerii, ea ştia după nefericirea care-i înnegura ochii frumoşi că citise toate astea pe chipul ei. Era trăsătura ei cea mai fascinantă, să-şi poată transpune toate emoţiile pe faţă înainte de a vorbi. Un lucru pe care oamenii nu încetau să i-l spună. O părere care fusese repetată la nesfârşit, până când devenise adevăr. S-a înfăşurat în şal şi i-a aruncat punguţa cu monede înainte de a ajunge la uşă.

— Hai să ne-ngheţe buzele.

Surâsul lui Deen însemna pentru ea mai mult decât orice lucru pe care l-ar fi putut cumpăra banii.

Zafira s-a zgribulit când au ieşit din casă. A văzut asta pentru că nu se mai afla la adăpostul învăluitor al mantiei. Umerii i s-au pleoştit, cocoşându-se. Şi-a vârât bărbia în piept şi şi-a strâns buzele.

Nu reuşea să se ferească de frig.

Deen s-a oprit, iar fata a simţit cum o prinde de bărbie cu degetele lui calde, ridicându-i chipul spre el.

— Zafira. Luna nu se teme niciodată de noapte. Gazela nu se sperie de necunoscut. Tu de ce trebuie să o faci,

Vânătoreaso?

— Dar asta nu e ceva necunoscut.

— Astea sunt *fricile* tale, care curg dinspre Vânător *în tine.* Nu te teme de tine însăţi.

Ea a încercat. A încercat să se gândească la alte lucruri, cum ar fi asimetria deranjantă a caselor îngrămădite una lângă alta în stânga ei şi întinderea albă de zăpadă, împestriţată de trunchiurile copacilor din Pădurea Pustie, în dreapta. Era un locşor gol şi sterp. Un pui de pădure, în comparaţie cu blestematul Arz.

Deen s-a oprit înaintea unei tufe fără frunze, aproape moartă, din faţa unei case. Înainte să-l întrebe ce face, băiatul a scos un *aha!* satisfăcut şi s-a întors spre ea ţinând ceva în palme.

O floare. Albă şi captivă într-o fâşie de gheaţă. Petale mătăsoase încremenite laolaltă într-o strânsoare aprigă.

Zafira şi-a amintit de o mulţime de trandafiri sălbatici ca acesta, salvaţi de Baba. Presaţi între palmele ei micuţe în timp ce el o îmbrăţişa strâns şi o numea abal a lui. Ştiuse, încă de pe atunci, că Abal era numele uneia dintre cele Şase Surori, iar asta o făcuse să se simtă deopotrivă puternică şi iubită.

Deen i-a strâns şalul şi i-a pus floarea în şuviţele negre, iar ea a simţit pe piele înţepătura tulpinii; băiatul i-a luat mâna într-a lui.

— Frumuseţea care rezistă în faţa tuturor vitregiilor. Încăpăţânată, în cea mai dură lume.

— Zici c-ar fi un taur, a zis Zafira cu un nod în gât, iar el a râs în felul acela care ei îi plăcea mai mult decât căldura focului din cea mai friguroasă noapte.

Când au ajuns în sooq, Deen a strâns-o de mână, iar ea şi-a dat seama cât de rapid şi de iraţional era capabilă să se retragă în ea însăşi. A ridicat bărbia când au trecut pe lângă o copilă urmată de mama ei; fetiţa avea un şal în jurul umerilor micuţi şi o prăjitură aburindă ţinută cu veneraţie în pumnişori. Au trecut pe lângă un om care trăgea un cărucior cu covoare, promiţând reduceri în timp ce înainta hodorogit. Şi pe lângă altul cu un cufăr plin de

balsamuri, fineturi şi ierburi medicinale, cu nişte preţuri care au mirat-o foarte tare pe Zafira. Negustorii strigau. Oamenii se târguiau. Jumu'a era caldă sub încălţările sale. Taraba bătrânului Adib era aglomerată, iar pieile de pe prăzile Zafirei treceau prin mâinile bărbaţilor şi femeilor şi se-ntorceau la Adib, negociind şi ciondănindu-se cu toţii până când cădeau de acord asupra unui preţ.

— Mă bucur că Adib se descurcă, a spus Zafira, iar Deen a mârâit.

— Devine din ce în ce mai greu să faci afaceri cu ăsta. Cred că va trebui să găsim un alt negustor.

A condus-o spre mica prăvălie înghesuită în spatele celei pentru superstiţioşi. Spre deosebire de celelalte, uşa aceasta de lemn avea o nuanţă de lavandă. Chiar în momentul în care Zafira i-a atins suprafaţa netedă ca s-o deschidă, o fata a dat năvală afară, speriindu-i pe cei din sooq cu un ţipăt de bucurie; frate-său alerga după ea. Deen i-a zâmbit Zafirei.

— Eşti gata?

— N-am fost nicicând mai entuziasmată, a spus ea ironic, dar, dintr-odată, chiar era.

Avea un trandafir în păr, iar Deen surâdea. În spatele ei era o uşă pastelată; căldura îşi făcea culcuş în pieptul ei. O vibraţie îi străbătea degetele şi Zafira ar fi vrut să îmbutelieze această senzaţie şi s-o păstreze pentru totdeauna.

Nu se aştepta să fie cald la salonul de îngheţată. Să fie atât de plin de oameni şi de zâmbete largi. De linguri care zornăiau şi de castroane de metal cu pietre preţioase. Deen a tras-o până în mijlocul majlisului, unde şi-a scos pantofii şi şi-a strâns picioarele sub ea, sprijinindu-şi braţele pe măsuţa joasă. Totul era atât de… *curat.*

— Ce aromă vrei să-ncerci? a-ntrebat Deen, incapabil să-şi stingă sclipirea din privire.

Zafira a strâmbat din buze.

— De îngheţată?

— Atunci să fie simplă.

Deen a izbucnit în râs şi s-a dus la tejghea, unde doi

bărbaţi care luau comanda l-au salutat pe băiat spunându-i pe nume, iar el le-a dat câţiva dinari. A treia siluetă stătea mai în spate, smulgând o mulţime de guguloaie de îngheţată lipicioasă. Purta aceeaşi uniformă ca bărbaţii.

Era o femeie. Ceruri mari. Zafira i-a studiat mai atent pe lucrători în timp ce Deen s-a întors şi s-a aşezat în faţa ei.

— Cine e şef la Bakdash? a întrebat Zafira.

Două fete s-au aşezat de cealaltă parte a mesei, iar a treia s-a dus să comande îngheţată. Locul era agitat, în ciuda frigului. Era un loc *vesel,* amintindu-i de ceea ce ea nu avea – pace, fericire, o viaţă. Nu făcea altceva decât să vâneze şi să se pregătească pentru următoarea vânătoare.

— Aparţine aceleiaşi familii de câteva generaţii. De unde acest interes subit?

— Silueta din spate, a zis ea, cu voce joasă, e o femeie.

Deen s-a uitat la cei trei şi mândria i-a luminat chipul.

— Sunt oameni buni.

Zafira a mârâit vag.

— S-o pună pe sora lor să lucreze alături de ei nu e vreo treabă glorioasă.

— Nu, dar să-l sfideze pe califul nostru este, a zis Deen, iar ea nu l-a putut contrazice.

Un băiat le-a adus un platou. A aşezat o lingură în faţa Zafirei, apoi un castron de metal plin cu o cremă albă şi pufoasă, presărată cu fistic mărunţit şi în vârf cu o cireaşă glasată, care probabil fusese greu de procurat. Deen o privea.

— Se numeşte emaa, din vechea limbă. Nu e acelaşi lucru cu îngheţata, dar asta face din Bakdash un loc special. O ţin la gheaţă şi o rup direct cu mâna.

Zafira nu mâncase nici măcar îngheţată, aşa că nu cunoştea diferenţa. A scos un *hmm* uşor şi şi-a vârât lingura în guguloiul alb, uimită de delicateţea acestuia şi de consistenţa lui de caramea. Mirosea subtil a apă de trandafiri.

— Nu te uita la mine, i-a poruncit ea.

Deen i-a zâmbit sfios, apoi şi-a îndesat în gură o lingură de emaa, ridicând din umeri. Şi-a dus şi ea lingura la buze,

pielea înfiorându-i-se de frig. A scuturat-o un tremur înainte de a gusta, ca să fie apoi surprinsă de explozia de miere şi trandafiri, cu zahărul topindu-i-se pe limbă, cu caramelele îmblânzind frigul.

— Ei? a întrebat Deen după ce Zafira a luat mai multe înghiţituri.

Zafira nu putea decât să zâmbească, iar ochii lui Deen au scânteiat când a mâncat restul din farfurie.

Acesta putea fi primul şi ultimul el castron de emaa. Ultima oară când putea simţi această fericire fără limite într-un moment atât de banal. Ultima oară când putea vedea zâmbetul lui Deen şi când buzele îi puteau îngheţa.

— Nu acum, a şoptit Deen, şi i-a împins castronul mai aproape cu nodurile degetelor.

A mângâiat-o pe obraz cu dosul palmei, iar Zafira nici măcar nu s-a gândit la oamenii care-i puteau vedea. Care puteau vedea acest gest.

Fata şi-a alungat gândurile negre şi s-a sprijinit de perna din majlis, cu castronul în mână, cu nucile printre dinţi şi cu mierea pe limbă. În această clipă, erau doar ea şi Deen şi îngheţata pe care odinioară o blestemase, dar pe care acum începea s-o iubească.

Băiatul s-a întors prea curând să-i ia castronul gol. Apoi au plecat, cumpărând câteva lucruri din sooq înainte de a se porni spre casă. Când s-au apropiat de casa ei, Deen s-a oprit înainte de a o coti pe strada unde locuia prietenul lui. S-a uitat în ochi Zafirei şi i-a spus cu blândeţe:

— Mâine?

— Mâine, a zis ea dând din cap, apoi el a dispărut.

Norii alergau prin faţa lunii abia răsărite, înnegrind şi mai tare noaptea ce se apropia, iar ţinutul Arz semăna cu o gură cu dinţi zimţaţi, negri pe fond albastru. Lumina se revărsa pe fereastra lor de la bucătărie, iar Zafira s-a bucurat că Lana era acasă.

Tocmai îl verificase pe Sukkar în grajd, când a simţit o mână pe umăr. S-a dat în spate, apoi a zărit o şuviţă de păr arămiu în sclipirea lunii

— M-ai speriat, a spus Zafira în şoaptă.

Trandafirul din păr i-a căzut în zăpadă, iar petalele i s-au risipit. Yasmine şi-a înclinat capul şi s-a apropiat şi mai tare, cu paşi uşor.

— Ciudat. Tu rareori te sperii.

Avea glasul monoton, iar expresia ei i-a spus Zafirei ce urma.

Nu acum, a dat ea să zică. Voia să se bucure un pic mai mult de magia Bakdash-ului.

— Pleci, nu-i aşa? a-ntrebat Yasmine. În Sharr. Înainte să pui vreo întrebare, da, ştiu. Kharra. Oricine din satul ăsta blestemat şi îngheţat ar fi aflat înainte să-mi spui tu. Dacă Deen nu şi-ar fi folosit mintea, cred că n-aş fi aflat niciodată.

— Vrei să-mi pară rău că nu ţi-am stricat noaptea nunţii? s-a răstit Zafira, iar buna dispoziţie i s-a spulberat.

Un val de furie a străbătut chipul Yasminei

— Asta e şansa mea de a învinge Arzul. De a readuce magia. Nu e nimeni care să cunoască ţinutul Arz mai bine decât mine. Chiar dacă Arzul n-ar fi fost o problemă, n-aş putea rămâne aici cu mâinile în sân. Mă cunoşti, Yasmine. Nu pot rămâne aici, nu pot să nu fac nimic.

Arzul a mugit în tăcerea prelungită, când vântul i s-a încolăcit printre cioturi. Cât de mult crescuse în timp ce Zafira se îndepărtase de el în acea seară, mâncând emaa?

— Şi mama ta? Şi Lana?

Zafira a râs uşor.

— Mâine, când mă-ntâlnesc cu califul, o să-l rog să le ofere un cămin mai bun, alături de cineva care să aibă grijă de Umm. Dacă acceptă, Lana va uita în câteva zile că a avut o soră.

Yasmine o privea pur şi simplu uimită. *Ah.*

— Iar tu – tu îl ai pe Misk. Şi pe fratele tău. O să-l rog pe calif să...

— Tu crezi că un dar de la calif te poate înlocui? Crezi că sunt atât de egoistă? a izbucnit Yasmine, adăugând un şir de blesteme.

Zafira a clătinat din cap, iar tăcerea dintre ele era mai dureroasă decât orice experimentase până acum. Se-

ntindea ca o prăpastie în întuneric, iar podul care o traversa nu era mai lat de-un firicel de aţă.

— Ai putea *muri* acolo, Zafira.

Zafira tot nu i-a răspuns. Încă avea gustul mierii pe limbă. Podul s-a prăbuşit.

— Atunci nu mai e nimic de spus, nu-i aşa? a adăugat Yasmine, încheindu-şi vorbele cu un râs isteric.

Zafira a zâmbit epuizată. Înainte ca lacrimi scânteietoare să se prelingă din ochii Yasminei, Zafira s-a apropiat de ea. A şovăit, apoi s-a mulţumit s-o strângă uşor pe Yasmine de umăr.

— Te aşteaptă soţul tău.

Zafira s-a răsucit prima. Absenţa prietenei ei devenea o povară în adâncul inimii sale, iar Bakdash-ul rămăsese undeva în trecutul îndepărtat.

Capitolul 13

— Ridică-te, a zis Nasir.

Altair era întins pe patul lui, cu totul diferit de individul cu sânge-rece care trăia pentru a-i chinui pe alţii.

— Vocea aceea mohorâtă şi plată. Jur că e o ameninţare de sine stătătoare, a zis mârâit Altair, trăgându-şi o pernă peste cap.

Nu avea nimic pe el decât o pereche de şalvari de culoarea smaraldului; qamisul lui nu era de găsit pe nicăieri.

— Vrei să par îngrijorat? s-a răstit Nasir. Vii şi tu.

— Pe dinţii Sultanului, mă-ntrebam de ce sunt atât de deprimat, a mormăit Altair. Adu-mi nişte qahwa, eşti bun?

Nasir a dat perdelele la o parte cu un gest brusc şi o rază de lumină l-a izbit pe Altair drept în faţă. Era prima oară când Nasir vizita odăile lui Altair, pe care nu se aşteptase vreodată să le găsească atât de… ordonate. Erau la fel de plicticoase ca propriile încăperi. Două hohote îngemănate de râs, ale unor femei, au răsunat din baia alăturată, iar Altair a surâs. Nasir s-a încruntat, cu urechile în flăcări.

— Semăn cu vreuna din fetele tale? a-ntrebat el. Ia-ţi singur qahwa. Bea-o, toarnă-ţi-o în cap, plângi într-un colţ, nu-mi pasă. Dar ridicăm pânzele la răsăritul soarelui, ceea ce înseamnă că trebuie să plecăm curând din palat. Nu ştiu cât ne va lua să traversăm ţinutul Arz şi nu vreau să ajung pe insula aia nenorocită după ce Vânătorul şi oricine ar fi ceilalţi au ajuns deja.

Altair a tras cu ochiul de după pernă.

— De-abia aştepţi să-ncepi să omori oameni, nu-i aşa?

Nasir a aruncat un sac în capul lui Altair.

— Încălecăm la asfinţit. Pregăteşte-te.

— Dar desigur, Sultani. De-abia aştept.

Nasir s-a enervat. Altair nu se obosea vreodată să folosească vreun titlu când venea vorba de Nasir, iar faptul că-l folosise acum îl deranja pe acesta mai mult decât orice

lipsă de respect arătată vreodată. A trântit uşa peste hohotele răsunătoare ale lui Altair.

Dar s-a oprit brusc când altcineva a intrat în camerele de primire ale lui Altair.

— Kulsum?

Numele ei a fost suficient ca să-i facă dintr-odată inima să bată mai tare. Ochii ei negri s-au luminat în timp ce mintea lui s-a oprit în loc. *Kulsum în iatacul lui Altair?* Nasir a iuţit pasul spre uşă, lăsând-o în urmă. I-a simţit degetele brăzdând aerul, întinzându-se după el. Înjunghiindu-l.

Mută, întotdeauna mută.

Nasir nu a privit înapoi când a auzit uşa trântindu-se.

Şi-a luat armele, laolaltă cu un rucsac care conţinea câteva provizii şi un schimb de haine.

Se aştepta ca drumul să fie scurt, nu mai lung de câteva săptămâni. Cu capul înainte prin Arz, cu corabia spre Sharr, apoi în urmărirea Vânătorului şi găsirea Jawaratului pierdut.

Sub lumina grea a lunii, Nasir a încălecat pe un armăsar cenuşiu, iar Altair pe un cal murg de lângă el. Generalul arăta bizar în echipament de hashashin, cu o armură atât de subţire încât puteai crede că nu exista deloc.

Portul hashashinilor trebuia să-i ajute să se amestece în mulţime, să pară inofensivi, în ciuda numeroaselor arme ascunse pe tot trupul. Dar în stilul vestimentar al lui Altair era mereu ceva ce-ţi atrăgea atenţia. Renunţase la robele exterioare care-i ascundeau trupul în favoarea unor haine care-i dezgoleau mai mult trupul. Deşi mănuşile de piele îi erau înfăşurate strâns în jurul antebraţelor, braţele rămăseseră goale. Pe cap avea un turban elegant, tivit cu roşu. Eşarfa tradiţională de la brâu era purpurie, în disonanţă cu şalvarii caraghios de coloraţi.

— Eşti gata să călăreşti toată noaptea, Sultani? a întrebat el cu subînţeles.

— Păstrează-ţi aluziile pentru petrecerile tale, Altair.

— Ah, deci nu eşti atât de prost pe cât vrea tatăl tău să

te facă să pari, a zis Altair râzând. De-abia aştept să ne întâlnim cu Vânătorul. Va trebui să i te prezint în felul următor: „Nu e întotdeauna atât de morocănos. Dar aşa e el, e unul dintre acei oameni care vorbesc mai puţin şi ucid mai mult.”

— O să te descurci de minune nefiind în stare să-i sperii, a spus Nasir, îndemnându-şi armăsarul la drum.

— Shukrun, habibi, a strigat Altair după el. Adorabil ca de obicei.

Nisipurile sclipeau în acea noapte ca nişte focuri ce se stingeau. Casele licăreau în lumina lunii, iar piatra de var din mahalale domina peisajul bizar şi pustiu.

Nu era nimeni prin preajmă ca să-i vadă, nu acum, când luna se ridicase şi frigul începuse să acopere deşertul. Inima lui Nasir s-a oprit o clipă la gândul că vor străbate ţinutul Arz la răsărit, dar nu avea de ales. Ochii negri ai lui Kulsum i-au apărut în minte. La fel şi umerii mici şi rotunjiţi ai fiului lui Haytham.

Nu avea niciodată de ales.

Va traversa Arzul şi va ajunge la Marea Baran la răsăritul soarelui, cu orice preţ.

Capitolul 14

Când s-a trezit, Zafira a simţit aţintiţi asupra ei doi ochi ca de pisică. A tresărit puternic.

— Yasmine!

Yasmine i-a răspuns cu o înjurătură. Lacrimile îi curgeau pe obraji şi arăta de parcă avea o mare povară pe umeri.

— Ce cauţi aici? a-ntrebat Zafira, cu glasul răguşit de somn. N-ar trebui să fii…

— Cu soţul meu? Jur că ăsta e singurul lucru pe care mi-l spui când mă vezi.

Zafira s-a cufundat la loc în perne şi a privit scurt spre fereastră, ridicându-se din nou brusc în capul oaselor. Trebuia să plece.

— Trebuie să…

— Pleci? Kharra, ştiu. De-asta am venit. Ca să te văd pentru ultima oară.

Yasmine şi-a coborât privirea spre mâini Vopseaua henna de la nuntă începuse să dispară, nuanţa roşcată transformându-se într-un soi de roşu-aprins. Stătea pe marginea patului Zafirei, iar salteaua se adâncise sub greutatea ei

— Mai ţii minte când au murit părinţii mei, iar Deen a plecat să exploreze regatul? Când s-a alăturat caravanei care traversa Pustiul? Încă mai am puţină ciocolată din cutia pe care ne-a adus-o când s-a întors şi am păstrat şi sticluţa de miere pe care ai golit-o tu.

Yasmine a râs uşor şi apoi a suspinat.

— E ciudat ce-o să-mi amintesc de la o lingură de cacao şi o sticluţă goală de miere, nu?

Zafira a încercat să desluşească aceste vorbe înainte de a se da jos din pat.

— Tu crezi c-o să mor? a-ntrebat ea.

S-a îndreptat cu un tremur spre ligheanul suspendat. Câţiva bulgări de nea încă pluteau în apa rece pe care probabil o adusese Yasmine.

— Te aştepţi să scapi cu viaţă? E destul de înfricoşător

când dispari în Arz, a zis Yasmine, iar Zafira a auzit-o cum se lasă pe spate în pat.

I-a aruncat o privire scurtă.

— Eşti teribil de optimistă astăzi.

Yasmine a ridicat din umeri.

— Nu în fiecare zi sora inimii tale îşi propune să moară.

— Nu-mi propun să mor, Yasmine. Ştim că am o şansă mai mare să traversez ţinutul Arz şi, graţie acestui lucru, să ajung în Sharr. S-ar putea să se termine cu totul altfel, dar am o *şansă* pe care nu o are nimeni altcineva. Oricum ar fi, n-o să prindem anul nou fără să fim înghiţiţi de Arz.

Tăcerea urla între ele. Zafira s-a întins să-şi ia hainele şi a încremenit. Nu era acea qamis pe care şi-o pregătise de cu seară. Asta era rochia pe care o purtase la nunta Yasminei, doar că mult mai scurtă. Şi-a trecut degetele peste vârtejurile ascuţite de pe umărul bleumarin şi a ridicat privirea. Yasmine i-a zâmbit.

— Ştiu cât de mult îţi place rochia asta şi ştiu că e şi puţin strâmtă. Aşa că… am scurtat-o şi am lărgit-o un pic. Dacă tot o să salvezi lumea, măcar fă-o cu stil.

Zafira a râs uşor şi şi-a tras rochia peste cap, simţind moliciunea pânzei pe piele. Era mai uşoară, dar Sharr nu era un haos plin de omăt ca Demerihurul. Mantia îi va ţine de cald până când va pleca.

— Promite-mi, a spus Yasmine cu blândeţe, că, dacă mori, o să mori luptându-te să te întorci la mine.

Zafira s-a chinuit să surâdă.

— Te-aş săruta de rămas-bun, dar soţului tău nu i-ar conveni.

Yasmine a izbucnit în râs şi s-a aruncat în braţele Zafirei, care nu ştia sigur care dintre ele tremură mai tare. Yasmine s-a desprins din îmbrăţişare şi şi-a lipit fruntea de a Zafirei, iar aceasta i-a inspirat pentru ultima dată parfumul de floare de portocal şi condimente aromate.

— Întoarce-te, Zafira. Orice ar fi. Victorioasă sau nu, vino înapoi.

Apa rece îi amorţise Zafirei carnea, dar sângele îi clocotea. A reflectat la cuvintele pe care avea să le

rostească, pentru că nu se pricepuse niciodată să-şi ia rămas-bun.

— N-am de gând să mor. Am de gând să găsesc blestematul de Jawarat şi să mă-ntorc.

Dar de-abia după ce a glăsuit aceste vorbe a ajuns să creadă în ele.

Zafira a ieşit din odaie cu un gest care părea definitiv, iar Yasmine a urmat-o în tăcere. Dar forţa din cuvintele ei a pălit când a tras cu ochiul în iatacul lui Umm. Aceasta dormea, astfel că nu-şi puteau lua rămas-bun. Zafira nu se gândise că-i va fi dor de mama ei, dar conversaţia din ziua precedentă o îndurerase.

Umbra mică a Lanei s-a apropiat imperceptibil. Era încotoşmănată cu haina, iar rochia îi atârna pe jos. Şi-a prins şalul verde cu degetele tremurânde. Avea nodurile degetelor mai albe decât i le-ar fi făcut frigul. Zafira şi-a aruncat sacul pe umăr.

— Eşti gata să trăieşti altundeva?

Încă nu era sigură cum îi va pune întrebarea califului, când îl va întâlni. *Ceruri mari, califul.*

— În timp ce tu pleci să mori pe undeva? a întrebat Lana, ridicând din umeri şi muşcându-şi buza.

— Bravo! Cineva pune întrebările care trebuie, a spus veselă Yasmine.

— De ce? De ce faci asta? a zis Lana.

— Pentru că sunt singura noastră şansă, a răspuns Zafira, trecându-şi degetele peste haina albastră a lui Baba.

Singura răzbunare de care va avea parte Baba.

— Murind în vreun loc blestemat? O să te transforme în martiră şi o să te celebreze. O să vorbească lumea despre tine. Aşa se întâmplă în cărţi. Dar tu o să fii moartă şi o să… Okht, eu voi rămâne singură, a şoptit Lana.

Pe Zafira o usturau ochii.

— Asta şi-ar fi dorit Baba.

— Nu te duce acolo în numele lui Baba, a implorat-o Lana, aproape plângând. El e mort.

— Are dreptate, a spus şi Yasmine, cu blândeţe. Dacă tot

îţi rişti viaţa, trebuie să fie din proprie voinţă. Cei vii nu pot supravieţui cu promisiunile făcute celor morţi.

Nu era doar din cauza lui Baba. De ce nu pricepeau? Era magia. Era vorba despre *supravieţuirea* lor.

— Nu vă doriţi magia? a-ntrebat Zafira cu ardoare.

A privit-o pe Lana.

— Gândeşte-te la poveştile lui Baba – le putem experimenta pe pielea noastră, le putem simţi. Le putem *trăi.* O să aflăm în cele din urmă cum ne-am născut.

— O viaţă fără magie nu e atât de rea.

— Viaţa fără magie e cea care ne-a furat deşertul. Şi pe Baba. Şi pe Umm. Şi pe părinţii tăi, Yasmine. Ea face ţinutul Arz să se extindă.

— Baba nu mai e, Okht. Iar părinţii Yasminei sunt şi ei morţi. Arzul n-are decât să se extindă. Ne putem muta în altă parte.

Ochii Lanei s-au umplut de lacrimi. Nu pricepea că Arzul s-ar fi ţinut după ei oriunde s-ar fi dus; nimeni din Arawiya n-ar fi scăpat.

— O viaţă cu magie nu înseamnă nimic pentru mine dacă tu nu faci parte din ea.

Vorbele Lanei au săpat un abis în inima Zafirei. I-a dat surorii sale părul la o parte de pe frunte, vârându-i-l după ureche. I-a mângâiat cu degetele chipul pistruiat, încă moale ca al unui bebeluş.

N-a spus că totul va fi bine. N-a spus că se va întoarce. Şi nici că Lana va fi în siguranţă. Nu şi-a irosit energia cu promisiuni false.

— Hai să-l întâlnim pe calif.

Capitolul 15

— Sunt sigur că suntem obosiţi. Tu nu eşti obosit, Nasir? a întrebat Altair, rupând tăcerea din urletul vântului.

Nasir a observat întru câtva că Altair îi spunea pe nume, nu după titlu. Şi-a coborât de pe chip keffiyah[50] plină de nisip.

Ţinutul Arz… dispăruse.

În locul lui se-ntindea, de la est la vest, un şir de bolovani negri, pătaţi. Dar nu asta i-a atras atenţia lui Nasir, ci apa. O dâră azurie se unea cu cerul, curgând cristalină sub razele soarelui. Era brutal, chiar şi la această oră timpurie, şi, cu cât Nasir privea mai departe, cu atât mai mult tremura lumea. Cât vedeai cu ochii, nu era nici ţipenie de om şi nici urmă de cal, doar pustiul nesfârşit de lut ars, roşu.

Sunetul apei care atingea malul pietros era unul străin, despre care mama sa îi povestise, înainte să fie ucisă – înainte *să moară.* Înainte ca ea să moară. Uimirea l-a făcut să alunece, iar amintirile reale au dat buzna peste cele plăsmuite. Nasir a strâns din dinţi şi a tras de frâiele calului, ca să-l facă s-o ia din loc.

Gingăşia aparentă a apei masca o sălbăticie absolută. După ce apăruse Arzul şi minaretele regale se topiseră în întuneric, se spunea că marea în sine devenise un monstru. *Ca tine.* Deşi, spre deosebire de Nasir, nu ştia cărui stăpân i se supune monstrul acesta.

Şi nici cine făcuse monstrul, aşa cum era azi.

— Uită-te la rotunjimile astea suave. Ce femeie frumoasă, a fluierat Altair, cu mâna streaşină la frunte.

Nasir şi-a mijit ochii, cu faţa la soare. O corabie măreaţă plutea contra curentului, puţin la dreapta sa. Într-adevăr, frumoasă.

— Poate e numai un miraj.

Nasir a încremenit când o mişcare i-a atras atenţia. O

---

[50] Eşarfă în pătrăţele alb şi negru, care îi apără pe locuitorii deşertului de nisip (n. t.).

străfulgerare de argint şi o licărire albă şi dintr-odată totul a căpătat un sens greşit.

— Nu e niciun miraj, a spus rece Nasir.

Altair a devenit brusc serios când i-a urmărit privirea până la Vrăjitoarea Argintie.

Se mişca în străfulgerări. Era departe, apoi mai aproape, apoi venea direct spre el. Trei clipiri şi Nasir a privit-o direct în faţa fără de cusur. Calul s-a dat în spate, cu sudoarea curgându-i pe coaste.

Şi-a pierdut controlul asupra membrelor şi s-a trezit stând în picioare pe nisip, astfel încât femeia să nu mai fie nevoită să-şi înalţe gâtul. Caii au bătut în retragere. Totul s-a întâmplat la dorinţa ei, ştia asta, dar fără nicio tresărire din partea vrăjitoarei. Oare puterea ei era nelimitată?

— Tatăl vostru şi-a închipuit că vă veţi târî prin ţinutul Arz şi veţi înota până la Sharr? a întrebat vrăjitoarea, mutându-şi ochii negri de la Nasir, ca să-l studieze pe Altair.

— Nu e tatăl meu, a zis Altair, cu venin în glas.

— Cu toate astea stai alături de prinţ ca şi cum ai fi egalul lui.

— Şi dacă asta l-ar fi deranjat, sunt sigur că m-ar fi anunţat, a replicat scurt Altair. Are un fel de-şi face cunoscut…

— Altair, l-a avertizat Nasir.

Privirea vrăjitoarei a scânteiat.

— Într-adevăr, generale, ascultă-ţi comandantul.

Pietrele negre străluceau pe măsură ce soarele se ridica mai mult.

— Ce vrei? a zis Nasir, cu voce măsurată.

Trebuiau să plece.

— Ce vreau *eu?* Sunt aici pentru că Ghameq conta pe mine să vă abordez. Dacă aţi fi pus piciorul în ţinutul Arz, aţi fi amândoi morţi. Nu eu sunt inamica ta, prinţişorule.

Nasir şi-a muşcat limba – Ghameq *îi promisese* o corabie care să-l aştepte. Nici măcar nu pomenise despre Arz.

Vrăjitoarea i-a aruncat o privire atotştiutoare şi, strâmbând din buzele ei purpurii, a scos un obiect din

faldurile mantiei ca argintul. Un disc de un roşu-aprins, cu marginile gravate în filigran de argint.

— O busolă. Ca să te ajute să găseşti ce-ţi doreşti mai mult.

— Jawaratul, a spus Nasir şi a făcut pauză preţ de o clipă înainte de a lua busola.

Vibra în mâna lui cu freamătul curat al *unui lucru important.* Vrăjitoarea s-a mulţumit să zâmbească.

— Sunt convinsă că Ghameq v-a trimis aici sub numeroase ameninţări, care să vă ţină toată călătoria. Acea sărmană fată şi-a pierdut deja limba.

Nasir s-a încruntat, amintindu-şi-o pe Kulsum în iatacul lui Altair. Când Altair era în pat.

— Nu mă interesează. Acum aparţine generalului

— Ah. Deci *ea* e motivul tatuajului de pe braţul tău.

Nasir s-a tras de mânecile deja coborâte şi a scrâşnit din dinţi. *Vrăjitoare.* Apa se izbea de pietre. Undeva a ţipat un vultur, dând târcoale unui cadavru proaspăt.

— Am auzit şi de băiatul din temniţă. Nu pari să duci lipsă de suflete de care să te ataşezi, a zis ea. Câteva sfaturi pentru călătorie: stăpâneşte-ţi compasiunea. Ţine-o la distanţă. Profită de ea. Aminteşte-ţi cine te-a antrenat, hashashin. Nu strica imaginea ei.

Nasir s-a oprit şi a ridicat privirea spre ea. Nu era niciun strop de veselie în ochii ei, doar o privire rece.

— Cine eşti? a-ntrebat el.

— Cineva ca tine.

S-a răsucit şi şi-a arcuit umerii, ca într-o provocare.

— Cu plăcere pentru corabie.

El a clipit, iar Vrăjitoarea Argintie a dispărut.

Capitolul 16

Zafira visa deseori că ţinutul Arz sângerează la fel cum sângerase Baba. Copacii aceia negri aveau mereu flori roşii în visele ei.

Acum dispăruseră.

Sub umbra glugii sale a clipit de o mie de ori, dar Arzul se evaporase. Frigul tăios îi înţepa nările şi a făcut o pauză, aşteptând un val de uşurare. *Atunci de ce simt că am pierdut ceva?*

Negustorii cu thobe pline de praf şi cu rochii pătate de grăsime erau risipiţi pe câmpia înzăpezită. Ei n-aveau de unde să ştie despre călătorie. Probabil observaseră din sooq dispariţia Arzului şi veniseră aici în grabă, umplând cu voci zgomotoase aerul rece. În ciuda entuziasmului lor, nimeni n-a depăşit graniţa nefirească unde zăpada se termina ca tăietura curată a unui cuţit.

Zafira a descălecat din şaua lui Sukkar, ajutând-o pe Lana să facă acelaşi lucru. Când l-a sărutat scurt pe Sukkar pe bot, acesta a înghiontit-o curios, căci şi el ştia că Zafira era zgârcită cu alinturile.

Lângă ea, Yasmine şi Misk au descălecat de pe iapa lor, iar Deen a scotocit prin sacul legat de şaua lui Lemun, apoi a fluierat.

— Asta da privelişte.

Yasmine a mormăit aprobându-l, dar părea diferită. Puţin fragilă, puţin delicată.

Din cauza mea. Zafira a târât-o pe Lana în faţa mulţimii, trecând pe lângă trei bărbaţi gălăgioşi şi o croitoreasă micuţă, de care aţele se prinseseră ca nişte viermi.

S-au oprit la graniţa neagră. Acolo unde odinioară ţinutul Arz se ridicase spre ceruri, acum nişte pietricele negre acopereau pământul. Nu mai rămăsese niciun semn din fosta pădure. Niciun copac singuratic, niciun teanc de vreascuri uscate, nicio tufă şi niciun arbust. Nimic care să fi amintit de existenţa sa.

Se evaporase în întregime şi lăsase în urmă doar nişte

bolovani vechi.

Deen a venit lângă ea şi, când şi-a mijit ochii spre el în lumina zorilor, a ştiut că şi el retrăia întâlnirea cu Vrăjitoarea Argintie. Şi-a dat seama că ceea ce simţea ea nu era *pierderea.* Era prezenţa familiară a unui lucru care era acolo, în ciuda faptului că nu-l mai vedea.

— Simţi? i-a şoptit lui Deen când Lana s-a aplecat să ridice una dintre pietre.

Murmurul copacilor şi foşnetul frunzelor.

El a dat din cap, iar ea şi-a înăbuşit o senzaţie de fericire vinovată şi egoistă pentru că nu era singură. Deen şi-a ridicat ochii spre văzduh.

— Nici măcar Vrăjitoarea Argintie nu poate fi atât de puternică încât să facă să dispară pentru totdeauna o pădure întreagă.

— Poate că nu, dar ne face începutul călătoriei mai uşor, a zis Zafira.

Neliniştea i se ghemuise în stomac. Dacă Vrăjitoarea Argintie ar putea să facă să dispară o pădure întreagă, de ce nu poate recupera o carte?

— Ceea ce nu e deloc liniştitor, a fost el de acord. Dar asta ai ales, nu? Şi dacă ea nu poate minţi... a spus el, lăsând fraza neterminată.

— Asta crezi? Ce, dacă minte, arde într-o vâlvătaie?

El a râs batjocoritor.

— Pur şi simplu *nu poate* minţi. Unele creaturi nu pot. Cum ar fi safinii.

Zafira a expirat lent, în timp ce el s-a îndepărtat. Ca şi cum a întâlni creaturi care nu erau umane era un lucru obişnuit.

O pală de vânt sărat a atins pielea Zafirei. Fusese atât de absorbită de lipsa ţinutului Arz că nu observase ce-i oferise dispariţia acestuia: marea. Blestemata de Mare Baran, în apele căreia, dacă ceea ce spusese vrăjitoarea era adevărat, plutea o corabie. Părea să fie la o aruncătură de băţ – o minciună, căci Arzul era mult mai întins.

Zafira şi l-a imaginat pe Baba lângă ea, zărind în cele din urmă marea pe care o iubea atât de mult, imensitatea

despre care spusese atâtea poveşti. Iubise *ideea* de mare, căci n-o văzuse niciodată. Şi nici n-o va vedea.

— E reală, a şoptit Lana, atât de mică pentru cei 14 ani ai ei S-a prins cu degetele de mantia Zafirei.

— Te-ai îndoit de existenţa ei?

Valurile înaintau, fiecare imitându-l pe cel dinaintea sa. Cu cât Zafira le privea mai mult, cu atât avea impresia că se mişcă odată cu ele.

— Nu ştiu. A fost întotdeauna o poveste, a spus Lana, ridicând privirea spre ea.

Melancolia din ochii ei a lovit-o pe Zafira în piept. Lana şi-a desprins apoi degetele, unul câte unul. Zafira a simţit că, într-un fel, o supărase.

A văzut cum sora ei îi arată piatra lui Deen, apoi Yasminei, care arăta minunat într-o rochie de un albastru-pal, cu dantelă albă. Îl privea pe Misk care întinsese mâna spre piatră, făcând-o pe Lana să surâdă cu sfială. Va dura doar o zi sfiala asta, apoi Deen, Yasmine şi Misk vor deveni familia ei.

Zafira, o amintire.

Când s-a întors din nou către mare, a rămas surprinsă s-o vadă tremurând în faţa ei. Era uimită şi de lacrimile pe care şi le-a şters, închizându-şi cu precauţie inima, din nou.

Marea scânteia ca un giuvaier lichid – libertatea –, atrăgând-o la fel ca ţinutul Arz. O chema, ca torsul unei pisici printre valurile moi care parcă-i rosteau numele.

Clopoţei în vânt. Numele ei pe aripile brizei.

— Vânătorule, a şuierat Yasmine.

S-a lăsat tăcerea şi ea a simţit greutatea ochilor ca pietre nenumărate lipite de spatele ei. Pietricelele negre zăceau inegale sub cizmele sale. Zafira a clipit şi a încercat să-şi explice durerea din piept, pulsul rapid. *Acea şoaptă.*

Yasmine arăta de parcă nişte rădăcini erau pe cale să răsară din pământ şi s-o înghită pe Zafira cu totul. *Totul e sigur,* a dorit să spună Zafira, dar nu se îndoia de zâmbetul Vrăjitoarei Argintii. Licărul de întuneric pe care-l simţea de câte ori femeia aceea era aproape.

A fost scutită de explicaţii când un vuiet de corn a rupt tăcerea; au urmat ovaţii şi cântece şi o caravană s-a apropiat, cu şase cămile înveşmântate în lână. Hainele lor maronii pătau zăpada albă.

Zafira a înţeles ce cântau oamenii: *Sayyidi*[51]*. Sayyidi. Sayyidi.*

Venise Califul Demenhurului.

Yasmine a smucit-o pe Zafira în faţa mulţimii. Un băieţel a încercat să i se uite sub glugă, dar ea a tras de pânză, ascunzându-şi mai bine chipul. A strâns şi şi-a desfăcut pumnii de o parte şi de alta a trupului, simţind cum pielea moale a mănuşilor ia forma degetelor sale. I-a aruncat o privire discretă lui Deen.

El o privea deja, cu ochii negri umbriţi de gânduri.

Oamenii au înconjurat agitaţi caravana. Un bărbat s-a dat jos de pe una dintre cămile. Purta pe cap o keffiyah în pătrăţele albe şi roşii. O barbă scurtă îi încadra chipul. Un nas subţire, pometi sculptaţi – era un bărbat arătos.

Totuşi ochii lui au făcut-o să se sufoce. Dacă aceeaşi expresie bântuită n-ar fi fost şi în ochii Lanei, Zafira n-ar fi înţeles acea disperare tăioasă. Pe cine nu atinsese blestemul? Chiar şi cei cu o viaţă mai bună decât a ei sufereau.

— Cine e omul ăsta? a-ntrebat Zafira, aplecându-se spre Deen.

Ceva i-a sclipit în privire.

— Haytham. Sfătuitorul califului. A fost unul dintre cei mai buni şoimari din Demenhur înainte ca tatăl său, sfătuitorul precedent, să-l prezinte califului.

— Ah.

Zafira nu-şi imagina cum ar fi să ducă un trai în care ar fi putut face ceva de plăcere, un sport, cu atât mai puţin să se bazeze pe o pasăre care să câştige concursuri pentru ea.

Un bărbat vârstnic cu un turban albastru-închis a coborât din tradiţionala howdah – un scăunel acoperit, aşezat pe şaua cămilei. Hainele sale cenuşii, suprapuse, s-

[51] Stăpânul, în arabă în original (n. t.).

au înnegrit când le-a târât prin omăt, făcându-l să pară mai bătrân decât era în realitate. Oamenii au căzut în genunchi, udându-se în zăpadă. Alţii au ridicat două degete la tâmplă, cu capetele plecate.

Califul. Cauza veşmântului Zafirei, a urii faţă de Surori şi a opresiunii împotriva a mii de femei din Demenhur.

Nu era derutat de absenţa Arzului, iar Zafira s-a întrebat dacă nu cumva Vrăjitoarea Argintie discutase cu el mai mult decât cu ea. Privirea lui posomorâtă a trecut peste mica mulţime, oprindu-se asupra ei. Vânătorul. Zafira a strâns-o de braţ pe Yasmine.

— De la pierderea magiei, tu eşti singura noastră rază de lumină, a spus el. În sfârşit. Vino aici, băiete.

Mă cunoaşte, s-a gândit, înainte să-şi reamintească faptul că era un bătrân nebun, responsabil de dezechilibrul dintre bărbaţi şi femei. Lana a prins-o de mână, dar Yasmine a smucit din cap. *Yalla,* spunea privirea ei. Deen a strâns din buze, de zece ori mai îngrijorat decât Zafira. Misk privea curios.

Zafira s-a legănat pe vârful degetelor. Gheaţa a crăpat sub cizmele ei. Aerul încremenise. Zeci de ochi îi pătrundeau prin mantie, iar inima îi putea sări din piept în orice clipă. Îşi simţea bătăile inimii în vârfurile degetelor.

Tăcerea ciudată a fost frântă de un grup de soldaţi care s-au dat jos din spinările cămilelor. Zafira a auzit un dialect diferit, din alt califat, şi şi-a îndreptat privirea spre un bărbat cu piele negricioasă care râdea alături de tovarăşii lui. Un peluzian, îmbrăcat totuşi într-o uniformă demenhună. Cum de ajunsese un bărbat născut în Pelusia, aflată la distanţă de două săptămâni de mers, aici, în Demenhur?

Zafira le purta peluzienilor un profund respect. Deşi pământurile lor fertile secaseră, ei tot hrăneau întreaga Arawiye. Fără ei, regatului i-ar fi lipsit şi progresul mecanic. Cum ar fi fost candelabrele pe care le aveau bogătanii sau lentilele de Nimrud, care ajutau la mărirea literelor şi la aprinderea focului.

Zafira s-a oprit. *Califul, califul, califul.*

— Sayyidi, a murmurat, dregându-şi glasul când şi-a dat seama că nu şi-l îngroşase.

Pielea îi ardea. S-a lăsat într-un genunchi, strângând din dinţi din cauza frigului care i se strecurase pe sub haine.

Califul a râs, un hohot jos, plin de căldură. Îi amintea de sticluţa aceea preţioasă cu miere pe care Deen o adusese din Zaram. Oricât ar fi încercat, nu se putea simţi mânioasă.

— Te rog, ridică-te, a spus Ayman al-Ziya, califul din Demenhur.

Zafira s-a ridicat precautä în picioare, cu mâinile pe lângă corp, cu gluga trasă peste cap. De la adăpostul acesteia, l-a studiat pe calif în detaliu. Chipul îi atârna ridat, dar ochii lui căprui sclipeau ca ai unui copil, entuziasmat de un joc. Avea o barbă lungă, fumurie la capăt.

— Şi arată-ţi respectul.

Cuvintele fuseseră rostite cu un accent întretăiat – peluzianul din grupul de soldaţi. Toată Arawiya vorbea aceeaşi limbă, cu mici variaţiuni în fiecare dialect, dar Zafira n-avea nevoie de ajutor ca să priceapă subînţelesul.

Dă-ţi jos gluga, voiau să-nsemne cuvintele lui.

Tăcerea s-a lăsat cu ascuţimea unei lame. Toţi ochii s-au îndreptat asupra ei, privind, aşteptând, arzând-o. Nenumăraţi. Sângele îi urla în urechi.

Nu s-a clintit, iar peluzianul a mârâit şi s-a mişcat.

Nişte degete i-au atins gluga.

Zăpada îi pulsa sub cizme.

Frigul i se cuibărise în piept.

— Destul, a tunat califul, iar Zafira a tresărit. Haytham, scapă-mă de oamenii ăştia. Respectul se câştigă, peluzianule, iar tu cu siguranţă nu eşti demn de el.

Nimeni nu se mişca. Nimeni nu *respira.*

Zafira a expirat, iar lumea s-a pus iar în mişcare. Degetele îi erau nerăbdătoare să înlăture gluga. *Fii mândră,* îi spusese de nenumărate ori Yasmine. Dar nu putea să fie. Nu era mândră. Era *înspăimântată.*

Îi era teamă să fie femeie. Dezamăgirea Yasminei o

apăsa greu pe umeri.

Dulci zăpezi. Un soldat îi ordonase să-şi scoată gluga, iar califul se răstise la el, în apărarea ei. Zafira a privit cu coada ochiului cum Haytham a condus grupul de soldaţi într-o parte, ţipând la ei tot timpul. Ultima lui comandă fusese urmată de o replică din care Zafira a prins un şuierat:

— Arată ca o *daama nisa.*

Într-adevăr, *era* o „nenorocită de femeie" şi era pierderea acelui peluzian că nu ştia mai multe.

— Când va veni timpul, Vânătorule, o să ştii. Până atunci, un băiat cu glugă nu mă deranjează, a spus califul cu blândeţe.

Cu bunătate.

Zafira a inspirat. Detesta rarele momente când trebuia să vorbească, iar acum, cu atâţia oameni de faţă, lucrul acesta i se părea şi mai greu. Mai ales pentru că Deen, Yasmine şi Lana erau şi ei acolo.

— Shukrun, sayyidi, a zis ea, îngroşându-şi glasul cât de mult a putut, cu un mârâit din gâtlej, aproape indescifrabil.

Califul a oprit-o înainte de a îngenunchea din nou. Toată lumea ştia că acestuia nu-i curge sânge regal prin vene – nimănui nu-i curgea. Nici măcar sultanului Ghameq, de care sultana se îndrăgostise şi în mâinile căruia lăsase coroana Arawiyei. Surorile nu se aşteptaseră vreodată să moară şi nu exista nimeni care să le urmeze la tronuri când ele, pur şi simplu, dispăruseră.

Oamenii nu erau nici pe departe la fel de puternici ca Surorile, iar consiliul din Fortăreaţa Sultanului nu era de-ajuns. Aşa că în fiecare califat poporul se-ndreptase către oamenii de încredere ai Surorilor. Aici, cel de încredere fusese tatăl lui Ayman. Dragostea pentru fostul calif îl păstra pe Ayman pe tron.

— Fie ca minaretele noastre să lumineze din nou, a zis califul pe un ton coborât, de parcă ar fi rostit acele vorbe doar pentru ea. Poate de data asta ne vom elibera de acest blestem. Accepţi invitaţia argintie, Vânătorule?

Zafirei i-a venit să râdă, dar s-a abţinut. De ce-i venea

oare să râdă în cele mai nepotrivite momente? Şi-a simţit inima ridicându-i-se în beregată.

Spune da. Da înseamnă valurile unduitoare. Magia pentru viitor. Fiecare poveste a lui Baba devenită realitate. Răzbunare împotriva pădurii care i l-a răpit.

Pedeapsa vieţii mele.

Zafira a simţit un tremur în vârful degetelor. Un zvâcnet din gât dansa pe ritmuri nebuneşti. Şi-a aplecat trunchiul în faţă ca semn de acceptare, dar restul trupului i-a rămas în urmă. Oamenii care se strânseseră din sate o priveau, fără să ştie ce se petrece, dar uitătura lui Haytham cântărea cel mai greu, de acolo, din locul lui de lângă calif.

Nu era suficient să cucerească Arzul. Ceruri mari. Acesta – acesta era lucrul pe care-l aşteptase.

Zafira a inspirat profund şi a simţit cum în inima ei se dă o bătălie. A dat din cap. Şi-a pus viaţa zălog pentru o cauză nefericită. Pentru viitorul poporului ei. *Pentru magie.*

Haytham a oftat uşurat, laolaltă cu califul.

Era pe cale să facă un lucru pe care nimeni nu-l făcuse vreodată. Însemna că oamenii din Arawiya aveau o şansă la supravieţuire. O şansă de a supravieţui ţinutului Arz, de a simţi magia mugindu-le prin vene.

Dar atunci.

O pereche de cizme pe care le cunoştea la fel de bine ca pe ale sale au foşnit alăturându-i-se, umplând-o cu o presimţire rea. A privit spre dreapta ei, iar el a privit spre stânga.

Deen.

Capitolul 17

Zafira a încercat să-şi îndrepte umerii, dar era înţepenită. Ca păsărelele pe care le găsea uneori în zăpadă. *E ciudat ce-o să-mi amintesc de la o lingură de cacao şi o sticluţă goală de miere.* Yasmine ştia.

— Deen Ra'ad? a întrebat Haytham.

Întrebarea a trezit-o pe Zafira din gândurile ei. Nu ştia că Haytham îl cunoaşte pe Deen.

— Te pot ajuta?

— Mi-ar plăcea să mă alătur căutării, a zis Deen, înălţând capul.

Vocea lui. Vorbele lui. Fiecare terminaţie nervoasă care cedase când Zafira dăduse din cap explodase, în cele din urmă.

— De ce ar vrea să plece un dezertor? a strigat un soldat din apropiere.

Se părea că şi ei ştiau despre misiune. Murmurele s-au stârnit prin mulţime, murdărind aerul cu gânduri nedrepte.

— Mai degrabă şi-ar abandona califatul decât să…

— *Destul!* A fost lăsat la vatră onorabil din rândurile noastre! a strigat Haytham.

Deen aproape că dezertase după moartea părinţilor săi, dar fusese salvat de dezonoare când califul îi acordase o lăsare la vatră despre care unii credeau că nu i se cuvine.

Haytham a zis, nu fără amabilitate:

— Numai Vânătorul a fost invitat.

Zafira l-a auzit pe Deen inspirând. Acea răsuflare tremurată pe care o cunoştea atât de bine. Aceeaşi răsuflare de dinaintea cererii în căsătorie. Era atât de aproape încât ar fi putut să-l atingă, să implore în şoaptă, dar califul stătea în faţa lor şi fiecare mişcare a sa ca Vânător îi răpea energia pentru o mie de alte mişcări.

— Intenţionezi să-l trimiţi singur? a întrebat pe acelaşi ton Deen.

Era clar că Haytham nu se gândise la asta.

— Sunt mulţi oameni calificaţi încă la dispoziţia noastră.

Deen şi-a înclinat capul.

— Poate sunt mai puternici decât mine, dar sunt loiali Demenhurului, Arawiyei.

Vorbea tare şi clar, dar Zafira cunoştea acel ton şi teama care vibra din el.

— Aveţi nevoie de cineva ca mine.

— Nu pricep, a zis lent Haytham.

— Aşa cum nu există niciun om care să aibă mai multe şanse de a reuşi decât Vânătorul – s-a oprit şi a răsuflat din nou în felul acela nu există niciun altul în toată Arawiya care să-i fie mai loial Vânătorului decât sunt eu.

În tăcerea care s-a lăsat, inima Zafirei s-a frânt.

S-a dezintegrat.

A suspinat.

S-a înecat.

A văzut cum lui Haytham i se învârt rotiţele în minte şi cum îşi face loc logica vorbelor lui Deen. Oamenii şuşoteau, iar şoaptele vibrau în aer. Ea îşi dorea să cadă în genunchi şi să urle.

Haytham a inspirat. A deschis gura, condamnând-o. Condamnându-l *pe el,* bărbatul care voia să se însoare cu ea.

— Prea bine, a spus el.

Îl auzea de undeva, de departe. Ritmul *Sharr, Sharr, Sharr* din pulsul ei s-a transformat în *Deen, Deen, Deen.*

— Îl poţi însoţi pe Vânător. Sayyidi Ayman, aruncă-ţi privirea asupra celor doi care vor readuce Arawiyei gloria de odinioară.

Califul a zâmbit. Haytham a surâs. Nimeni nu-şi dădea seama ceea ce tocmai se înfăptuise.

Zafira a simţit tăcerea grea, ca de mormânt.

S-a răsucit brusc. Deen s-a ţinut după ea ca păpuşa din cârpe a unui copil, dar ei îi era teamă că, dacă-ncepe să formeze cuvintele, va sfârşi prin a zgâria cu unghiile chipul lui frumos, aşa că a preferat să-şi ţină gura. Căci aici, unde se presupunea că e bărbat, nu-şi putea permite vreo greşeală. S-a uitat fix la chipul pătat de lacrimi al Yasminei şi s-a îndreptat spre locul unde, până de curând, fusese

ţinutul Arz, cu trunchiurile sale fusiforme de copac.

Era ceva familiar. Era o pedeapsă. O înspăimânta.

La o oarecare depărtare, valurile se băteau leneş de pietrele negre, înaintând şi retrăgându-se. Corabia se înclina şi se îndrepta la loc.

A ştiut, atunci, de ce Vrăjitoarea Argintie alesese să vină în grajd, când Deen şi Zafira erau împreună, izolaţi, cu gândurile şi sentimentele atât de pure. Flexibile. Trimisese o singură invitaţie, dar dorise dintotdeauna ca Deen să ia parte la călătorie.

Promisese că sultanul nu va afla, dar era neîndoios că acesta va şti că o întreagă parte din Arz dispăruse şi că vestitul Vânător se îmbarcase şi el pe o corabie, în Marea Baran.

Ce alte planuri ţesuse în urzeala ei de argint, înşelând fără să mintă?

— Ce mai privelişte, nu-i aşa? a-ntrebat cineva, apropiindu-se de ea.

Haytham. O sabie nemiloasă îi atârna într-o parte, iar pe plăselele sale albe erau gravate nişte cuvinte în limba cea veche.

Putea să spună despre mare că e frumoasă? Da, fără doar şi poate. Dar este un cuvânt pe care l-ar folosi un bărbat? Nu putea gândi, aşa că s-a mulţumit să dea din cap.

Atât de aproape, n-ar fi fost greu de descoperit că nu era băiat, aşa că a rămas precautā. Haytham a zâmbit, studiindu-i o parte din faţă – buzele, nasul, gluga care acoperea restul. Avea noroc că trăsăturile ei delicate erau un detaliu comun în Demenhur şi că…

— Eşti mai tânăr decât am crezut.

A încetat să respire. *Chiar aş putea trece drept un băiat.* Chiar dacă unul mai înalt. Haytham a deschis gura, iar Zafira a înghiţit în sec.

— Califul e un om bătrân, a zis în cele din urmă Haytham, iar ea a expirat uşurată. E descurajat din cauza distrugerii pământurilor noastre şi a întregii Arawiya. Apreciază ce faci pentru satele din vest, dar n-a avut şansa

de a te răsplăti pentru faptele tale. Nu aşa şi-ar fi dorit să te întâlnească pentru prima oară.

Zafira a ţinut buzele strânse şi a zâmbit forţat.

— E în regulă, effendi.

— Te rog, spune-mi Haytham, a spus el.

Undeva în spatele lor, califul a început să tuşească, zguduindu-se din toate oasele. Haytham a privit-o din nou.

— Ştiai că există un moştenitor la tronul nostru de gheaţă?

Zafira a clipit din cauza schimbării subiectului şi o nelinişte i s-a strecurat pe sub piele.

— Credeam că nu are copii califul.

— Aşa credeau şi restul oamenilor din Arawiya, a spus Haytham. Vezi tu, moştenitorul e o fată. Exilată de tatăl ei, căci cum ar putea o fată să preia controlul asupra unui întreg califat?

— Cum poate o femeie să facă orice? a şuierat Zafira, iar furia i-a ascuns uimirea.

— Întotdeauna mi-am dorit să existe cineva care să se ocupe de problema asta cu fermitate, a spus el, pe un ton bizar, studiind-o cu atenţie. Ca să-i demonstreze califului nostru că un trup e doar un trup şi că sufletul e cel care determină acţiunile unui om. Cu toate astea suntem unde suntem, nu-i aşa, Vânătoreaso?

Panica a cuprins-o, i s-a suit în gâtlej.

— Cum? a-ntrebat ea.

— Experienţa. Ce cale mai bună există de a-i permite unei femei să ajungă în faţa conducătorilor politici şi a strategilor de război decât s-o îmbraci băieţeşte?

Zafira s-a gândit la fata aceea, viitoarea califă.

— Ai inventat un loc pentru un bărbat care nu există, a continuat Haytham. Voi face tot ce-mi stă în puteri pentru a o pregăti pe fata califului pentru rolul ei de drept, dar, dacă tu găseşti în inima ta forţa de a îmbrăţişa ceea ce eşti, lumea va fi mult mai bună.

Zăpada cernea din ceruri şi mânia îi întuneca vederea. Cum putea să-i impună această responsabilitate? Nu făcea oare destul?

— Pot să ţi-l răpesc pe nepreţuitul nostru Vânător, Haytham?

Califul. Haytham a îngheţat preţ de o clipă înainte de a se da la o parte. Califul a zâmbit şi i-a luat locul lui Haytham lângă Zafira. Deen li s-a alăturat, încercând s-o privească în ochi.

Ea l-a ignorat. Acum voise să se însoare cu ea şi să exploreze lumea, peste un minut era gata să cadă la pământ şi să moară ca un moş.

Dar dacă Deen îşi dorea să moară, cine era ea să i se opună?

Nici ea nu era departe.

Califul a prins un fulg de nea în palma lui zbârcită.

— Am încredere că vei obţine victoria şi vei găsi Jawaratul pierdut. Poate că nu avem brutalitatea zaramezilor, viclenia sarazinilor, înţelepciunea şi forţa peluzienilor sau experienţa safinilor alderi, dar avem intenţii onorabile, suflete bune şi pe voi doi.

Doi bărbaţi le-au dat Zafirei şi lui Deen câte o desagă.

— Leacuri, curmale şi carne conservată, a explicat califul.

— Am o rugăminte, a spus iute Zafira, cu glas răguşit. Dacă se poate, sayyidi, a adăugat.

El a înclinat din cap, iar ea şi-a luat permisiunea de a continua.

— Mi-aş… mi-aş dori ca familiile noastre – a mea şi a lui Deen Ra’ad – să primească adăpost la palatul vostru.

Şi-a păstrat vocea uşor şi atent îngroşată.

— În Thalj. Şi îngrijire pentru mama mea, care e bolnavă.

Califul nu a spus nimic, iar Zafira a simţit că a depăşit o limită. *Ceruri mari, Zafira. Thalj?* Şi-a muşcat îngrijorată buza şi şi-a aruncat privirea spre Haytham, dar a zărit acolo frântura unei nelinişti – acesta se uita în zare de parcă aştepta pe cineva. Zafira şi-a ferit privirea, înainte ca tensiunea lui să i se transmită şi ei.

— A vă adăposti familiile în palatul Thalj este cel mai mic lucru pe care-l pot face pentru nişte salvatori cu inimi

de leu, a zis în cele din urmă califul. Şi va fi uşor să găsesc o îngrijitoare pentru mama ta cea bolnavă.

Ea a dat din cap, temperându-şi uşurarea, apoi a zâmbit vag.

— Mai e un lucru. Fără vânatul meu, satele din vest nu vor…

— O să avem grijă şi de asta, a spus el. Nu va fi uşor, dar le vom trimite mai multe grâne din silozurile noastre şi carne de cerb, când va fi posibil.

Zafira a răsuflat uşurată.

— Fii liniştit, neînfricatule, vom avea grijă de toate, i-a promis califul.

De toate. Tot ce trebuia ea să facă era să traverseze Marea Baran, să se aventureze în Sharr şi să revină cu cartea. Sau să moară. Simplu ca bună ziua.

Zafira a simţit un nod în piept. Deen s-a întors la ceilalţi şi şi-a lovit nasul cu al lui Misk când şi-au luat rămas-bun. Apoi a zăbovit îmbrăţişând-o pe Yasmine, a cărei expresie îi zdrobea Zafirei pieptul ca o greutate. El a strâns-o în braţe pe Lana, i-a îndreptat şalul şi i-a dat ultimele instrucţiuni despre cum să aibă grijă de Sukkar şi Lemun.

Zafira privea de la distanţă, pentru că nu se putea apropia. Era posibil să nu-i mai vadă niciodată. Era posibil să n-o mai ţină vreodată de mână pe Lana şi nici să mai audă glasul Yasminei. Dar nici nu ştia cum să-şi ia rămas-bun. Aşa că i-a privit îndelung, apoi a închis ochii şi a inspirat profund.

Califul a zâmbit, iar Zafira voia să-i spună, laa, nu suntem neînfricaţi.

— Fie că vă veţi întoarce acasă ca nişte eroi, fie că veţi cădea ca nişte martiri, veţi rămâne de-a pururea în sufletele noastre.

Următoarele cuvinte i-au fost adresate ei

— Fie ca Arawiya să fie cu voi, inimă de leu.

Era o despărţire amabilă. Un rămas-bun adresat unui soldat care te aştepţi să nu se mai întoarcă.

O scândură a legat corabia de malul plin de pietriş. Zafira a privit înapoi spre Yasmine, care o ţinea pe Lana de

umeri. Misk era în spatele lor. Acesta o privea în ochi, în ciuda glugii greoaie, şi a salutat-o înclinând din cap, făcând ca ciucurii turbanului său să se legene în vântul rece. Avea o expresie ciudată pe chip, de parcă acum o vedea prima oară. *Ştie cine sunt.*

— Rămas-bun, a şoptit ea, apoi a traversat cu grijă pietrele, intrând pe teritoriul Arzului de odinioară.

Pietrele au alunecat sub tălpile ei, trosnind ca nişte oase fragile. Pe o mare întindere erau surprinzător de curate. Nici măcar o frunză nu căzuse pe ele.

După o veşnicie, a ajuns la ţărm, cu Deen urmând-o în tăcere. Zafira s-a aplecat ca şi cum ar fi dorit să atingă apa, dar el a ghidat-o spre corabie, cu ochii căscaţi la poznele ei, dar ea i s-a smuls din strânsoare. Scândura a scârţâit sub greutatea ei, în semn de rămas-bun, în timp ce fata se îndepărta de locul pe care-l considerase acasă.

Corabia s-a legănat ca şi cum le-ar fi urat bun venit şi, cu toate că Zafira ştia cum e să fii în spinarea unei fiare care se mişcă după bunul ei plac, de data asta era ceva diferit. De parcă i s-ar fi desprins stomacul. S-a ţinut de balustradă.

Din zăpada îndepărtată, zeci de oameni îi priveau pe ea şi pe Deen. Era prea departe ca să mai distingă sclipirea lacrimilor din ochii Yasminei. Era deja prea departe de familia ei. A privit în altă parte, spre corabia strălucitoare, nefiresc de perfectă. Zafira ştia cui trebuie să mulţumească.

Femeii aceleia cu zâmbet de gheaţă, cu forţe nelimitate, atotputernică şi autoritară.

Un bărbat care căra un cufăr a trecut prin faţa lor, iar Deen a făcut un semn cu capul spre el.

— E ceva în neregulă cu ei. Adică, vasul ăsta n-are cum să fie real. E tot lucrătura Vrăjitoarei Argintii. Poate că nici oamenii nu sunt reali. N-au niciun sens cuferele şi orice altceva mai cară ei pe aici. Se mişcă în jur, nefăcând nimic, şi am senzaţia că această corabie va naviga de una singură.

Zafirei nu-i plăcea ideea că un miraj îi va traversa peste

Marea Baran. O iluzie plină de oameni iluzorii. Şi-a înăbuşit un tremur, dar era încă prea furioasă ca să simtă altceva. După o clipă, a oftat şi Deen.

— N-ai niciun drept să fii supărată pe mine. Tu ai decis să faci asta, exact ca mine.

— Nu, neghiobule. Tu ai decis să faci asta *pentru că* am făcut-o eu! a ţipat ea.

Preţ de câteva clipe s-au uitat fix unul la celălalt, iar răsuflările lor încordate au ridicat aburi în aerul rece. Ochii ei ardeau, urmărind conturul gurii lui Deen, mereu dornică de a zâmbi. Barba scurtă care-i întuneca pielea. Ridul dintre sprâncenele acum încruntate de furie. Acele bucle arămii ştrengăreşti ce-i alunecau din turban, reflectând lumina.

Arăta diferit fără thob şi fără haina voluminoasă pe care o purta mereu. Pantalonii lui largi erau vârâţi în cizmele din piele de viţel. O cămaşă neagră de in se asorta cu turbanul indigo pe care-l avea pe cap.

În spinare avea o secure – trecuse mult timp de când Zafira îl văzuse ultima oară cu arma lui preferată. Odinioară se mândrea că se pregătise cu un luptător zaramez, căci numai ei erau pricepuţi în mânuirea tabarului[52]. Dar asta era demult. Celălalt Deen.

Acum era aici din cauza ei. Îşi lăsase temerile deoparte şi îşi riscase viaţa din cauza ei. Era vina ei.

I-a spus pe un ton certăreţ:

— Nu veni.

El i-a răspuns imediat cu o întrebare.

— De ce nu?

Zafira a privit spre văzduh, apoi şi-a coborât ochii spre corabie şi, în cele din urmă, s-a uitat drept la el.

— Nu vreau să te pierd.

— Nu poţi să pierzi ce-i deja pierdut, a spus Deen scuturând lent din cap, iar Zafira s-a dat brusc înapoi.

— Ce-nseamnă asta? a-ntrebat ea.

Apoi s-a gândit la visul lui şi a zis:

— Nu, nu, e-n regulă. Nu vreau să ştiu.

---

[52] Topor de luptă, în arabă în original (n. t.).

Şi-a încrucişat braţele peste piept de parcă lumea ei nu se oprise dintr-odată şi de parcă n-o luase de la zero. Poveştile despre Sharr erau înspăimântătoare, dar şi cele din Marea Baran erau la fel. Se vorbea despre creaturi suficient de mari cât să înghită corăbii şi marea însăşi. Despre unele mai mici, dar suficient de numeroase cât să înghită un vas fără ca oamenii de pe acesta să-şi dea seama. Apele se izbeau leneş de corabia lor, cu o falsă inocenţă.

— Se vor spune poveşti despre noi, a încercat el s-o convingă.

Ea s-a gândit să-l ignore, dar erau împreună în misiunea asta. L-a privit cu ranchiună, prefăcându-se că nu se simte deloc mai bine când citeşte în ochii lui uşurarea.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că eşti vanitos, a zis Zafira, ridicând dintr-o sprânceană, iar Deen a râs.

— Aşa sunt bărbaţii.

Ea a zâmbit.

— Văd că te-ai reîmprietenit cu tabarul.

S-a înnegurat puţin înainte de a surâde, iar Zafira a ştiut că acela e momentul în care s-au iertat reciproc.

— Aşa e. Văd că ţi-ai adus, câte, cincisprezece săgeţi?

A lovit-o uşor peste umăr şi inima ei s-a încălzit într-o clipă.

— Şi dacă ratezi, Vânătorule?

— Mă cunoşti prea bine, Ra’ad. Eu nu ratez niciodată.

Capitolul 18

Busola din buzunarul lui Nasir era singura dovadă că Vrăjitoarea Argintie nu fusese doar o închipuire a lui. Şi-a îndesat keffiyah în sac şi i-a şoptit la ureche armăsarului cenuşiu să-şi găsească singur drumul spre casă.

Oare Vânătorul demenhun se îmbarcase deja pe o corabie, la el în califat? Oare Haytham îl dusese pe califul său în Arz, unde trupele sarazine ale lui Ghameq vor ucide pe toată lumea din apropierea satelor din vest?

Copii, bătrâni, nevinovaţi. Nimeni n-avea să scape din ghearele morţii.

Nasir şi-a descleştat fălcile.

— Trebuie să ne mişcăm. Corabia asta n-o să navigheze de una singură.

— Nu-mi spune că te pricepi şi la navigat, prinţişorule, a spus Altair.

Nasir s-a încruntat când a auzit titlul pe care-l folosise Vrăjitoarea Argintie.

— N-am spus…

— Ah, nu trebuie să faci nimic. Uită-te! Oameni la comanda ta.

Briza mării i-a răvăşit părul lui Nasir. *Erau* oameni la bord, dar ceva anume l-a făcut să se oprească în loc când au urcat pe corabie.

— Ăştia nu sunt oameni.

A străbătut puntea, unde o siluetă stătea la cârmă.

— Nu au umbră.

— Akhh, acum mă simt mai în siguranţă, ştiind că o să ne aflăm pe un vas plin de fantome, a spus Altair cu un zâmbet exagerat.

S-a dus spre unul dintre bărbaţi şi şi-a trecut mâna prin el ca printr-un abur.

— Pot să-l strâng de gât, că tot nu simte nimic… Nici eu, de fapt.

Nasir a oftat. Fantomele au ridicat scândura şi ancorele fără niciun sunet. Cu cât îi privea mai mult cum se mişcau

într-o armonie desăvârşită, fără niciun gest sau zgomot prin care să comunice, cu atât se simţea mai agitat. S-a uitat în altă parte.

— Fii atent, te rog.

Căci dacă ţinutul Arz avea un strop de magie neagră şi insula Sharr era răul pe pământ, atunci şi marea de sub ei era la fel de malefică. Şi-a luat arcul, dar s-a încruntat când s-a uitat la Altair.

— Ţi-ai adus un arc… fără săgeţi.

Altair a zâmbit pieziş, calculând ceva din priviri.

— Ai destule de dat, nu-i aşa?

Nasir a inspirat pe nas şi i-a dat lui Altair cinci săgeţi negre cu argintiu, asta indicând cât de mult se aştepta să reziste Altair. Acesta l-a privit în ochi înspăimântător de sincer, potrivind o săgeată în arc.

— Voi fi atent, Sultani.

Stăpân şi supus în acelaşi timp. Avea senzaţia că Altair ştia despre ordinele pe care le primise Nasir, acelea de a-l ucide. Evident, Altair ştia mai mult de-atât, judecând după spaima de pe chipul său, din acea noapte petrecută la Daama Faris. De ce a venit în călătorie, dacă ştia ce-l aşteaptă?

Dar a pune la îndoială însemna a-ţi arăta slăbiciunile, iar Nasir nu era slab, oricât de mare îi era curiozitatea.

— Am pornit, copii, a strigat Altair, iar corabia s-a opintit înainte, laolaltă cu stomacul lui Nasir.

Insula Sharr nu se zărea. Aveau o lungă călătorie înaintea lor, dar Nasir nu credea că va dura la fel de mult ca pe un vas obişnuit. Nu, această călătorie se învârtea în jurul Vrăjitoarei Argintii şi a puterii sale odioase.

De parcă şi-ar fi dorit ca Nasir să-l găsească pe Vânător. Să-l urmărească. Să-l ucidă.

Ţărmurile Fortăreţei Sultanului erau din ce în ce mai îndepărtate.

— De ce trebuie să ne temem în această călătorie, Sultani? a întrebat Altair.

Nasir avea impresia că generalul îl ia peste picior, căci Altair ar fi trebuit să ştie mai multe despre această

întindere de pământ – şi apă. Dar, în timp ce marinarii îşi vedeau de treabă fără nicio tresărire de viaţă în ochii lor apatici, Nasir s-a trezit vorbind ca prostul, reamintindu-şi nume din poveştile de mult îngropate pe care n-ar fi trebuit să le scoată la suprafaţă.

— Sunt poveşti despre bahamut[53] şi dandan[54].

Altair s-a încruntat. Şi-a vârât capul în piept şi şi-a adus umerii în faţă, tremurând. *Rău de mare.* Imediat după ce ridicaseră pânzele, nemernic nevolnic. Nasir nu s-a obosit să se desprindă de balustradă. Câteva clipe mai târziu, Altair s-a îndreptat, cu faţa roşie de efort.

Nu-i era rău. Râdea isteric. Nasir s-a încruntat.

— Fereşte-te, vine atotputernicul dandan! a strigat Altair. Îmi imaginez cum creatura asta se ascunde în adâncuri de ruşine că are un asemenea nume.

A izbucnit din nou în râs.

— Dandan? Dandan!

Ca răspuns, corabia a tresăltat. Nasir s-a prins cu putere de balustradă. Altair a pufnit.

— Ah, eşti în siguranţă, temutul dandan nu ne va ataca atât de aproape de mal. Pe dinţii sultanului, uită-te la asta.

Pe ţărmul Fortăreţei Sultanului, un trosnet violent se auzea în aer. Arzul se întorcea. Copacii ieşeau din pământ, aruncând pietricelele negre în toate părţile. Aerul însuşi a început să se întunece. Trunchiurile se înălţau spre văzduh, cu crengile încolăcindu-se, răsucindu-se, înţepând cerul. Frunzele cădeau de pe crengi ca picăturile de rouă.

În câteva clipite, ţinutul Arz se întorsese, de parcă n-ar fi plecat de-acolo niciodată.

Dacă Vrăjitoarea Argintie putea îmblânzi ţinutul Arz – rimaal, nisipurile sfinte, îl puteau face *să dispară* –, Nasir nu era capabil să-şi imagineze măsura puterilor acesteia. Dar nici măcar ea nu putea supune insula Sharr. Pe Sharr, el însuşi şi-ar fi putut găsi, în cele din urmă, sfârşitul. După

[53] Un monstru marin mitologic, peşte sau balenă, care are rolul, alături de alte figuri imaginare, de a ţine pământul în spinare (n. t.).
[54] Creatură mitologică marină, care apare în O mie şi una de nopţi şi care poate înghiţi o corabie cu tot cu echipaj (n. t.).

ani întregi în care îşi aşteptase moartea din voinţa tatălui său, putea muri pe o insulă şi nimeni n-ar fi ştiut măcar. Oricum nu rămăsese nimeni căruia să-i pese.

— N-ar fi trebuit să-i spui vrăjitoarei asta despre ea.

Altair i-a întrerupt şirul gândurilor, cu un ton tăios. Nasir a ridicat din sprânceană şi şi-a sprijinit jambiya cu plăsele de onix de balustradă, ca să-l lustruiască.

— Poftim?

— Kulsum.

A făcut o pauză.

— N-am spus decât că nu mă interesează soarta ei.

— Te foloseşti de oameni, apoi îi arunci. Nu te interesează soarta nimănui, Nasir, a spus rece Altair.

De parcă ar fi ştiut. De parcă ar fi ştiut prin ce trecuse Nasir.

Altair şi gura lui mare.

Într-o clipă, Nasir a încercat să tragă aer printre dinţi, în următoarea l-a îmbrâncit pe celălalt bărbat, mai masiv, cu spatele de balustradă şi cu lama lângă gâtul zvelt al acestuia.

— Dă-mi voie, a răsuflat Nasir, să-ţi spun o poveste, generale.

Ochii lui Altair au licărit. *Foarte bine.* Era plăcut să ştie că lui Altair îi era frică de el măcar o dată.

— Odinioară, era o fată în Fortăreaţa Sultanului. Cânta în fiecare noapte sub stele, cu capul meu în poală şi cu degetele în părul meu. Până când a pierdut ceea ce preţuia cel mai mult. Pentru că eu o iubeam. Pentru că *am fost egoist.*

Nasir i-a scuipat ultimele vorbe în faţă.

— Aş fi plâns mai puţin dacă ar fi murit.

Apoi s-a retras. Altair şi-a îndreptat hainele, în timp ce vântul i se juca în ciucurii turbanului. Valurile se izbeau de ţărm şi, undeva, Kulsum aducea o tavă sultanului.

— Tu vei fi întotdeauna egoist, a spus Altair, cu o voce bizar de liniştită. Ştii de ce stau lângă tine ca egal, prinţişorule? Pentru că sunt de neatins. Pentru că sunt omul pe care nimeni nu-l are la mână cu nimic. Nu doar că

ai spus că nu te interesează soarta ei, dar în aroganţa ta ai dezvăluit legătura lui Kulsum cu mine. Puteai să-ţi scrii în frunte *Altair ţine la fata asta.*

Nasir a încremenit. Era irelevant dacă Altair ţinea sau nu la Kulsum. Altair a văzut pe chipul lui Nasir că acesta a înţeles, în cele din urmă.

— E bine că nu te interesează soarta ei, *Sultani.*

Capitolul 19

Zafira văzuse zăpadă în fiecare zi din cei 17 ani ai săi. Nici măcar o dată nu-şi părăsise familia mai mult de un apus de soare. Iar acum o corabie o purta departe. Departe de Lana, de Yasmine, de mama ei. Şi de Misk. A simţit o arsură în piept. *Pierderea.*

Deen a strâns-o uşor de umăr. Părea puternic şi stăpân pe sine sub acest soare nou. Niciodată fata nu l-ar fi descris astfel. Dar azi arăta altcumva. Astăzi se simţea ca o proastă că nu-l văzuse niciodată aşa cum ar fi trebuit.

Ciudat cum funcţionează vederea.

— Vor fi în siguranţă. Am fost în Thalj, mai ţii minte? E mai puţină zăpadă şi condiţiile de trai sunt mai bune. Mai multă hrană, mai puţine decese din cauza frigului. Vor avea grijă de ei la palat, a alinat-o Deen. A fost înţelept din partea ta să ceri asta.

Pe măsură ce Demenhurul rămânea în urmă, inima ei bătea ca şi cum ar fi înaintat prin ţinutul Arz. Yasmine şi Lana înghesuite una într-alta, Misk în urma lor. Zafira nu vorbise cu Yasmine după ce Deen făcuse pasul înainte. Fusese mânioasă. Încă *ar fi trebuit* să fie mânioasă, dar acum era doar amorţită.

Cu coada ochiului a văzut ceva mişcându-se – cămilele din caravană şi soldaţii în uniformele lor albastre-cenuşii.

Nemernicii. Niciunul nu ieşise în faţă când Deen vorbise despre loialitate şi succes.

Califul era adăpostit în siguranţă între ei. Omul cu ideea greşită că numai bărbaţii pot salva regatul. Acum Zafira a simţit ceva: o împunsătură de furie, o scânteie de sfidare.

Privirea i s-a oprit asupra lui Haytham, care risca să fie acuzat de trădare pentru că ascundea o altă fată. N-o mira deloc că părea atât de bântuit. Vorbele Yasminei i-au răsunat în minte: *Ce mai aştepţi?*

O vibraţie i-a străbătut pieptul, ajungându-i până-n vârful degetelor. *Asta.* Asta era ceea ce aşteptase, în toţi aceşti ani.

Era momentul să facă din Vânător şi din Zafira o singură persoană.

Nu avea de ce să se teamă – califul n-o mai putea atinge acum. Nu era *crud.* Nu trebuia să-şi facă griji pentru siguranţa familiei sale. Şi-a dus mâinile la glugă.

Vântul printre degetele sale.

Pânza lipită de pielea sa.

Sarea grea pe limbă.

Zafira bint Iskandar şi-a lăsat gluga jos. Şi-a legănat părul eliberându-l şi coama neagră i s-a revărsat pe spate, în valuri. Deen şi-a ţinut răsuflarea.

Părul fetei strălucea sub razele calde ale soarelui Vârtejul pe care-l moştenise de la mama sa îi marca adânc fruntea. Şi-a desfăcut clema şi mantia pe care o purta ca să-şi ascundă silueta a căzut pe punte.

O grămăjoară mică de pânză neagră, camuflajul ei de ani întregi.

Deşi distanţa era considerabilă, Zafira a văzut zâmbetele largi de pe chipul Lanei şi al Yasminei. Misk a ridicat pumnul în aer. Ceilalţi priveau cu veneraţie – *la naiba, veneraţie* – şi s-a abţinut să nu se ascundă în spatele lui Deen. Un val de uşurare i-a zgâlţâit umerii, căci veştile se împrăştiau cu repeziciune şi poveştile erau doar modelate de povestitor. Ceruri mari, vorba se va duce până-n Fortăreaţa Sultanului

Haytham a salutat cu două degete duse la frunte, iar capetele eşarfei îi fluturau în vânt. Zafira aproape c-a surâs.

Dar califul.

Pătura de pe umeri ascundea cu greu furia care-i cuprinsese trăsăturile. Zafira vânase în Arz ani întregi. Era dovada că acţiunile unei femei nu atrăgeau rea-voinţă. Dar el era acolo, nevenindu-i să creadă. Furios.

Dacă s-ar fi aflat dinaintea califului, s-ar fi temut pentru viaţa ei.

Bărbaţii de lângă el aveau sentimente amestecate. Unii dintre ei păreau entuziasmaţi. Alţii erau muţi de uimire. Alte expresii se-ntunecaseră, cu buze strânse pe care fata

le vedea chiar de la depărtare.

Dar califul.

Cu această singură emoţie dezvăluită, fiecare victorie a sa – faptul că a înfruntat întunericul, că s-a întors din Arz, că şi-a hrănit poporul – fusese uitată şi aruncată deoparte. Pentru că era femeie. Cum putea îngădui acestei nedreptăţi enorme să sălăşluiască în sufletul lui?

Îi voi arăta ce poate face o femeie. S-a speriat singură de acest gând, tăios şi mânios. Pentru că nu era suficient să cucerească Arzul. Acum se-ndrepta spre insula Sharr.

Voia să-şi răzbune tatăl, fie blestemaţi toţi regii şi vrăjitoarele.

Şi când se va întoarce, cu magia în mâinile sale, îi va oferi tronul califei. Va înapoia Arawiyei magia şi-l va face pe sultan însuşi să se închine în faţa ei.

Zafira a ridicat bărbia şi a întâlnit privirea califului într-un rămas-bun plin de sfidare. Iar ţinutul Arz a revenit la viaţă.

Capitolul 20

Nasir avea 17 ani când învăţase felul de-a fi al sultanului şi când sultanul îl învăţase pe al său. Când Ghameq şi-a dat seama că durerea nu mai funcţionează când este exercitată pe trupul lui Nasir.

Căci sultana se asigurase că trupului fiului ei era puternic, imbatabil, rezistent.

Atunci sultanul a aflat despre compasiunea de care Nasir nu se putea descotorosi în veci, oricât ar fi încercat. Indiferent de câte ori ar fi şoptit-o, spunându-şi ca s-o creadă, trezindu-se în propria sudoare, cu adrenalina străbătându-i trupul până tot ce repeta când se trezea căpăta un sens.

Compasiunea ucide.

Dar nimic nu era uşor în Fortăreaţa Sultanului, cu atât mai puţin moartea.

În prima noapte după înmormântarea mamei sale, Nasir suferise de unul singur, spunându-şi că această durere interioară şi invizibilă nu era fără de sfârşit.

În cea de-a doua noapte simţise o prezenţă în umbră, blestemându-se că pregătirea de hashashin îl făcuse atât de atent.

În cea de-a treia noapte, ea s-a apropiat, cu pielea confundându-i-se cu umbrele şi cu ochii strălucitori sub lumina difuză a lunii.

În cea de-a patra noapte şi-a strâns fustele mărgelate şi s-a cuibărit lângă el, pe zidul ce dădea spre dunele din deşertul aflat în spatele palatului. Ea, servitoarea lui, stătea lângă el ca egala lui. Fusese prea şocat să mai spună ceva. Sau ar fi spus ceva ce-ar fi regretat.

În cea de-a cincea noapte, buzele lui au format numele ei. *Kulsum.* Şi atunci ea şi-a deschis gura şi i-a dăruit un sunet atât de frumos, pe care o inimă cătrănită ca a lui n-ar fi trebuit niciodată să-l audă. Apoi, ea a continuat să cânte.

S-a tot întâmplat aşa până când tatăl lui i-a găsit. Ea

avea degetele în părul lui, buzele le erau aproape lipite, iar glasul ei răsuna într-un cântec straniu pe care-l învăţase de la mama ei

După asta, Nasir îşi amintea numai frânturi.

Ei doi, prăbuşindu-se de pe zid. Ei doi, la început stând unul lângă altul, apoi unul în spatele celuilalt, stăpân şi servitor. Torţe cu lumină slabă, pentru că tatăl său ura lumina. O lamă care a sclipit aurie în bătaia focului, gata să lovească.

Gura fetei s-a deschis. Ochii ei îngroziţi. Trupul moale. Lacrimile strânse şuvoi.

Limba ei, într-o cutie argintie, dăruită lui în cele din urmă.

Vasul se legăna în timp ce el urca treptele de lemn. Aproape că nu dormise toată noaptea, zdruncinându-se odată cu marea, întorcându-se şi răsucindu-se, cu acea cutie împodobită de argint arzând în faţa ochilor săi

Iubirea era pentru cei slabi, compasiunea, pentru cei împovăraţi de soartă. Şi-ar fi dorit să scape de inima din piept şi să se descotorosească de acest blestem infernal. L-ar fi făcut fericit pe tatăl său.

L-ar fi putut face pe tatăl său să-l iubească.

S-a înclinat peste balustradă atât de îngreţoşat de mânie, încât vederea i s-a înnegrit. Dacă tatăl său dorea să-l înfometeze pe fiul lui Haytham până la exterminare, n-avea decât. Dacă tatăl său îl voia mort pe Altair, Nasir îi va tăia capul cu mâna lui. Dacă tatăl său voia Jawaratul, îl va găsi în curând, alături de cadavrul Vânătorului.

Stomacul lui Nasir s-a întors pe dos odată cu marea, dar s-a mai liniştit. Pe loc repaus.

Lumea s-a întunecat, în ciuda soarelui crud. Corabia, marea, aerul pe care-l respirau se amestecau cu umbrele. În timp ce Nasir a clipit ca să alunge această privelişte, vasul s-a zgâlţâit.

Altair a ţipat ceva peste zgomotul valurilor şi lumea s-a îndreptat la loc, de parcă umbrele ar fi fost o frântură din imaginaţia lui Nasir. Se întâmpla foarte rar ca generalul să

se trezească înaintea lui Nasir.

— Oi[55]! Nasir!

În celălalt capăt al corabiei, Altair şi-a pregătit o săgeată. Nasir a dat ocol punţii. Marea se unduia în valuri furioase, iar inima sa şi-a accelerat ritmul din cauza unui sentiment pe care l-a recunoscut cu nerăbdare: nu frică umilitoare, ci entuziasm.

Poftă de sânge.

Generalul nu ştia, dar faptul c-o pomenise pe Kulsum cu o zi înainte îi amintise lui Nasir cine era şi ce fusese antrenat să facă. Compasiunea nu-l ducea nicăieri.

Înainte de a spune ceva, Altair l-a studiat pe Nasir, iar ritmul glasului său i-a transmis că, de fapt, ştia.

— Cred că dăm nas în nas cu dandanul tău.

O fiară s-a înălţat din apă, de două ori mai înaltă decât corabia lor. S-a legănat, dezvelindu-şi colţii într-un rânjet oribil.

Nasir i-a rânjit şi el.

---

[55] Hei, în arabă în original (n. t.).

Capitolul 21

Când Zafira era copil, cerul era mai strălucitor, iar zăpada era magică. Poveştile lui Baba o înveleau cu căldură şi vrajă. Abia acum vedea zăpada ca pe un obstacol şi cerul, ca pe o cuşcă.

Chiar şi atunci poveştile lui erau pline de sânge şi beznă, de orori şi teroare. De câte ori Umm îl dojenea cu un zâmbet pe buze, Baba îi spunea că minciunile n-ar fi dus-o niciunde pe fetiţa lui. Tot asta spusese şi când pusese un arc în mâinile încă micuţe ale Zafirei şi o învăţase să lanseze o săgeată. Şi astfel fata a ştiut adevărul, chiar şi în anii în care privea totul prin ochii inocenţei.

Îi povestise despre zaramezi, cei care venerau Marea Baran. Erau marinari de meserie şi, fiind nişte adevărate brute, credeau că nimic nu le poate sta în cale. Când ţinutul Arz a răpit Marea Baran, o trupă formată din cei mai buni luptători ai lor au ridicat tabarul în pumnii lor puternici şi s-au năpustit în pădurea blestemată. Arawiya a râs de nechibzuinţa lor, dar zaramezii erau hotărâţi.

Au tăiat copac după copac, înfruntând un întuneric mai adânc decât cel de pe mare. Copacii din Arz, spun unii, se ridicau la loc după ce zaramezii îi puneau la pământ. Dar aveau voinţă. Tăiau la nesfârşit. Doborau copacii la nesfârşit. Până când s-au prăbuşit cu toţii, triumfători, la vederea apei de-un albastru azuriu care se izbea de ţărmurile înnegrite ale Zaramului.

Nu s-au întors niciodată. Nimeni nu ştia dacă întunericul îi dusese la disperare sau dacă se aruncaseră în mare, de uşurare. Se spunea că oamenii care se aventurau pe drumul acela întunecat care tăia Arzul în două, cu intenţia de a ajunge la mare, puteau auzi urletele şi ţipetele Zaramezilor Căzuţi, curajoşi până în ultima clipă.

Zafira a înţeles, acum, de unde venise acel curaj. Dacă ar fi gustat şi ea din această libertate, din această putere, ar fi luptat la fel ca să străbată ţinutul Arz. Avea apă de mare pe limbă, vânt în plete şi soare pe piele.

Dar, cu cât se uita mai mult la valurile ce se umflau, cu atât se gândea mai intens la Lana şi la Yasmine şi cu atât îi venea mai greu să respire. Stomacul i se strângea ca în timpul vânătorilor din Arz, unde depărtarea de membrii familiei sale o făcea să se îngrijoreze mai degrabă pentru ei decât pentru ea însăşi. Pentru că, dacă ar fi fost lângă ei, aceştia ar fi fost în siguranţă. Dacă ar fi fost lângă ei, ea *ar fi ştiut* ce se întâmplă.

Această senzaţie s-a multiplicat înzecit acum, când îi despărţea întregul ţinut Arz.

Şi, odată cu venirea nopţii, senzaţia s-a înrăutăţit – prima ei noapte departe de casă. Aşa că a coborât în pântecul vasului, obişnuindu-se cu legănarea uşoară şi cu zgâlţâiala bruscă aduse de valuri. Vrăjitoarea Argintie va avea grijă de ea, ştia asta. Pentru că femeia aceea avea nevoie de ceva.

Gândul acesta n-a făcut-o să se simtă mai protejată.

Ceva îi spunea că vrăjitoarea exagera cu strădaniile. Era prea multă răutate în felul ei de a fi, prea multă pentru simpla mântuire. Poate că Jawaratul pierdut ar fi readus magia în Arawiya, dar era ceva mai mult de-atât.

Zafira simţea asta în adâncul fiinţei sale.

Ceea ce-nsemna că trebuia să-l găsească şi să-l înapoieze califului *înainte ca* vrăjitoarea să pună mâna pe el. Pe ea.

Dacă un astfel de lucru ar fi fost posibil.

Când s-a trezit în dimineaţa următoare, cabina de vizavi de ea era goală. Aşternuturile întunecate şi răvăşite ale lui Deen îi aminteau de un surâs purpuriu. S-a dus în cală oftând, s-a prăbuşit pe un cufăr de lemn şi a aşezat felinarul lângă ea. Şi-a desfăcut mantia şi a strâns-o la piept, cu părul ei ca o pânză întunecată, şi atunci violenţa ţinutului Arz i s-a întors cu forţă în gânduri – trosnetul crengilor şi şoaptele trunchiurilor, în timp ce copacii se înălţau spre cer ca nişte suliţe ascuţite. Cel mai mult o supăra ce-i arătase reîntoarcerea Arzului: era un zid dincolo de care se afla tot trecutul ei. Călătoria o va duce

spre viitor.

Posibil spre ultimele ei zile din acest viitor.

Dacă nu s-ar fi urcat la bord, ar fi continuat să vâneze în Arz, ar fi continuat să-şi ajute semenii, ignorând întunericul care o chema aşa cum făcuse întotdeauna. Ignorând pădurea aceea înspăimântătoare până când i-ar fi devorat, cu oase cu tot.

Dar, vai, cum se schimbase totul în numai câteva zile.

S-a îndreptat de spate când scările au scârţâit sub nişte paşi greoi

— Te învinovăţeşti, a zis Deen în loc de salut, cu chipul plin de îngrijorare.

— Ar cam trebui, nu-i aşa? a spus ea, chinuindu-se să-l privească în ochi. Dacă eu n-aş fi urcat pe vasul acesta, n-ar mai fi trebuit s-o faci nici tu.

— Dacă e cineva de vină, vrăjitoarea e aceea.

S-a aşezat lângă ea.

— Mi-e teamă să nu dovedesc că el are dreptate.

Deen ştia că ea vorbeşte despre calif.

— Nu crezi c-o să mori, nu-i aşa? Singurul fel prin care îi poţi dovedi că are dreptate e să mori. Iar tu ai un mare talent de a pocni moartea drept în faţă.

Ea a zâmbit vag.

— Nu trebuie să-mi porţi de grijă.

— N-aş rata asta pentru nimic în lume, a spus el.

Asta a făcut-o să râdă.

— Eşti atât de banal, Deen.

Băiatul a ridicat din umeri.

— În viziunea mea, frazele devin banale pentru că sunt folosite în exces de toată lumea. Aşa că o să le tot repet până când te plictiseşti de ele.

Deen a zâmbit, dar ochii i s-au întristat. Zafira s-a jucat puţin cu clema mantiei, acea cataramă micuţă care o separase ani întregi pe Zafira de Vânător.

L-a privit pe Deen, s-a uitat la turbanul lui neglijent înfăşurat şi a simţit nevoia caraghioasă de a i-l îndrepta. El a rămas nemişcat, observând schimbarea din gândurile fetei. Cum de observa atâtea lucruri la ea?

A privit-o în ochi, apoi s-a întins spre mantia pe care o strângea cu degete albite de încleştare.

— Te scap eu de ea.

Zafira a scuturat din cap, simţindu-se ridicol de slabă.

— O voi purta.

Motivele pentru care nu mai voia să poarte mantia dispăruseră. Era tot Zafira. Tot o fată cu un arc şi cu o grămadă de vânat la activ. El a rămas tăcut preţ de-o clipă, apoi s-a ridicat în picioare.

— Foarte bine.

Ea a început să-şi împletească părul şi s-a oprit când o pereche de mâini calde s-au împreunat peste mâinile ei.

— Mă laşi pe mine? a-ntrebat el uşor. O să ţi-l prind şi în coroniţă.

Ea a dat din cap. Degetele lui Deen erau pricepute, căci nu era prima oară când îi împletea părul, dar acum părea diferit, dublat de un soi de melancolie. Zafira a plutit între somn şi realitate cât timp el i-a ţesut împletitura.

Până când a simţit-o.

Uşor, de-abia acolo. Atingerea buzelor sale pe ceafa ei.

Zafira a încremenit şi l-a simţit şi pe el cum încremeneşte. S-a întors şi l-a privit în ochi.

— Nu contează de câte ori fac asta, e întotdeauna la fel, a murmurat el. La fel ca piatra de cremene sub cerul rece, pe care o loveşti la nesfârşit, până când scânteia salvatoare se trezeşte la viaţă. Dacă ai şti tu.

Ea nu ştia despre ce vorbeşte, dar nici nu-şi găsea cuvintele să-l întrebe, nu acum, când o privea *cu atât de mult subînţeles.*

— Dacă ai şti cum e să simţi greutatea privirii tale, a spus el, mai mult pentru sine.

Ah. Zafira şi-a strâns buzele. Gâtul îi ardea de la atingerea buzelor lui şi se simţea plină de viaţă datorită căldurii, ca primul soare de deasupra orizontului îngheţat.

— Îmi pare rău, a şoptit ea.

Şi mie îmi pare rău, a spus el în tăcere, dar Deen Ra’ad nu avusese niciodată vreun motiv să-şi ceară scuze. Era prea pur. Era perfect. Prea *bun* pentru lumea asta care se

scălda în beznă.

— Uneori uit că nu mai eşti fetiţa pe care o ajutam să se dea jos din copaci acum câţiva ani. Fata care se murdărea în noroi şi se asigura că-s şi eu la fel de murdar ca ea, a zis Deen încet.

Ea a râs uşor, iar băiatul i-a strâns părul într-o coroniţă.

— Acum eşti femeie. Vânătoreasa care va schimba Arawiya.

Tăcerea i-a ridicat vorbele în aer, le-a făcut să răsune în ascunzişul întunecos al calei. Ce să mai spună ea, când nu se pricepea nici pe jumătate din cât se pricepea el la cuvinte frumoase? Dar el îi citea gândurile. Îi ghicea toate gândurile exact când îi veneau în minte şi zâmbea subtil.

Corabia s-a oprit cu o zgâlţâitură.

Suntem aici. Aici. Aici. Aici.

Şi-a desprins privirea de la chipul lui frumos şi şi-a îmbrăcat mantia. Degetele i-au tremurat când s-a întins după felinarul pâlpâind şi s-a ridicat în picioare, preschimbându-se din nou în Vânătoreasă.

Capitolul 22

Nasir nu văzuse niciodată dandanul, doar auzise poveşti despre acesta. Cu mult înainte, când asculta vrăjit minciunile prinse în basme.

Creatura din faţa lor era cu siguranţă un dandan. Avea trup de şarpe, parcă venit dintr-o legendă, ridicându-se tremurător din mare. Din cauza Arzului, probabil că această creatură se odihnise vreme de zeci de ani. Într-o foamete de nepotolit.

Era de două ori mai lat decât înălţimea lui Nasir, iar trupul său masiv se ascundea între valurile care legănau corabia. Solzii groşi i se întretăiau sclipind cu verdele lor albăstrui, adânc şi irizat, sub razele soarelui. Altair a fluierat.

— Ce păcat că o asemenea frumuseţe poartă un nume atât de caraghios.

Creatura şi-a legănat capul şi doi ochi negri, fără fund, s-au plimbat de colo colo. Un sâsâit bizar i-a ieşit pe gură şi branhiile i s-au contractat de fiecare parte a feţei sale înguste.

— Nu cred că vede, a şoptit Nasir.

La auzul vocii sale, creatura a înclinat din cap într-o parte, într-un gest aproape inocent.

Altair s-a dat în spate, cu paşi lenţi şi măsuraţi, apoi şi-a scos arcul şi a ţintit spre ochii sau spre branhiile creaturii. Nasir nu-şi putea da seama exact.

A tras cu ochiul la echipajul neştiutor care-şi vedea în continuare de treabă. Sclipeau şi scânteiau în lumină, reali, totuşi eterici. Dandanul nu-i observa, cum nici ei nu-l observau *pe el.*

Nasir a inspirat profund şi şi-a pregătit şi el o săgeată.

— Ar trebui să…

Creatura a scos un sunet ascuţit, atât de puternic încât a făcut să freamăte nisipul de pe fundul mării. După ce sunetul a amuţit, aducând o tăcere asurzitoare şi o rafală de vânt, a început din nou.

Dandanul s-a retras şi s-a azvârlit spre ei cu fălcile deschise, scoţând la iveală nişte dinţi ascuţiţi ca nişte lame şi o gaură neagră şi nesfârşită drept gură. Înăuntrul ei se mişca o limbă verde.

Nasir şi Altair au slobozit săgeţile.

Amândouă au ricoşat.

Nasir a blestemat şi s-a ferit, lipindu-se de pereţii vasului.

Capul dandanului a străpuns vela mare, rupându-i catargul care s-a prăbuşit pe punte. Altair a scos un ţipăt. Apa a udat lemnul şi i-a făcut leoarcă hainele lui Nasir, iar corabia s-a înclinat într-o parte cu un scârţâit înspăimântător.

Şuierând şi mugind, dandanul şi-a smucit capul; era mai mare decât părea de la depărtare. A trecut prin echipajul fantomă, alunecând spre Nasir. *Kharra.* Acesta a sărit şi s-a dat la o parte, dar dandanul era mai rapid.

Mult mai rapid.

Nasir s-a trezit izbit de peretele corabiei. Arcul i-a căzut din mână şi a alunecat de-a lungul punţii. S-a luptat să respire, prins între creatură şi balustrade. Solzii asemănători unor oase îl înţepau în stomac.

O branhie s-a deschis lângă el, iar răsuflarea aburindă a dandanului aproape că l-a sufocat. S-a smucit într-o parte, când o altă despicătură s-a deschis şi o gaură neagră, fără fund, l-a privit. *Dacă ochiul şi branhia sunt atât de aproape, atunci gura...*

Creatura a urlat din nou. Sunetul a explodat şi Nasir a strigat uluit, acoperindu-şi urechile cu mâinile şi scrâşnind din dinţi. A văzut negru şi roşu în faţa ochilor. Tăcerea bruscă ce a urmat strigătului dandanului era la fel de asurzitoare.

Monstrul şi-a ridicat capul legănându-se neîncetat şi s-a răsucit ca să se uite la el.

Nu vede, şi-a reamintit Nasir în timp ce urechile îi ţiuiau în continuare. S-a legănat, apoi s-a echilibrat. Dar când creatura şi-a arătat dinţii, Nasir n-a mai fost atât de sigur de poveştile pe care le auzise.

Până când a auzit un strigăt.

— Oi! Dandan! La ce s-a gândit mama ta când ţi-a pus un nume atât de caraghios?

Altair, nesăbuitul.

Dandanul a încremenit. Şi-a închis branhiile şi şi-a îngustat ochii negri.

— Dandan, oi! Dandaaan, cânta Altair. Uită-te la tine, aşa verde cu albastru. Ce nume! Ce ruşine! Mi-e milă de maică-ta şi de frate-tău. Oi, dandaaan!

Creatura şi-a sucit capul şi şi-a unduit trupul, iar Altair şi-a continuat cântecul caraghios.

Nasir a deschis gura ca să-l oprească pe Altair care batjocorea degeaba familia dandanului, dar acesta şi-a dat ochii până-n fundul capului. A tremurat într-un frison şi solzii verzi i-au căzut ca şindrilele de pe o casă. A scos un ţipăt moale şi s-a poticnit, alunecând la loc în apă cu un pleoscăit greoi care a făcut corabia să se legene.

Altair a rânjit spre Nasir din celălalt capăt al haosului.

— Uite-aşa, prinţişorule, se învinge un dandan.

Nasir a privit peste bord, aşteptându-se ca fiinţa aceea să se întoarcă alături de alţi câţiva semeni de-ai săi.

— E mort? a-ntrebat el, nevenindu-i să creadă.

Altair i s-a alăturat.

— Mi-e teamă că nu. Le uitasem totuşi. Poveştile, vreau să zic, pentru că noi îi spunem dendan. Sunt răniţi de sunetul cântecelor – pot *muri* din cauza lui.

Nasir s-a întrebat ce însemna „noi". N-a îndrăznit să întrebe.

— Pentru că „dendan" şi „dandan" sunt două cuvinte atât de diferite, încât nu aveai cum să-ţi aminteşti, l-a luat el peste picior.

Altair l-a ignorat.

— Înghiţeau corăbii întregi în miez de noapte, când nimeni nu-i vedea şi nici nu ştia că sunt prin apropiere. Până când căpitanii de corăbii au învăţat să angajeze fetişcane care cântau întreaga călătorie, bietele de ele. Dar a trecut atât de mult timp de când a mai navigat cineva pe Marea Baran încât creatura a pierdut probabil

noţiunea de zi şi noapte şi ne-a atacat în clipa în care ne-a simţit.

Soarele arzător îi uscase deja hainele lui Nasir, iar acum sudoarea i se prelingea pe spinare. Corabia se legăna.

Corabia lor înclinată şi distrusă.

Nasir a aruncat o privire pentru a estima pagubele, cu urechile încă ţiuind, dar catargul rupt fusese reparat şi vela sfâşiată mai devreme flutura acum nevătămată în bătaia brizei. Totul sclipea de curăţenie. S-a îndreptat spre treptele care duceau la puntea inferioară şi şi-a luat arcul, atârnându-şi-l în spate şi studiind echipajul netulburat. Pielea i s-a înfiorat din cauza esenţei magiei, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când se apropia de tatăl său şi de medalionul lui nenorocit.

— Oi! Prinţişorule.

— Mai spune-mi o dată aşa şi…

Nasir s-a oprit când a văzut ce anume zărise Altair: un nor crestat de întuneric care tremura sub soare.

Sharr.

PARTEA A DOUA
Departe de casă

Capitolul 23

Corabia se oprise. Totuşi, când Deen a spus „Descălecăm”, ca şi cum vasul ar fi fost un armăsar, Zafira a privit nedumerită întinderea de apă dintre ei şi limba de pământ ascunsă de soarele arzător.

Încă simţea buzele lui Deen pe gâtul ei. Şi-i auzea vorbele.

— Va trebui să ajungem acolo vâslind, a răspuns el înainte ca ea să pună vreo întrebare, pe deplin relaxat, de parcă nu şi-ar fi deschis, puţin mai devreme, sufletul şi nu i-ar fi spus nişte lucruri pe care ea nu le auzise niciodată.

Zafira s-a urcat în bărcuţa care părea în pericol să se scufunde şi mânia i-a cuprins gândurile. Era mânioasă pe el, pentru că spusese ceea ce spusese şi rămăsese atât de senin. A strâns tare din ochi şi a inspirat adânc înainte de a-i deschide la loc. Acesta era Deen. Deen al ei. Nu trebuia să fie timidă.

Bărcuţa a atins apa şi Deen a fixat vâslele. După câteva mişcări stângace care erau să-i răstoarne pe amândoi în apă, a prins în cele din urmă ritmul şi a început să vâslească înainte.

— Credeam c-o să ne întoarcem în Demenhur, l-a tachinat ea, simţindu-se dintr-odată uşurată.

— Ha, ha, a replicat el, cu un zâmbet în colţul gurii.

Amândoi au scos un geamăt mic când soarele a dispărut din faţa lor, luându-şi cu el strălucirea tăioasă.

Sharr.

Un edificiu înalt, zimţat ca dinţii unui monstru, se ridica spre norii rari de pe cer. Un zid, şi-a dat ea seama, făcut din pietre fasonate lipite între ele cu mortar. Odată poate fusese bej ca piatra de calcar, dar acum era gri, cu vinişoare negre suind printre pietricelele de la suprafaţă. Întunericul care se căsca din spatele crăpăturilor vechi sclipea şi făcea cu ochiul.

Ea şi-a ferit privirea. Ce era cu întunericul, de-o atrăgea mereu?

Deen a vâslit mai departe până când au ajuns la ţărm, iar corabia se făcea tot mai mică în urma lor. Era la fel de neexperimentat ca ea când venea vorba despre mare, iar apa se lovea de bărcuţa lor. Chiar şi marea o chema la ea. *Doar o atingere,* părea să spună. S-a aplecat mai mult, iar barca s-a înclinat cu ea.

— Zafira!

S-a îndreptat când a auzit ţipătul lui Deen, ferindu-şi capul panicată, dar şi-a amintit că aici nu era niciun bărbat pe care să-l evite. Niciun za'eem care să-i aranjeze căsătoria.

— Voiam să văd cum e la atingere, a zis ea, strângându-şi mantia.

— Te rog, nu-ţi testa aici ideile nebuneşti.

Gluga îi ascundea privirea ucigătoare pe care i-a aruncat-o.

— Vâsleşte.

El a izbucnit în râs.

— Dar desigur, sayyida.

Zafira şi-a dat seama la ce servea zidul: ca să ţină ceva înăuntru. O rămăşiţă a fortăreţei-închisoare care se înălţa odinioară aici, glorioasă şi impunătoare. O lume de sine stătătoare.

O lume căreia Zafira nu era sigură că-i va supravieţui.

Când au ajuns la mal, Zafira era udă leoarcă din cauza propriei sudori. S-a poticnit când a pus piciorul pe nisip. Grăunţele firave s-au mişcat şi s-au scufundat, ca un organism viu sub picioarele ei, înghiţind toate spaţiile goale.

Am nisip sub cizme, Baba. A simţit cum lacrimile îi umplu ochii.

S-a împleticit înaintând, pricepând încetul cu încetul cum trebuia să danseze pe melodia cântată de nisipuri. Mişcarea şi scufundarea. După ce această cursă cu obstacole s-a sfârşit, firele de nisip i-au ars tălpile şi mănuşile au sufocat-o. Le-a îndesat în sac.

— Ar trebui să-ţi scoţi şi mantia, a spus Deen, studiind

zidul cu o mână la tâmplă, apoi s-a încruntat spre ea. Ăsta-i doar începutul. Dacă nu mă înşel, e un deşert dincolo de piatra asta.

I-a dat Zafirei o fiolă cu un lichid de o culoare verde îndoielnică, iar ea a recunoscut sticluţa din trusa cu leacuri a părinţilor lui.

— N-avem pielea destul de tăbăcită pentru soarele ăsta.

Ea şi-a masat balsamul pe piele, gândindu-se la Yasmine. La suspinele de adio ale Lanei. La emoţiile care l-au copleşit pe Haytham ieri, când se uita fix înspre orizont, aşteptând ceva cu mare nelinişte. Ca şi cum ar fi aşteptat ceva mai rău decât Arzul.

— Zafira, a spus Deen cu blândeţe. N-o lua pe calea asta. Nu acum.

Nu acum. Nu acum. Nu acum.

— Mă străduiesc, a şoptit ea.

Zidul se ridica într-un fel rece, lipsit de viaţă, în afara desişului care se-ntindea la baza sa şi a câtorva palmieri bătuţi de vânt, ale căror frunze întunecate mângâiau piatra.

— Cum o să trecem de zid? Nu-l putem escalada ca nenorociţii de hashashini, a spus Deen.

Zafira se gândise să stea cu braţele încrucişate şi s-o invoce pe Vrăjitoarea Argintie. *Dacă* aceasta se lăsa invocată.

Zafira nu avea încredere în ea. Uneori cele mai sincere vorbe erau de fapt cele mai elaborate minciuni. Şi când cineva nu mai avea voie să mintă, avea un motiv în plus să înveţe o nouă metodă de a pune cuvintele laolaltă.

A zărit o firidă umbrită, tăiată pe diagonală în structura de piatră.

— Uite, a spus ea, arătând cu degetul. Cred că acolo sunt nişte scări.

— Dacă le urcăm şi nu găsim nicio intrare, Vânătoreaso? a întrebat sceptic Deen. Akhh, mi-aş dori să avem o hartă.

Zafira era Vânătorul. Putea găsi cerbii în întunericul absolut şi se-ntorcea acasă în ciuda tuturor dificultăţilor. Nu avusese niciodată nevoie de o busolă care să-i arate

drumul şi cu siguranţă nici acum nu avea nevoie de vreo hartă. A trecut pe lângă Deen, ajungând la baza scărilor.

Ceva îi vibra pe sub piele, străbătându-i tot trupul alături de sângele din vene. O explozie de energie pe care n-o putea pricepe. A încercat s-o stăpânească şi a început să urce treptele, cu nisipul scârţâindu-i sub tălpi.

Iar Deen, loial ca întotdeauna, a urmat-o.

Capitolul 24

Nasir nu avea cum să comunice cu marinarii-fantomă care au ancorat corabia la cel puţin o leghe distanţă de insulă. Dar patru dintre aceştia stăteau lângă o bărcuţă care aştepta să fie lăsată la apă, aşa că a presupus că într-acolo trebuiau să meargă.

— Sper că ştii să vâsleşti, prinţişorule, a spus Altair, urcând în barcă în urma lui.

Nasir s-a aşezat în capătul cel mai îndepărtat de vâsle, arătând cât se poate de clar că n-are de gând să facă asta.

Altair şi-a ocupat locul în capătul celălalt şi s-a uitat la Nasir la fel de urât. Echipajul i-a coborât peste bord, iar apa a intrat în barca înclinată de greutatea celor doi.

— Oi, a spus Altair pufnind şi a apucat vâslele, aruncându-i lui Nasir o privire ucigătoare.

Apoi a început să vâslească spre insulă.

Nasir era prinţul moştenitor al Arawiyei. Nu putea să vâslească.

Cu cât se apropiau mai mult, cu atât mai pustie părea insula Sharr. Zidurile fortăreţei se prăbuşeau şi nu păreau să mai ţină nimic la distanţă, în afara mării şi a brizei sale.

— Sper că poţi urca, a spus Nasir.

— Semăn cu o maimuţă? a replicat Altair.

— Ar fi o ruşine pentru maimuţă, a răspuns Nasir şi a coborât din barcă, ignorând falsa stupoare a lui Altair.

Când generalul l-a urmat, în cele din urmă, a luat cu el şi una dintre vâsle. Apa s-a prelins de pe lemnul deschis la culoare şi a sfârâit pe nisip.

— Crezi că ar trebui să păstrăm chestia asta? Ne-ar putea folosi să ne plesnim inamicii.

Nasir l-a privit scurt.

— N-o să *ne plesnim* inamicii. Ce naiba, eşti copil?

— Bine. Să nu dai vina pe mine dacă vine altcineva cu una de-asta, a strigat Altair în urma lui.

Nasir a auzit zgomotul vâslei trântite la loc în barcă. Spera din tot sufletul să nu mai vină altcineva. Vânătorul

era suficient.

— Deci care-i planul, dacă nu include plesnitul? a întrebat Altair.

Nasir s-a urcat pe panta cu nisip, studiind structura de piatră şi încercând să dibuiască drumul ce ducea spre nord.

— Am putea vedea dacă e vreo intrare, a sugerat Altair.

— Am putea găsi şi un han, poate şi vânat fript, a zis Nasir.

Şi-a înfăşurat turbanul în jurul capului înainte ca părul să-i ia foc.

— Trebuie să trecem de zid, apoi să ne îndreptăm spre sud.

— Sud? a-ntrebat Altair urmându-l, în timp ce cizmele lui greoaie se afundau în nisip. Ce spune busola? Acolo crezi că e Jawaratul?

Nasir n-avea încredere în busolă, aşa cum nu avea nici în Vrăjitoarea Argintie.

— Nu, dar acolo va fi Vânătorul.

Dar *ar fi fost* un bun mod de a testa busola magică. Busola care indica sudul.

— Şi de unde ştii asta?

— Pentru că, beţivule, Demenhur se află la sud de Fortăreaţa Sultanului şi ar fi ajuns acolo pe drumul cel mai rapid, adică cel mai scurt. Nu ştii să calculezi? a spus Nasir.

Altair a ridicat dintr-o sprânceană şi s-a gândit la asta o clipă, înainte de a începe să urce, mai rapid decât s-ar fi aşteptat Nasir, având în vedere silueta sa masivă.

— Hai să trecem direct la treabă, nu-i aşa, Sultani? a strigat el.

Un vultur a dat ocol cerului fără nori, aşteptând deja moartea.

Nasir a simţit piatra dură sub degete.

Va veni în curând şi rândul lui Altair.

Capitolul 25

Zafira a ajuns în vârful zidului cu un sentiment de mulţumire. Trecuseră de un obstacol, mai aveau o mie de doborât. Sau poate mult mai puţine, dacă următorul obstacol ar fi ucis-o.

Deen a scos un sunet în urma ei, iar ea s-a întors ca să vadă la ce se uita.

Sharr.

Un deşert întins în faţa lor, cu orizontul învăluit într-o perdea de praf. Nişte forme inegale de piatră se înălţau în depărtare, strâmbate de vânt. Dune de culoarea grâului negru se ridicau şi cădeau la loc. Era o mare de ocru, tremurând sub soarele generos. Era nisip, era *mort,* totuşi Zafira a simţit o durere în inimă la vederea acestui peisaj.

Ruinele se întindeau chiar sub ei. O menajerie de piatră cu arcuri sculptate şi coloane cu ferestre zăbrelite. Câteva minarete punctau priveliştea. Nu era o închisoare – era o metropolă. Cartiere întregi, acoperişul de pânză, jerpelit, al unui sooq, trepte late care duceau spre nişte clădiri care odinioară fuseseră splendide.

Oamenii făcuseră asta. Sfidaseră nisipurile şi sorii. Doar ca să ridice clădiri măreţe.

Gardiana nu-i ţinuse încuiaţi în celule – le oferise acestor creaturi exilate un loc unde să trăiască, să muncească, *să existe.*

— N-am văzut niciodată un loc atât de tulburător, a şoptit uimit Deen.

O pală de vânt a răvăşit capătul turbanului lui şi a umflat mantia Zafirei. Fata încă simţea atingerea buzelor lui pe gât, ori de câte ori îl privea.

— Au trăit aici, Zafira.

Ea a simţit nevoia de a-i spune să tacă, pentru că avea senzaţia neliniştitoare că sunt priviţi. Deşertul era prea tăcut; piatra îşi ţinea respiraţia. Fiecare umbră se răsucea şi-i chema.

— Nu cred că ar trebui să rămânem prea mult timp în

acelaşi loc, a spus Zafira.

— Nu e nimeni pe-aici pe distanţe de kilometri întregi.

— Unde crezi că s-au dus monştrii?

Umblau liberi pe insulă, dar asta nu însemna că sunt mai puţin malefici. Şi dacă poveştile şoptite în copilărie erau adevărate, insula Sharr era plină de ei. Ifriţi, care pot lua forma oricui. Umbre care ucideau. Sirene cunoscute sub numele de naddaha. Bashmu, mai periculos decât oricare alt şarpe. Şi alte lucruri ale căror nume Zafira nu şi le putea aminti.

Chiar pământul pe care călcau era înspăimântător. Respira magie neagră, căci Surorile au adus magia cu ele când au venit să-l învingă pe Leul Nopţii, iar insula Sharr le-a înghiţit pe toate. Zafira şi-a desprins arcul şi a pregătit o săgeată.

— Akhh, nici măcar nu ştiu încotro s-o apucăm, a spus Deen.

Ea l-a privit ciudat.

— Planul e să mergem spre centrul insulei, a zis ea şi l-a condus spre o cărare care cobora şi se despărţea în două direcţii diferite.

Acel zvâcnet din venele ei zâmbea la alegerea făcută. Era fericit că Zafira ascultă de el.

— În centru? Nici măcar nu ştiu *de unde* am venit – din sud? Din nord? Şi cine spune că Jawaratul se află în centrul ăsta, spre care *ar trebui* să ne îndreptăm noi?

— E ca ţinutul Arz; cu cât te gândeşti mai mult la el, cu atât înnebuneşti mai tare. Dar am senzaţia că va fi în centru.

Zafira a păşit în umbră, cu bobiţe de sudoare adunate deasupra buzei de sus. Se făcea din ce în ce mai cald. Mai fierbinte. Umbrele avertizau că există primejdii.

— Zafira, a spus Deen.

A trebuit să se oprească şi să se întoarcă, pentru că, altfel, bărbat fiind, el n-avea să continue cu ce voia să spună. L-a văzut strecurând busola pe la spate.

— Aceasta este insula *Sharr.* Nu avem hartă. Nu ştim o cale de scăpare de-aici. O să ne înfundăm şi mai mult în

locul ăsta bazându-ne pe o impresie a ta? Pe o senzaţie?

— Da, a spus ea firesc.

Trăsăturile lui s-au posomorât, iar ea s-a grăbit să adauge:

— Poţi să verifici busola în timp ce mergem. Asta dacă nu ai vreo idee mai bună.

Chipul lui a căpătat o expresie plină de exasperare, neobişnuită pentru Deen. Zafira a zâmbit.

— Nu, nu am, i-a răspuns băiatul.

Treziseră Sharrul din somnul său. Zafira ştia din gemetele pietrei lângă care treceau. Din dărâmăturile adăpostite în umbre şi din respiraţia zidului când se lipeau de el, cu degetele pline de nisip.

Nu putea decât să spere că s-a trezit pe partea bună.

Au ieşit din golf şi au dat de o sălbătăcie lucie. De aproape, ruinele păreau şi mai bântuite, iar praful se învârtejea, nepăsător faţă de măreţia pe care o profana.

Dar căldura.

O împresura, ca un val de uscăciune care-i asalta pielea într-un fel pe care nu-l credea posibil. Cum putea cineva să *suporte o* astfel de uscăciune? Era o povară. Era ceva înăbuşitor, care se unduia în depărtare.

— Numai în deşert poţi vedea căldura, a spus Deen, urmărindu-i privirea.

— Dacă n-ar fi fost numai ruine, nu cred că m-ar fi deranjat, a spus Zafira, trecându-şi mâna peste piatra plină de praf.

S-a tras de guler. Devastarea domnea peste tot.

— Nimeni n-o să te judece, a spus el făcând un gest spre mantie, iar ea a privit în altă parte.

— Mai lasă-mă puţin.

El a dat din cap şi amândoi au pornit mai departe, urcând treptele distruse şi lemnul care se pietrificase de mult. Zafira s-a holbat la coloanele pe lângă care treceau. Magia crease toate astea? Sau munca? Poveştile nu spuneau niciodată că insula Sharr ar fi fost *locuită,* ci doar folosită ca închisoare.

A auzit un foşnet şi a văzut coada încovoiată a unui scorpion care s-a furişat sub o lespede. Zafira a căscat ochii larg şi s-a grăbit să înainteze, înăbuşindu-şi cu greu un fior.

Tocmai când gâtul ei ars nu mai putea produce salivă, a zărit o sclipire albastră puţin mai departe de traseul lor şi s-a poticnit înainte, ignorând plosca din piele de capră pe care o avea la ea. Deen a prins-o de braţ.

— Un miraj, Zafira.

Băiatul a făcut un semn cu capul spre dreapta.

— Încolo e o oază.

— De unde ştii?

Zafira auzise de miraje doar în poveşti. Erau întotdeauna magice, miraculoase. Acum toate păreau nişte capcane. Un mod de a-i atrage pe cei însetaţi, pentru ca nisipurile să-i devoreze. Deen a arătat spre cer, unde dădeau ocol trei păsări. Apoi în jos, unde se unduia un curmal.

— Viaţă.

Când au ajuns la micul iaz, Zafira a fost uimită de atâta verdeaţă. Ferigă sălbatică şi arbuşti luxurianţi. Apa era atât de limpede, încât reflecta norii exact ca o oglindă. Dar când Deen şi-a făcut palmele căuş şi s-a aplecat să bea, Zafira a zărit pietrele negre sclipind sub apă şi şi-a reamintit de Vrăjitoarea Argintie.

— Deci, Vânătoreaso, ce ai de spus? a tachinat-o el, lăsând apa să i se scurgă printre degete.

— Eu n-aş bea-o, a zis ea, strâmbând din buze.

I-a întins plosca agăţată de sac.

— Ştii că asta n-o să ţină la infinit, nu-i aşa? a spus el, limitându-se la o singură înghiţitură.

— Până când o să mor de sete şi de foame, o să mă prefac că va ţine, a zis ea, punând capacul.

Deen şi-a rotit jambiya şi a scrutat orizontul.

— Să sperăm că nu ajungem la asta.

Un lucru nu-i stătea în fire Zafirei şi acela era speranţa. Speranţa era un fel de boală, la fel ca dragostea.

Au mers înainte în tăcere, acomodându-se cu deşertul şi cu ochii care-i urmăreau fără zgomot. Un ifrit? Ceva mai

rău?

— Ce spune busola ta despre progresul pe care l-am făcut? l-a tachinat Zafira după o clipă.

Deen a vârât discul la loc în buzunar, uitându-se la ea şi clipind rapid.

— Ce zici? Habar nu am ce tot spui acolo.

Ea l-a plesnit peste cap, iar băiatul a râs şi râsul acesta i-a reamintit Zafirei de casă. Era bucuroasă că era şi el aici. Era bucuroasă că nu se afla singură în locul ăsta uitat de Dumnezeu.

Zafira şi-a păstrat săgeata pregătită în arcul întins, dar după cel puţin o leghe de mers în tăcere, fără să poată spune unde rătăcea acum soarele, şi-a lăsat umerii să se relaxeze. Poate că doar şi-a închipuit ochii care-i urmăreau, pentru că aceştia ba o străpungeau din spate, ba o priveau din faţă.

Poate că poveştile despre Sharr erau doar o exagerare. Poate că proporţiile primejdiei se pierdeau în capcana mirajului sau a unei furtuni de nisip.

Sau aşa voia ea să creadă, până când a auzit sunetul pe care-l aştepta. În depărtare, dar suficient de aproape ca să-i facă pielea de găină pe braţe.

Sunetul făcut de cineva care încerca să rămână ascuns în tăcere.

Capitolul 26

Cei doi demenhuni pluteau unul lângă altul ca nişte stafii, cu pielea lor eterică şi cu trăsăturile aristocratice, deşi mare parte din făptura Vânătorului, observase Nasir, era ascunsă sub mantia grea şi sub glugă. Cu siguranţă că prostul ăla se sufoca de cald.

Cu toate acestea, dacă lucrurile pe care le auzise Nasir erau adevărate, Vânătorul mai degrabă s-ar fi transformat într-o baltă de transpiraţie, decât să-şi dezvăluie identitatea. Doar că nu se aşteptase să vină întovărăşit – o scăpare uşor de îndreptat.

Vânătorul se strecura printre ruine fără să scoată vreun sunet, iar tovarăşul lui îl urma. Nasir şi-a luat arcul în mâini, iar Altair i-a urmărit privirea.

— Nu-ţi iei ochii de pe trofeu?

Rimaal, omul ăsta.

Altair şi-a pregătit una dintre săgeţile lui Nasir.

— Nu poţi şti niciodată, a explicat el cu un zâmbet forţat. Am auzit că Vânătorul nu ratează niciodată şi n-aş dori ca dragul meu prinţ să cadă pradă chiar uneia dintre săgeţile lui.

Altair părea să fi auzit o mulţime de lucruri şi, din acea noapte petrecută la tavernă, Nasir începuse să-şi pună întrebări în legătură cu generalul pe care-l credea indiferent la orice, în afară de femei şi băutură. Cu cine îşi împărtăşea Altair cunoştinţele – cu Ghameq? Puţin probabil.

Altair s-a furişat sub o arcadă roasă de vreme. Nasir s-a postat lângă o grămadă de moloz, pregătindu-şi şi el săgeata. A expirat şi a ţintit spre cel de-al doilea demenhun, care se uita după Vânător cu o privire plină de… *dorinţă.*

Intensitatea acelei priviri l-a făcut pe Nasir să ezite. Era şansa lui de a se opri. Să nimicească autoritatea tatălui său şi să rămână cu frânturile de omenie pe care le mai avea în inima sa neagră.

Dar Nasir avea o singură ocazie, o singură săgeată înainte să rateze elementul-surpriză. A inspirat. Şi-a limpezit mintea.

Struna arcului de hashashin, concepută de peluzienii din Fortăreaţa Sultanului, s-a întins fără să scoată vreun sunet. Şi-a zărit ţinta şi era gata să elibereze săgeata, când l-a auzit; sunetul altei strune, mai puţin silenţioase, care se încorda. Vânătorul şi însoţitorul acestuia se aflau în faţa sa, iar Altair era în stânga sa, ceea ce însemna că…

Mai era cineva, ascuns vederii lor. Pulsul i-a luat-o la trap. Un alt om, despre care-l avertizase Ghameq. Sau, mai rău, un ifrit. Vârful întunecat al unei săgeţi s-a iţit dintre coloanele de calcar.

Ţintit spre Altair.

Nasir şi-a încleştat falca, dar nu s-a mişcat.

Dacă pe Altair l-ar fi ucis un arcaş necunoscut, Nasir n-ar mai fi fost obligat să vadă cum lumina părăseşte ochii scânteietori ai generalului. *Scânteietori?* Nasir nu era vreun laş. Singurul motiv pentru care Altair nu murise încă era că Nasir avea nevoie de el. Era misiunea lui *Nasir* să-l ucidă pe Altair. Nu voia să-i facă altcineva treaba, oricât de tentant ar fi sunat.

A auzit struna celuilalt cum se întinde, ţintind tremurător, dar cât se poate de drept.

L-a zărit pe Altair, care habar nu avea de săgeata îndreptată spre inima sa.

Nasir a expirat.

Trei săgeţi au zburat în acelaşi timp.

Capitolul 27

Zafira a auzit plesnitura unui arc: de trei ori. După asta, totul s-a întâmplat cu repeziciune. A văzut săgeata învârtindu-se spre ea.

Apoi pe Deen, urlând. Cu mâinile pe umerii ei, împingând-o la o parte. Propriul ei arc avea în el o săgeată pe care a slobozit-o după instinct, căci nici nu vedea, nici nu putea gândi. Un foşnet în spatele ei. Pământul apropiindu-i-se rapid de faţă. Nisipul zgâriind-o pe obraz. Piatra lovindu-i oasele cu duritate. Sunete, sunete, sunete care-i asaltau timpanele.

Şi apoi, tăcere.

Înainte ca totul să dea năvală înapoi cu un zgomot: cineva care răsufla cu greutate. *Nu.*

Zafira s-a ridicat în picioare poticnindu-se. Deşertul lacom înghiţea deja sângele, care din roşu devenea negru. Vederea i s-a înceţoşat.

Nu. Nu. Nu.

— Prostule. Ţi-am spus, *ţi-am spus.*

A căzut lângă el şi a căutat săgeata. A îndrăznit să spere, să-şi dorească, fie chiar şi preţ de-o clipă.

Doar pentru a suferi. Pentru că săgeata îl lovise drept în inimă. *Deen. Deen. Deen.*

El a încercat să zâmbească, dar faţa i s-a schimonosit. Chipul i-a pălit, ochii verzi-căprui s-au stins, iar pielea i s-a umplut de sudoare şi sânge. Ea a clătinat din cap. Era prea târziu. Ca atunci când Baba ieşise împleticindu-se din Arz şi ea nu-l putuse salva. Ca atunci când Umm îi străpunsese inima şi Zafira n-o putuse salva.

Şi-a amintit acele nopţi, de după moartea lui Baba, acele nopţi de după moartea părinţilor lui Deen, când se ţinuseră în braţe, alungând orice spaimă cu simpla prezenţă a celuilalt. Toţi anii aceştia în care el fusese peste tot, oriunde s-ar fi uitat Zafira.

Se chinuia, tuşind şi încercând să scoată un obiect din buzunar. Ceva care sclipea orbitor în soare. Un lanţ de aur

şi, agăţat de el, un inel. I l-a întins, în pumnul lui tremurător şi slăbit.

— Nu ai purta niciodată un inel – a spus el respirând greoi – pe deget.

Lanţul a căzut din palma lui ca aurul topit, iar ea l-a ridicat. Nisipul i se lipea de degetele umede. Cercul de aur se legăna, perfect, fără cusur. Nu ca Zafira.

— La început voiai să explorezi Arawiya, voiai să te însori, mă voiai pe *mine.* Apoi te-ai sucit şi ai venit în această călătorie. Ai lăsat totul deoparte pentru – pentru *asta.*

Deen şi-a trecut lent privirea peste chipul ei. Zafira a crezut că va exploda. *Ce bine ar fi fost dacă ai fi ştiut...*

— *De ce,* Deen? a implorat ea. De ce ai venit pe insula asta?

— Pentru tine, de o mie de ori, a spus el sufocându-se, dar ea ştia restul cuvintelor.

Cuvinte pe care el le spusese de nenumărate ori în trecut. Ochii lui au pâlpâit. *O mie de leghe şi o mie de nisipuri. Pentru tine, de o mie de ori aş înfrunta soarele.*

Mereu cerea imposibilul. Mereu îi cerea ce ea nu-i putea da. Şi-a lipit buzele de obrazul lui, iar el a expirat. De data asta, ea nu-şi dorea mai mult. Tânjea după ceea ce deja pierduse.

Şi nu-i spusese el asta, când au plecat în călătorie?

— Găseşte Jawaratul, Zafira. Ai încredere...

A întins mâna spre ea, iar Zafira l-a lăsat s-o mângâie cu degetele pe obraz. Deen a lăsat mâna în jos şi şi-a înlănţuit degetul mic cu al ei, strângându-l fără vlagă.

— Azi este acea zi, a şoptit el.

A mai răsuflat o singură dată înainte ca degetul mic să se desprindă de al ei. Înainte ca acea inimă frumoasă, care nu făcuse rău şi care iubise prea mult, să se oprească.

— Adio, a şoptit ea, aşteptând în zadar lacrimile să curgă.

Dar acestea au rămas unde erau, sufocându-i inima.

S-a gândit la cutiuţa cu cacao a Yasminei, aşezată în dulăpior, la sticluţa goală de miere. Oare îşi dăduse seama

ce se petrecuse, în acel fel nedesluşit în care numai legăturile de sânge lucrează?

Era vina Zafirei că s-a îmbarcat ieri pe corabie, ştiind că el va face orice, *orice,* pentru ea.

Furia, dezlănţuită şi nebunească, i-a străbătut degetele, făcându-le să tremure.

Vor spune poveşti despre noi, spusese el.

A fost odată ca niciodată un băiat cu tot viitorul înainte.

Până când nu i-a mai rămas decât trecutul.

Părea liniştit, de parcă dormea. Dar cu cât Zafira îl ţintuia mai mult cu privirea, cu atât mai mult o simţea: singurătatea.

Îi cuprindea fiecare mădular al trupului, legând-o de nisipul de sub tălpile sale. Era departe de casă, într-un loc unde n-o putea găsi nimeni. Singurul om care o iubea era mort.

Yaa, Deen. Dacă Yasmine era sora inimii sale, mai mult decât cea mai bună prietenă, Deen chiar îi *era* cel mai bun prieten. Deen era totul pentru ea, alături de Yasmine.

Cum de i s-a întâmplat această nedreptate celui mai frumos dintre suflete?

Acum era un cadavru. Carne modelată în trăsături frumoase, care nu se vor mai lumina la auzul vocii ei şi nici nu vor mai surâde la vorbele ei. Zafira a început, în cele din urmă, să suspine.

Ceva a pocnit.

Fata a ridicat capul. Acum nu-i mai păsa cine era acolo. Oricine ar fi fost, *pe ea* voia s-o omoare, nu pe Deen. Mai avea oare arcaşul o săgeată de irosit? A izbucnit într-un hohot amar de râs: vrăjitoarea minţise. *Fusese trimis* şi altcineva.

Mai era acolo o prezenţă – foşnetul pe care-l auzise când Deen sărise în calea săgeţii.

Pocniturile s-au înteţit, însoţite de un urlet. Fata s-a înfiorat şi s-a ridicat în genunchi.

Umbrele ieşeau din pământ, încolăcindu-se în jurul membrelor şi trunchiului lui Deen. Turbanul lui indigo s-a

amestecat cu balta de sânge negru, iar buclele arămii i s-au întunecat. Nisipurile s-au stârnit ca valurile apei în bătaia brizei. Câteva rotocoale negre de fum s-au despletit în aer şi l-au înconjurat.

Sharr îi lua trupul.

Zafira a sărit în picioare, dar a ezitat. În acest fel avea parte de o înmormântare, sau cel puţin aşa îi spunea mintea ei buimăcită. Săgeata sclipea în lumina schimbătoare, în timp ce umbrele îl trăgeau şi mai adânc în nisipuri.

Săgeata. Zafira s-a târât mai aproape şi a încercat să scoată săgeata din pieptul lui Deen. A ieşit cu un zgomot sec, iar inima ei a plâns. Dar partea de sus a tijei de abanos cu aripioare de un argintiu-închis, înguste, era tot ce-i trebuia.

I-a luat jambiya şi sacul, dar nu s-a îndurat să-i ia tabarul mult iubit.

Zafira s-a dat în spate în timp ce Sharr îl înghiţea pe omul care o iubise, până când n-a mai rămas nimic din el. Pustiirea o lua din nou în stăpânire, îi îngreuna braţele şi îi ardea ochii. Simţea totul şi nimic, în acelaşi timp.

Şi-a pus lănţişorul la gât, cu inelul lipit de piept. Avea nişte cuvinte gravate pe el: „pentru tine, de o mie de ori”. Şi-a muşcat obrazul pe dinăuntru. Va găsi Jawaratul pierdut. Dar mai întâi va răzbuna moartea lui Deen. A ridicat în sărutul soarelui săgeata ruptă şi a rămas neclintită în timp ce lumea din jurul ei pălea.

Umbrele începeau să se ridice, în bătaia vântului, una cu nisipurile. Un geamăt gros a venit purtat prin aerul greu, iar panica i-a năvălit în vene când şi-a dat seama ce se întâmplase.

Sharrul primise ofranda.

Capitolul 28

Săgeata lui Nasir trecuse drept prin craniul ifritului. Ştia că fusese un ifrit doar pentru că forma lui omenească se schimbase în ceva întunecat înainte ca Altair să cadă cu un fâsâit înnebunitor.

Un sunet care a scos la lumină ceva din Nasir.

Altair murea.

Vânătorul trăsese şi el o săgeată. Ţintise ca într-o fereastră întunecată, dar l-ar fi lovit pe Nasir în inimă, dacă nu s-ar fi răsucit în ultimul moment. Nu-i scăpase faptul că Vânătorul trăsese cu precizie în mijlocul haosului.

Generalul se holba la el din umbra arcadei prăbuşite. Nasir s-a forţat să vorbească printre dinţii încleştaţi.

— Eşti nebun? Aproape că l-ai omorât pe Vânător.

Pe chipul lui Altair s-a întins un surâs oribil.

— Dar nu l-am omorât, nu-i aşa?

Fuseseră *foarte aproape* de a-l pierde pe Vânător, singurul lor bilet spre Jawarat – iar bastardul ăsta era arogant?

Nasir a prins săgeata care străpunsese umărul generalului şi a răsucit-o. Altair s-a arcuit, cu dinţii scrâşnind de durere şi cu mâinile tremurând.

— Luptă, a zis Nasir, apoi a înjurat.

Voia durere. *Avea nevoie* de durere ca să-l ajute să-şi reamintească şi să uite. Dacă celălalt demenhun n-ar fi intervenit, Vânătorul ar fi murit. Întreaga misiune ar fi fost compromisă.

Altair nu se mişca.

Nasir a mârâit, apucând din nou săgeata. Ochii lui Altair au sclipit în întuneric, iar Nasir a simţit o mică satisfacţie când generalul l-a împins peste pietre, stârnind un nor de praf. Din cauza efortului, un val de sânge a ţâşnit din rana lui Altair, iar Nasir şi-a ferit capul la vederea jetului roşu.

— Nu mă atinge, s-a răstit Altair, iar Nasir i-a simţit răsuflarea caldă pe piele.

Pete de întuneric îi pluteau în ochii albaştri.

— Haide, i-a spus uşor Nasir. Provoacă-mi durere după placul inimii tale.

Mâinile mari ale lui Altair s-au încolăcit în jurul gâtului lui Nasir, cu degetele pulsând pe pielea lui transpirată, strângând până când Nasir a simţit un strop de… *frică.*

Era o senzaţie bine-venită, care-i ascuţea simţurile. Aproape că a zâmbit.

Dar apoi Altair a clipit, amintindu-şi ceva, şi a căzut la loc pe piatră, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu încercam să-l omor.

Nasir s-a ridicat lent în picioare, derutat. L-a privit cu precauţie pe general.

— Asta se întâmplă când lansezi o săgeată. Cineva va muri. Nu e vina nimănui că eşti un ţintaş jalnic.

— Omoară-mă, a mormăit brusc Altair, strângându-se de umăr cu o grimasă de durere.

Din tot ce se aştepta Nasir din partea lui Altair…

Şi acesta n-a făcut altceva decât să râdă amar.

— Crezi că aş fi venit aici fără să cunosc planurile tatălui tău? Ştiu despre Vânător şi ştiu ce crede Ghameq că este acesta. Ştiu ce ţi-a spus să faci. Termină odată cu asta, Sultani.

I-a rostit titlul cu dispreţ.

— Nu ştii nimic, a zis Nasir cu glas coborât. Doar presupui.

Altair şi-a scos săgeata din umăr cu un şuierat, iar sângele a ţâşnit. Vârful şi coada săgeţii erau rudimentar cioplite, iar ifritul fusese unul oarecare. Dar de ce creatura ţintise spre Altair şi nu spre Nasir? Nu era ca şi când Ghameq avea vreun strop de control asupra insulei Sharr.

Altair şi-a schimonosit gura într-un rânjet, apoi a încercat să se stăpânească.

— Am… ochi… peste tot.

A aruncat săgeata în ruine şi s-a aplecat într-o parte, trăgându-şi desaga mai aproape, cu limba printre dinţi. Pielea asudată sclipea în lumina care intra prin mica arcadă.

— Vrei să-mi spui că ai un spion, a zis Nasir.

— Mai mulţi, a gâfâit generalul, scotocind prin sac.

Nasir s-a gândit la acea dimineaţă, cu două zile în urmă, când îl chemase sultanul. Când îngenunchease pe podeaua tare din odăile lui Ghameq, ascultându-i ordinele referitoare la călătorie. Când o servitoare intrase pe furiş în încăpere, cu o tavă de fructe în mâini. Cum zăbovise pe-acolo, aprinzând beţigaşele aromate şi umplând iatacul cu mirosul senzual al acestora.

Când aceeaşi servitoare intrase în odăile lui Nasir când el era la Daama Faris cu Altair.

Rimaal.

Kharra.

N-avea cum. Neîncrederea şi-a încolăcit degetele ei negre în jurul plămânilor lui.

— Kulsum, a mârâit Nasir. *Ea* e spionul tău?

Altair l-a privit lung.

— Crezi că a venit la tine din proprie iniţiativă? Credeai că o femeie răpită din sânul familiei şi transformată în sclava ta se putea îndrăgosti de un monstru?

A râs batjocoritor şi a rupt o fâşie de pânză cu dinţii.

Nasir a simţit cum ceva din el se sfâşie în acelaşi fel, cu margini zimţate şi resturi inerte.

Ştia că e un monstru. Se obişnuise cu ideea. Dar Kulsum…

— Eşti chiar mai prost decât zice tatăl tău că eşti.

Nasir l-a privit inexpresiv. Îi plăcea să creadă că nu mai avea slăbiciunea numită emoţie, după toate nenorocirile prin care trecuse şi pe care le evitase. Dar *Kulsum.* Kulsum era diferită. Kulsum era cea care-l scosese din disperarea lui nesfârşită.

Kulsum îl iubise. Venise la el chiar şi după noaptea aceea blestemată în care tatăl lui îi dăruise cutia aceea de argint.

Sau şi asta fusese uneltirea lui Altair?

Nasir ştia că era aproape imposibil să găsească o persoană pe care s-o poată iubi şi care să-l poată iubi. Ştia, dar fusese prea orbit de atâta afecţiune. *Afecţiune fabricată.*

A strâns pumnii şi a tras de mânecile deja coborâte. Anii aceia au rămas în trecut dintr-un motiv. Cuvintele de pe braţul său drept fuseseră tatuate acolo dintr-un motiv. Acum situaţia era clară: nu iubea pe nimeni şi nimeni nu-l iubea pe el. Dragostea era o fantezie.

Viaţa lui, această existenţă îngrozitoare, va continua.

— Ridică-te, a spus Nasir.

Altair terminase de bandajat rana şi era palid din cauza hemoragiei. Preţ de o clipă, Nasir s-a gândit că ar fi trebuit să-l ajute să-şi îngrijească tăietura. Dar clipa aceea – la fel ca panica ce-l cuprinsese când Altair fusese lovit – trecuse, iar el n-a mai simţit din nou nimic. Generalul a aruncat cârpa însângerată cât colo.

— Ţi-ai dat seama că încă ai nevoie de mine?

Nasir nu voia să-i dea satisfacţia de a reacţiona la dezvăluirea lui despre spioni. Despre Kulsum. *În orice caz, ce are de spionat la mine?*

— Încă încerc să mă hotărăsc.

Altair s-a ridicat. Îşi ţinea braţul drept rigid, iar cămaşa îi era pătată de sânge.

— Nu-ţi face griji pentru mine, Sultani. Mă vindec mai repede decât îşi poate închipui mintea ta plată.

— Corect. Pentru că eşti un fel de creatură legendară.

— Ai fi surprins.

— Nimic din ce te caracterizează nu mă poate lua prin surprindere.

— E mort, nu-i aşa? Demenhunul, a zis Altair.

Tonul îi fusese îmblânzit de o nuanţă de regret. Nasir a ridicat din sprânceană.

— Îl cunoşteai.

Altair a răspuns ridicând uşor din umeri. Un alt amănunt din cunoştinţele sale misterioase care păreau să transcendă califatele.

— Odată a luat parte – a spus el, apoi a făcut o pauză şi şi-a scurtat răspunsul – la o misiune de salvare. Un om de ispravă.

— O misiune de salvare. Tu.

Nasir s-a încruntat. Şi cu un *demenhun?* Ce-au avut de

salvat? Nasir şi-a muşcat obrazul pe dinăuntru, îngândurat.

— Eu nu sărut ca apoi să mă laud, prinţişorule.

Nasir a căscat în semn de dispreţ.

— În fine, a spus Altair cu un zâmbet forţat. Suntem iar noi doi şi, Doamne sfinte, ce mai pereche facem.

Nasir i-a aruncat o privire ucigătoare.

— Mai latră tu mult şi va rămâne unul singur.

Altair a rânjit.

— Ah, dar eu eram deja mort când am pus piciorul pe Sharr. S-ar putea să ne distrăm pe drum, laa?

Nimeni n-a pomenit de faptul că Nasir îi salvase viaţa lui Altair. Sau că un ifrit încercase să-l omoare.

Nasir nu ştia ce-l îndemnase să schimbe ţinta în ultimul moment. Să-l salveze pe cel care îşi irosea vorbele umilindu-l. Care, contrar aşteptărilor, era singurul său aliat pe Sharr.

Nasir se săturase de vorbărie. De sentimente. De gânduri.

— Vânătorul va fi de-acum în alertă, iar noi am pierdut o grămadă de timp cu indispoziţia ta.

Soarele pălise şi umbrele se ridicaseră din nisipuri. Insula Sharr se trezea la viaţă. Misiunea lui Nasir rămăsese aceeaşi.

Venise vremea ca Vânătorul să devină vânat.

Capitolul 29

Zafira era urmărită, dar nu se putea gândi decât la Sharr. Care înghiţise cu nesaţ sângele lui Deen şi care voia mai mult, înnegrind nisipurile şi speriind soarele.

A urcat nişte trepte de piatră, a ocolit câteva coloane sfărâmate şi şi-a croit drum printre tarabele abandonate, din lemn putrezit. Şi-ar fi îngăduit o clipă pentru a contempla sooqul părăsit din Sharr, dacă n-ar fi fost urmărită.

Vântul vuia, iar ea de-abia vedea dincolo de următoarele cinci trepte. Mantia o sufoca, o fiară aflată în cârdăşie cu căldura. Dar nu voia ca urmăritorul ei să afle cine era, aşa că-şi ştergea cu încăpăţânare sudoarea cu dosul palmei, blestemând deşertul.

Dacă vrei să-ţi faci de lucru, du-te şi topeşte Demenhurul.

Umbrele s-au agitat, râzând.

S-a poticnit o dată, de două ori – cizma i s-a blocat într-o treaptă pe care n-o văzuse şi fata s-a prăvălit pe o pantă de rocă dură. A tras un şir de înjurături pe care numai Yasmine le-ar fi folosit, iar vorbele au răsunat în ruine până ce piatra de var a scuipat-o în nisip, la mică distanţă de un scorpion care înţepase o şopârlă. Zafira s-a îndepărtat cu un şuierat.

Şi apoi, un foşnet. *Din faţă.* Nu din spate, unde ar fi trebuit să fie urmăritorii săi.

S-a ridicat lent, cu durere în oasele-i lovite, strângând din degetele ce-i tremurau. Era nenorocitul de Vânător – nu-i stătea în fire să fie atât de temătoare. A observat o crevasă între două cupole zăbrelite şi s-a adăpostit acolo, aşteptând şi scoţându-şi cu atenţie jambiya.

Omorâse animale, e drept, dar niciodată un om. Totuşi, dacă ar fi fost nevoită, dacă simţea vreo ameninţare, era pregătită. Tatăl său o învăţase foarte bine.

Nisipul s-a tulburat, iar ea şi-a ţinut răsuflarea când un bărbat a apărut din norul de praf, arătând aşa cum îl

văzuse ea de multe ori, cu buclele sclipind arămii. S-a gândit la degetul mic îngemănat cu al ei, la inelul de la pieptul ei.

Deen.

Îşi pierdea minţile. Era fiica unei nebune, fiica unui nebun. Nebunia îi curgea prin vene. Era singura explicaţie pentru toate astea.

Dar el părea palpabil, real, *viu.* Îl văzuse murind, se uitase fix la silueta sa neclintită când insula Sharr îl înghiţise.

Nu, nu-l înghiţise. Îl reparase şi i-l înapoiase.

Zafira s-a ridicat în picioare fără şovăială, fără să mai păstreze tăcerea. Deen s-a răsucit când a auzit zgomotul făcut de cizmele ei.

— Deen, a zis ea.

Poate era o iluzie din cauza luminii, dar părea straniu de nemişcat. Poate că se uitase prea mult la pieptul lui neclintit, de părea la fel chiar şi acum. Căci cine se uita vreodată să se asigure că un alt om respiră?

El a ridicat mâna, iar degetele i s-au îndoit pline de nesiguranţă. Ceva din acel gest a făcut-o să se oprească, dar el i-a observat ezitarea, aşa cum observa totul la ea, şi a zâmbit.

Deen a zâmbit, acel gen de zâmbet care putea rivaliza cu soarele însuşi, şi totul a fost din nou cum trebuie să fie.

Capitolul 30

Nasir aproape că a scos un mârâit zgomotos.

Prostul ăla de Vânător era nebun. Văzuse acea creatură, urâtă şi întunecată, şi-şi vârâse jambiya în teacă.

Şi-a lăsat garda jos.

S-a apropiat mai mult.

Nasir privea totul dintr-un coridor dărăpănat şi tremura de frustrare.

Ifritul avansa cu precauţie. Era o creatură făcută din foc fără fum, încarcerată pe insula Sharr de Surori. Şi, odată cu lăsarea întunericului, nu doar ifriţii ieşeau din umbre.

— Crezi că Vânătorul vede ifriţii drept ceea ce sunt? a întrebat Altair, răsucindu-şi umărul cu mare atenţie.

Lui Nasir nu-i păsa. Dacă mai aştepta mult, creatura l-ar fi ucis pe Vânător şi singura lor şansă de a ajunge la Jawarat ar fi pierit şi ea. De ce se afla bărbatul acela mereu în pericol?

Şi-a ridicat arcul şi a simţit greutatea busolei în buzunar. Nu-i spusese lui Altair că, de când urcaseră zidul de pe Sharr, busola îşi schimbase direcţia de două ori.

Că-l dusese la Vânător, de două ori.

Începutul unui ţipăt a întrerupt gândurile lui Nasir.

Capitolul 31

Era a doua oară când Zafira îl vedea pe Deen murind. Cu siguranţă chinul ăsta avea un sfârşit.

Săgeata l-a lovit din nou în inimă. Aceeaşi săgeată de mai devreme, din abanos, cu aripioare înguste din argint. O expresie de mânie a schimonosit trăsăturile lui Deen când povestea s-a repetat. O violenţă pe care fata nu i-o mai văzuse niciodată pe chip.

În timp ce el se prăbuşea, inima Zafirei i-a luat glasul în stăpânire şi fata a scos jumătate de ţipăt, apoi mintea i-a spus să se oprească. Era un sunet pe care ea nu-l scosese niciodată.

Însă.

Deen se degrada chiar sub ochii ei. *Se preschimba.* Părul i se subţiase până când chelise de tot, ochii i se înnegriseră cu totul, iar trupul lui s-a prăbuşit în umbrele sooqului.

Fata s-a dat înapoi înjurând. Moartea lui Deen o afectase atât de mult, încât lăsase garda jos şi căzuse în capcana întinsă de Sharr. Un ifrit. Creaturi care se hrăneau cu disperare şi suferinţă. Insula Sharr nu îngropase trupul lui Deen şi nici măcar nu-l devorase.

Îl furase.

Ceva a pocnit în spatele ei, iar Zafira a încremenit. Un alt pocnet – un zgomot făcut intenţionat ca să fie auzit.

Paşi grei de cizme pe terasele de piatră. Omul care o salvase acum de ifrit şi-l omorâse mai devreme pe Deen. S-a întins în spate după arc şi...

— Stai pe loc.

Era un glas rece, obişnuit să dea ordine fără să fie nevoie să se repete, în ciuda timbrului grav. A încremenit cu mâna deasupra capului, apoi a strâns uşor pumnul.

— Nu mişca, Vânătorule.

La auzul acestor cuvinte, fata a înţepenit.

— Reputaţia te precede.

Privirea Zafirei s-a îndreptat asupra trupului ifritului,

acolo unde-l străpunsese săgeata neagră cu argintiu. Argint *adevărat,* ceea ce însemna că aparţine cuiva înstărit. Negru şi argintiu, negru şi argintiu. Şi-a forţat memoria. Cunoştea aceste culori. Ştia unde vorbesc oamenii cu acest accent liniştitor.

I s-a tăiat răsuflarea. *Sarazini.*

— Dă-ţi rida' jos.

Rida'. În limba sarazină, glugă. Sarazini, ca oamenii care o atacaseră prin surprindere la marginea ţinutului Arz. Ca sultanul însuşi.

— Am spus: dă-ţi rida' la o parte.

A cântărit posibilitatea ca bărbatul s-o ucidă pe la spate. O mişcare mişelească, dar pe care nu ar fi eliminat-o din purtarea unui sarazin. La urma urmelor, aproape că o omorâse înainte de a-l ucide pe Deen...

Nu, dacă avea să moară, voia să vadă cine-l răpise pe Deen prea devreme din Arawiya.

S-a răsucit şi a lăsat gluga să cadă.

Erau doi. Amândoi tineri. Aveau ochii pictaţi cu kohl fumuriu şi Zafira s-a gândit vag că Yasminei i-ar plăcea asta foarte mult. Cel mai voinic era mai blond şi mai drăguţ, cu pielea sărutată de soare şi cu o expresie amuzată pe chip. Turbanul îi era strâns în jurul capului cu grijă şi câteva şuviţe aurii i se zăreau de sub acesta. O pată de sânge îi marca umărul drept şi bandajul pus în grabă arăta prezenţa unei răni proaspete. Pe una dintre coapsele musculoase i se odihnea un jambiya cu mânerul incrustat cu pietre preţioase, iar şalvarii săi aveau o nuanţă opulentă de roşu-purpuriu.

Celălalt bărbat era mai zvelt. Puterea îi radia din forma tăioasă a umerilor şi din încleştarea maxilarelor. Părul de pe frunte era negru ca umbrele insulei, iar pielea, măslinie, la fel ca a oamenilor care o atacaseră. În jurul capului îşi înfăşurase o keffiyah în pătrăţele negre şi cenuşii, iar chica îi atârna pe ceafă.

Purta un costum cum ea nu mai văzuse vreodată, surprinzător de lipsit de arme, de parcă acesta era scopul principal: să treacă neobservat. O cicatrice îi străbătea

partea dreaptă a feţei, din frunte până în vârful obrazului – era uimitor faptul că ochiul îi rămăsese intact.

Ochii lui. Erau de un gri tumultuos, precum cenuşa stinsă a unui foc, risipită de un vânt rece. El era cel cu săgeata îndreptată spre inima ei şi cu sprâncenele ridicate de uimire.

Asta era ceva nou – să fie studiată de un bărbat când era femeie. Era obişnuită ca oamenii să se uite la silueta ei învăluită de mantie, încât acum aproape că s-a strâns în ea însăşi. Dar a simţit pe bărbie degetele fantomatice ale lui Deen şi s-a îndreptat, îngăduindu-şi să zâmbească batjocoritor în timp ce sarazinul nu-şi găsea cuvintele.

— Eşti fată.

Capitolul 32

Nasir se îndoia că tatăl său ştia că renumitul Vânător demenhun era o fată. Nici nu credea de fapt că lui Ghameq îi păsa ce era Vânătorul.

— Iar tu eşti un asasin, a replicat ea fără să şovăie.

Şi-a rostit vorbele cu accentul tăios din Demenhur. A ridicat bărbia şi l-a privit în ochi fără să-i pese de săgeata aţintită către ea.

Era înaltă şi avea umeri laţi, iar aceste trăsături o ajutaseră să păstreze aparenţa masculinităţii. Căra doi saci. Avea şalvarii vârâţi în cizmele suple, cu teci de piele prinse de fiecare picior. Cămaşa ei largă era legată cu un brâu negru, acoperit de mantie când şi-a lăsat pumnul în jos.

Mai întâlnise demenhuni, dar niciunul ca ea. Totul la această fată era dur, de la pometţii ei şi linia buzelor până la unghiul nasului şi asprimea părului negru, împletit ca o coroniţă în jurul capului. Un profil colţuros, o schiţă de gheaţă. Chiar şi privirea fetei era greu de înfruntat – ochi de-un albastru-palid, reci şi lipsiţi de emoţie, umbriţi de gene care-şi aruncau umbra pe obrajii ei palizi.

Fata şi-a mutat privirea spre Altair, apoi din nou spre Nasir, ridicând din sprâncenele subţiri.

— Daţi-i drumul.

Chiar şi vocea îi era de gheaţă. El a coborât arcul, iar sprâncenele ei s-au înălţat şi mai mult.

— Nu te opri acum, a spus ea. M-ai luat la ţintă mai devreme, nu-i aşa? Loveşte-mă, jaban. Nu voi tresări.

Nasir a strâns mai tare arcul în mâini la auzul cuvântului „laş”.

— S-a răzgândit, a spus Altair, venind spre ea.

Nasir şi-a ţuguiat buzele, în vreme ce lui Altair i-a apărut pe faţă zâmbetul acela care de obicei le făcea pe femei să se topească.

— Altair al-Badawi.

Tăcere. Fata şi-a aruncat din nou privirea spre Altair.

Era o scrutare atentă, o privire rece şi deliberată. Falca îi tremura de furie şi suferinţa îi îngreuna trăsăturile.

— Funcţionează? a-ntrebat ea plat.

Vântul a vuit, aruncându-i şuviţele rebele pe faţă.

— Huh?

— Să te apropii prea mult şi să zâmbeşti atât de răpitor. Funcţionează?

Nasir şi-a înăbuşit un hohot de râs. Dar Altair şi-a revenit le fel de iute ca de obicei.

— Uneori. Dar tu eşti unică, nu-i aşa, Vânătoreaso?

La auzul cuvântului, fata a înlemnit şi s-a dat înapoi, spre cadavrul înnegrit al ifritului. Nasir nu era sigur că o săgeată în piept ar fi putut ucide un ifrit, dar nu avea de gând s-o avertizeze că acea creatură ar fi putut fi încă în viaţă.

S-o avertizeze. Vânătorul era o fată.

— Vrei să ne atingem nasurile şi să fim de-acum cei mai buni prieteni? După ce mi-ai ucis – s-a oprit sufocându-se, neştiind cum să eticheteze relaţia dintre ea şi bărbatul care o privise cu o dorinţă pe care ea, în mod limpede, n-o simţise – cel mai bun prieten?

Minciuni. Era o mincinoasă lamentabilă.

Altair şi-a încrucişat braţele.

— Mă tem că există locuri mai bune decât Sharr în care să-ţi faci prieteni. Suntem aici ca să-ţi propunem o alianţă… De vreme ce eu şi tovarăşul meu ne dorim acelaşi lucru ca şi tine.

— Jawaratul pierdut, a spus ea.

El a dat din cap. În faţa expresiei ei descurajate, Altair s-a schimonosit, dându-se de gol că-ncearcă să-şi ascundă un zâmbet.

— Veniţi aici, încercaţi să mă ucideţi, îmi omorâţi prietenul, iar acum vreţi să-mi deveniţi… aliaţi? Voi, sarazinii, sunteţi mai barbari decât vi s-a dus vestea.

— Probabil.

Altair a înclinat din cap şi purtarea lui ghiduşă s-a evaporat.

— După cum văd eu lucrurile, te putem ucide şi ne

putem vedea mai departe de drum. Dar, împreună, noi trei am putea avea şanse mai mari.

A făcut un gest spre ifritul doborât la pământ, ascuns acum sub nisipurile mişcătoare.

— Noi ţi-am salvat viaţa.

Fata avea cele mai sincere trăsături din lume – Nasir *vedea* cum se gândeşte la propunerea lor. Şi-a ridicat privirea spre el şi ochii ei ca două cioburi de gheaţă au detectat adevărata primejdie. Săgeata din arcul lui Nasir o dusese la concluzia că el îl ucisese pe demenhun.

— Şi când găsim Jawaratul? a-ntrebat ea.

Nu dacă, ci *când.* Nu era nimic mai respectabil şi mai periculos decât o femeie încrezătoare în sine.

De data aceasta a vorbit Nasir.

— Vedem atunci.

Capitolul 33

Furia ardea în venele Zafirei, mai aprinsă decât nisipurile fierbinţi. Vrăjitoarea Argintie îi trimisese pe Deen şi pe nenorociţii de sarazini.

De ce să facă alianţă? Dacă erau în stare s-o vâneze în acest abis de piatră şi nisip, cu siguranţă erau capabili să găsească şi singuri Jawaratul. N-aveau niciun motiv s-o coopteze şi pe ea. A fi Vânătorul demenhun nu însemna nimic pe Sharr. Nu era nimic mai mult decât o fată dintr-un califat unde toată lumea avea zăpadă în creier şi zâmbete pe faţă. Cel înalt nici măcar nu-i spusese numele lui adevărat de familie; *al-Badawi* însemna „nomad”. Un nume obişnuit pe care îl foloseau bărbaţii care voiau să-şi ascundă originile.

Zafira era momeală sau scut.

Dar trebuia să aleagă între a muri acum sau a muri mai târziu, după cum hotăra să accepte această invitaţie jalnică. Dacă sarazinii n-ar fi salvat-o de ifritul care luase înfăţişarea lui Deen, ar fi fost *deja* moartă.

Amânându-şi moartea, îşi dădea un răgaz să se gândească la o modalitate de a ieşi din încurcătura asta. Mai mult de-atât: o cale de a-l răzbuna pe Deen.

Aşa că a dat din cap, iar bărbatul cu păr negru a făcut la fel. Nu era deloc un jurământ. Doar un târg fragil făcut prin înclinarea capetelor. A chicotit, ignorând privirile ciudate ale celor doi.

— Acum că suntem aliaţi şi în relaţii bune, ce-ar fi să ne spui cum te cheamă? a început Altair, ca şi când n-ar fi ameninţat-o cu moartea cu câteva minute mai devreme. N-am crezut că vestitul Vânător e atât de drăguţ.

Zafira şi-a dat ochii peste cap.

— Întotdeauna vorbeşti atât de mult?

El s-a încruntat, coborându-şi colţurile buzelor într-un semicerc perfect.

— Cred că vei prefera pălăvrăgeala mea în locul tăcerii mormântale a ăstuia.

Omul cu păr negru a studiat-o, iar ochii lui cenuşii au căpătat o oţelire de neclintit. Cicatricea aceea oribilă de pe chip i-a scânteiat. Poate că nu vorbea, dar mintea lui era plină de cuvinte. Oamenii ca el, Zafira ştia, erau primejdioşi.

Altair a luat-o înainte, mânuind iataganul curbat ca pe o prelungire a mâinii sale. Avea unul şi-n cealaltă mână, dar bandajul din jurul umărului explica foarte clar de ce nu-l poate folosi. Muşchii de pe braţele sale solide se încordau pe mânere, iar Zafira şi-a ferit privirea. Oare cât de mult să mănânce ca să aibă nişte muşchi perfecţi ca aceştia?

— Văd că mă studiezi, Vânătoreaso. Nu-ţi face griji, a spus Altair, privindu-şi rana. O să fiu ca nou cât ai zice peşte.

S-a uitat la tovarăşul lui.

— Te-ai întrebat vreodată de ce îmi acordă femeile atât de multă atenţie?

— Poate pentru că semeni cu un câine pierdut şi turbat, a spus cel cu părul negru, pe deplin serios.

Zafira şi-a înăbuşit un hohot de râs, iar Altair s-a răsucit spre ea cu o încruntătură comică. Fata nu ştia care era exact relaţia dintre cei doi sarazini. Nu păreau a fi nici fraţi, nici prieteni, dar aveau unul pentru celălalt un soi de respect pe care nu doreau să-l recunoască. Unul avea putere asupra celuilalt, dar încă nu-şi dădea seama care.

Ucigaşi, şi-a reamintit ea. Asta era tot ce conta. Şi dacă săgeţile din lemn fin, cu aripioare de argint, erau un semn adevărat, aveau mai multe mijloace decât cele la care ar fi putut visa Zafira. După o clipă de tăcere, fata a vorbit:

— Zafira.

— Ce-i asta?

— M-ai întrebat cum mă cheamă, a zis ea.

Nisipul dansa în depărtare, sclipind sub razele soarelui. Lumea încă era cu o nuanţă mai întunecată decât atunci când ea şi Deen ajunseseră aici. A atins inelul rece pe care i-l dăduse el şi aproape că s-a clătinat amintindu-şi de pieptul lui nemişcat. Lacrimile i s-au adunat în gât. Altair a dat din cap, neştiind ce se petrece în sufletul ei.

— Se pare că mama ta s-a luat după sultană când ţi-a dat acest nume.

Fata a clipit, nelămurită.

— Cum?

— Zafira înseamnă „victorioasă”.

Altair şi-a şters sudoarea de pe frunte cu capătul turbanului. Pânza era întunecată şi bătea în roşu. Îi amintea de un şarpe dintre cei în culori aprinse, otrăvitori şi ispititori deopotrivă.

— Asta înseamnă şi Nasir, numele mult-iubitului nostru prinţ moştenitor. Vezi tu, Vânătoreaso, ştiu câteva lucruri despre nume.

— Ştie câteva lucruri despre prea multe lucruri, a mârâit celălalt.

— Ah, haide, hashashin. Aud cumva un strop de gelozie în glasul tău?

Un asasin. Aşa se explicau costumul său şi mişcările calculate. Ar fi fost uşor de presupus că el îl omorâse pe Deen, dacă Altair n-ar fi încercat s-o ucidă pe *ea.*

— Ştiu cum îl cheamă pe prinţ, a spus ea.

Altair a privit-o ciudat, iar hashashinul s-a uitat în cealaltă parte.

Au cotit spre est, pe o potecă plină de piatră sfărâmată şi de mici dune de nisip. Din mers, Altair a ciopârţit plantele agăţătoare moarte şi, oricât de mult i-ar fi convenit Zafirei să-l lase să cureţe ruinele, avea un Jawarat de găsit.

Şi o evadare de plănuit.

— Trebuie s-o luăm în direcţia aceea, a spus ea, întorcându-se spre nord şi ieşind din umbră.

Sarazinii s-au uitat unul la celălalt.

— Presimt că Jawaratul va fi mai aproape de centrul insulei, a adăugat fata.

Hashashinul a privit cărarea croită de Altair.

— Într-acolo mergem.

Glasul lui coborât, mort, a făcut-o să se înfioare. Apoi a răspuns:

— Nu, cărarea aceea ne va duce la marginea insulei.

— Asta spune busola ta? a-ntrebat Altair. Ai... primit una?

— Să primesc una? a repetat ea, apoi şi-a amintit de busola lui Deen şi inima i s-a frânt în două când memoria i s-a trezit la viaţă.

Fata a clătinat din cap înainte ca Altair să-şi dea seama cât de tulburată este, înainte ca hashashinul, cu privirea lui rece şi calculată, s-o poată citi.

Acesta s-a apropiat, ţinând în palma înmănuşată o busolă purpurie şi argintată. Obiectul i-a adus aminte Zafirei de Vrăjitoarea Argintie. Altair s-a uitat peste umăr.

— Încotro arată?

— E stricată, a spus el şi a trântit capacul.

Mincinos. Văzuse acul mişcându-se.

— N-avem nevoie de busolă, a zis ea. Ştiu încotro merg. Mereu am ştiut unde merg.

Nu ştia cum făcea acest lucru. Odinioară credea că reuşeşte datorită experienţei. Aşa cum brutarul nu-şi măsoară niciodată grisul înainte de a face zilnic tăvile de harsha[56]. Nu avusese niciodată nevoie de un instrument care să-i arate unde să meargă. Dar dacă brutarul ar fi avut de-a face cu o cantitate necunoscută, n-ar fi ezitat măcar? N-ar fi avut nevoie atunci de un instrument?

Zafira nu se gândise prea mult pe unde s-o apuce printre ruinele insulei Sharr. Dar acel clocot bizar din sângele său s-a potolit doar când s-a întors în direcţia în care voia să meargă.

— A, da. Haideţi s-o urmăm pe fata care hotărăşte pe ce cărare s-o apuce după cum îi dictează sentimentele, a spus Altair, smulgând-o din gândurile ei.

Zafira şi-a dat ochii peste cap şi i-a lăsat în urmă. Dar nu cumva şi Deen spusese ceva asemănător?

Drumul ei îl omorâse.

Fata s-a oprit şi a auzit sunetul iataganelor vârâte în teacă, urmat de fâşâitul cizmelor pe pietriş. N-ar fi fost prea rău să-i ducă spre moarte pe uriaş şi pe tovarăşul lui care se răstea tot timpul.

---

[56] Pâinici, turte, în arabă în original (n. t.).

— Ştiu la ce te gândeşti, a zis Altair suav.

— Nu, nu ştii, a spus celălalt.

Zafira nu s-a obosit să-l întrebe cum îl cheamă.

— De ce îţi închipui tu mereu că vorbesc cu tine?

— Ţi se pare că fata asta te ascultă?

— De ce cred oare bărbaţii că femeile nu-i ascultă decât dacă se uită la ei? s-a răstit Zafira.

Câteva momente mai târziu, Zafirei i s-a părut că nu mai aude niciun sunet în spatele ei şi s-a răsucit. O urmau amândoi, într-o tăcere de mormânt. Deci foşnetul de mai devreme *fusese* un şiretlic. De ce aveau nevoie de ea? Această enigmă o scotea din minţi.

A atins jambiya lui Baba, pe care îl avea prins la brâu.

— Deci? Zi ce-ai de zis.

— Ce să zic? Vrei să cânt ca să treacă mai repede timpul? a-ntrebat Altair.

— Rezultatele aşa-zisei tale citiri a gândurilor, a zis ea serioasă.

— Ah, văd doar cum pui la cale uciderea noastră, de mult timp, a zis Altair, oarecum tăios. Adu-ţi aminte un mic detaliu, Vânătoreaso: faţa ta gândeşte înaintea ta.

— Creierul meu, spre deosebire de al tău, intră-n funcţiune înaintea restului trupului meu, a replicat Zafira.

Ştia că faţa o dă de gol. Toată lumea ştia asta. Dar Deen o ştia cel mai bine. Altair a izbucnit în râs.

— Nu mi-ar sta în fire să te contrazic.

Şi-au continuat drumul departe de construcţiile de piatră. Zafira era pe deplin conştientă de fiecare privire calculată pe care o schimbau cei doi tineri, când credeau că ea nu-i observă. Era şi mai conştientă de felul în care o privea cel brunet.

Cu cât Zafira înainta mai mult, alternând între nisip şi piatra nemiloasă, cu atât îi era mai greu să respire. Gluga i se transformase într-o cuşcă şi ochii îi ardeau, în timp ce sudoarea i se prelingea printre pleoape. Lumea se clătina la nesfârşit; orizontul se unduia înşelător.

Şi-a trecut limba peste buzele crăpate.

Apă. Oriunde se uita, vedea apă.

Un miraj, Zafira. E un miraj.

— Vânătoreaso?

Altair s-a oprit lângă ea când Zafira s-a prins de nişte zăbrele ca să poată rămâne în picioare. Fata a făcut un gest nerăbdător, iar el a mers mai departe ridicând din umeri şi stârnind nisipul în urma sa.

Respiră. Scoate-ţi nenorocita asta de mantie. Ce sens mai avea, oricum? Ştiau că e fată. Şi-a ridicat degetele spre clema rece a mantiei şi... *nu.* Nu o va învinge o mantie. Putea să-ndure un strop de căldură.

O umbră s-a ivit lângă ea, iar Zafira l-a privit tăios pe hashashinul cu păr negru. Ceva i s-a schimbat în trăsături, doar puţin, când s-a uitat în ochii lui. Un amestec de uimire şi o nuanţă de furie. Era un soi de slăbiciune în felul în care genele lui întunecate îi mângâiau pielea când clipea.

— Scoate-ţi mantia, a zis el.

Zafirei i s-a pus un nod în gât şi capul a început să i se învârtă. Rafalele de nisip îi biciuiau pielea.

— Ce vrei să faci cu mine? a şoptit ea, răsuflând tot mai greu.

El a murmurat un răspuns, dar ea n-a auzit decât accentul acela zglobiu înainte ca soarele să se stingă şi ea să se scufunde în întuneric.

Zafira a priceput, în cele din urmă, de ce arawiyenii sărbătoreau luna. De ce vederea ei îi făcea pe oameni să suspine.

Din cauza deşertului. Căldura înăbuşitoare care-i seca până la os până când soarele asfinţea dincolo de orizont şi luna se strecura pe cerul întunecat şi nesfârşit, dăruindu-le atingerea ei răcoroasă. Era o frumuseţe pe care oamenii nu o apreciau în Demenhur, din cauza soarelui timid.

Nu se bucurase niciodată să vadă sfera albă şi maiestuoasă mai mult decât acum.

Simţea muşchiul rece sub spinare. O siluetă era aplecată deasupra ei, conturându-se în lumina lunii. I-a trecut o cârpă udă peste frunte şi a strâns din buze când a văzut că

era trează. Hashashinul cu păr negru. Nu era nici urmă de Altair.

Ceruri mari. Leşinase. Leşinase în mijlocul unei insule necartografiate, alături de doi bărbaţi sarazini. Panica i-a strâns pieptul şi a făcut-o să se dea în spate, cu cizmele săpând în praf şi cu muşchiul lipindu-i-se de palme.

Un iaz sclipea întunecos sub razele lunii, înconjurat de plante bogate. Dincolo de mica oază, dunele de nisip se-ntindeau cât vedea cu ochii. Mantia îi era împăturită într-o parte. Sacii îi erau, de asemenea, neatinşi.

Luna lumina şi ascuţea trăsăturile aspre ale hashashinului.

— Ai leşinat din cauza căldurii şi ţi-ai fi spart capul dacă nu te-aş fi prins. Altair te-a dus în braţe până aici. Eu ţi-am scos mantia.

Bărbatul a întors capul şi şi-a dus o mână la gât.

— Nimic altceva.

Vocea i s-a confundat cu întunericul, apoi a amuţit. Ca şi cum simpla idee de a vorbi l-ar fi dezonorat.

— Cine eşti? l-a întrebat.

Şi-a încrucişat braţele la piept, ignorând cârpa din mâna lui întinsă. El şi-a coborât mâna.

— Depinde de unde priveşti lucrurile.

Suferinţa îi răzbătea din cuvinte.

— Ce vrei să faci cu mine? a întrebat ea din nou, în şoaptă.

De ce ai încercat să mă ucizi? De ce ai avut grijă de mine?

Buzele lui s-au întredeschis.

— Ah, sayyida ne binecuvântează cu prezenţa ei, la fel de palidă ca luna însăşi! a strigat Altair apărând din umbre, scăldat în lumină albastră.

Zafira aproape că s-a sufocat când i-a zărit pieptul gol. Auriu, sculptat – *ceruri mari.* El a rânjit – ce om fără ruşine.

— Era şi timpul. Trebuie s-o luăm din loc.

— Rămânem aici peste noapte. Are nevoie de odihnă, a zis hashashinul.

A venit rândul Zafirei să-l privească surprinsă. Judecând după sunetul scos de Altair, era clar că hashashinul ţinea rareori cont de nevoile altcuiva în afara propriei persoane.

— O să stau de pază, a continuat el.

Altair s-a îndoit de mijloc.

— Dar desigur, sul…

Hashashinul l-a întrerupt cu un mârâit, iar Zafira a ridicat din sprâncene. Altair a oftat exagerat şi a răspuns ducându-şi două degete la tâmplă.

Pentru nişte sarazini, cei doi păreau uneori ciudat de… normali. În timp ce Zafira se străduia să-şi ferească privirea, Altair şi-a înfăşurat un bandaj proaspăt în jurul rănii. S-a îmbrăcat înainte de a-şi desface aşternuturile, un covor ţesut, cu modele complicate verzi şi albastre şi cu ciucuri bej. Apoi s-a întins pe spate, încrucişându-şi mâinile sub cap şi tresărind de durere. Kharra. Zafira nu-şi adusese aşternuturi.

Altair a rânjit insinuant, observând acelaşi lucru.

— Putem să împărţim.

— Ah, nu, shukrun, a spus ea repede, înăbuşindu-şi mânia dinăuntru şi vârându-se la loc în mantia ei.

Deen i-ar fi oferit aşternuturile sale şi ar fi dormit în nisip, dacă n-ar fi avut încotro. A luat desaga lui Deen şi a sprijinit-o de o piatră tocită. Deen. Deen. Deen. Tot ce rămăsese din el erau lucrurile pe care le atinsese. O cutie de cacao şi o sticluţă de miere, amândouă la fel de goale ca lumea fără el. Zafira a închis ochii.

Nu. Nu va închide din nou ochii în preajma duşmanilor. Avea o misiune. Trebuia să rămână în viaţă.

Un fior a străbătut bezna nopţii, iar fata şi-a cuprins genunchii cu braţele. Ciudat cum acelaşi deşert care-i provocase mai devreme insolaţie o făcea acum să se zgribulească. Altair s-a întors spre ea, cu o expresie sinceră.

— Îmi pare rău.

A aruncat o privire spre desaga lui Deen.

— De prietenul tău.

În faţa lor, hashashinul curăţase un bolovan mic şi se

aşezase cu spatele la ea. Fata şi-a tras gluga peste cap şi a lăsat-o să-i cadă pe ochi Atât de mult preţuiau sarazinii viaţa. Ucideau şi-şi cereau iertare. Cu câteva cuvinte, îşi luau revanşa pentru un suflet doborât.

Oboseala pe care o simţea a fost curând înlocuită de o durere paralizantă. Şi-a pus inelul pe deget, atingând cu pielea sa inscripţia. „Pentru tine, de o mie de ori." A simţit privirea lui Altair asupra ei, deşi se îndoia că acesta experimentase vreodată vreo pierdere. Şi-a aţintit ochii spre ceafa hashashinului şi a bănuit că nici el nu trăise aşa ceva.

Sarazinii chiar nu aveau inimă.

În cele din urmă, răsuflarea lui Altair a încetinit, iar ea s-a luptat în zadar să rămână trează. A încercat din răsputeri, neştiind precis dacă era trează, când foşnetul unor haine a străpuns noaptea. A privit cu ochii mijiţi cum hashashinul s-a întors cu spatele la oază.

După sclipirea din ochii lui, Zafira şi-a dat seama că hashashinul se concentra asupra lui Altair. O clipă mai târziu, privirea lui s-a mutat asupra ei şi fata a încremenit, dar el nu a părut să observe.

După o veşnicie, el a oftat, greoi şi resemnat, şi s-a întors din nou cu chipul spre întuneric.

Zafira a cântărit îndelung acest zgomot ciudat de uman înainte ca somnul s-o câştige de partea lui.

Capitolul 34

Fata vorbea în somn.

Rimaal, o fată. Vânătoreasa. Murmura frânturi de vorbe presărate cu înjurături care l-ar face pe Altair să se zguduie de râs; cuvintele „nu acum”; şi un nume, la nesfârşit. Dacă Nasir ar fi trebuit să ghicească, Deen era demenhunul pe care-l omorâse Altair şi se îndoia că-i fusese un simplu prieten.

Murmura şi ceva despre o soră. Două, de fapt. Surori ale căror nume îi aduceau un zâmbet vag în colţurile gurii. Cum era să ai un frate sau o soră născuţi din aceeaşi mamă? Fiecare relaţie pe care o experimentase Nasir fie fusese fabricată, fie durase foarte puţin.

Stătea în picioare lângă Altair, ale cărui trăsături erau domolite de somn, şi se uita la gâtul fin al acestuia, acolo unde ţesătura de qutn[57] a turbanului se mişcase. Ar fi fost uşor. O tăietură directă, nedureroasă.

Şi-ar fi făcut tatăl mândru.

Acest ultim gând l-a făcut pe Nasir să-l lovească uşor pe Altair peste bicepsul gol, cu vârful cizmei. Altair a deschis îndată ochiul drept şi Nasir şi-a încleştat dinţii – ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Preţ de o clipă, am crezut c-o s-o faci, a zis Altair.

— Ce să fac? a întrebat fata.

A căscat şi şi-a curăţat dinţii cu un siwak[58]. Altair a surâs cu subînţeles.

— Să mă săruţi.

Nasir i-a tras un şut, iar Altair a hohotit şi mai tare.

— Trebuie să plecăm acum, a spus Nasir.

Ea l-a privit din nou în ochi, iar el s-a poticnit. În afară de tatăl său şi de răposata sa mamă, numai doi oameni îl priviseră vreodată direct în ochi: Altair şi Kulsum, dar şi aceasta din urmă pentru scurt timp.

De parcă a-l privi în ochi era la fel de dureros ca a

[57] Bumbac, în arabă în original (n. t.).
[58] Beţigaş pentru igiena orală, în arabă în original (n. t.).

spiona un monstru ca el.

A alungat gândul acela şi şi-a scos arcul. Soarele încă se ridica la orizont, aşa că era răcoare. Şi-a dezlegat keffiyah de la gât şi şi-a făcut din ea un turban.

Altair i-a întins fetei o parte din pita sa şi trei curmale sukkary[59], iar ea le-a privit bănuitoare.

— Sunt cât se poate de sigure, a zis el.

— Aşa e şi mâncarea mea, a replicat ea, scotocind în desagă după curmalele ei safawi[60].

— Ştii că n-o să ţină la infinit, nu-i aşa? a spus Altair, oferindu-i hrană şi lui Nasir, care a ignorat-o.

Altair a ridicat din umeri şi şi-a îndesat nişte pita în gură, împrăştiindu-şi firimituri în barba scurtă şi îngrijită.

— Până când o să mor de foame, o să mă prefac c-o să ţină.

Şi-a muşcat buza, de parcă ar fi durut-o când vorbea. A închis ochii şi nările i-au fremătat. Altair a ridicat din sprâncene.

— Dacă ai terminat cu somnul, a zis Nasir, aranjându-şi pumnalele din mănuşi, trebuie să ajungem pe înălţimi şi să însemnăm traseul pe hartă.

— Da, s-a răstit ea, deschizând ochii ca două semiluni gemene de foc albastru.

El a tresărit şi nu era deloc mândru de asta.

Oţelul a şuierat când Altair şi-a scos iataganele din teacă, fără să-i pese de linişte. *Ambele* iatagane, a remarcat uimit Nasir. *S-a vindecat atât de repede…*

Nasir era în frunte, Altair îl urma, iar fata rămăsese în urmă gâfâind, încă derutată de conversaţia pe care o avusese cu Altair. Nasir a strâns din dinţi, abţinându-se să se răstească la ea şi să-i spună să ţină pasul, dar fata nu avea nevoie de un bărbat care să-i spună ce să facă. Atâta lucru ştia şi el.

De parcă i-ar fi ghicit gândurile, a auzit-o pregătindu-şi una dintre săgeţile albe. Paşii ei au devenit mai uşori până când abia dacă îi mai putea simţi prezenţa – devenind în

[59] Curmale zaharisite, în arabă în original (n. t.).
[60] Curmale semiuscate, în arabă în original (n. t.).

câteva clipe Vânătorul pe care-l cunoştea toată lumea din Arawiya. *Vânătoreasa* pe care prea puţini o cunoşteau.

Toţi demenhunii arătau ca nişte stafii, dar Vânătoreasa se şi mişca exact ca o fantomă.

Nasir s-a întrebat cum era să trăieşti fără să simţi nisipurile nesfârşite şi etern mişcătoare sub tălpi. Fără ca soarele să-ţi străpungă pielea şi să ţi se înrădăcineze în suflet. Fără acea senzaţie de atracţie şi respingere, când soarele te seca, iar răcoarea lunii te mângâia.

I-a aruncat o privire peste umăr şi a descoperit că se uita la el cu o privire, pentru prima dată, indescifrabilă. Avea buzele strânse.

De ce m-a condus busola mea la tine? ar fi vrut să-ntrebe.

El a fost primul care şi-a ferit privirea.

Capitolul 35

Zafira ar fi fost o idioată dacă s-ar fi îmbrăcat cu mantia şi ar fi leşinat din nou, aşa că a pus-o deoparte, în ciuda voinţei ei. Şi-a îndreptat mânecile tunicii şi şi-a înfăşurat vălul la loc, apoi şi-a aranjat pliurile şalului. Se simţea imponderabilă. Uşoară. Diferită.

Dar lumea se schimba, iar ea trebuia să se adapteze. *Continua* să se schimbe. De când îl devorase pe Deen, insula Sharr devenise mai întunecată. Şi cu cât se aventurau mai mult înăuntrul ei, cu atât mai întunecată devenea.

Planul de azi era să ajungă la orăşelul pe care Altair îl zărise din oază, de unde vor supraveghea împrejurimile dintr-unul dintre minarete. Zafira i-a studiat pe sarazini mergând în urma lor, strecurându-se printre ruine şi alunecând pe pietriş. Cel cu părul negru observa prea multe lucruri – l-a prins măsurând-o din priviri de câteva ori, o dată pentru a-i cerceta hainele, şi nu prea ştia ce să înţeleagă.

Credea că niciunul dintre ei nu-şi dădea seama cât de sincronizaţi erau sau că nu se mai ciondănesc atât de mult ca la început. Sau poate Altair ştia, iar celălalt doar avea un dispreţ sfruntat faţă de orice altceva sau altcineva în afara persoanei sale.

Dar atingerea sa fusese blândă azi-noapte, iar vorbele sale, aproape binevoitoare.

Când va veni clipa, va trebui să răzbune moartea lui Deen. Nu ştia precis care dintre ei îl ucisese, dar nu Deen fusese ţinta – sărise în faţa săgeţii întunecate care se-ndrepta şuierând spre inima *ei.* Şi acum, când sarazinii aveau şansa de a o ucide, nu profitau de ea. Ba chiar o *salvaseră* ieri.

Hashashinul şi-a aruncat un braţ peste stomacul ei, trimiţându-i în tot trupul o undă de căldură; apoi s-a îndepărtat inspirând profund, de parcă abia atunci şi-a dat seama ce a făcut. Din nou acel sunet bizar de uman a

făcut-o să încremenească.

Asta înainte să-nţeleagă de ce o oprise în loc.

Fata s-a prins de cel mai apropiat zid şi s-a dat înapoi, cu inima bătându-i cu putere. Ajunseseră în oraş, după toate aparenţele. Urcaseră şi în minaret, cât timp ea era pierdută în gânduri.

S-a clătinat pe marginea turnului, acolo unde streaşina se prăbuşise – o întreagă bucată smulsă de vânt. Încă un pas şi ar fi căzut şi ar fi murit. Inima i se urcase în gât şi îşi simţea pulsul până-n vârful degetelor.

— Mai întâi aflu că eşti femeie. Apoi leşini. Acum încerci să te arunci din vârful unui turn, a spus Altair râzând. Distracţia nu are margini.

Zafira a văzut roşu în faţa ochilor. Vederea i s-a întunecat în spatele pleoapelor. Nu era suficient că-l omorâse pe Deen? Acum râdea pentru că era să cadă şi să-şi piardă viaţa?

Şi-a potrivit săgeata şi s-a întors spre ei, turbată de mânie.

Praful se rotea în văzduhul albastru, jucându-se în şuieratul vântului. Altair şi-a ridicat mâinile rânjind. Hashashinul cu păr negru a ridicat din sprâncene preţ de o fracţiune de secundă. Zidul de piatră din spatele lui era intact, ferindu-i de soare.

— Spune-mi cine eşti, i-a spus ea, cu o voce surprinzător de calmă, sau o să-ţi înfig săgeata asta în beregată.

— Am presupus că ştii, a zis Nasir, înclinându-şi capul.

— Nu mai presupune, s-a răstit fata.

Ceva s-a spulberat în ochii lui inexpresivi, înainte de a privi la săgeată, apoi înapoi la Zafira.

— Dacă-ţi spun numele meu o să mi te închini?

Avea un glas blând. O mângâiere melancolică. Şi-a ridicat bărbia când a citit pe faţa ei faptul că a înţeles totul.

— Sau o să fugi?

Săgeata i-a tremurat în arc.

Hashashin. Săgeata de argint. Autoritatea din vocea lui. *Numele* lui.

Prinţul moştenitor Nasir Ghameq. Prinţul Morţii. Capătul turbanului său flutura în bătaia vântului.

Sfântă zăpadă.

Fata a slăbit strânsoarea săgeţii. Turbanul lui se prinsese în piatra din spate, oferindu-i Zafirei ocazia de a ţâşni pe lângă el pe scări. Fiecare piatră o zgâlţâia din toate încheieturile, până când s-a dezechilibrat. Apoi s-a prins de balustrada plină de nisip, aproape invizibilă pe coridorul acoperit de umbră. *Respiră.* S-a chircit, cu pielea arsă de sudoare. Umbrele se încolăceau în jurul braţelor sale şi fata s-a ferit din calea lor.

Nenorocitul de prinţ moştenitor. Pe jumătate safin, pe jumătate om. Nu era de mirare că-i dădea ordine după cum poftea.

Se spunea că-şi însemnează omorurile pe trup, că începuse cu braţele, dar rămăsese repede fără loc pe ele. Apoi n-a mai rămas niciun spaţiu liber pe nicăieri, mult prea curând, căci n-a lăsat niciodată vreo misiune neterminată. Trupul îi era la fel de negru ca inima.

— Kharra, kharra, kharra, a blestemat ea, desprinzându-se din nou.

Nişte mâini zdravene au prins-o de mijloc şi au împins-o spre peretele scării.

Altair *al-Badawi.*

Generalul al-Badawi: fiul nimănui, cu nicio origine în numele său. Putea foarte bine să fi fost comandantul armatei care-i măcelărise pe părinţii Yasminei şi ai lui Deen.

Ambii bărbaţi cu care călătorise erau nişte ucigaşi cu sânge-rece.

— Dacă faci un pas, te va răpune cu săgeata, a avertizat-o Altair, eliberând-o.

— El? Sau tu? a şuierat fata.

Bărbatul s-a încordat.

— Eu nu sunt atât de îndemânatic cu arcul.

— Şi acum îţi faci griji pentru mine?

— Mi-am făcut întotdeauna griji pentru tine, a murmurat el, privind în sus pe scări. Grăbeşte-te, Sultani!

Sultani. Zafira şi-a înăbuşit un suspin. Nu doar că Vrăjitoarea Argintie a trimis nişte sarazini aici, pe Sharr, ci îi trimisese pe cei mai răi sarazini din întreaga Arawiye. Mult preţuitul general al sultanului. Şi pe nenorocitul de fiul al sultanului în persoană.

— Vrăjitoarea Argintie m-a minţit. Mi-a spus că nu vrea ca sultanul să afle, a şoptit ea.

— Femeia de argint nu poate minţi, Vânătoreaso. Poate a formulat un pic altcumva toată povestea.

— De ce? De ce v-a trimis?

Trebuia să priceapă ce se petrecea.

— Nu ea ne-a trimis.

Altair a ridicat din umeri exact când prinţul le-a apărut în faţa ochilor. *Ceruri mari.* Prinţul. Prinţul Nasir Ghameq, al cărui nume avea aceeaşi semnificaţie ca numele ei. Ale cărui mâini erau pătate de sânge.

Care îi atinsese fruntea cu atâta blândeţe.

El a privit-o drept în faţă cu ochii săi cenuşii. Avea capătul turbanului sfâşiat, dar fetei nu-i dădea nicio satisfacţie să-l vadă aşa.

Altair a înghiontit-o, iar ea s-a poticnit din nou pe scări.

N-avea de gând să se închine. Nu-i va trata altfel decât şi-ar trata servitorii. S-a întors din nou spre el. Spre nenorocitul de prinţ.

— Dacă nu v-a trimis Vrăjitoarea Argintie, cine v-a trimis atunci?

— Sultanul, a spus el firesc. A aflat de misiunea ta şi, pentru că nimeni nu are încredere în vrăjitoare, m-a trimis pe mine.

Zafira avusese încredere în vrăjitoare. Nu în întregime, dar suficient cât să se îmbarce pe corabia ei blestemată. Înainte să apuce să întrebe *Pentru ce?* Altair l-a întrerupt:

— Şi pe mine. Aşa că data viitoare când te gândeşti să-l ucizi, aflã că mai întâi trebuie să te descotoroseşti de cel mai puţin important.

— Cum aţi traversat ţinutul Arz?

Prinţul a înclinat capul.

— Ghameq s-a bazat pe cunoaşterea ei. Ne-a ajutat să

străbatem Arzul şi ne-a dăruit o corabie, cam cum a făcut şi cu tine, presupun.

— Dar nu are sens, a zis ea.

De ce şi-ar dori Vrăjitoarea Argintie să-l ajute pe prinţul moştenitor dacă voia să ţină în taină călătoria pentru urechile sultanului? Zafira avea câteva îndoieli în privinţa Vrăjitoarei Argintii, dar nu exista niciun motiv să te ascunzi de sultan şi să-i ajuţi fiul în acelaşi timp.

Nu, oricare ar fi fost motivul, avea de-a face cu prinţul şi cu Altair înşişi.

— Nu ţi-a cerut nimeni să pricepi, a spus el la fel de monoton, iar Altair a împins-o din nou în jos pe scări.

— Unde mergem?

— Spre următoarea oază, a zis prinţul cu un zâmbet vag, batjocoritor.

— Şi apoi? a întrebat fata.

— Şi apoi vom găsi Jawaratul.

— Şi apoi?

Mă veţi ucide?

El a răspuns vesel:

— După cum ne va fi soarta.

— Mereu sunteţi atât de nesuferiţi? a întrebat ea furioasă, strângându-şi şalul.

— E de două ori mai rău când îi e foame, a spus Altair.

Zafira şi-a înăbuşit un surâs amar. Erau amândoi nişte copii insuportabili. Cu sute de crime pe conştiinţă.

Capitolul 36

Pofta de a ucide ardea în privirea Vânătoresei, dar s-a răsucit şi a mers mai departe cu o cutezanţă plină de graţie, permiţându-i lui Nasir să răsufle. I se părea dificil să gândească atunci când fata se uita la el.

Laa, *o mai mare parte* din el a hotărât că trebuie să gândească.

Fata avea dreptate să fie derutată. Sultanul îi trimisese pe el şi pe Altair pentru că nu avea încredere în Vrăjitoarea Argintie, dar însăşi vrăjitoarea apăruse şi-i ajutase. Nu numai cu Arzul şi cu vasul, dar şi cu busola. Acele cuvinte spuse la despărţire.

Îi scăpa ceva. Ceva important.

Când au părăsit hotarele minaretului, Vânătoreasa a dat ocol turnului şi s-a strecurat pe lângă ruinele care-l împrejmuiau. Mişcările ei erau întotdeauna precise, calculate fără intenţie. Întreaga ei siluetă ştia încotro să se îndrepte înaintea creierului şi aluneca printre nisipuri de parcă ar fi trăit întreaga ei viaţă printre acestea.

— Dacă te holbezi prea tare, s-ar putea să dispară, i-a şoptit batjocoritor Altair la ureche.

— Dacă vorbeşti prea mult, s-ar putea să dispari şi tu, a răspuns Nasir, mulţumit de iuţimea replicii sale, şi l-a lăsat pe Altair în spate, ca s-o prindă din urmă pe Zafira.

Fata a strâns din buze când l-a văzut apropiindu-se, iar el nu ştia de ce s-a trezit vorbind.

— Faptul că sunt un ucigaş de elită nu înseamnă că sunt singurul.

— Tu eşti cel mai rău dintre toţi, a zis ea gâfâind.

Nasir a simţit o senzaţie care nu era deloc bine-venită.

— L-ai omorât pe Deen.

El n-a negat. *Intenţiile sunt totuna cu acţiunile.*

— Tu i-ai condus pe acei sarazini spre moarte, a parat el.

Fata a căscat ochii de uimire.

— Nicio săptămână n-a trecut de-atunci.

— A fost un act de apărare, nimic deliberat.

Ah, uite-o. Fisura pe care o aştepta, şovăiala din voce înainte de a-şi reveni.

— Eu nu omor oameni dintr-un moft.

— Nici eu. Hashashinii nu susţin crimele brutale. Noi suntem poeţi ai uciderii, uneltind din umbră. Ţintele noastre rareori îşi ştiu soarta înainte de a cădea secerate.

Odinioară existase respect în crezul hashashinilor. Un soi de stimă.

Spre deosebire de zaramezi, care se scăldau în tortură şi chin. În califatul lor, organizau turniruri în care concurenţii erau evisceraţi chiar în arenă, cu tribunele pline de oameni ovaţionând, printre care chiar şi copii mici.

Totuşi credea că merită dezgustul arătat de fată şi sila din glasul şi vorbele ei:

— Nu. Moartea e moarte, Sultani.

Nu urâse niciodată mai înfocat faptul că era prinţ.

— Auziţi asta? a strigat Altair înainte ca vântul să se pună brusc pe vuit.

Nisipul i-a întunecat vederea lui Nasir. Şi-a înfăşurat din nou turbanul ca pe o glugă în jurul gâtului şi capului. I s-ar fi părut ciudat ca o furtună să apară aşa, din senin, dar aici era insula Sharr. Şi apoi, prin ploaia fină de argilă, i-a zărit.

Cinci siluete le dădeau târcoale cu prudenţă omenească. Nasir a mijit ochii Nu, mai rău decât nişte simpli oameni – cercei aurii le sclipeau din urechile alungite. Safini

— Ce s-a întâmplat cu cămăşile lor? a întrebat Vânătoreasa, dându-se înapoi.

— Nu poartă aşa ceva, a explicat candid Altair.

— Văd şi eu, a izbucnit ea şi i-a aruncat o privire scurtă lui Nasir când acesta şi-a scos sabia. Ce faci? Sunt oameni.

— Safini, a corectat-o Nasir înclinând capul. Şi, crede-mă, nu sunt deloc prietenoşi

Altair şi-a îndoit braţele.

— Safinii nu trăiesc aici de bunăvoie şi singurul motiv pentru care sunt aici este că au fost încuiaţi în celule. Şi pun pariu pe un ibric de qahwa că asta s-a întâmplat. Deci

scoate-ţi săgeata, Vânătoreaso.

Doar Altair putea preţui atât de mult cafeaua fără zahăr.

— Safini, a murmurat ea, cu o nuanţă de respect în glas. Poate că vor doar să-şi vadă de drum. Nu trebuie să-i ucidem.

Era chiar atât de neştiutoare?

— Ucide sau mori, a spus Nasir. Noi suntem trei, iar ei sunt cinci. Fie că ne ajuţi sau nu, ei vor muri. Te las să alegi dacă te implici şi nimeni nu va fi surprins dacă te dai la o parte.

A rânjit şi a adăugat:

— Safinii pot fi foarte înfricoşători.

Fata a slobozit o serie de înjurături, trimiţându-l să moară în Pustiu. Nasir a slobozit un râs care l-a înspăimântat chiar şi pe el însuşi.

— Te-aş putea ucide pentru asta, a şoptit el.

Preţ de o clipită, fata a părut uluită.

— M-am luptat suficient de mult cu soarta ca să ştiu că nu voi muri pentru că am aruncat blasfemii asupra unui prinţ.

Apoi şi-a potrivit săgeata şi a răsuflat deasupra acesteia, de-a dreptul nepăsătoare. Gestul ei aproape că l-a făcut să zâmbească.

Cei cinci safini s-au oprit în faţa lor, cu iataganele acoperite de un strat de rugină arămie. Altair a glăsuit primul, iar vocea sa a tăiat aerul încordat.

— Ştiţi cumva unde e cel mai apropiat han?

— Şi eu care credeam că aţi venit să ne salvaţi, a spus cel din mijloc.

Deşi vorbise cu tonul batjocoritor al poporului său, cuvintele lui nu avea accentul enervant de lent al celor din Alderamin.

— Aţi fost încarceraţi aici pentru un motiv bun, a zis Nasir, deşi nici el nu cunoştea acest motiv.

Safinul din dreapta lui a râs sec şi furios.

— Un păcat trebuie să ne coste eternitatea? Asta e dreptate?

— Ne pare rău, a spus Vânătoreasa.

Nasir a ridicat din sprâncene, în timp ce fata a lăsat arcul jos. Lui nu-i părea rău.

— Veniţi cu noi, a continuat ea, şi, după ce găsim ce căutăm, vă vom ajuta.

Nasir şi Altair au încremenit când safinul s-a apropiat de ea. Fata şi-a ţinut respiraţia, chinuindu-se să-şi abată privirea de la trupul dezbrăcat.

— Noi nu primim ajutor de la muritori, a mârâit el.

Apoi a atacat.

Vânătoreasa a fost mai rapidă. S-a ferit de mâinile lui şi s-a îndepărtat iute, ridicându-şi arcul. Ceilalţi patru au trecut şi ei la atac. Nasir a aruncat un cuţit spre unul dintre ei, apoi şi-a prins iataganul cu ambele mâini şi l-a îndreptat spre un altul, convins că lama sa va rupe în două arma ruginită a duşmanului.

Nu s-a întâmplat aşa.

Lamele de oţel s-au lovit şi safinul a mârâit, mai puţin elegant decât ar fi făcut-o în mod normal un safin. Nasir a făcut un salt înapoi, folosind latul armei pentru a para loviturile rapide ale adversarului. Vântul s-a înteţit, aruncându-i nisip în ochi, şi Nasir şi-a ascuns gura în pânza turbanului. Zăngănitul bine cunoscut al săbiilor lui gemene a răsunat printre ruine.

Safinii erau căliţi şi rezistenţi. Adversari pe măsură, li se opuneau cu îndârjire.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile lui Nasir, o altă siluetă s-a avântat în luptă, cu un brâu roşu în jurul mijlocului. Femeia s-a rotit cu o suliţă în mâini, iar vârful aurit al acesteia sclipea în lumina fisurată a soarelui.

Om. Judecând după pielea ei negricioasă şi după portul roşu şi părul tuns scurt – peluziană.

— Pe dinţii sultanului. Una din Elita celor Nouă, a strigat Altair, cu vocea înăbuşită de vânt. Departe mai eşti de casă, domniţă.

— Nu toţi suntem aşa? a strigat şi ea.

Nasir a văzut cum Altair rânjeşte la replica ei iute.

— Şi foarte singură, a spus generalul.

Ea şi-a luat avânt cu suliţa, cu bărbia lăsată în jos,

măsurându-şi din priviri adversarul.

— Îmi place să călătoresc fără bagaj.

Sabia de metal a vâjâit spre capul lui Nasir, iar acesta şi-a privit mai bine adversarul. Contralovitura lui aproape că a nimerit braţul gol al safinei. Oricum ar fi ajuns aici una dintre luptătoarele de elită ale califei din Pelusia, părea că le va fi aliată în această bătălie. În dreapta lui, Vânătoreasa şi-a pregătit arcul, respirând în prelungirea săgeţii sale cu vârf alb, cu jumătate de faţă îngropată sub văl.

Lovitura ei a fost joasă, nefatală. Rimaal, fata asta.

— Holbează-te mai târziu, prinţişorule, i-a urlat Altair la ureche.

Nasir a vânturat din nou sabia şi apoi a zărit-o pe Vânătoreasă care...

Fugea?

Nasir s-a ferit de lama safinului. *O să se sinucidă.* A strâns din dinţi şi a pornit la atac. Iute, precis. A înfipt iataganul în pieptul safinului, apoi l-a împins la pământ, cu un scrâşnit oribil de oase. Nemuritorul s-a sufocat, s-a zbătut, apoi n-a mai respirat.

Unul mai puţin.

Nasir a privit spre loviturile îngemănate ale iataganelor lui Altair şi a descoperit-o pe peluziană blocată într-o luptă pierdută.

— Ar fi trebuit să rămâi la cărţile tale, fiinţă umană, a rânjit safinul spre ea.

Peluzienei i-a tremurat suliţa în mână, în timp ce iataganul safinului a coborât iute asupra ei A scrâşnit din dinţi, împingându-l înapoi. Îi curgea sânge din rana urâtă de pe braţul stâng. Era agilă, dar safinul era puternic.

Iar Vânătoreasa avea s-o salveze. A ridicat săgeata, ţintind spre spinarea safinului.

Apoi a tras.

Săgeata l-a lovit în umăr, lăsându-i timp peluzienei să se elibereze. În vreme ce safinul înjura în limba străveche, peluziana s-a oprit, făcând un mic gest de mulţumire spre Vânătoreasă, ascunzându-şi cu greu uimirea.

Oamenii aceştia erau inamicii lui Nasir. Şi el venise aici ca să-i ucidă.

Aerul s-a comprimat în spatele lui, iar Nasir s-a răsucit, încleştându-şi sabia cu un alt safin. *De ce nu mureau?* A strâns din dinţi şi şi-a eliberat arma. Apoi, când a îndrăznit să se uite în altă parte, a văzut-o pe Vânătoreasă.

Pe nisip, trupul ei lung era prins sub cel al safinului care glăsuise primul. Iataganul lui ruginit stătea ridicat, gata să lovească.

Capitolul 37

Zafira de-abia mai putea respira. Prinţul vorbise despre moarte de parcă ar fi vorbit despre dulceaţa curmalelor. Iar acum ea era storcită exact ca o curmală.

Nu aşa sperase să întâlnească un safin alder pentru prima oară. Nici nu se aşteptase să întâlnească unul atât de *despuiat.* Trunchiul lui arămit de soare sclipea de sudoare. Faţa ei ardea şi fata s-a întrebat dacă acesta e momentul patetic în care, în sfârşit, roşeşte şi ea, aşa cum susţinea Yasmine, acum o veşnicie, că se va întâmpla la un moment dat.

El se chinuia s-o ţină la pământ, dar ea refuza să moară într-un fel atât de dezonorant. *Moarte prin sufocare. Pentru că un safin pe jumătate gol s-a aşezat pe mine.* S-a răsucit, reuşind să apuce mânerul iataganului adversarului. Sabia a tăiat nisipul, aproape de capul Zafirei.

Safinul a rânjit şi a măsurat-o din priviri, în timp ce fata lovea cu genunchii în trupul lui tare ca piatra. A mijit ochii printre pliurile turbanului lui murdar. Era ciudat că faţa îi era ascunsă, în timp ce corpul nu.

Sfântă zăpadă, *cald* îi mai era. Şi-a lungit gâtul spre mâinile care o strangulau şi a muşcat pielea zbârcită a safinului. Acesta s-a retras, rânjind urât.

— O să-ţi scot maţele şi o să mă desfăt cu carnea ta.

Zafira a căscat ochii la auzul vorbelor lui. Safinii n-ar fi trebuit să fie cruzi. Erau echilibraţi, inteligenţi, orgolioşi şi eleganţi. Aceşti safini erau monstruoşi. A zvâcnit din nou din genunchi, de data asta lovindu-l neaşteptat peste picioare. El a urlat şi s-a rostogolit pe nisipuri.

De data aceasta, ea îl ţintuia *pe el* la pământ. O va arunca cât colo în clipa în care-şi va reveni, dar acesta era momentul ei. Nimeni, nici safin, nici altceva, n-o va mânca în seara asta.

A început să o zgârie. Acum era mai mult dezgustată decât înspăimântată. I-a dat un pumn, întrebându-se de

unde învăţase să provoace durere. Ea era Vânătorul. Omora iepuri şi căprioare, dar încercând să le scurteze cât mai mult agonia.

Urlete şi înjurături răzbăteau din depărtare, iar fata a auzit ca prin vis vocea lui Altair. Femeia peluziană care apăruse din senin lupta şi ea. Pulsul îi tuna Zafirei în urechi. Prinţul probabil se sprijinise de vreo coloană prăbuşită, aşteptând ca totul să se rezolve de la sine.

— Suferă şi tu ca mine, demenhuno. Pieri aici, aşa cum voi face şi eu, a mârâit safinul, întinzându-se după sabia căzută.

Zafira şi-a scos jambiya din teacă, dar un pumnal nu se putea măsura cu un iatagan. El a lovit-o cu piciorul, lăsând-o fără suflare. Fata a căzut pe pietre, cu trosnet de oase şi cu clănţănit din dinţi. Safinul a învârtit sabia ameninţător, cu vârful ascuţit îndreptat direct spre gâtul ei.

A străbătut-o un fior de groază.

Ucide sau mori. Glasul monoton al Prinţului Morţii i-a răsunat în urechi.

Nu avea de gând să fie sfârtecată de un safin nelegiuit în timp ce prinţul privea plictisit peisajul.

Zafira s-a rostogolit, mai întâi în dreapta, apoi în stânga, în timp ce safinul îşi cobora vijelios iataganul, din nou şi din nou, stârnind nisipul şi pietricelele cu fiecare lovitură. Avea o privire dementă.

L-a izbit peste picioare, iar el s-a poticnit, îndreptându-se iute. A lăsat din nou lama în jos, fulgerător.

Trebuie

să dispar

din calea lui.

Dar nu avea unde să se ducă. Stătea cu spatele lipit de pietrele care limitau spaţiul în toate direcţiile. O cuprinsese panica. Întunericul o batjocorea acolo unde lumina refuza să pătrundă, iar umbrele se roteau frenetic. *Luptă-te cu el. Fă ceea ce trebuie să faci.*

Zafira l-a tras la pământ cu o mişcare a picioarelor. A tras aer în piept. A ridicat sabia. Şi-a răsucit mâinile din

instinct.

— Tu…

Safinul se sufoca, înecându-se cu un soi de lichid.

Baba. Baba. Îmi pare rău.

Substanţa lipicioasă i s-a întins pe degete şi şi-a simţit oasele grele, ţintuind-o în vârful ruinelor. A văzut roşu în faţa ochilor. Gândurile au început să-i zboare, golite de conţinut. Safinul a căzut, la fel de uluit ca ea.

Mort.

De mâna Zafirei.

Era obişnuită cu sângele prelingându-i-se pe degete, intrându-i pe sub unghii, dar nu era sângele vreunei fiinţe cu conştiinţă. Sângele unei morţi violente.

Şi-a scăpat jambiya şi a oftat. Îşi dorea să strige. *Eu am făcut asta.* Ce însemna asta, acum, că sufletul ei se întunecase? *Ucide sau mori.* Fusese o proastă că-l ascultase pe prinţ, că nu-şi amintise că întotdeauna există un compromis. Putea să-l rănească doar pe safin, putea să…

Nisipurile s-au căscat dintr-odată, dar ea era prea amorţită ca să reacţioneze când insula l-a înghiţit pe safin. Sharr era încântat de ea. Vântul i-a mulţumit cu vuietul său.

Zafira nu putea decât să privească felul în care insula se îndoapă, convinsă că sufletul prinţului era cel mai negru dintre toate ale lor.

Capitolul 38

Nasir a expirat. Nu mai prelung decât de obicei. Cu siguranţă nu era un semn de uşurare, pentru că Vânătoreasa era vie şi părea nevătămată. A privit-o cum se face din ce în ce mai mică, exact ca o fetiţă rătăcită printre numeroasele tarabe dintr-un sooq.

— Akhh, credeam c-o să ne fie mai folositoare în luptă, a zis Altair.

Nasir i-a aruncat o privire tăioasă.

— Am nevoie de ea mai mult decât de tine.

— O să mă prefac că nu m-ai insultat.

Nasir a aruncat câteva fire de nisip cu vârful cizmei, dar cei cinci safini ucişi şi iataganele lor ruginite dispăruseră, cu toţii devoraţi de insulă.

— Pe dinţii sultanului, Sharr a mâncat-o şi pe femeie? a întrebat Altair, uitându-se de jur-împrejur.

Peluziana dispăruse de sub ochii lor. Dacă n-ar fi pomenit-o Altair, Nasir ar fi crezut că Sharr a plăsmuit-o şi pe aceasta, jucând feste minţii sale murdare. Sharrul, care era mereu atent. În timp ce Vânătoreasa îşi arăta slăbiciunile pe care insula să le savureze din plin.

— Vânătoreaso, a zis Nasir, dar ea s-a mulţumit să-nchidă ochii şi să-şi ridice capul spre văzduh.

Putea să jure că temperatura a crescut fără privirea ei îngheţată. Ochii i-au poposit pe gâtul ei subţire, imaculat, cu excepţia unei mici pete întunecate chiar deasupra claviculei.

Un semn din naştere.

I-a privit cu greu chipul.

— Ciudat loc pentru nişte safini să se ascundă, a comentat Altair, lovind zgomotos ceva, la adăpostul umbrei.

— Feriţi, ascunşi de ifriţi. Suficient de aproape de oază, ca să aibă apă şi vânat. Nu ciudat – necesar. Nu mai aveau speranţe că vor pleca de aici, altfel n-ar fi fost atât de violenţi, a spus Nasir.

Vânătoreasa s-a întins să-şi ia sacul, dar apoi a lăsat mâinile în jos şi a închis din nou ochii, când le-a văzut pline de sânge. Rimaal. Trebuiau s-o ia din loc. Nasir s-a apropiat de ea.

— Nu-ţi mai plânge de milă.

Fata a deschis repede ochii şi a sărit în picioare, cu buzele înflăcărate.

— Oh, laa. Nu sunt aici ca să-mi dai tu ordine. M-am săturat ca tu şi prea iubitul tău general să-mi spuneţi ce să fac, unde să merg, când să mă mişc. Ameninţările voastre nu au nicio valoare pentru mine.

S-a apropiat de Nasir, iar el s-a dat înapoi, regretând imediat.

— Dacă vrei să fiu supusă, Prinţe, omoară-mă şi cară-mi trupul după tine.

Vocea ei a răsunat în locul tăcut. Gura îi era schimonosită de furie, iar ochii îi aruncau flăcări de gheaţă.

Nasir ar fi trebuit să se întoarcă şi să plece.

N-ar fi trebuit să cedeze senzaţiilor pe care i le trezea înfăţişarea ei. Felului în care, dintr-o mişcare, îl trântise pe Prinţul Morţii la pământ şi-i desfiinţase existenţa cu vorbele ei.

Dar a cedat. Aşa că pieptul i-a trădat râsul.

Capitolul 39

Zafira se încordase, pregătită de luptă. Credea că prinţul o va trânti la pământ şi îi va tăia capul, aşa cum ar fi dorit să facă safinul mort. Nu se aşteptase să-i râdă în nas. Era un sunet răguşit, plin de uimire, de parcă gâtul lui nu era obişnuit cu râsul, ca şi cum ar fi uitat ce însemna să râdă. Apoi inima l-a certat pentru lucrul absurd pe care mintea îl îndemnase să-l facă şi s-a oprit.

Asta dacă avea inimă.

Dar zâmbetul i-a rămas în priviri şi când Altair şi-a închis plosca din piele de capră şi a plescăit din buze. Prinţul – nu, *Nasir,* a-l numi „prinţ” în mintea ei era un lucru prea dificil de suportat – s-a uitat la plosca lui Altair, apoi şi-a desfăcut-o pe a sa şi i-a întins-o.

— Am sânge pe mâini, a spus ea uşor.

El a privit-o în ochi şi şi-a răsfirat degetele lungi şi curate. Fără mănuşi.

— Şi eu am.

Prinţul Morţii. L-ar fi socotit un avertisment, dacă în ochii lui nu s-ar fi deschis un abis. Voia mereu să nu-şi arate emoţia pe chip, dar acei ochi împietriţi îl trădaseră în mai multe rânduri.

— Eşti nemuritor? a-ntrebat ea din senin. Aşa, ca safinii cu sânge pur?

— Nu e decât o cale să aflăm, nu-i aşa? a spus el cu o voce care se unduia odată cu vântul.

I-a întins plosca din piele de capră şi, după ce s-a curăţat de tot sângele de pe degete, fata şi-a ascuns mâinile. Dacă Zafira se simţea ca o anomalie în Demenhur, unde *toată lumea* era palidă, aici se simţea şi mai rău, printre nisipurile argiloase şi pielea mai închisă la culoare a sarazinilor.

Altair i-a întins pumnalul curăţat.

— Felicitări, Vânătoreaso. Ai devenit, oficial, ucigaşă. Bun venit în club.

Nasir l-a privit cu răceală. Fata aproape că nu voia să-şi

ia sabia înapoi. Sabia lui Baba.

Am ucis un om. Un safin nemuritor. Fărădelegile lui nu aveau nicio importanţă – era o altă persoană care respirase ca ea, care poate avusese odinioară o familie şi visuri ale lui.

— N-ar fi trebuit să ne întâlnim cu ei înarmaţi. Ar fi putut fi în viaţă acum, a spus ea, uitând pentru o clipă că sarazinii aceştia doi erau inamicii ei, la fel cum erau şi safinii.

— Ei ne-au atacat primii. Ucide sau mori, mai ţii minte? a spus Altair.

— Ce, eşti gura lui?

Generalul i-a zâmbit viclean.

— Vorbim despre vorbit? Sau despre alte isprăvi ale gurii? Pentru că...

— Nimeni nu vrea să afle despre isprăvile gurii tale, l-a întrerupt Nasir.

Altair a oftat şi s-a îndepărtat.

— Altă dată. Poate când doarme ursuzul ăsta.

Zafirei i se părea ciudat cât de lesne îl insulta Altair pe prinţul moştenitor. O fi fost el generalul, dar era ştiut că prinţul nu avea prieteni. Nici admiratori. Nimeni nu-l plăcea şi nici el nu plăcea pe nimeni, khalas – asta era tot. Şi având în vedere cât de rapid fusese în bătălie, era surprinzător că Altair supravieţuise atât de mult.

Poeţi ai uciderii. Inelul de la pieptul ei îi amintea acest lucru. Nu era niciodată în siguranţă.

— Ah, prinţişorule? a strigat Altair, iar Nasir s-a încruntat. Deşi nu-mi place să recunosc, se pare că am pierdut socoteala.

Zafira s-a răsucit spre Altair, care stătea în mijlocul taberei safinilor.

— Câţi safini am omorât?

— Cinci? a făcut Zafira, apoi a văzut ceea ce vedea şi el.

Safinii îşi ridicaseră un cămin printre ruine. Pietrele şlefuite le serveau drept pat, câteva pahare şi farfurii pătate stăteau alături. Totul indica şapte prezenţe. *Şapte?*

Nasir şi-a luat sabia când s-au auzit paşi din faţă, acolo

unde vânturile încă roteau nisipurile. Zafira s-a încordat, dar de-abia a găsit puterea să-şi pregătească arcul. Câte vieţi va mai curma până când acest război se va sfârşi? Venise aici temându-se pentru propria viaţă. Asta era ceva mult mai rău.

Cei doi safini rămaşi veneau în goană spre ei şi pentru prima oară Zafira a observat cât erau de agili – mult mai iuţi decât orice muritor.

Altair şi-a scos iataganele din tecile gemene de la spate, dar ambii safini au încremenit la câţiva paşi în faţa lui, cu ochii căscaţi de panică.

Cu două mârâieli s-au prăbuşit în nisip, ca două marionete cu sforile tăiate.

Din gurile deschise le ieşea spumă.

Răsuflarea lor mirosea a moarte.

Nişte tentacule albastre străluceau în urma lor. *Ce vrăjitorie…*

Două siluete s-au ivit din praf. Peluziana de mai devreme, ţinându-şi alături suliţa cu vârf aurit. Cealaltă siluetă era neînarmată, avea un mers graţios şi un zâmbet enorm pe chip.

— Ei bine, iată-mă. Care vă sunt celelalte două dorinţe?

Capitolul 40

Noaptea întuneca orizontul, pictând cerul cu un amestec de negru-cărbune şi roşu-aprins. Nenumărate stele clipeau şi dansau cu sfială. Era un cer straniu – suficient de luminat cât să deosebeşti culorile, suficient de întunecat ca să găzduiască stelele. Cerul deşertului.

În tăcerea încordată, Zafira se mira cât de puţine îi stau în putere. În faţa suliţelor, săbiilor, iataganelor duble şi a… *vrăjitoriei,* ea nu însemna nimic. Era un fir de iarbă, gata să fie călcat în picioare.

Sau, şi mai rău, cosit.

De unde veneau oamenii ăştia? Mai întâi o războinică din Pelusia şi acum un bărbat îmbrăcat în haine alese, arătând ciudat printre ruinele de pe insula Sharr.

Înainte ca Zafira să apuce să se mişte, Nasir a înşfăcat-o de braţ şi a tras-o în umbrele ruinelor. Ea s-a smucit şuierând.

— Ce faci?

— Fug, a spus el simplu.

— De cine? Şi prietenul tău?

— Prieten? a-ntrebat el, părând sincer mirat de ideea de a avea aşa ceva.

Fata a gesticulat disperată spre Altair, care rânjea ca un dement la noul venit. Nasir a încremenit, dându-i senzaţia că habar nu are de această legătură. Altair l-a bătut pe nou-venit peste umăr. Avea o voce prietenoasă.

— Încă puţin şi mi-ai fi găsit cadavrul.

— O mie de scuze. Vârsta înaintată, după cum ştii, a spus noul venit, deşi nu arăta mai bătrân decât Altair.

Avea glasul dulce şi vorba domoală, curgătoare ca o ciocolată fierbinte, aceea pe care ea, Yasmine, Deen şi Lana o băuseră într-una dintre nopţile mai calde din Demenhur, sub cerurile nesfârşite.

— Cine e? a şoptit Zafira.

Nasir s-a uitat la ea.

— Dacă aş fi ştiut, crezi că ţi-aş fi spus şi ţie?

Deci nici el nu ştia.

— Altair îl cunoaşte. Mi-am închipuit că-l cunoşti şi tu. Tu eşti prinţul.

Ochii lui au sclipit în lumina lunii

— Mi-e teamă că asta-i tot ce sunt.

Apoi şi-a încleştat fălcile, supărat pe el însuşi că spusese atât de multe.

— Trebuie să plecăm.

Umbrele din spatele lor s-au rotit.

— Şi unde plănuiţi mai exact să mergeţi acum, că v-am salvat vieţile nedemne?

Peluziana. Vorbea atât de repede, încât era de mirare că avea timp să respire. Nasir a dat să scoată un pumnal din mănuşă, dar femeia se uita fix la Zafira, netulburată. Nu era o femeie – era o fată. Cu un an sau cam aşa ceva mai în vârstă decât ea.

— De ce m-ai salvat? Nu ştii cine sunt, a spus peluziana, iar părul ei scurt a strălucit în razele lunii.

O brăţară de aur îi era înfăşurată pe braţ.

Erau trei categorii în Pelusia: fermierii, eruditţii, împărţiţi în inventatori şi savanţi, şi războinicii. Emblema cu suliţele încrucişate de pe brăţara ei însemna că fata făcea parte din Elita de Nouă a luptătorilor califei. Cu toate astea, unul dintre braţe – de la umăr până în vârful degetelor – îi era plin de tatuaje scrise în limba străveche, semn că era şi erudită, căci doar aceştia preţuiau cunoştinţele străbunilor suficient de mult încât să şi le scrie pe trupuri. Îşi schimbase soarta când i se schimbase chemarea?

— Eşti inamica mea? a-ntrebat Zafira, iar Nasir a mârâit exasperat.

Pe buzele pline ale peluzienei s-a ivit un surâs.

— Nu mi-a plăcut niciodată ideea de Vânător demenhun şi te-aş putea străpunge cu suliţa înainte ca prinţul nostru să mişte un deget. Deci dacă asta mă face inamica ta, atunci presupun că sunt.

Zafira s-a căznit să pară netulburată.

— Ei bine? De ce ai făcut-o?

Zafira a deschis gura, dar n-a scos decât o şoaptă. A clătinat din cap, simţind privirea grea a lui Nasir asupra ei.

— Pentru că asta trebuia să fac.

Chipul peluzienei a tresărit imperceptibil.

— Onoarea a murit, fetiţo.

— A murit şi recunoştinţa, prin locurile de unde te tragi? s-a răstit Zafira.

Preţ de o clipă, s-a gândit că peluziana i-ar putea străpunge piciorul cu suliţa, dar aceasta a râs scurt şi a cuprins arma de fier cu ambele mâini, lăsând capul în jos.

— Kifah Darwish, din Elita celor Nouă în slujba marii calife Ghada bint Jund a Pelusiei, din sudul regatului.

Şi-a smucit apoi capul spre Altair şi spre noul venit, aflaţi câţiva paşi mai departe. Aerul ei prietenos s-a evaporat la fel de iute precum apăruse.

— Acum hai să ne mişcăm.

Nasir a strâns din dinţi şi a pornit mai departe fără să spună nimic. Zafira s-a întors s-o întrebe pe Kifah de unde venise, cum şi de ce, dar fata era ocupată să-şi coasă o rană de pe braţul însângerat fără ca măcar să tresară. Zafira a căscat ochii mari.

Oare în ce m-am băgat?

— Ah, te-ai hotărât să ni te alături, i-a spus noul venit lui Nasir.

Mergea cu graţia unei feline, de care Zafira îi credea în stare numai pe oamenii din poveştile lui Baba. Keffiyah lui cadrilată era fixată cu un cerc de minereu negru, iar faţa îi era accentuată de o barbă întunecată şi scurtă, cam ca a lui Nasir, doar că mai atent îngrijită. Pielea lui aurie strălucea în lumina lunii, prea deschisă la culoare ca să aparţină unui peluzian. Un tatuaj de un auriu şters, aproape arămiu, îi înconjura ochiul stâng.

— Tu cine eşti? a întrebat Zafira.

Ochii lui machiaţi cu kohl au poposit asupra ei. Bărbatul a zâmbit, cu dinţi strălucitori. Era un surâs care o făcea să se simtă în siguranţă. Un surâs care o făcea să se îndoiască de tot.

— Numele meu este Benyamin Haadi, a spus el.

Apoi bărbatul care-i ajutase să-l omoare pe safinul sălbăticit a ridicat capetele keffiyei şi şi-a înfăşurat-o în jurul capului în chip de turban, dând la iveală două inele de aur sclipind în vârful urechii.

O ureche alungită. *Un safin.*

Capitolul 41

Benyamin Haadi nu era un jinn care îndeplinea dorinţe. Era mândru, nemuritor şi provenea din Alderamin – un safin. De asemenea, se întâmpla să fie vărul lui Nasir şi fiul califei aldere. Deşi Nasir ştia de fiul surorii sultanei, dubla barieră a ţinutului Arz dintre Fortăreaţa Sultanului şi Alderamin făcuse ca ei doi să nu se fi întâlnit niciodată.

La fel ca toţi safinii aroganţi, Benyamin era mai iute, mai atent şi mai inteligent decât oamenii. Ce bine ar fi fost ca Nasir să fi moştenit mai mult din acest sânge de safin.

Care era legătura lui cu Altair? Mai mult decât atât, cum *ajunsese* aici? Vrăjitoarea Argintie n-ar fi ajuns la o înţelegere cu safinii, aşa cum nici safinii nu s-ar fi coborât pentru a face o înţelegere cu sultanul.

— Şi iată-ne pe toţi aici, într-o oază plină de umbre, gata să ne măcelărim între noi ca nişte animale într-o temniţă.

— Credeam că vorbele tale mari sunt un efect secundar al răului de mare. Dacă aş fi ştiut că vorbeşti atât de mult, n-aş mai fi venit, a mârâit Kifah.

Benyamin s-a gândit un pic la spusele ei.

— Dacă am fost binecuvântat cu darul elocvenţei, de ce să nu-l folosesc?

— Poate pentru că nu tuturor le place sunetul vocii tale la fel de mult cum îţi place ţie? a replicat neutru Vânătoreasa.

El s-a încruntat.

— Mie îmi place vocea lui. Nimic nu se compară cu un accent frumos, a grăit Altair. Tu ce părere ai, prinţişorule?

— Eu cred, a spus Nasir scrâşnind din dinţi, că ar trebui să încetezi să-mi mai ceri părerea.

Altair a oftat.

— Şi voi credeaţi că a călători cu un palavragiu e greu?

A privit-o pe Kifah cu respect.

— Tu cine să fii, Una dintre cele Nouă?

— Eu nu te-am întrebat niciodată cum te cheamă, a spus ea, uitându-se scurt la el.

Fata părea să nu poată sta locului nici măcar preţ de două secunde. O energie neobosită îi curgea prin trup.

— De aceea eu sunt un domn, a spus el tăios. Eu sunt…

Ea a dat ochii peste cap.

— Kifah Darwish, şi nu-mi pasă.

Benyamin sărea de ici până colo, cu o mână pe punguţa prinsă la brâu. Era jalnic şi neînarmat. Kifah se ţinea aproape de el, chiar şi atunci când acesta s-a oprit în faţa lui Altair şi a înclinat din cap, ceva trecând între ei, în tăcere. Nasir a mijit ochii.

Vânătoreasa a murmurat ceva în barbă şi şi-a pregătit mânioasă o săgeată. Ceilalţi s-au întors cu faţa la ea.

— Akhh, a venit momentul interogatoriului, a spus Altair vesel. Cred că…

— Să nu crezi nimic, s-a răstit ea.

Nasir a tresărit la auzul vorbelor care-i fuseseră adresate de atâtea ori în trecut. Altair a ridicat două degete la frunte, rânjind răutăcios. Fata i-a ţintit cu săgeata pe rând pe toţi patru.

— Cine te-a trimis?

Avea glasul serios şi monoton, nici măcar nu părea o întrebare. Curajul i se citea în bărbia uşor ridicată. Încrederea – în buzele strânse. Benyamin a clătinat uşor din cap.

— Nimeni.

— Atunci cum ai ajuns aici?

— Cu o corabie, a spus arogantă Kifah, înfăşurându-şi o pânză în jurul braţului.

Benyamin a rânjit. Nasir observa cum Vânătoreasa îşi pierde răbdarea, dar era singura cale de a trata un safin: punându-i la îndoială mândria.

Şi se părea că Vânătoreasa îşi dăduse seama de asta de una singură:

— Te-ai târât prin Arz pe coate şi genunchi, atunci?

Pe chipul lui Benyamin s-a văzut şocul, iar Altair şi-a înăbuşit un hohot de râs. Nasir a coborât capul, ca să-şi ascundă zâmbetul vag.

— Caravanele îşi croiesc drum prin Pustiu din când în

când. M-am alăturat uneia dintre ele şi m-am oprit în Pelusia, ca să cer califei ajutorul uneia dintre cele Nouă. Eu şi Kifah am călătorit până în Zaram, am găsit un marinar binevoitor şi ne-am încrucişat drumul cu Nelegiuiţii Zaramezi. Am ajuns la timp ca să vă salvăm viaţa, iar acum stau în faţa ta, perfecţiunea în persoană.

— Ultima parte e discutabilă, a zis Kifah.

— Ah, dar nu neapărat uşor de negat.

Deci el nu primise aceleaşi favoruri de care beneficiaseră Nasir şi Vânătoreasa. Nu tu Arz care dispare, nu tu corabie-fantomă. Vărul lui străbătuse cale lungă ca să ajungă aici, ceea ce însemna că avea un motiv solid s-o facă.

În plus, recrutând o peluziană şi o trupă de zaramezi, se asigurase că toate cele cinci califate vor fi reprezentate pe insula Sharr.

— V-aţi aventurat atât de departe ca să ne salvaţi de doi safini tâlhari, a spus plat Nasir.

Atitudinea lui Benyamin a devenit rece.

— Asta a fost un bonus, depinde cum vezi problema.

— Foarte puţini oameni ştiu despre această misiune, a insistat Nasir. Veştile n-aveau cum să ajungă în Alderamin atât de repede încât să vă dea timp să străbateţi Pustiul, Pelusia şi Zaramul.

— Împrieteneşte-te cu păianjenii şi unul dintre ei va ţese destulă pânză, a spus Benyamin gânditor.

Nasir şi-a dat seama brusc de sensul acestor vorbe.

Altair.

Altair era unul dintre păianjenii lui Benyamin. Altair, ale cărui acţiuni erau toate atent gândite şi planificate. Nasir şi-a amintit de fata care servea la mese şi de fâşia de papirus – Altair nici măcar nu intrase în tavernă cu scopul de a bea ceva. Cât de mult din Arawiya se îndrepta într-o direcţie pe care sultanul nu o ordonase?

Ar trebui să-i ucidă. Să-i ucidă şi s-o ia pe Vânătoreasă. Era ceea ce trebuia să facă – în ochii sultanului.

Nasir nu mai privise cu propriii lui ochi de foarte multă vreme.

Benyamin s-a uitat la el cu atenţie, iar Nasir a observat cum expresia din ochii nisipii ai safinului se schimbă. Păreau un strop mai blânzi.

— Uşor, Prinţe. Mi-e teamă că avem foarte multe de vorbit.

Capitolul 42

Zafira a păstrat distanţa în timp ce Benyamin i-a condus pe lângă un grup de stânci răsărite din pământ, cu creste ascuţite ca o coroană. Se tot aştepta ca Nasir să se descotorosească de safin, dar hashashinul părea pentru prima dată ascultător.

O întindere de piatră se mărea în formă de cerc. Cenuşiul ei neted părea în acelaşi timp familiar şi straniu printre numeroasele nuanţe de maroniu ale insulei Sharr.

— O jumu'a? a-ntrebat Altair.

Aici o văzuse ea înainte. Era aproape la fel cu cea unde avusese loc nunta Yasminei. Zafira nu ştia că Surorile construiseră astfel de pietre jumu'a şi pe Sharr.

— Într-adevăr. Am trecut pe lângă ea când veneam să vă salvăm, a spus Benyamin.

— Nu te mai umfla în pene, safinule, a zis Nasir. Puteam să învingem doi ca tine.

— Semantică, a replicat Benyamin cu un zâmbet vag.

Zafira a încremenit când pământul s-a cutremurat – atât de puternic, încât a simţit zgâlţâiala în obraji. Scobiturile care brăzdau pietrele s-au adâncit, unduindu-se.

— Kharra, a murmurat Nasir, aruncându-i o privire tăioasă lui Benyamin, care a scuturat iute din cap, descotorosindu-se de orice vină.

Zafira nu şi-a imaginat vreodată că prinţul cel stăpân pe sine poate să înjure, dar şi-a dat seama că până şi el are limitele lui. Altair a chicotit în barbă.

— Eşti din ce în ce mai rău, Sultani. Următorul…

Întunericul a învăluit piatra cenuşie. *Umbrele.* Vântul îi sufla puternic în haine, îi răvăşea părul. Apoi un ţipăt a străpuns liniştea. Zafira s-a lăsat în jos. Noaptea devenea imposibil de neagră.

O creatură se apropia în viteză din înălţimea cerului, iar aripile sale lungi se mişcau ca valurile Mării Baran. Forţa ei străbătea penele ascuţite, negre ca ale unui şoim. Avea un cioc în nuanţele asfinţitului. Altair a fluierat.

— Un rukh[61], s-a minunat Zafira, în timp ce creatura a ţipat din nou şi s-a ridicat spre nori.

— N-are nevoie de nume, ar trebui să i se spună simplu „pasăre uriaşă cu gheare ascuţite”, a spus Altair.

— Te ajută să pricepi cu ce ai de-a face, a replicat fata şi l-a privit în ochi, referindu-se nu numai la pasăre.

— Are dreptate, a spus Kifah când pasărea a dispărut din văzduh.

În câteva clipe, rukh-ul devenise doar o pată la orizont, o stea neagră pe cerul întunecat.

— Dar să sperăm că nu va trebui să ne luptăm prea curând cu chestia aia. N-am părăsit-o pe califă ca să devin nutreţ.

— În poveşti se spune mereu că sunt destul de mari şi de puternice cât să ridice un elefant în gheare. N-am ştiut niciodată că e *atât* de mare, a continuat Zafira.

— Poveştile mai spun şi că elefanţii trăiesc pe o insulă mitică din est, dar numai ţie ţi se poate părea asta interesant, Vânătoreaso, a spus Altair căscând.

Şi-au petrecut restul nopţii pe jumu’a. Zafira s-a sprijinit de peretele din jurul acesteia, încercând să rămână trează, deşi ochii i se închideau. Benyamin a declarat că e obosit după călătorie şi s-a culcat fix în mijlocul pietrei, fără să se sinchisească de privirea criminală a prinţului.

Fata avea atâtea întrebări la care-i trebuia răspuns. *Prea multe* întrebări. Un safin n-ar fi bătut drumul până aici bazându-se numai pe nişte zvonuri. În orice caz, Benyamin *şi* Nasir erau mai pricepuţi decât ea, aşadar de ce Vrăjitoarea Argintie o trimisese pe ea acolo? Cu cât încerca mai mult să priceapă, cu atât capul i se învârtea mai tare.

Va obţine acele răspunsuri chiar dacă va fi nevoită să pună jambiya la gâtul perfect al safinului. *Cineva devine violent,* i-a cântat în minte Yasmine.

Probabil că a aţipit la un moment dat, pentru că în curând lumina străpungea norii rari şi soarele dimineţii îşi trimitea peste ea valul meschin de căldură.

[61] Pasăre gigantică de pradă din mitologia Orientului Mijlociu (n. t.).

Îi reamintea de dimineţile răcoroase din Demenhur, când Lana îi punea în mâini o harsha aburindă, cu unt şi seminţe, şi prăjitura i se topea în gură. Apoi se pregătea pentru o nouă zi de vânătoare. Îi era dor de mâncare fără curmale uscate şi fără pâinea atât de tare încât puteai să spargi cu ea capul cuiva. Îi era dor de satul ei liniştit.

Nemernicul de Prinţ al Morţii stătea sprijinit de celălalt capăt al pietrei, cu un picior îndoit şi cu braţele încrucişate. Avea capul ridicat spre cer şi ochii închişi. Nu încercase să omoare pe nimeni peste noapte, ceea ce probabil însemna că pune ceva la cale. Putea să se strecoare lesne printre ruine şi să dispară, dar l-a surprins de mai multe ori în alertă maximă, cercetând din priviri jumu'a. Asta până când li s-au întâlnit privirile şi postura leneşă i-a revenit.

De ce ar căuta-o din priviri Prinţul Morţii, dacă nu pentru a o omorî?

Şi-a dezmorţit umerii şi a băut câţiva stropi de apă înainte de a se urca pe stâncă. A dus la buze inelul de la Deen şi a cercetat împrejurimile, înăbuşind durerea care i se aduna în piept.

Ruinele se întindeau până departe. Porţiuni întregi fuseseră acoperite de nisipuri, iar dunele se înălţau şi coborau în valuri. A zărit oaza imensă pe care o văzuseră ieri din minaret, un petic de verde şi albastru unduindu-se sub soare.

— Ceva interesant de spionat? a-ntrebat Benyamin.

Fata a sărit jos şi şi-a şters mâinile de praf. Nisipul i se lipise de palme.

Tot nu-i venea să creadă că întâlnise safini – ba chiar omorâse unul, şi-a amintit ea, cu forţa unui pumn în stomac. El a zâmbit văzând-o adâncită în gânduri. Era greşit să spui că e arătos, căci era de-a dreptul frumos, cu trăsăturile lui sculptate şi cu pielea aurie fără cusur, pusă în valoare de barba tunsă artistic. Kohlul care-i înconjura ochii de culoarea argilei era neatins, iar cele două inele de aur care-i străpungeau vârful urechii drepte scânteiau. Ceruri mari, alderul îşi petrecea probabil dimineţi întregi

în faţa oglinzii

— E o oază nu departe de aici, a spus ea, ferindu-şi privirea.

— Într-acolo ne-ndreptăm, a spus el dând din cap, apoi a ridicat privirea spre fată. Nu mi-am imaginat niciodată că Vânătorul demenhun e o Vânătoreasă.

Ea a strâns din buze.

— Trebuia să te străduieşti să trimiţi un păianjen mai aproape.

— Ah, am avut un păianjen pe lângă tine, Vânătoreaso. Am cam subapreciat loialitatea celor din jurul tău.

A simţit un nod în gât – era un singur nou venit în cercul ei din Demenhur. Un singur om care i-ar fi putut afla adevărata identitate, dacă sora inimii sale i-ar fi împărtăşit secretul. Dacă Deen i-ar fi mărturisit această taină noului său prieten.

Misk.

Dar nu voia să-l lase pe Benyamin să-i citească deruta.

— Chiar v-aţi întâlnit cu Nelegiuiţii Zaramezi?

— Chiar aşa, a spus el, privind-o. Am avut noroc s-o am pe Kifah cu mine.

Ochii fetei s-au fixat pe tatuajul lui, iar tuşul auriu a scânteiat în lumina zorilor. Era în limba safaitică, şi-a dat ea seama. Un cuvânt simplu format din două litere – curbura lui *ha* îi împrejmuia ochiul, iar litera *qaf* se unduia delicat, cu cele două consoane ale sale ca două păsări unite în zbor.

Haqq. În limba străveche – „adevăr”.

Cu ochii lui de culoarea argilei şi cu o graţie nemăsurată, safinul îi amintea de o felină uriaşă. S-a retras înainte ca fata să-i pună şi alte întrebări, cu mantia lipită de silueta zveltă.

Apoi safinul a făcut semn tuturor să se apropie. Ochii Zafirei s-au aprins când Nasir a venit lângă ei, cu paşi încrezători şi uşori. Altair şi-a înclinat capul spre el, şoptind şi privind-o pe furiş.

Bine, atunci.

Erau mai puternici decât ea, fata care vâna în întuneric

iepuri şi cerbi. Chiar şi safinii morţi fuseseră nişte luptători mai buni.

Dar avea o misiune de îndeplinit. Cu arcul şi pendulul ei, avea o şansă.

Voia să profite de ea.

Capitolul 43

Nasir pricepea acum de ce sultanul îl voia mort pe Altair. Era păianjenul lui Benyamin, dar ţesea şi propria pânză de secrete în Fortăreaţa Sultanului. Câte secrete, Nasir nu ştia precis. Ştia doar că generalul al-Badawi ajunsese pe Sharr ştiind mai mult decât că va fi următoarea victimă a lui Nasir.

Se gândise, de mai multe ori, că Vânătoreasa va fugi. Ochii ei măsurau zidul de stâncă, iar trunchiul ei se iţea spre crestele zimţate. Trupul ei era în război cu ea însăşi. Îşi muşca buza de jos într-o parte, adâncită în gânduri.

Se tot juca cu inelul de la gât şi şi-l trecea peste degetele albe, o dată, de două ori, cu ochii ei îngheţaţi vizibil tulburaţi.

— Te văd cum te holbezi, îi fredonase ieri şoptit Altair.

Nasir îl ignorase. Era treaba lui să observe astfel de lucruri.

Îşi tot spunea că o supraveghea ca să nu fugă. Dar chiar şi când instinctul i-a spus că nu se va întâmpla aşa ceva, tot s-a surprins căutând-o din priviri pentru ea însăşi, studiind-o. Vânătoreasa.

Rotunjimea mândră a umerilor ei, înfruntându-l. Despicătura gurii sale, buzele roşii de cât şi le muşca.

De parcă i-ar fi citit gândurile, fata a ridicat privirea. Şi-a trecut ochii peste suliţa cu vârf de aur a lui Kifah, peste braţele goale ale lui Altair. Când a ajuns la el, ochii i-au sclipit. Şi-a ridicat bărbia şi lui Nasir i-a luat o clipă să înţeleagă ce însemna gestul acela: o mostră de curaj.

Şi-a dat seama atunci de ce prefera tovărăşia lui Altair. De ce privirea lui o căuta pe a ei. Pentru că niciunul dintre ei nu-l privea printr-un văl de teamă care să-l transforme într-un monstru, aşa cum făcea tot restul populaţiei din Arawiya.

— În regulă, zumra…

Un ţipăt de la depărtare l-a întrerupt pe Benyamin. Nu era un strigăt de disperare sau de nelinişte. Era un strigăt

de furie, o promisiune a răzbunării. Un mesaj din partea insulei – despre imensitatea şi *stranietatea* ei. Un mesaj că aici, pe Sharr, Nasir era o pradă, nu o ameninţare. A simţit cum i se ridică părul pe ceafă.

— Pe Sharr rămân foarte puţine dintre creaturile deşertului cunoscute de noi

Altair a scos un sunet ciudat.

— Şi eu care credeam că prinţul morocănos era cel înspăimântător.

Nasir l-a ignorat, iar Kifah a întrebat:

— Zumra?

— Înseamnă *trupă* în limba străveche, a spus Nasir.

— Am învăţat şi eu limba safaitică la şcoală, shukrun, a spus ea ironic.

Punându-şi mănuşile, Nasir s-a întrebat, pentru a nu ştiu câta oară, de ce se mai obosea să deschidă gura.

— Eu nu mă alătur niciunei trupe, a spus Vânătoreasa. Eu lucrez singură şi aşa voi face şi de-acum înainte…

— Încredere, Vânătoreaso, a spus cu blândeţe Benyamin.

Ceva în privirea ei s-a sfâşiat. Ceva din trecut. O amintire. Degetele i s-au oprit pe inel, iar Nasir s-a uitat în altă parte.

— Am ajuns aici cu toţii în împrejurări diferite, a continuat safinul. Tu, cu o scrisoare argintie; prinţul şi generalul, fiecare cu ordinele lui; Kifah şi cu mine, cu misiunea de a pune totul în ordine. Vouă vi s-a spus să găsiţi Jawaratul pierdut şi iată-vă, ca nişte molii care urmăresc flacăra, căutând orbeşte un miraj care să rupă blestemul aruncat de două decenii asupra pământului nostru.

Nasir a strâns din buze. Kifah şi-a strâns braţele şi a început să bată din picior.

Benyamin se uita când la Nasir, când la Vânătoreasă.

— Amândoi aţi întâlnit-o pe mincinoasa care nu poate minţi. Niciunuia nu vi s-a spus tot adevărul. Cu toate astea aţi căzut în capcana vorbelor ei ademenitoare.

Vânătoreasa a inspirat zgomotos, iar Nasir a simţit cum

greutatea privirii ei îl dezmembrează puţin câte puţin.

Avea ordine precise de la sultan, care se bazase că Vrăjitoarea Argintie îl va ajuta. Căzuse în capcana vorbelor ei? A busolei pe care ea i-o îndesase în palmă?

Aceasta tot spre Vânătoreasă indica, oricât de mult ar fi zgâlţâit-o.

— Ştiţi cumva unde s-a dus magia în acea zi catastrofală? a întrebat Benyamin în timp ce soarele urca mai sus pe cer, iar căldura razelor sale se înteţea.

— A dispărut, a spus Vânătoreasa.

— Ai nevoie de magie ca să faci ceva să dispară, a subliniat Kifah.

— Akhh, îmi plac la nebunie ghicitorile, a zis Altair.

— Dacă vrei să aflăm finalul poveştii, safinule, trebuie s-o luăm din loc, altminteri numai cadavrele noastre ţepene o să-ţi audă ultimele cuvinte, a spus Nasir.

El *voia* să afle restul poveştii. Voia să priceapă înainte să meargă mai departe cu îndeplinirea ordinelor tatălui său. Dar mai degrabă şi-ar fi tăiat propria beregată decât să recunoască asta.

Kifah a chicotit.

— Cine ar fi bănuit că prinţul are simţul umorului?

— Ah, e şi mai amuzant după ce mănâncă un mic dejun aşa cum cuvine, a spus Altair.

Vânătoreasa aproape că a zâmbit, apoi l-a privit pe Benyamin.

— Putem ajunge în refugiul din oază. Apoi aştept să aflu toată povestea.

Safinul a făcut o plecăciune adâncă.

— Desigur, sayyida.

Capitolul 44

La adăpostul umbrei binefăcătoare a palmierilor, Zafira şi-a umplut plosca, după ce Kifah a asigurat-o că apa e bună de băut. Nisipul îi intra în cizme şi se vâra în pliurile vălului ei. I-a gustat greutatea fadă pe limbă şi i-a simţit atingerea tăioasă pe obraji. Era *pretutindeni.*

O pală de vânt a şuierat printre copaci, iar fata a dat să-şi tragă gluga. Apoi şi-a amintit că mantia era în desagă. Degetele lui Deen i-au cuprins bărbia înainte ca Zafira să se retragă în ea însăşi.

Altair a găsit un piersic singuratic, de unde a cules câteva fructe pufoase şi le-a împărţit tuturor.

Kifah bătea ritmat din suliţă, iar Zafira s-a ferit din calea peluzienei, privind-o cum scoate un pumnal mic şi negru dintr-una din numeroasele teci pe care le avea de-a lungul braţului. *Un pumnal cu fulgere,* şi-a dat seama Zafira. Călit de mânia naturii, cu un echilibru nemaiîntâlnit. Sângele îl ascuţise; anii îl făcuseră mai puternic. Aceste lame erau foarte rare, pentru că fierarii trebuiau să pândească până când fulgerul lovea un munte şi apoi să strângă minereul negru, sub mugetul tunetelor şi sub ploaia torenţială.

Se părea că aveai anumite avantaje când făceai parte din unitatea de elită a califei.

Benyamin a scos un sul de pânză din sacul său. Zafira ştia că safinii erau vanitoşi, dar chiar aşa încât să-şi aducă un covor pe insula Sharr? El i-a netezit grijuliu cutele şi a alungat cu blândeţe un gândac, apoi s-a aşezat turceşte în mijlocul ţesăturii roşii, răsfirând nisip printre degete, ca şi cum i-ar fi aşteptat pe toţi Nasir şi-a încrucişat braţele şi s-a rezemat de o stâncă proeminentă, transmiţând clar că nu avea de gând să se alăture.

— Magia nu a dispărut, zumra. A fost mutată, a început Benyamin, aruncând un sâmbure de piersică în apele albastre.

Îi numea „zumra” de parcă erau un grup de copii, nu nişte oameni pe care nu-i lega nimic şi care-şi vânturau

armele în jurul safinului subţire şi neînarmat.

— Când gardianul insulei Sharr a cerut ajutor în timpul celei de-a doua bătălii împotriva Leului Nopţii, Surorile au adus magia aici. Odată cu moartea lor, magia nu a dispărut, ci a căzut pe Sharr, care a purtat cu bucurie această povară. A înghiţit toate creaturile din închisoare – oameni, safini, ifriţi, bashmu –, tot ce-i stătea în cale, şi totuşi foamea insulei nu putea fi potolită. A contaminat Marea Baran, a născut Arzul. Şi cu cât insula Sharr va stăpâni mai mult timp magia, cu atât ţinutul Arz va creşte mai mult şi pământurile noastre vor deveni din ce în ce mai sărace.

— Pentru ce? a întrebat Zafira. Ce vrea Sharr?

Ochii lui Benyamin au sclipit scurt.

— Tu, Vânătoreaso, eşti prea deşteaptă pentru binele tău.

Ea s-a retras şi aproape că a ratat privirea pe care au schimbat-o Altair şi Benyamin.

— Dacă magia există pe Sharr, a spus Altair, iar Zafira a avut senzaţia că se grăbeşte să ascundă ceva, atunci ar trebui s-o putem folosi.

— Prin dum sihr cel puţin, a spus Kifah.

— Nu!

Benyamin arăta de parcă i-ar fi retezat cineva mâna şi l-ar fi obligat s-o folosească.

— Magia sângelui e interzisă. *Strict* interzisă. Nu există graţiere pentru cel care o foloseşte. Preţul este întotdeauna imens.

— De-asta se face doar în safai…

— Superstiţii. Magia sângelui e interzisă pentru că e incontrolabilă. Preţul plătit e un strop de sânge, nimic mai mult, a spus Nasir plictisit.

— Nu mai discutăm despre magia sângelui, a zis tăios Benyamin, apoi s-a întors spre Zafira.

După privirea sa, fata a bănuit că mai era ceva în afara fricii lui Benyamin de dum sihr. Ceva personal.

— Altair se referea la afinităţile cu care ne-am născut, a continuat calm safinul, deşi Zafira îi sesizase valul de

nelinişte. Mai ales particularitatea cu care te-ai născut tu, draga mea demenhună.

Zafira şi-a îngustat ochii, iar Nasir a încremenit.

— Am magie, a zis ea.

Vorbea şovăitor. Ca şi cum nu-i venea să creadă.

— Ai o *afinitate,* a corectat-o Benyamin, înclinând din cap. Ca aproape toată lumea. Fără magia care aprindea odinioară minaretele regale, afinităţile noastre au intrat în hibernare. Le-a fost tot timpul foame. Asta face ţinutul Arz atât de ademenitor – e o prelungire a insulei Sharr. Aceeaşi insulă care conţine magia ce se găsea odinioară în Arawiya. Când ne apropiem de Arz, afinităţile noastre ies la suprafaţă, îndemnându-ne să intrăm în pădurea blestemată. Mulţi au căzut pradă şoaptelor sale, intrând acolo pentru a căpăta şansa de a-şi elibera afinităţile care sunt zăvorâte de atât timp. E posibil ca aceştia să fi putut mânui magia. Poate că ar fi reuşit să cheme focul şi să invoce apa, dar Arzul face în aşa fel încât ei să nu se mai întoarcă niciodată. Nu e cazul tău, Vânătoreaso: afinitatea ta este ceea ce ţi-a permis să te întorci de fiecare dată.

Îţi vei găsi întotdeauna drumul. Cuvintele Vrăjitoarei Argintii din timpul primei lor întâlniri. Venise să vadă dacă Zafira revenise din Arz vie şi nevătămată.

O pală de vânt a scuturat frunzele palmierului, răcorindu-i pielea. O pasăre s-a înălţat spre cer cu o bătaie rapidă de aripi. Benyamin s-a uitat spre ceilalţi.

— Aici, pe Sharr, departe de atracţia nefastă a Arzului, *toţi* ne putem exercita puterile. Singura diferenţă e că Vânătoreasa îşi controlează afinitatea de ani întregi.

Graţie Arzului. *Ceruri mari.* Pădurea aceea blestemată era un loc plin de magie. Un loc în care se aventurase *ani şi ani de-a rândul.*

— Care-i afinitatea mea? a-ntrebat fata.

I se părea că e tot mai greu să respire. Benyamin a privit-o atent cu ochii lui căprui.

— Poţi să-l întrebi pe prinţul aici de faţă. El şi Altair ştiu exact răspunsul.

Niciunul dintre sarazini nu a părut vreun pic surprins.

Fata s-a uitat disperată când la unul, când la celălalt şi s-a împiedicat, aproape prăbuşindu-se în nisip. Şi-a îndreptat privirea spre Benyamin, care stătea liniştit pe carpeta lui cu franjuri aurii.

— Spune-mi, a spus ea cu răsuflarea întretăiată. Ce sunt eu?

— O da'ira.

— O ce? a spus ea încet, simţind cum îşi pierde minţile.

— Tu eşti busola din inima furtunii, farul călăuzitor în întuneric. Tu îţi vei găsi întotdeauna calea, Zafira bint Iskandar.

Cuvintele lui îi răsunau în cap ca loviturile unei tobe.

Nu – era o gazelă în deşert, vulnerabilă în faţa unei hoarde de lei. S-a făcut mică, privind când la prinţ, când la generalul acestuia. Apoi s-a uitat la Kifah şi la Benyamin.

Apoi a făcut ceea ce fac gazelele cel mai bine. A luat-o la fugă.

Capitolul 45

Zafira a gonit dincolo de verdeaţa oazei, ignorându-le strigătele, ignorând felul în care o privea prinţul moştenitor al Arawiyei, cu ochii lui neclintiţi care-i ardeau sângele din vene.

— Lăsaţi-o, a spus el cu blândeţe, iar fata s-a oprit. Are nevoie de timp.

Zafira n-a aşteptat să audă ce a răspuns Altair. S-a refugiat printre câţiva curmali, rezemându-se de trunchiul ţepos al unuia dintre aceştia şi străduindu-se să-şi recapete suflul. Copacii au primit-o ospitalieri, şoptind în timp ce o adăposteau. *Rămâi puţin aici. Odihneşte-te.*

Umbrele i-au preluat agitaţia. Curmalii s-au uscat când ea s-a lăsat în genunchi.

A clipit o dată şi copacii s-au îndreptat la loc.

O da'ira. A întors pe limbă vechiul cuvânt safaitic. O *busolă.*

De-asta nu avusese niciodată îndoieli despre cum trebuie să găsească Jawaratul pe insula asta uitată de Dumnezeu. Pentru că afinitatea ei o condusese întotdeauna undeva. O conducea de *ani întregi.*

Orientarea ei nu era o senzaţie sau o noţiune dezlânată. Vâna în Arz lipsită de simţul văzului, datorită acestei afinităţi. Scăpase din Arz datorită ei.

Baba.

Ceruri mari, de câte ori Baba se dusese în Arz, fusese cu ea. Ghidându-i braţul, îndreptându-i săgeţile spre vânat, urmând-o peste tot. Până la ultima suflare. Până la acea ultimă călătorie care-l făcuse să-şi piardă minţile, care-i zdrobise idealurile.

Dacă ar fi ştiut!

— Oh, sfinte zăpezi, a răsuflat ea, amintindu-şi murmurul frenetic care îi curgea prin vene şi care o conducea pe cărarea corectă.

Din tot ce se putea controla din vârful degetelor – focul, bezna, iluziile –, ea fusese dăruită cu harul *direcţiei.* Nici

măcar nu ştiuse că direcţia *era* o afinitate.

Un hohot isteric de râs a răsunat dinspre copaci şi Zafira şi-a pregătit arcul înainte să-şi dea seama că acel râset izvorâse din propria persoană distrusă. Un suspin i-a scăpat printre buze. Slăbiciunea aceasta nu o caracteriza. O dezorienta, sfărâmându-i inima în bucăţi

Dintr-odată totul a căpătat sens. De ce încercaseră sarazinii s-o răpească în Demenhur. De ce Altair şi prinţul se „aliaseră” cu ea: ca s-o folosească întru găsirea Jawaratului. S-a cutremurat când şi-a amintit ochii cenuşii ai lui Nasir urmărind-o fără încetare. Acum a priceput de ce o urmărea din priviri, de ce o salvase din mâinile ifritului.

Îşi proteja un bun de valoare.

Ştiuse în tot acest timp, ceea ce-nsemna că şi sultanul ştia. Sau, cel puţin, sultanul avea o bănuială, precum şi puterea de a acţiona în această privinţă.

Erau toţi loiali aceluiaşi regat, dar Vrăjitoarea Argintie şi sultanul păreau în conflict unul cu celălalt. Aici erau două tabere. O ostilitate pe care Zafira n-o înţelegea. Nici măcar nu putea pricepe de ce prinţul şi generalul încercaseră s-o omoare.

Poate că niciuna dintre tabere nu o includea.

Nu se afla în fruntea listei de vânători a Vrăjitoarei Argintii – ea *era* întreaga listă. Singurul vânător cunoscut care putea găsi Jawaratul. Dacă n-ar fi pus niciodată piciorul în ţinutul Arz, dacă reuşitele ei nu ar fi devenit faimoase, Vrăjitoarea Argintie n-ar fi aflat niciodată. Sultanul ar fi rămas neştiutor. Jawaratul ar rămâne pierdut până când o altă da'ira şi-ar lăsa afinitatea să iasă la suprafaţă. Dacă mai existau altele.

Ceruri mari. Afinităţi, puteri. Magie care încetase să mai existe.

Avea nevoie să se întindă. Ce, era un moşuleţ? N-avea nevoie să se întindă.

Nişte pante aurii străluceau printre frunzişul verde din faţa ei. O potecă se desfăşura în liniştea oazei. Flori colorate îşi întindeau petalele, chemând-o la ele cu un

clinchet blând. *Eliberează-te, Vânătoreaso.*

N-avea nevoie de ceilalţi, îi reaminteau umbrele. Îşi putea găsi singură calea, din oază în oază, din ruină în ruină. Putea găsi de una singură cartea aceea nenorocită. Putea restitui fără niciun ajutor magia în Arawiya, fără să se întrebe cine se aliase cu cine şi de ce şi care dintre ceilalţi puneau la cale s-o ucidă.

Dar.

Şi-a amintit atingerea blândă a acelei pânze pe pielea sa. Suferinţa din ochii prinţului. Râsul lui Altair. Insistenţa lui Benyamin. Umbra care bântuia ochii negri ai lui Kifah.

Avea nevoie de răspunsuri. Răspunsuri pe care i le putea oferi Benyamin.

S-a întors de unde plecase, cu speranţa că nu va ajunge să-şi regrete decizia.

Capitolul 46

Nasir s-a holbat îndelung la copaci, aşteptând-o, sperând ca fata să se întoarcă. Un lucru rar pentru el. Speranţa.

Deşi era vina lui Benyamin, Nasir… învăţase ceva din mica discuţie. Safinul îi oferise răspunsuri la întrebările pe care nu avusese niciodată curaj să le pună.

— Toată încordarea asta mă îmbătrâneşte, a zis Altair, îndoindu-şi braţele, cu iataganele în mâini.

Era alarmant cât de jovial şi de mortal putea fi în acelaşi timp.

— Vârsta duce de obicei la înţelepciune, a subliniat Kifah, cu o mutră care sugera că Altair e oricum, numai înţelept nu.

— Zice fata care a apărut alături de un safin palavragiu. Tu pentru ce ai venit, mă rog? a-ntrebat Altair, întorcându-se spre ea.

Kifah nici n-a tresărit când i-a văzut săbiile scoase. L-a studiat preţ de o clipă, apoi a ridicat din umeri.

— Magie. Răzbunare. Lucruri obişnuite.

Altair a izbucnit în râs, iar Nasir s-a forţat să-şi stăpânească un zâmbet care i se strecurase pe buze. Rimaal. Nu fusese nevoit niciodată să-şi înăbuşe atât de multe surâsuri. Benyamin se plimba în sus şi-n jos prin oază, încruntat.

În cele din urmă a apărut şi Vânătoreasa, uitându-se împrejur cu o linişte stranie. Lui Nasir i s-a făcut un gol în stomac. Fata avea umerii pleoştiţi, dar şi-a dat de seama de asta şi şi i-a îndreptat, ridicând bărbia.

Benyamin a redevenit atent, iar uşurarea i-a luminat ochii cu o nuanţă aurie.

— Voiam să-ţi cer iertare, i-a spus încet fetei. Safinii tind să neglijeze sentimentele omeneşti. Trebuia să cuget bine înainte de a-ţi trânti pe umeri o revelaţie atât de împovărătoare.

Era lesne să uiţi că Benyamin nu era om. La fel şi Vrăjitoarea Argintie. La fel şi Nasir, pe jumătate.

— Nu sunt hashashin, dar din câte observ cu umilinţă, nu-ţi poţi lua ochii de la ea, a spus tărăgănat Altair în urechea lui Nasir.

— Eşti gelos? a-ntrebat Nasir.

Capătul rupt al turbanului îi flutura în briza blândă, atingându-i uşor gâtul.

— Aş fi, dacă n-aş şti că te holbezi şi la mine la fel de mult.

Nasir şi-a îndreptat sprâncenele.

— Am nevoie de ea.

— Aşa spune orice bărbat când vine vorba de…

— Închide gura sau foloseşte-te de ea în altă parte, a mârâit Nasir.

S-a mirat de ce se osteneşte să discute cu neghiobul. Altair a mimat că-şi pecetluieşte buzele, dar tăcerea lui n-a durat mult.

— Oi, nu ştiu la ce te gândeai tu, că eu nu mă gândeam.

— Taci, s-a răstit Vânătoreasa apropiindu-se.

Altair a tresărit, spre mulţumirea lui Nasir.

— M-am întors doar pentru că ştiu că altfel m-aţi fi urmărit şi m-am săturat să vă simt răsuflarea în ceafă.

— Ştii măcar cum e să-ţi răsufle un bărbat în ceafă? a-ntrebat Nasir.

Ce ai spus acolo, idiotule? Petrecea prea mult timp alături de Altair.

Chiar şi generalul părea surprins. Kifah a pufnit în râs, iar Benyamin s-a rugat cerului să-i dea răbdare.

Vânătoreasa s-a oprit, iar Nasir şi-a dat seama că fata îşi aminteşte de ceva. Cât de grea trebuie să fie viaţa când gândurile ţi se citesc direct pe chip? Fata şi-a dus degetele la inel, dându-se de gol. Apoi şi-a dat seama de greşeală şi l-a privit sfidătoare în ochi.

— Nu te mai uita aşa la mine.

— Aşa cum? a-ntrebat el, ridicând dintr-o sprânceană.

— Cu compasiunea asta falsă.

El a râs sec.

— Credeai că eşti îndrăgostită de el?

Ea n-a răspuns, iar asta l-a scos din minţi pe Nasir, căci

ceilalţi priveau. Pentru că era fiul tatălui său. S-a apropiat.

— Lasă-mă să-ţi spun un secret, Vânătoreaso: mortul te iubea, dar tu nu-l iubeai pe el.

— Pentru numele lui Guljul, las-o în pace, a zis Kifah, ducându-şi mâna la chelie.

— Moartea e singurul lucru sigur din viaţa unui om. De ce vă tot ia prin surprindere când se întâmplă? a-ntrebat el.

— Tu nu ştii nimic despre dragoste sau pierdere, a şuierat Vânătoreasa, iar Nasir a tresărit când i-a văzut privirea îngheţată. Probabil te numeri printre privilegiaţii care tăvălesc o altă femeie în fiecare noapte, doar ca s-o omoare la răsăritul soarelui.

Nasir a rânjit ca lupul.

— Te crezi deci Şeherezada?

Pe chipul Zafirei s-a insinuat o căutătură stranie, apoi fata s-a întors spre Altair.

— Dă-mi asta.

— Eu? Ce anume? s-a bâlbâit Altair, cu ochii cât cepele.

Fata s-a apropiat şi s-a întins spre unul dintre iatagane. Altair era mai înalt, dar şi ea era destul de înaltă. S-a ridicat pe vârfurile degetelor de la picioare şi a scos sabia cu un şuierat lent, crestându-i umărul. Kifah a ridicat din sprânceană văzând chipul uimit al lui Altair.

— O să fie interesant.

Vânătoreasa şi-a echilibrat poziţia. Ceva din privirea ei l-a făcut pe Nasir să se oprească. Ceva mai complicat decât furia, căci furia ştia cum s-o învingă.

Ceva sălbatic.

Şi-a dus mâna la sabie, cu trupul vibrând, cu sângele clocotind, recunoscător că a fost provocat. Benyamin s-a avântat între ei, stârnind nisipul, dar Nasir dorea să se lupte şi nu avea de gând să se oprească.

— Dă-te în lături, alderule. E o femeie, nu un moş decrepit. N-are nevoie de protecţia ta.

Benyamin şi-a înclinat capul.

— Ce te face să crezi că *ea* are nevoie de protecţie?

Capitolul 47

Zafira n-avea nici cea mai vagă idee cum se mânuieşte un iatagan. Dar cât de greu putea fi? Era doar de două ori mai lung decât jambiya ei.

Bine. Poate de trei ori.

Sclipea ca aurul, cu nisipul reflectându-se în tăiş. Se antrenase cu Deen destul de des ca să ştie că se pricepea să mânuiască o sabie. Spera ca prinţul să nu creadă că merge la cacealma, deşi partea limpede a minţii ei ştia că el o să-şi dea seama. Dar dacă inima ei o conducea la vânătoare în Arz, nu putea să-i ghideze şi lame spre inima lui?

A clipit ca să alunge aceste gânduri întunecate. Îi era foarte greu să acţioneze sub imperiul emoţiilor. Dar îl insultase pe Deen. Mai rău, avusese *dreptate:* ea nu-l iubise niciodată pe Deen aşa cum o iubise Deen pe ea.

Când Benyamin s-a dat la o parte, încruntat de îngrijorare, Zafira ştia că la fel gândea şi el. Şi-a aruncat desăgile pe nisip şi a ridicat iataganul un pic mai sus.

— Suntem siguri că e o idee bună? a-ntrebat Altair, fără să se adreseze cuiva anume.

— Nici nu mai ştiu ce e sau nu o idee bună, a zis sec Kifah. Sunt pe insula Sharr.

Nasir şi-a scos sabia desenând un arabesc, iar mânerul acesteia a dansat pe lângă nodurile degetelor lui, rotindu-se prin aer. Expresia de pe chipul lui Nasir arăta că toată situaţia i se pare caraghioasă. Pentru un prinţ care prefera intimitatea şi umbrele atunci când se întâlniseră prima oară, părea acum să se bucure enorm de atenţia primită.

A străbătut-o un fior de teamă, amestecat cu un suspans de care se bucura. Ştia poveştile. Ştia exact cât de abil era Prinţul Morţii cu o sabie.

El s-a apropiat.

Şi totul a început să se mişte mai repede.

Fata şi-a fluturat sabia şi el a făcut acelaşi lucru, mânerul negru devenind una cu mănuşile sale. Aerul era

încețoșat de scânteierile oțelite. Apoi metalul s-a izbit de metal, zgâlțâindu-i dinții, creierul, nebunia și – ceruri mari, cât era de nebună.

Dar n-o va ucide. Avea nevoie de ea. Toți aveau nevoie. *Ea* nu avea nevoie de ei.

Singurul om de care avusese nevoie era mort din cauza lui.

A împins cu toată puterea în săbiile încleștate. Nasir era mai puternic, mai înalt, mai voinic, dar s-a dat în spate foarte, foarte puțin. Era cel mai mare asasin, dar nu era obișnuit ca victimele lui să i se opună.

Fata a împins din nou, cu o fervoare proaspătă.

— Ce drăgălaș, a spus el, eliberându-se cu un râset șoptit.

Ea s-a împiedicat, sprijinindu-se cu o mână de stânca dură ca să-și recâștige echilibrul. A mârâit și și-a ridicat brațul înainte ca el să-și izbească din nou iataganul de al ei. Forța loviturii le-a făcut dinții să scrâșnească. *Nu dă niciun pic înapoi.*

Oare nu avea nevoie de ea?

Zafira a făcut o fentă la stânga, dar el n-a reacționat. Apoi a fentat la dreapta, iar el a ridicat amuzat din sprânceană, anticipându-i mișcarea cu mult timp înainte ca ea s-o execute. Altair a chicotit. Gâtul Zafirei ardea.

Și-au încleștat din nou săbiile, iar el s-a înclinat aproape de ea.

— Știi bine cine sunt. Dă-te bătută, Vânătoreaso, a murmurat el, iar glasul lui tunător a vuit drept prin ea.

Fata a văzut prilejul care i se deschidea înaintea ochilor în clipa în care el se pregătea de o altă lovitură. Căci ea era Vânătorul demenhun. Rapid. Precis. Neantrenat. Putea rivaliza cu un asasin antrenat și metodic.

S-a avântat înainte și s-a strecurat pe sub brațele lui. Răsuflarea lui Nasir i-a atins în treacăt pielea. Fata și-a prins cizma de piciorul lui și a tras cu putere. El a căzut pe spate, cu nările fremătând. I-a citit triumful pe față și a mârâit, blocându-i picioarele între ale lui, într-o ultimă încercare, apoi a căzut pe spate cu un bufnet înăbușit.

Iar ea a căzut peste el, cu plămânii goliţi de aer.

Fata şi-a pus o mână pe umărul lui ca să-şi amortizeze căderea, dar picioarele lor erau încolăcite, iar nisipul se surpa sub ele. Trupul ei s-a atins de al lui, iar inelul acela trădător s-a aşezat în dreptul inimii lui Nasir, ridicându-se şi coborând odată cu respiraţia lui greoaie. Feţele lor erau la câţiva centimetri distanţă. Fără mantia care s-o adăpostească, simţea fiecare atingere dintre ei ca şi cum ar fi fost complet goală. Inima Zafirei a început să bată din ce în ce mai tare.

— Dacă ar fi mai aproape unul de altul, ar trebui să-nchid ochii, a şoptit Altair îndeajuns de tare cât să fie auzit de ceilalţi.

Iar prinţul a avut tupeul să rânjească.

O minciună, a spus mintea ei confuză, căci acea nefericire imensă era reflectată în ochii lui, de culoarea flăcărilor stinse şi a pietrei neînsufleţite.

— Haide, pune capăt chinului meu, a spus el, cu voce blândă.

Cuvintele lui, rostite liniştit, i-au mângâiat pielea. Hashashinii mortali nu trebuiau să fie blânzi.

Doar atunci şi-a dat seama că avea iataganul lipit de gâtul lui, aşa cum îşi ţinea jambiya la beregata animalelor pe care le vâna.

Zafira a apăsat şi mai mult lama peste gâtul lui Nasir, văzând cum îi tresaltă beregata. Pielea lui aurie se înfiorase, iar ei îi venise ideea nebunească de a-l mângâia ca să-l liniştească. De a-şi lipi gura de pielea lui.

Fata a gâfâit scurt şi a scrâşnit din dinţi. Gâtul lui Deen nu va mai tresălta niciodată. Din cauza lui. Din cauza ucigaşului de sub ea.

Copacii din oază aşteptau cu răsuflarea întretăiată. Dar toată atenţia Zafirei era concentrată asupra lamei sclipitoare de metal de lângă beregata lui.

Nu fi egala celor care fac rău. Vorbele lui Deen, când Zafira se angajase să-l înfrunte pe băiatul cu dinţi galbeni care-i spărsese nasul lui Deen în timpul unui joc cu kura[62],

[62] Minge, în arabă în original (n. t.).

cu mulţi ani în urmă.

Zafira s-a uitat fix în acei ochi gri, iar cenuşa dinăuntrul lor s-a risipit sub privirea ei. A ridicat tăişul.

Chipul lui plin de cicatrice n-a fost străbătut de nicio urmă de mirare. Zafira şi-a înăbuşit ţipătul cu un mârâit.

— Trei lucruri. Wahid[63], nu mă atinge. Ithnayn[64], nu te uita la mine. Thalatha[65], nici măcar nu te gândi la mine.

Zafira s-a ridicat în picioare, savurând şuieratul de durere al lui Nasir când şi-a înfipt genunchii în picioarele lui, ca măsură de precauţie. El s-a ridicat şi a salutat-o în batjocură, ducând două degete la frunte.

— Cum doreşti.

Fata şi-a încrucişat privirile cu ale celorlalţi, apoi l-a ţintuit pe Nasir cu ochi de gheaţă.

— Dacă dorinţele ar deveni realitate, tu ai fi mort de multă vreme.

---

[63] Unu, în arabă în original (n. t.).
[64] Doi, în arabă în original (n. t.).
[65] Trei, în arabă în original (n. t.).

Capitolul 48

Nasir încă simţea sărutul rece al metalului pe gât, ca fantoma unei arsuri.

Ultima oară când o femeie, sau altcineva, dacă era să fie sincer, îi ţinuse o sabie lipită de beregată se întâmpla când Nasir era în pregătire. După asta, când mama lui s-a asigurat că el nu era mai mult de-o şoaptă în întuneric, nimeni nu s-a mai putut apropia. Dar Vânătoreasa nu fusese antrenată. Nebunia asta o luase în stăpânire, îi zguduise calmul şi fata îi pusese piedică de parcă erau doi copii în curtea şcolii.

Gâtul lui încă simţea sărutul metalului, dar restul trupului său simţea fierbinţeala ruşinii.

— Akhh, îmi place la nebunie când un antrenament de luptă se termină cu… alte lucruri.

Altair a rânjit când Vânătoreasa i-a înapoiat iataganul fără să spună un cuvânt.

— Şi acum? a întrebat Kifah.

Plăselele unui cuţit i s-au rotit pe încheieturile degetelor, iar brăţara ei de aur a lucit ca o rază de soare.

— O să-ncepem şi noi, restul, să ne duelăm până la moarte?

— Gata cu duelurile.

Benyamin a oftat exact ca o mamă exasperată. Îşi tot arunca privirea spre împrejurimi, unde lumea se mai întunecase o nuanţă, deşi nu trecuse cu mult de miezul zilei.

— Da, ascultaţi-l pe mult iubitul nostru safin. Dacă acum ne ucidem între noi, pe cine mai folosim drept momeală când ne vor da târcoale ifriţii? a întrebat Altair.

— Poate pe tine? a zis Vânătoreasa, netezindu-şi veşmintele.

Nasir s-a întrebat dacă îşi imagina doar uşoara culoare de pe chipul fetei.

— Eşti destul de mare să le ocupi timpul pentru o vreme.

Altair şi-a aranjat turbanul, cu o sclipire ciudată în

priviri.

— Sunt destul de mare să ocup timpul oricui pentru o vreme.

Nasir s-a înecat, iar Kifah a pufnit în râs. Vânătoreasa părea derutată de reacţiile lor. *Încuiată.*

Benyamin l-a privit cu reproş pe Altair, dar s-a făcut că nu-i aude remarca.

— Trebuie s-o luăm din loc.

— Nu plecăm nicăieri, safinule, a spus Vânătoreasa, cu glas oţelit.

Safinul s-a răsucit spre ea.

— O spui de parcă aş fi un şobolan.

— Poate că eşti.

Ea a ridicat din umeri, iar Kifah a râs zgomotos. Lui Benyamin nu-i venea a crede.

— Poporul tău s-ar închina în faţa mea.

— Poporul meu are zăpadă în loc de creier. Ce să-i faci? a replicat ea. Nu plecăm nicăieri până nu capăt nişte răspunsuri.

Benyamin a dat din cap.

— Curând, draga mea demenhună. Copacii se apleacă tot mai aproape, iar umbrele au un stăpân. Vom vorbi când va veni timpul.

Ea s-a cutremurat la auzul cuvintelor lui şi ceilalţi au tăcut mâlc. Insula Sharr părea să devină din ce în ce mai sinistră.

Într-un fel, Nasir ştia că acel stăpân nu era Vrăjitoarea Argintie şi cu siguranţă nu era Ghameq, căci influenţa tatălui său nu ajungea atât de departe. Acest stăpân adusese teroarea pe chipul lui Altair, în acea noapte, în tavernă.

Acest stăpân transformase Sharr în monstrul care era acum.

Vânătoreasa a dispărut în spatele palmierilor după o şoaptă a lui Benyamin, care a urmat-o, strigând repede „Yalla, zumra”.

Să mergem, trupă.

Nasir a rămas în urmă. Forţa unui hashashin stă în

camuflaj şi solitudine. Nimic nu mergea conform planului: vărul lui îşi făcuse apariţia, Altair respira în continuare, Vânătoreasa era o fată – *laa, femeie.*

În afară de ruşinea pe care o simţise când Zafira căzuse deasupra lui, mai era şi faptul că era, de fapt, femeie în toată puterea cuvântului. Hashashinul a expirat foarte lent.

Iar acum Benyamin îi avertizase în privinţa unei ameninţări mult mai importante.

Altair a privit în urmă spre Nasir când au rămas singuri, pentru prima oară de când sosiseră Benyamin şi Kifah.

— Deci?

Nasir şi-a înclinat capul.

— O să am eu grijă de peluziană…

Altair a rânjit şi l-a trântit în spatele copacilor. Lumina soarelui a dispărut printre crengile întunecate. Nasir a sărit în picioare şi s-a întors spre general cu dinţii încleştaţi. A văzut negru în faţa ochilor şi şi-a scos iataganul din teacă.

În ochii lui Altair ardea mânia.

— Schimbare de plan? O să mă omori pe mine primul, asta e? Nu mai e vorba despre a găsi Jawaratul şi de a te-ntoarce în pas de plimbare la iubitul tău tată, neghiobule.

Nasir se chinuia să-şi stăpânească răsuflarea, dar întunericul de-abia îi mai permitea să vadă dincolo de copacii din jur. Inima îi bătea cu disperare.

— Cheamă-ţi ajutoarele, păianjenule, a spus Nasir pe un ton coborât.

— Eşti gelos că şoptesc altcuiva la ureche? Îţi mărturisesc: tot ce fac fac pentru binele regatului.

Lui Nasir nu-i păsa.

— Ţi-aş putea spinteca beregata înainte să apuci tu să ridici braţul.

Altair a înălţat mâinile, livid.

— Chiar te rog.

În mintea sa, Nasir s-a văzut ridicând sabia, fluturând-o la spate şi lansând-o cu avânt în faţă. A zărit un orizont de sânge la beregata lui Altair şi cum mor acei ochi azurii.

Acea zbatere în clipa în care sufletul se eliberează. Asta a văzut. Alături de cadavrul Vânătoresei.

Dar sabia sa era prea grea acum.

Îi zvâcnea în mâini, iar sudoarea i se prelingea de-a lungul şirei spinării. Benyamin aproape că s-a împiedicat venind într-un suflet spre ei, strângându-şi înspăimântat buzele. Vânătoreasa şi Kifah îl urmau.

— Fiul mamei tale e încă acolo, Prinţe, a spus precaut Benyamin, de parcă Nasir ar fi fost un animal pe care-i era teamă să nu-l sperie.

Dacă ar fi fost altcineva, Nasir l-ar fi spintecat pe loc, dar Benyamin avea o legătură cu sultana. Nasir l-a privit îndelung pe Altair şi şi-a vârât încet iataganul la loc în teacă.

— Lasă-l să studieze puţin împrejurimile. Dă-i voie să constate că suntem aliaţi de conjunctură, nicidecum inamici, şi dă-i voie să lase crimele deoparte pentru o vreme. Lasă-l să-şi deschidă inima şi să aibă încredere. Poate că această misiune înseamnă mai mult decât ai crezut la început.

Şirul straniu de cuvinte ale safinului i-a reamintit lui Nasir de busola purpurie.

Ceva a foşnit în tufişuri şi nisipul li s-a mişcat sub picioare. Nasir a încremenit, iar ceilalţi s-au răsucit lent spre palmierii îngălbeniţi. O pereche inconfundabilă de ochi l-au ţintuit pe Nasir, în timp ce s-a auzit ceva trecând pe lângă ei, cu un foşgăit.

Iar umbrele au dat năvală din spatele copacilor.

Capitolul 49

Zafira ajunsese să se aştepte la o mulţime de lucruri din partea insulei Sharr. Dar nu se aşteptase niciodată s-o vadă pe Yasmine plutind spre ea în toată splendoarea ei eterică, cu nisipul acoperindu-i picioarele goale.

Un ţipăt înăbuşit i-a scăpat fără voia ei din gâtlej. Nu şi Yasmine.

Benyamin i-a atins încheietura şi Zafira şi-a dorit să aibă pe ea mantia şi mănuşile. Vocea lui îi şoptea la ureche.

— Vânătoreaso, uită-te la mine.

Zafira a clipit şi l-a zărit pe Deen, străpuns de o săgeată. Baba, coborând târâş din copaci, în patru labe. Murdar. Plin de sânge.

Mort.

Benyamin a zgâlţâit-o.

— Vânătoreaso. *Uită-te. La. Mine.*

Ura compasiunea din privirea lui, felul în care-i vorbea de parcă era un copil.

— Aşa. Respiră, încetişor. Nu e cine crezi tu. Îţi mai aminteşti? Mă auzi?

Yasmine. Yasmine. Yasmine.

— Nu e el, a continuat cu blândeţe.

El? Nu, era o ea. Era Yasmine cea dulce. Yasmine cea cu gura spurcată. Yasmine cea măritată.

— Respiră, Vânătoreaso. Uşurel. Nu e ceva real.

Abia atunci fata a observat că nu era *o singură* Yasmine. Erau mai multe. Şi, când şi-a plimbat privirea de la una la alta, a văzut cum feţele se schimbă.

— Ifriţi, a şoptit.

Uşurarea a făcut să i se taie picioarele. S-a agăţat de cel mai apropiat copac şi lumea a început să se limpezească în jurul ei. Benyamin a ajutat-o să se ridice, ţinând-o de umeri.

— Am nevoie de tine în alertă.

— Tamim? s-a auzit glasul spart al lui Kifah.

Oare îşi vedea iubitul? Fratele? Prietenul?

Ifriţii continuau să se schimbe, înconjurându-i lent. Lana, Deen, Umm, Haytham, Baba. Benyamin a încremenit în faţa celui care semăna cu Baba.

— Îl vezi şi tu? a întrebat fata, simţind cum vârfurile degetelor îi tremură.

Nu mai vedea capătul celălalt al oazei. Şi soarele părea că dispăruse.

— Văd pe cineva, dar nu e aceeaşi persoană pe care o vezi tu, a spus înăbuşit Benyamin.

Era un lucru obscen să pătrunzi în sufletul unui om pentru a scoate de-acolo chipul unei persoane iubite. Un ifrit putea lua o sută de chipuri deodată – totul era în ochiul privitorului în afara cazului în care victima era suficient de puternică şi vedea dincolo de aceste înşelătorii. Atunci acela nu vedea nimic.

— Suntem înconjuraţi.

Şoapta moale a lui Nasir a venit de undeva, de aproape, din spatele ei.

Zafira ştia cum e să te scalzi în întuneric, dar nu putea să-şi stăpânească inima care-i tremura în piept. Acel *tic, tic, tic* din ce în ce mai grăbit, o febră pe care n-o putea controla. *Un freamăt de emoţie.*

Ea putea supravieţui întunericului; o făcuse întotdeauna.

Dar oare ceilalţi puteau?

Au nevoie de tine, a rostit un glas din mintea ei. Nu le *păsa* de ea. Şi era o şansă ca, atunci când ea va găsi nenorocitul de Jawarat, toţi să se alinieze ca s-o ucidă.

Putea să se strecoare cu uşurinţă printre copaci şi să-şi piardă urma în deşert.

Totuşi, când a clipit, a zărit o sabie străpungând pieptul lui Altair. A văzut ochii morţi ai lui Kifah şi stomacul lui Benyamin sfâşiat în bucăţi. A zărit ochii gri şi trişti ai prinţului, şi mai reci după moarte. N-avea cum să-i abandoneze, chiar dacă ei nu-i vor întoarce în veci acest favor.

Cu o manevră rapidă, fata a ridicat o săgeată şi şi-a potrivit-o în arc, iar acesta i s-a aşezat, firesc, între umeri. A tras coarda înapoi.

— Spate în spate, a murmurat Altair, iar Zafira s-a întrebat dacă nu cumva generalul a fost nevoit să-şi muşte limba ca să nu dea şi alte ordine.

Unul dintre ifriţi a şuierat. Altul a ţipat ceva în cuvintele întortocheate ale limbii străvechi.

— În caz că nu ai observat, suntem mai mulţi decât tu şi prinţul, a spus tăios Kifah, gata să se încaiere.

Cei cinci s-au repoziţionat în cerc, cu spatele unul la celălalt. Zafira a încercat să invoce calmul din timpul vânătorilor sale, dar gândurile ei refuzau să se liniştească. Lumea zumzăia în jurul ei şi nu putea gândi normal. Şi mai multe umbre s-au strecurat în micul luminiş. Chiar şi Zafirei îi era greu să distingă ceva în jur.

Cu toate astea, a reuşit să numere doisprezece ifriţi împotriva lor, care erau doar cinci.

Cel mai apropiat de ea avea chipul lui Umm. Şi-a înclinat capul cu şuviţe cărunte, aproape ca şi cum ar fi ascultat o poruncă. *Nu e real, nu e real, nu e real.*

Apoi lumea întreagă s-a transformat în flăcări.

Capitolul 50

Lumea ardea, dar cel puţin Nasir vedea limpede. A zâmbit optimist. Nu-i pria deloc să petreacă prea mult timp alături de Benyamin.

A clipit în faţa rămăşiţelor grele de beznă şi a privit peisajul care sclipea în vâlvătăi portocalii. Creaturile de foc din care nu ieşea fum au părut la început neînarmate, până când Nasir şi-a dat seama că *ele* erau armele. Au ţâşnit dintre palmieri şi au alunecat peste nisipuri de parcă ar fi fost eterice. În mâini le-au apărut toiege de foc, scânteind în beznă. Căldura devenea insuportabilă şi făcea aerul respirabil.

Din reacţiile lor era clar că ceilalţi îi vedeau pe ifriţi drept oameni pe care-i cunoşteau, dar Nasir îi vedea aşa cum erau: fiinţe fără chip, care-i dispăreau mereu din raza vizuală. Chiar când credea că a văzut una, vederea îl trăda. Erau *acolo,* mereu acolo, dar niciodată vizibili în întregime. Era avantajul de a avea o inimă atât de neagră şi de ferecată ca a lui.

Altair a scos un sunet. Suferinţă.

— Vezi pe cineva? l-a întrebat moale Kifah.

Ochii ei negri au sclipit în flăcările iscate brusc.

— Pe mama, înainte de fi ucisă de omul pe care-l urăsc.

Nasir nu ştia nimic despre părinţii lui Altair sau despre alţi oameni pe care acesta nu-i plăcea, în afară de el. Generalul a expirat şi a tras prima săgeată, care a şuierat, pătrunzând printre umbre. Într-o bună zi, Altair va accepta că, pur şi simplu, nu are pricepere de arcaş.

Nasir şi-a răsucit sabia când un vaiet prelung a străbătut întunericul ce se lăsase dintr-odată. Şi-a potolit gândurile şi totul s-a înceţoşat. A uitat de toţi ceilalţi. Un hashashin lucra pe cont propriu. Un hashashin nu asculta decât de el însuşi. Un hashashin punea misiunea înaintea oricărui alt lucru.

Un toiag de foc s-a abătut asupra lui, iar el s-a ferit, atingând cu genunchiul frunzele tăioase care acopereau

pământul. Apoi a lovit cu iataganul în sus, în stânga sa. Acesta a şuierat în aer, neatingându-l pe ifrit.

Nasir s-a avântat în faţă, dar ifritul dispăruse. Fierbinţeala unui alt toiag i-a sărutat gâtul, iar el s-a răsucit, dar numai întunericul i-a răspuns. A zărit cu coada ochiului şuviţe de păr strălucitor şi două iatagane ridicate, gata să lovească. Altair. Dar generalul i-a dispărut din raza vizuală între două răsuflări.

Un fior i s-a căţărat lui Nasir pe şira spinării, în ciuda căldurii şi a aerului fierbinte.

Ifriţii nu-şi foloseau armele doar pentru a ataca; le foloseau ca să-şi orbească adversarii.

Zafira cunoştea jocul pe care-l jucau ifriţii. De câte ori ochii ei se obişnuiau cu întunericul, ei îşi foloseau armele de flăcări, atacau şi ciclul se repeta.

Voiau să-i intimideze, dar ea era Vânătorul demenhun. Cunoştea întunericul sângeriu.

A inspirat lent. Auzea vocea lui Baba la ureche. Era cea care îşi găsise calea înăuntru şi afară, dar el o ajutase să devină una cu întunericul. *Lasă-l înăuntru, abal. Trebuie să devii ceea ce îţi spune inima.*

În haosul care o înconjura – urlete, flăcări scânteietoare, duhoarea sudorii şi a fricii – Zafira a găsit acea neclintire, acolo unde umbrele se adunau şi şopteau. A inspirat întunericul.

Era una cu întunericul.

Marhaba, întuneric, blestematul meu prieten.

A simţit o pală de extaz, în ciuda bătăliei din jurul ei. Cu fiecare răsuflare grijulie, lumea devenea din ce în ce mai clară, până când Zafira a desluşit limpede toţi ifriţii care-i înconjurau.

La nici doi paşi depărtare, un ifrit şi-a fluturat toiagul spre Nasir, care l-a evitat cu o mişcare fluidă, de parcă şi el ar fi fost făcut din întuneric. Zafira şi-a îndreptat atenţia spre un alt ifrit, care răsucea un toiag. Avea timp să tragă două sau trei săgeţi până când îi vor observa capacitatea de a vedea şi trebuia să profite la maximum de ele.

Preţ de un moment înfricoşător, n-a mai văzut niciun chip al celor dragi – n-a mai văzut nimic. Un chip fără chip. Acesta s-a întors spre Kifah, a cărei piele lucea de transpiraţie. Suliţa îi dansa în mâini.

Înainte ca ifritul să atace, Zafira a eliberat o săgeată care a lovit creatura între ochi. Urletul său muribund a zguduit haosul din jur.

Totul şi toţi s-au oprit.

Acum uşor. Fata a privit fluxul şi refluxul pulsând al beznei. Vlăstare de întuneric îi cuprindeau braţele, îi sufocau pielea.

A mai slobozit o săgeată, lovind un ifrit aflat primejdios de aproape de Altair. A funcţionat: ifritul s-a răsucit spre ea.

Ceilalţi au înţeles ce face. Benyamin a scos nişte sticluţe din centura de la şold. A înfăşurat fâşii în jurul unor cuţite foarte ascuţite, apoi le-a aruncat fără niciun efort. Deci *aşa* lupta safinul cel zvelt, fără nicio abilitate de războinic. La naiba. Otravă.

El şi-a ridicat capul şi i-a aruncat un zâmbet, clar prea departe, spre stânga ei, cu tatuajul luminat de vâlvătaie. Zafira şi-a abţinut cu greu un surâs. În ciuda graţiei lui feline, nu vedea la fel de bine ca o pisică.

În cealaltă parte, cineva a urlat, probabil Altair, iar Zafira a auzit foşnetul iute al unui singur iatagan, care putea fi numai al lui Nasir. Cu coada ochiului, a zărit-o pe Kifah sărind într-o poziţie de luptă, răsucindu-şi suliţa suficient de repede, încât să creeze un scut mişcător.

Zafira şi-a amintit că aveau nevoie de ea doar pentru a găsi Jawaratul şi că nimeni n-o ajuta pentru că i-ar fi păsat. Dar acum era recunoscătoare că existau, căci creaturile plecaseră de lângă ea.

Şi-a pregătit o altă săgeată şi a tras.

Nasir ştia că Vânătoreasa e pricepută. O văzuse ţintind în timpul unei căderi, când tovarăşul ei demenhun încasase săgeata în locul ei. Era agilă, sprintenă în luptă. Dar acum o vedea din nou: şirul ei rapid de săgeţi – fiecare dintre ele

găsindu-şi ţinta – l-au făcut să se simtă… habar n-avea cum se simţea.

Rămaseră patru ifriţi care şi-au dublat armele, câte un toiag în fiecare mână, şi chiar şi Vânătoreasa începea să obosească. Nasir l-a străpuns pe unul dintre ei cu iataganul şi l-a împins pe Benyamin din calea unui toiag aruncat de alt inamic.

A realizat că-i ajută pe ceilalţi. Era mai rău decât a nu-i ucide.

Nasir şi-a învârtit iataganul, izbindu-l de o altă armă incandescentă. Ifritul şi-a apropiat chipul, ca să-l intimideze, dar Nasir n-a văzut nimic.

Voinţa i-a tremurat când flăcările i-au lins mâinile, ca nişte câini morţi de sete.

Apoi strânsoarea

a început

să-i şovăie.

Laa. Cuvântul i-a răsunat în profunzimea acelei mase mişcătoare şi întunecate pe care o numea inimă. N-avea cum să fi ajuns până aici doar ca să-i cadă sabia din mână.

Şi-a aruncat toată greutatea în tăiş, iar zgomotele luptei din jurul lui s-au amestecat, în timp ce a simţit cum ameţeşte. Un muget, un şuierat. Zăngănitul metalului. Foşnetul unei mişcări, nişte încăierări. Un râset întunecat picurându-i în urechi.

Şi apoi nimic.

S-a poticnit în faţă, dar ifritul dispăruse. Nu, nu dispăruse.

Se zvârcolea la picioarele sale, cu o săgeată de un alb imaculat înfiptă în cap, la fel de graţioasă precum stăpâna ei. Kharra.

O datorie de sânge.

Nasir a expirat zgomotos. *Ucide sau vei fi ucis.*

Salvează şi vei fi salvat.

Sudoarea se prelingea pe gâtul lui Nasir. A căutat-o din priviri şi, deşi de-abia distingea ce era în jurul lui, a simţit cum ochii li se întâlnesc în mijlocul luptei. Şi, înainte ca orgoliul să-i renască, i-a mulţumit înclinând uşor din cap.

Vânătoreasa şi-a plecat şi ea capul.

Capitolul 51

În clipa în care Zafira a doborât şi ultimul ifrit, Altair i-a luat la rând, tăindu-le beregatele încremenite. Aerul duhnea a carne arsă. Când Zafira l-a privit întrebător, Benyamin s-a lăsat pe călcâie şi a spus:

— Numai oţelul safinilor îi omoară definitiv.

Cu toate astea, s-au grăbit să iasă din oază de îndată ce misiunea a fost dusă la bun sfârşit.

— Sharr e supărată pentru că i-am ucis neamul, a spus Kifah, privind spre cer.

Zafira credea că Sharr ar trebui să se bucure că avea ce să devoreze, dar ochii misterioşi ai lui Kifah arătau că nu glumeşte deloc.

Dunele de nisip se mişcau în depărtare, iar argila avea acum o nuanţă mai sărăcăcioasă, din cauza cerului cenuşiu. În afară de câteva răni, zgârieturi şi arsuri, toată lumea scăpase cu viaţă, chiar dacă un pic ostenită. Altair a împărţit cu restul câteva fâşii de carne uscată de capră din care a acceptat chiar şi Nasir, încruntat.

— Deci, prea scumpă demenhună? Încotro pornim? a întrebat cu precauţie Benyamin.

Glasul lui suna straniu în tăcerea de mormânt. Zafira a clătinat din cap. Se săturase să nu ştie ce se întâmplă.

— Am nevoie de răspun…

— Şi le vei primi, a spus el, întrerupând-o. Când vom face popas ca să înnoptăm.

Ea a deschis gura ca să protesteze, dar şi-a amintit că safinii nu pot minţi. Aşa că şi-a agăţat arcul la loc şi şi-a relaxat membrele, înclinându-şi capul când a trecut pe lângă nisipul foşnitor şi pe lângă umbrele şoptitoare.

Acolo. Un fior vibrând în sângele ei, un murmur şerpuindu-i prin vene. O frenezie care o purta înainte. Atâţia ani în care savurase acel zumzăit insistent din trupul ei, iar acum ştia. *Aceasta* era magia.

Nu se putea bucura gândindu-se la asta. De când acceptase întunericul în timpul asaltului, simţise… mai

puţină frică. Dar se simţise şi mai puţin întreagă. De parcă spaţiul pe care-l ocupa era acum împărţit cu altceva. Cu *altcineva.* A expirat şi a pornit spre ruinele care se întindeau la dreapta lor, iar ceilalţi au urmat-o îndeaproape.

— Şi acum am plecat din nou la drum, alături de Vânătorul demenhun şi de Prinţul Morţii, a spus Kifah, aruncându-i prinţului o privire prelungă. Un ucigaş.

— Cred că „ucigaş” e un termen relativ. Câţi gândaci ai omorât călcându-i în picioare? a întrebat Altair.

Kifah a pufnit, iar Zafira a auzit bufniturile ritmice ale suliţei acesteia când i se lovea de picior. Nasir era tăcut. Zafira nu s-a răsucit să-i vadă chipul, dar s-a întrebat dacă era dureros să fii numit ucigaş. Nu era o minciună.

Gândurile i s-au întrerupt când a auzit un ţipăt venind din umbre.

— Cred că prefer un ucigaş pe două picioare decât unul despre care nu ştiu că există, a zis Zafira.

— În sfârşit, vocea raţiunii! a exclamat Benyamin, ignorând comentariul răutăcios al lui Altair despre picioare.

Pe măsură ce înaintau, neclintirea insulei Sharr *se simţea* ca o acuzaţie, pentru că uciseseră atâţia dintre locuitorii săi. Nu voia să se gândească ce s-ar întâmpla dacă vor continua să greşească nisipurilor argiloase şi ruinelor bântuite. Nu voia să se gândească nici la motivul pentru care îi atacaseră ifriţii.

Totuşi… nu păruse a fi un atac. Era mai mult un test. Unul pe care întunericul îl adusese la suprafaţă din sine însuşi. Un test pe care ea îl *trecuse.*

Umbrele s-au adâncit când au ajuns la lespezile prăbuşite.

— Ne oprim aici peste noapte, a spus Nasir şi s-a lăsat tăcerea.

Nu i-a implorat, nu le-a cerut, nu i-a rugat. Le-a dat un ordin şi nimeni nu l-a pus la îndoială, ci au început să ridice tabăra.

Au campat în breşele din ruinele stâncilor, sub lumina lunii, iar Zafira a vrut să urce în punctul cel mai înalt şi să se ghemuiască sub strălucirea ei. Ca să priceapă felul în care o chemau umbrele.

Dar probabil că ceilalţi ar fi venit după ea, îngrijoraţi că busola lor îşi va lua tălpăşiţa, aşa că s-a aşezat lângă foc oftând şi frecându-şi mâinile. Răcoarea nici nu se compara cu vremea din Demenhur, dar ei i se părea ciudat cât de rece devenea deşertul cel neobosit.

Osteneala li se cuibărise în oase, iar ea de-abia aştepta să se odihnească – după ce va fi primit toate răspunsurile.

Ceilalţi şi-au întins aşternuturile în jurul focului. Kifah a vânat trei iepuri, dar asta după ce s-a uitat la Zafira, care nici nu se clintise când Kifah întrebase cine va vâna.

— Sunt impresionat, Una dintre cele Nouă, a zis Altair, studiind iepurii. Nimic nu poate fugi mai repede decât creaturile astea.

— Dar eu nu sunt nimic, nu-i aşa? a-ntrebat Kifah, curăţându-şi suliţa.

Nu părea deloc să gâfâie, pentru cineva care fugărise iepurii pe care numai un jaguar îi putea depăşi la alergat.

Altair a jupuit prada, iar Kifah i-a fript atât de îmbietor, încât le lăsa gura apă. Cât timp Kifah a gătit, între ei s-a instalat un soi de entuziasm, iar Zafirei i s-a părut încântător că luptătoarea al cărei neastâmpăr se potolea doar în bătălie putea fi atât de fericită când bucătărea.

Kifah îşi adusese condimente din Pelusia – un amestec de chimion, sumac, cardamom şi alte lucruri pe care Zafira nu le putea deosebi – pe care le folosea cu zgârcenie cu mari rezerve. Aroma i-a amintit Zafirei de nunta Yasminei, de degetul mic al lui Deen încârligat cu al său.

Totul părea acum atât de îndepărtat. În altă viaţă.

Altair îşi desfăcuse turbanul şi şi-l încolăcise în jurul gâtului, ca să nu-i fie frig. În mod straniu, Zafira nu-l văzuse deloc fără turban, nici măcar în noaptea aceea când se întorsese de la apa din oază fără cămaşă. Stătea turceşte în faţa ei şi-şi lingea porţia de friptură de iepure.

— O să mă prefac că e un picior gustos de miel, fript cu

usturoi şi harissa[66], a spus el nostalgic, sfâşiind cu dinţii carnea prăjită.

— Condimentele mele ce au? a întrebat Kifah curioasă, strâmbându-se.

Altair semăna cu o căprioară speriată.

— Sunt minunate. Mi-a ieşit porumbelul pe gură, mintea n-are nicio treabă cu vorbele astea.

Kifah a mârâit.

— Minte pe care oricum se pare că ai rătăcit-o pe undeva.

— Mult preţuită Kifah Darwish, replicile tale mi se par încântătoare.

Kifah l-a studiat pe general de parcă l-ar fi zărit prima oară.

— Îmi ţii minte numele.

Zafira a strâmbat din nas.

— Eu îl vreau pe al meu fără usturoi

— Nu-ţi place usturoiul? a zis Altair, ridicând din sprâncene. Cel puţin ştim că nu eşti ifrit.

— Ifriţilor le place usturoiul? De unde ştii, i-ai întrebat?

— Ifriţilor le place tot ce pute, a spus firesc Altair.

Zafira şi-a coborât sprâncenele.

— Deci recunoşti că pute, dar tot tânjeşti după el.

— Mănânc mâncarea, n-o trag pe nas. Totul stă în aromă. Nu-i aşa, Una dintre cele Nouă?

Kifah a dat din cap ca şi cum era o conversaţie extrem de importantă, iar Zafira s-a îndepărtat, cu o silă vădită. Benyamin s-a rezemat de perete, cu un picior îndoit şi ţinând în mâini o carte legată în piele. Doar un safin găsea timp să citească pe Sharr. Trosnetul focului spărgea tăcerea şi, după un moment, Altair a continuat cu lista mâncărurilor pe care le-ar fi devorat, dacă s-ar fi aflat în Fortăreaţa Sultanului.

— E un desert pentru care aş ucide într-o clipă pe oricare dintre voi. E un aluat cu brânză, şi însiropat şi…

— Ştiu ce este kanafah. Om fi săraci în satele de vest din Demenhur, dar am gustat din delicatesele sultanului, a

[66] Pastă de ardei iuţi, în arabă în original (n. t.).

spus Zafira.

— Ah, bravo. Păreai tristă acolo, preţ de o clipă, a zis Altair cu un rânjet.

Zafira a aruncat cu o piatră în el.

— Nu ştiu dacă eu aş ucide pentru el, dar probabil aşa gândesc barbarii.

— M-ai rănit, Vânătoreaso, a spus el în batjocură, ducându-şi o mână la pieptul lat.

Apoi s-a încruntat şi şi-a masat braţul, acolo unde-l lovise piatra.

Zafira ştia că n-ar fi trebuit să discute cu el. Ştia că era viclean şi c-ar fi stors informaţii de la ea, la fel de bine cum ştia că e atrasă de el. Dar când deschidea gura, glumeţ şi nepăsător, Zafira plutea spre el. Întunericul se retrăgea, iar zâmbetele lui fermecătoare îi luau o povară de pe umeri.

Îi amintea de Yasmine.

Începea să uite că nu-i era prieten. Asta nu era zumra ei. Erau aliaţi de conjunctură, nimic mai mult.

Zafira bănuia că purtarea lui Altair îl ţinea pe prinţ lipit de acesta. În ciuda replicilor acide şi a indiferenţei reci, Nasir tolera glumele lui Altair nu pentru că nu avea încotro, ci pentru că *tânjea* după ele.

Pentru a mia oară în acea după-amiază şi-a pus la îndoială decizia luată pe moment, de a-l salva pe prinţ de furia ifritului. Ca răsplată, ce făcuse el? Dăduse din cap. *Dar ce voia, un sărut?*

Nasir stătea pe o coloană dărâmată puţin mai încolo, mâncând încet, pierdut în cine ştie ce gânduri sumbre. Zafira de-abia îi desluşea silueta în lumina scânteietoare, dar sclipirea din privirea lui era destul de clară, aproape că plutea printre ei. I-a simţit ochii asupra sa şi un fior i-a cuprins întregul trup.

Şi-a amintit de clipa în care-l pusese la pământ în timpul luptei de mai devreme. Trupul lui sub al ei, fără bariera mantiei între ei. Cu buzele lipite de pielea ei. Ochii lui adânci, întunecaţi şi atotcunoscători. Felul în care încremenise, felul în care i se accelerase respiraţia. A

simţit că i se rupe ceva în piept.

E un ucigaş.

Iar ea începea să uite acest lucru.

Capitolul 52

Nasir privea cum ceilalţi se simt bine. Erau doar trei iepuri amărâţi, carne puţină pentru cinci oameni înfometaţi. Cu toate astea, mâncau şi sporovăiau ca şi cum s-ar fi bucurat de un festin măreţ. Ca şi cum moartea n-ar fi pândit din întunericul prea greu.

Îşi luase porţia meschină şi se îndepărtase de focul mic, aşezându-se în umbră. În acest timp, zumra lui Benyamin sorbea toate vorbele pe care le rostea Altair. Generalul a început cu mâncarea, dar a ajuns la alte lucruri: călătoriile pe care le făcuse, peisajele pe care le văzuse şi bătăliile pe care le câştigase. Îi cucerise, îi vrăjise.

Nasir a privit cum Vânătoreasa râde la auzul vorbelor lui Altair, cum trăsăturile dure ale chipului ei se îmblânzesc. A văzut cum generalul îşi aţinteşte ochii asupra buzelor ei şi cum urmăreşte meandrele zâmbetului ei. Cum se simţea Altair, ştiind că era primul care aduce un zâmbet sincer pe chipul ei rece, după moartea tovarăşului ei?

Fata modelase prea mult din ea însăşi în marmură rece, iar el nu voia ca ea să se spargă în bucăţi.

Zafira s-a retras în propriile gânduri şi şi-a ridicat ochii, căutând cu privirea printre ruinele de piatră, până când l-a găsit. Prinţul şi-a amintit delicateţea trupului ei, felul în care-l privise în ochi aşa cum nu-l privise decât Altair, frângându-l ca nimeni altcineva. Fără teamă. Fără efort. De parcă, probabil, în spatele fiecărei morţi şi al fiecărui gest monstruos pe care le comisese era doar carne şi oase – un om, nimic mai mult.

Nu fusese considerat om ani întregi.

Şi-a mutat privirea, în ciuda focului dintre ei. De ce-l căuta fata din priviri? Regreta faptul că-l salvase?

Nu mai conta. Deocamdată, ea şi ceilalţi se puteau distra. În curând, se va întoarce la misiunea de a-i ucide, unul câte unul.

Dar o voce i-a şoptit o fărâmă de cuvânt la ureche, aceeaşi voce care-i clătinase încrederea în sine când

ridicase iataganul înspre Altair.

Mincinosule, aşa spunea vocea.

După ce au mâncat, Zafira s-a întors spre Benyamin şi a deschis gura să vorbească, dar el a ridicat mâna, făcând-o să tacă înainte de a-şi trage mai aproape prostia lui de covoraş roşu. Altair s-a culcuşit pe aşternuturile sale, cu braţele goale sub cap, ca-ntotdeauna fără ruşine.

— Credeam că nu vom vorbi, a spus Kifah, ungându-se cu un balsam peste rana încă deschisă de pe braţ. Ce s-a întâmplat cu „umbrele au un stăpân”?

Benyamin a expirat prelung.

— Ăsta era planul, dar Sharr şi-a arătat colţii. Nu mai văd niciun motiv de precauţie.

O tăcere nefirească i-a împovărat dintr-odată. Sub o pală de aer uscat venită din senin, focul a trosnit ca nişte paşi pe pietrele acoperite de nisip.

— Ce mod poetic de a spune că unul dintre noi va muri, a zis Kifah.

— Toţi peluzienii sunt atât de nefericiţi? a întrebat Altair cu voce strangulată, privind cerurile deschise de deasupra lor.

— Nu sunt nefericită. Sunt realistă şi nu văd să existe vreun motiv să fim exagerat de optimişti

— Akhh, cred că Nasir şi-a găsit în sfârşit sufletul-pereche, a zis tărăgănat Altair.

Oare prinţul asculta conversaţia lor? Îşi punea la cale următoarea crimă? O urmărea? *Zafira, proastă îngâmfată.*

— De unde ar trebui să încep? a întrebat Benyamin, punându-şi cartea alături.

— De la tine.

Zafira s-a întins, încercând să-şi alunge osteneala şi durerea de spate cauzată de mersul lor nesfârşit.

— M-am născut pe…

— Nu cred că vrea cineva să afle lucrurile astea despre tine, safinule, a zis Altair, iar Kifah l-a aprobat cu un mormăit.

Benyamin a oftat şi şi-a îndreptat keffiyah.

— Într-o bună zi, persoana mea va găsi gloria supremă şi întreaga Arawiya va dori să-mi afle umila poveste. Vor scrie poezii în cinstea mea şi vor cânta balade despre victoriile mele. Luaţi seamă la ce vă spun, prieteni dragi.

Altair a pufnit dispreţuitor, iar Zafira nu şi-a putut reţine un zâmbet.

— Sunt aici, a continuat Benyamin, pentru că, deşi Vrăjitoarea Argintie nu poate minţi, nu putem avea încredere în ea.

— Ai bătut atâta cale ca să spui ceva ce ştim deja, a zis Zafira.

Benjamin şi-a ţuguiat buzele.

— O, am bătut atâta cale ca să vă spun ceva ce nu ştie *nimeni.*

— Spune, l-a îndemnat Kifah.

Asta a luat-o prin surprindere. Zafira crezuse că războinica peluziană ştia totul. Dar se părea că şi ea se alăturase misiunii de căutare ştiind mult prea puţin.

— V-aţi întrebat vreodată de ce Vrăjitoarea Argintie mânuieşte magia pe un tărâm unde aşa ceva nu există? i-a întrebat el. V-aţi întrebat de ce o ţine sultanul aproape?

— Parcă eşti un negustor care încearcă să vândă gunoi, a mârâit Altair, trecându-şi o mână peste faţă.

Benyamin a privit-o în ochi pe Zafira. Focul a trosnit şi întunericul i-a cuprins pe toţi, aşteptându-i cu atenţie răspunsul, aşa cum făcea şi fata.

— Gândeşte-te, Vânătoreaso. Erau doar şase fiinţe care mânuiau magia din interior. Care erau recipiente ale magiei, dar o şi mânuiau.

Şase fiinţe. Recipiente ale magiei care impregnau cele cinci minarete regale cu puterea lor nelimitată. Doar cinci minarete, pentru că una dintre aceste fiinţe fusese pe insula Sharr, păzind închisoarea pe care o crease cu propria putere, născută din inima ei bună şi pură.

Zafira şi-a desprins privirea de a lui. Inima îi bătea ca o tobă.

Nimeni nu putea fi atât de pur.

— Atunci, asta înseamnă că doar cinci dintre Surori au

pierit în acea zi, a şoptit ea.

El a dat din cap. S-a gândit la Sukkar şi Lemun, încremeniţi. S-a gândit la ţinutul Arz care dispărea şi la oamenii-fantomă de la bordul acelei corăbii nefireşti. Magie când n-ar fi trebuit să existe magie. Magie puternică.

Ceruri mari.

— Vrăjitoarea Argintie – *ea* a fost gardiana insulei Sharr. Ea… este cea de-a şasea Soră.

Tăcerea lui Benyamin a fost confirmarea de care avea nevoie.

Preţ de o clipă nesfârşită, nimeni n-a spus nimic. Râsul tremurător al lui Altair a spart liniştea profundă, exprimând starea pe care o avea şi Zafira.

— Am avut multe revelaţii în trecut, dar asta, safinule, le întrece pe toate, a spus el, părând însă zguduit, de parcă revelaţia îl lovise mai puternic decât pe restul.

— E purul adevăr, a zis Benyamin, întinzând mâinile.

— Deci cea mai puternică dintre Surori a devenit malefică, a spus Kifah oftând. De ce nu mă surprinde? Cei mai buni sunt mereu cei mai răi.

Zafira a simţit anii de resentimente din spatele acestei replici.

Vrăjitoarea Argintie era întunecată, puternică, *altceva.* Dar Zafira nu ştia dacă era malefică.

Când a spus asta, Kifah a privit-o contrariată.

— Nu ştiu în ce peşteră din Demenhur ai trăit tu, dar vrăjitoarea îl influenţează fără doar şi poate pe sultan. Uite în ce s-a transformat acesta, Vânătoreaso.

Benyamin a răspuns cu un nuanţă tăioasă în glas:

— Suntem toţi făcuţi din carne şi oase, suflet şi inimă. Capabili de răutate, dar şi de fapte bune. O faptă rea nu te face malefic.

Uneori însă, te *putea* face. Zafira era pe deplin conştientă că Benyamin n-a răspuns acuzaţiei aduse de Kifah. A presupus că orice creatură care nu putea minţi se pricepea de minune să croiască jumătăţi de adevăruri. Să răspundă la întrebări cu şi mai multe întrebări.

Le oferise doar o felie din adevărul întreg. Doar o pagină din cartea voluminoasă ce era păstrată în biblioteca gândurilor sale.

— Dacă nu e malefică şi dacă era aici când s-a întâmplat totul, de ce nu recuperează Jawaratul de una singură? a întrebat Zafira. A spus c-o să-ncerce să îndrepte lucrurile. De ce nu ne ajută?

— Sharr s-a umplut cu magia de care le-a secat pe Surori în timpul luptei cu Leul Nopţii. Dacă pune piciorul pe aceste nisipuri, va avea şi ea soarta celorlalte cinci. A scăpat prima oară pentru că puterea ei o depăşea pe a celorlalte, ceea ce i-a oferit timp să se salveze.

Benyamin şi-a înclinat capul.

— Dar dacă ar fi ştiut unde e Jawaratul, s-ar fi transformat într-un lucru neînsemnat, l-ar fi înşfăcat şi ar fi dispărut. Nu cred că Jawaratul funcţionează astfel.

Zafira a clipit.

— Aici intri tu în scenă, draga mea demenhună, şi noi, restul. Suntem mai puternici ca grup, avem şanse mai mari de a reuşi împreună. Ca zumra. Aţi fi pierit deja dacă v-aş fi lăsat de capul vostru.

— Shukrun pentru votul de încredere, a spus sec Kifah.

— Deci atunci când magia va fi eliberată de pe Sharr, ţinutul Arz va cădea? a-ntrebat Zafira.

Benyamin a dat din cap, iar Zafira a continuat:

— Atunci haosul va cuprinde întregul regat. Doar câţiva oameni ştiu despre misiune.

— După ce blestemul se va ridica şi Arzul va dispărea, mesagerii mei vor alerga pe străzi, ducând veştile către califi şi către wazirii lor. Ordinea va rămâne netulburată. Vedeţi voi, mie îmi place să fac planuri amănunţite, a zis Benyamin zâmbind, iar Altair i-a aruncat o privire pătrunzătoare.

Zafira era prea impresionată ca să n-o arate. Altair l-a întrerupt pe safin.

— Spune-mi un lucru, Una dintre cele Nouă. De unde ştii *tu* despre femeia argintie?

Zafira se întrebase acelaşi lucru. Ea nu ştiuse de

existenţa Vrăjitoarei Argintii până când femeia nu se materializase în faţa ei.

— Nu e un lucru pe care să-l ştie toată lumea, dar eu sunt Una dintre cele Nouă, oamenii de încredere ai califei peluziene, nu? a răspuns Kifah.

Zafira şi-a îndreptat privirea spre copaci, putând să jure că de-acolo o urmărea cineva. *Vino, vino, vino,* păreau să cânte copacii, iar chemarea îi învăluia obrajii De parcă întunericul se entuziasmase peste măsură când aflase identitatea Vrăjitoarei Argintii. Când aflase că femeia care controlase totul încă trăia.

Sau poate era magia. Zafira nu ştia. Insula era plină de magie şi întuneric, întrepătrunse.

Ceruri mari, Zafira o întâlnise pe una dintre Cele Şase Surori ale Veşniciei.

Cumva, această dezvăluire îi permitea să răsufle uşurată. Avea mai multe întrebări şi încă nu ştia cum sau de ce venise Benyamin, dar simţea că scopul misiunii fusese restabilit. Că Jawaratul devenise mai real.

Ceilalţi s-au risipit prin colţurile ruinelor. Altair fredona o baladă caraghioasă, iar Kifah îşi curăţa aşternuturile de nisip. Zafira a rămas lângă foc, ascultând foşnetele vagi ale nopţii şi ceva în plus… apă? Picuratul de-abia auzit îi cânta în urechi, dar pentru că nimeni altcineva n-a observat, s-a gândit că e mai departe. Mâncase cu mâinile murdare timp de câteva zile. I-ar fi plăcut mult să se spele.

O umbră s-a înclinat deasupra ei, întunecând lumina lunii. Kifah. Îşi înfăşurase turbanul în jurul gâtului, iar trăsăturile ei serioase străluceau în jocurile nisipurilor. Căra trei saci de catifea din care Zafira îl văzuse pe Altair mâncând mai devreme: unul plin de curmale, unul cu carne uscată de capră şi al treilea cu migdale zaharisite, în nişte nuanţe pastelate care nu aparţineau insulei Sharr.

Peluziana a întrebat ceva cu gura plină de mâncare, iar Zafira a ridicat din sprâncene, aruncând nepăsătoare fire de nisip în foc şi agitându-l. Benyamin şi Altair discutau ceva, cu voci domoale. Kifah şi-a înghiţit îmbucătura şi i-a întins sacii de catifea.

— Vrei şi tu?

Zafira s-a uitat la ei. Unul albastru, unul roşu, unul verde. În culori profunde, întunecate, făcuţi probabil cu pânză ţesută în Demenhur. Fiecare califat avea nevoie de celelalte dar, cu toate acestea, îşi foloseau deosebirile dintre ele ca pe nişte săbii şi amărăciunea drept ziduri.

— De ce? a întrebat Zafira.

Kifah a clipit confuză.

— De ce, ce?

— De ce-mi oferi din mâncarea ta?

Kifah a ridicat din umeri.

— Mi se pare că ţi-ar prinde bine.

— Nu asta voiam să spun, a zis Zafira, iar Kifah şi-a dat seama ce voia să spună.

Ea fusese cea care s-ar fi bucurat s-o străpungă pe Zafira cu suliţa sa şi s-o facă una cu pământul.

Flăcările se întindeau furioase spre cer, şi ele prizoniere pe o insulă pe care nimeni n-o înţelegea. Zafira şi-a dat seama cum Kifah îşi punea cap la cap cuvintele în miezul tăcerii.

— Întotdeauna am crezut că Vânătorul demenhun e o născocire. Nu pentru că m-aş fi îndoit că puteai intra în Arz şi te puteai întoarce de-acolo, ci pentru că nu aveai nume. Nu voiai glorie, faimă. Oamenii nu mai sunt aşa, a zis Kifah. Apoi mi-ai salvat viaţa. Onoarea însemna mult odinioară, în lumea asta.

Focul i-a atras atenţia preţ de câteva clipe, iar Zafira a avut senzaţia că Kifah era altundeva.

— De-asta ai venit cu Benyamin? a-ntrebat Zafira. Pentru onoare?

— Dervişii sunt născuţi să fie eruditţi. Să stea mereu cu suluri de papirus în faţă şi să dea idei geniale, aşa cum vacile dau lapte. Mie îmi plac cuvintele, dar prefer forţa tăişului. Chiar şi atunci când mi-au pus în mână pana de scris, eu mi-am dorit să fi fost o suliţă. Voiam puterea care venea din faptul că stăteam între cineva şi moarte. Tatăl meu e un inventator vestit şi nu urăşte nimic mai mult în lume decât magia. Dar nici pe mine nu mă iubeşte prea

tare, căci a dorit ca toţi copiii să îi semene, iar eu am refuzat. I-a făcut pe toţi fraţii mei să mă dispreţuiască, aşa ca el, dar Tamim era diferit.

Glasul războinicei s-a frânt când a rostit acel nume.

— Dacă fratele meu nu m-ar fi salvat de propriul tată, în dormitorul meu nenorocit, mi-aş fi pus capăt vieţii. Tata l-a pedepsit. Mi-a trimis prea iubitul frate în Arz. L-am urmat, gândindu-mă că-l voi putea salva, dar ei ştiau că voi veni. I-au spintecat gâtul primii, laşii.

Kifah a râs. Un râset uşor, amar.

— Fratele meu cel înţelept mi-a murit în braţe, în timp ce urlam. Şi ca răspuns la furia mea, copacii au dispărut, chiar dacă numai pentru o clipă.

Zafira a privit-o tăios.

— Tamim a numit asta iubire, chiar înainte de a muri. Propria formă de magie. Acum ştiu că era ţinutul Arz, care m-a lăsat să transform acei copaci în frunze pentru că sunt o nenorocită de miragi.

Un miragi. Un iluzionist care poate lua un obiect şi-l poate transforma în cu totul altceva. Aşa vânase Kifah iepurii. N-a fost nevoie să-i fugărească, a creat doar iluzia unei capcane.

Kifah a clătinat din cap.

— Nici nu i se răcise bine trupul când mi-am tuns părul şi i-am folosit brăţara ca vârf pentru suliţa mea. Se spune că nimeni nu se alătură şcolii Elitei celor Nouă atât de târziu în viaţă. Cu toate astea, iată-mă, lume nedreaptă.

Focul s-a încolăcit şi luna a rămas neclintită, în timp ce Kifah a rostit vorbele sale tăioase.

— M-am îngropat şi pe mine cu Tamim în acea zi. Ai o anumită libertate când ştii că eşti mort. Când eşti un spectru pe care nimeni nu-l poate atinge.

Zâmbetul ei era ca un cuţit.

— Califa a refuzat să-l ajute pe Benyamin, pentru că „insula Sharr e un risc”. Dar morţii nu sunt legaţi de nimeni, laa? Mi-am luat permisie şi m-am alăturat acestui safin vorbăreţ. Nu pentru onoare, ci pentru că nu e răzbunare mai dulce decât să readuc ceea ce tatăl meu

dispreţuieşte cel mai mult: magia.

Kifah a privit-o în ochi pe Zafira.

— Vezi acum de ce am crezut că onoarea a murit? Când nu mai putem avea încredere într-o femeie care a pus bazele regatului nostru? Când unui părinte nu-i mai poţi încredinţa nici măcar viaţa propriei fiice?

Zafira nu ştia ce să spună. Ştia că lumea e crudă, dar nu încercase niciodată să cunoască limitele acestei cruzimi.

— Dar el… tatăl tău…

Nu şi-a încheiat întrebarea. Kifah şi-a smuls privirea de la ea, şi-a întredeschis buzele înainte de a strânge din dinţi şi de a-şi oţeli din nou privirea.

Era un răspuns suficient.

— Tu şi cu mine suntem străine, Vânătoreaso. Aliate de conjunctură. Poate vom pleca de pe Sharr şi nu ne vom mai gândi vreodată una la cealaltă. Dar în acest moment suntem două suflete abandonate sub razele lunii, înfometate şi însingurate, plutind într-o direcţie pe care n-o înţelegem. Vânăm flacăra, lumina din întuneric, *binele* pe care-l merită această lume. Eşti ca Tamim. Îmi reaminteşti că speranţa nu e pierdută.

A tăcut brusc când din umbre s-a auzit un geamăt. În ochii lui Kifah a sclipit ceva, apoi fata a continuat:

— Împreună vom răscoli pământul şi vom face să plouă cu moarte din cer. Împreună suntem capabile de orice.

Zafira ştia că nu focul îi încălzise subit o spărtură din piept.

Kifah Darwish a zâmbit vag. Zafira a simţit că era începutul unui lucru la care nu sperase niciodată.

— Deci vrei şi tu?

Zafira s-a uitat la mâinile întinse ale lui Kifah şi a luat săculeţul albastru.

Migdale zaharisite să fie.

Capitolul 53

Zafira a rămas trează mult timp după ce Altair adormise. Benyamin se cufundase atât de adânc în cartea sa, încât fata ar fi putut spune şi despre el că a aţipit. Kifah dormea pe spate, cu brâul roşu sub cap, cu suliţa deasupra trupului, o fecioară neînfricată, odihnindu-se.

În acest moment, suntem două suflete abandonate.

Asta era viaţa, nu-i aşa? O colecţie de clipe, o menajerie de oameni. Toţi naufragiază pretutindeni, întotdeauna.

Zafira s-a ridicat şi şi-a trecut privirea peste ruine. Nu-l vedea pe prinţ, ceea ce era mai bine.

Şi-a scos din sac o cămaşă curată şi o bucată din săpunul ei preferat. Şi-a tras mantia pe umeri – o greutate familiară şi străină în acelaşi timp. Aproape ca o barieră, aproape ca o pătură mult iubită.

S-a ferit de gândacii foşgăitori şi s-a căţărat pe cel mai înalt punct al ruinelor, ţinându-şi respiraţia atunci când pietrişul i-a scrâşnit sub tălpi. S-a uitat în stânga şi-n dreapta. Un pâlc de copaci completa peisajul, nu foarte departe de locul în care stătea ea. Dacă exista un pârâu, avea intenţia să-l folosească.

Nisipurile au încremenit cât timp fata a alunecat printre stâncile prăbuşite şi a călcat pe pământul mişcător. *Marhaba, întuneric, blestematul meu prieten.*

Marhaba, Vânătoreaso, vechea noastră prietenă, au şoptit nisipurile, dansând din dună în dună. Luna crescândă le picta în albastru şi negru. Un cerc de umbră îi întuneca sclipirea, încremenindu-i răceala şi făcând-o pe Zafira să se înfioare. Undele străbăteau dunele, umbre adâncite care se târau ca nişte şerpi. Vântul gemea, urla, implora să fie eliberat.

Ce eşti tu?

A defini înseamnă a pune limite.

Zafira a expirat lent. Mai întâi a crezut că întunericul o cheamă, acum şi nisipurile vorbeau? S-a oprit şi s-a uitat în urmă: focul de-abia se mai vedea strălucind printre dalele

de piatră, dar neclintirea aceea îi spunea că prezenţa ei nu va fi trecută cu vederea.

A grăbit pasul trecând pe lângă câţiva palmieri, apoi a intrat într-un luminiş. A dat la o parte lianele sfărâmicioase, care luceau printre rădăcinile întortocheate şi pietrele sălbatice.

Iarba înaltă se transformase într-un covor scund de plante. Pârâul era mic, dar curgea de la vest la est, de un albastru închis sub lumina grea a lunii. Zafira a zâmbit larg. Niciodată nu se bucurase atât de mult de o baie.

Apoi a auzit ceva.

Oţelul spintecând noaptea. A tras câteva înjurături şi s-a strecurat la loc în umbre.

Acolo. Sclipirea unei săbii curbate, puţin în stânga ei.

În lumina lunii, silueta l-a dat de gol: zveltă şi neclintită. Cu părul descoperit şi ciufulit. Nasul ascuţit. Buzele de-abia întredeschise. Şi-a imaginat ochii lui mohorâţi în care se năşteau furtunile. El a ridicat capul şi cicatricea i-a sclipit, cât era de lungă.

Nasir. Stomacul i s-a strâns dureros.

Prinţul şi-a coborât capul şi a întins iataganul în faţa sa, cu mişcări lente. Zafira a tras cu ochiul în dreapta, dar n-a văzut niciun adversar. *E singur.* Fata şi-a înălţat sprâncenele când Nasir a mişcat iataganul foarte încet, cu tăişul scânteind în lumina lunii, înainte de a tăia aerul cu lovituri în formă de semilună.

S-a oprit, cu iataganul întins, iar ea a urmat sclipirea tăişului până la braţul lui Nasir, care se mişca prin iarbă cu eleganţă. Auzise despre hashashini şi despre pregătirea lor, dar nu crezuse niciodată că antrenamentul poate fi altcumva decât plin de violenţă şi brutalitate.

Ce vedea ea nu era nici violent, nici brutal. Era un dans, graţios şi agil. Un spectacol al îndemânării. Se mişca de parcă era făcut din apa de lângă el, cu o neclintire a umerilor şi a şirei spinării. Îşi putea închipui că mişcările lui ar fi fost mult mai fine dacă ar fi alunecat prin nisip, nu în iarba inegală din oază.

Iute ca fulgerul, Nasir a sărit, descriind un cerc complet

şi fluturând iataganul într-un arc foşnitor. A încheiat cu latul lamei lipit de celălalt braţ şi a expirat.

A coborât sabia, aşezându-se într-o altă poziţie. Ochii fetei s-au aprins la vederea pieptului lui dezgolit. Micile adâncituri de pe abdomen îi aruncau umbre peste piele. Muşchii zvelţi se răsuceau şi se încordau odată cu respiraţia. Şalvarii închişi la culoare i-au fluturat, coborâţi pe şolduri.

Când s-a întors cu faţa spre apă, Zafirei i s-a oprit respiraţia şi i s-a pus un nod în stomac.

Spatele îi era acoperit de lipitori. Umflături negre şi grase, în rânduri ordonate, ca şi cum le-ar fi aranjat cineva. Începeau de la omoplaţi şi continuau în jos, oprindu-se la brâul pantalonilor. A intrat în pârâu, care probabil era destul de adânc, dacă Nasir putea dispărea acolo. Poate că era un râu. De unde să ştie ea? Zafira trăia în Demenhur. Acolo aveau numai zăpadă, zăpadă şi iar zăpadă.

Fata şi-a sprijinit capul de cel mai apropiat copac. Aproape că simţea prezenţa Yasminei lângă ea, expunându-şi teoriile în acelaşi ritm cu care ar fi băut apă de trandafiri la o nuntă. Un prinţ cu lipitori pe spate, pentru ce anume? Sânge stricat? Otravă? Boală? Părea destul de zdravăn.

Doar aşa, de distracţie?

O plesnitură înăbuşită i-a întrerupt gândurile. Nasir a ieşit din apă, cu părul negru lipit de creştet, cu şalvarii strânşi pe picioare şi… Fata şi-a strâns buzele şi a scos un sunet ciudat. Pulsul i-a luat-o la trap. Gâtul i s-a încălzit dintr-odată. *Dar lipitorile,* i-a spus Yasmine în gând. *Te uiţi la el din cauza lipitorilor.* Zafira a adăugat o nuanţă vicleană glasului prietenei sale, pentru echilibru.

Fata a ridicat privirea când el şi-a trecut un prosop peste trup, cu mişcări lente. Nasir s-a şters pe spate nepăsător şi s-a întors cu spatele la lună.

Umbrele au sclipit şi s-au adâncit.

Sfinte zăpezi. Acelea nu erau nici lipitori, nici umflături. Erau cicatrice. Închise şi înnegrite.

Zafira a inspirat şuierând printre dinţi
Nasir a încremenit.
Fata nu s-a mişcat. N-a respirat.
El şi-a înclinat capul.
Ea a înjurat, s-a întors şi a fugit. Ceruri mari. Ce făcea, îl spiona pe Prinţul Morţii? Nu era sigură că el o poate prinde, dar nu putea părăsi adăpostul oazei. A blestemat povara mantiei care s-a agăţat de crengile unui copac. A smucit-o eliberându-se, înainte de a-şi continua goana. S-a oprit la marginea oazei şi s-a ascuns printre copaci, încercând să-şi recapete suflul şi să asculte.
Tăcere, în afara bătăilor inimii sale. Nici măcar un zgomot care să-i spună că fusese urmărită.
Până când aerul s-a comprimat în spatele ei.
A simţit o mână pe umăr şi s-a trezit lipită de copac. Nişte degete lungi o apăsau pe piept. Gluga îi căzuse pe spate. Şi-a muşcat limba ca să nu ţipe de uimire.
— *Tu,* a expirat Nasir, cu un glas răvăşit, vibrând pe corzi de haos.
Pe chip i se citea surprinderea. Apa îi lucea în păr şi îi picura pe cămaşa albă de in care-i acoperea umerii. Mânecile îi erau suflecate până la mijlocul antebraţelor. Fiecare terminaţie nervoasă îi foşnea şi îi fierbea Zafirei în stomac. Părea mai tânăr, astfel îmbrăcat, fără portul de hashashin. Aproape nevinovat.
Nu doar hainele îl schimbaseră pe prinţ, ci şi expresia de pe chip. Zidurile care se prăbuşiseră, arătând frica, surprinderea, acea nefericire evidentă şi atâtea alte emoţii pe care Zafira nu le desluşea în întuneric. Ochii lui i-au cercetat faţa, zăbovind în dreptul gurii. Gâtul i s-a încins din nou.
— Da, eu, a spus Zafira.
Era suficient. Glasul ei, două cuvinte şi zidurile se reîntorceau. Masca lui era din nou la locul ei.
Fata i-a privit mâna pe care i-o ţinea pe piept, atât de străină în goliciunea sa, fără mănuşa neagră care o acoperea de obicei. Avea degete lungi, elegante. Ce ar fi devenit, dacă n-ar fi avut în sânge chemarea întunericului?

Ochii ei s-au oprit pe partea interioară a braţului prinţului. *Tatuaje.* Cu răsuflarea întretăiată, şi-a luat mâna de pe ea cu o smucitură. Zafira şi-a umezit buzele uscate, ignorând străfulgerarea de dezamăgire.

— Vânezi, Vânătoreaso?

Vocea aceea. Vocea aceea blândă, calmă şi apatică, întrepătrunsă cu întunericul. Fata ştia că era o voce deliberată. Ştia că şi el avea sentimente, dar le ascundea.

— Sau spionezi?

Inima ei nu se putea potoli. *Ucigaş. Ucigaş. Ucigaş.* Părea c-o să-i spargă pieptul. Cicatricele lui nu-i puteau ieşi din minte. Ce tortură fără sens mai era şi asta? Cuvântul „ucigaş” s-a frânt şi s-a rupt în două, lăsând loc îndoielii… şi unei alte senzaţii.

Schimbare.

Măruntaiele îi fierbeau. Un soi de slăbiciune dulce îi făcea picioarele să tremure.

— Voiam să fac o baie, dar se pare că mi-ai luat-o înainte.

Dacă Nasir căuta dovada că fata îl zărise, nu avea de gând să-i îngreuneze misiunea.

Chipul i-a devenit indescifrabil când fata a zâmbit satisfăcută. A scos un sunet ca un mârâit.

Iată-l pe prinţul care mârâie.

— Există reguli, Vânătoreaso, a zis el apropiindu-se.

Zafira a uitat să respire.

— Wahid: nu te furişa niciodată în spatele unui asasin, în afara cazului în care vrei să fii prinsă.

Şi mai aproape. Zafirei i-a ajuns inima în gât.

— Ithnayn: nu da niciodată târcoale unui ucigaş, dacă nu vrei să fii următoarea victimă.

S-a strecurat şi mai aproape de ea, iar fata a fost nevoită să-şi înalţe subtil capul. Îi simţea mirosul acum, un strop de ambră şi o nuanţă de mir. Îi simţea răsuflarea caldă pe piele. Trebuia doar să se aplece puţin şi…

— Thalatha: niciodată nu privi un bărbat care se dezbracă, dacă nu vrei să-şi facă vreo impresie greşită.

Ah.

El s-a retras, cu gura strânsă într-o linie subţire. S-a îndepărtat cu spatele, mustăcind. Cicatricea îi sclipea. *Cumva…* Zafirei i s-a oprit răsuflarea. Nenorocitul rânjea. Ăsta nu era prinţul hashashin pe care ajunsese să-l cunoască. Era un băiat despre care nu ştia nimic.

O, nu. Fata n-avea de gând să plece fără să aibă ultimul cuvânt. Dar totul încetinise când el se apropiase atât de mult şi tot ce-şi construise în minte s-a risipit ca omătul în mijlocul furtunii.

S-a îndepărtat de copac şi şi-a şters mâinile, ignorându-şi pulsul care o luase la goană.

— Să te văd dezbrăcându-te ar fi fost total neinteresant. Am ajuns după aceea, a zis ea.

Apoi s-a înclinat, apropiindu-se de el şi vorbind încet:

— La partea interesantă.

Privirea lui s-a oprit asupra buzelor fetei, iar Zafira ştia că şi el simte aceeaşi atracţie. Îi întuneca privirea. Îi făcea respiraţia să tremure. Credea că va exploda – nu simţise niciodată ceva mai palpitant. Pentru prima oară în viaţa ei, şi-a dorit să nu fi purtat mantia. El a ridicat o mână.

Apoi a lăsat-o în jos la loc.

— Fugi, Vânătoreaso.

Părea ostenit.

— Întunericul nu oferă adăpost unei gazele nevinovate.

Capitolul 54

Nasir fusese nesăbuit. Nechibzuit. Fusese o potaie, aşa cum îl numea mereu tatăl său.

Acum avea o datorie de sânge. Cineva îi văzuse cicatricele şi fusese zărit fără mască. Ştia că fata îl văzuse aşa cum era, pentru că şi ea era o carte deschisă.

Până noaptea trecută, nu-i păsa cum îl fac să arate acele cicatrice. Nu *simţise* niciodată atât de multe lucruri cum simţise noaptea trecută. Aroma aceea de săpun încă-i bântuia simţurile. Îndrăzneţ, tăios, amestecat cu o nuanţă de feminitate care-i făcea pulsul s-o ia razna. Lemn de santal, răşină şi mosc, trandafir afumat. Rimaal. A blestemat faptul că, la antrenamente, mama sa îl forţase să înveţe cum miroseau toate lucrurile.

Nu ştia ce era mai rău – întâlnirea cu Vânătoreasa sau rânjetul lui Benyamin când Nasir se întorsese în tabără înaintea ei, proaspăt îmbăiat.

Râul în care se scăldase unduia acum în apropierea lor şi soarele le strălucea deasupra capetelor. Până să ajungă pe Sharr, Nasir n-a crezut că-i va lipsi vreodată soarele neclintit. Poate că aveau un viitor întunecat în Fortăreaţa Sultanului, dar soarele şi nisipul erau lucrurile care-i defineau. Nu această umbră înceţoşată care acoperea totul, întunecând lumea. *Sentimentele sunt pentru cei slabi.*

Călătoria aceasta începuse să-l schimbe.

Kifah folosea un instrument de sticlă, pentru a concentra suficientă lumină solară încât să aprindă focul. Când a văzut că o priveşte, a ridicat din umeri.

— Tata l-a făcut. Merge cel mai bine când îmi imaginez că lui îi dau foc.

Nasir a ridicat din sprânceană.

A îngenuncheat lângă foc şi şi-a ascuţit iataganul. După o clipă, Kifah a plecat să-l necăjească pe Altair, care umplea la loc ploştile din piele de capră. Benyamin a spălat hainele, iar Vânătoreasa l-a ajutat să le întindă. Nasir a

scrâşnit din dinţi observând camaraderia dintre ei.

Ar fi fost o prostie să-i ucidă acum, când putea profita de pe urma zumrei, mai ales ştiind că toţi ceilalţi l-ar fi apărat dacă ifriţii – sau mai rău – i-ar fi atacat din nou.

— Ai grijă, că omori sabia, s-a auzit un glas.

S-a oprit din ascuţit şi s-a holbat la cizmele maronii şi uzate care se opriseră lângă el. Mirosul de trandafir fumegat i-a alinat gândurile. *Alinat?*

— Ce vrei? a-ntrebat el.

Vânătoreasa s-a lăsat în jos lângă el, înfundându-şi cizmele în nisip.

— Iaurt îngheţat. Pe prietena mea cea mai bună. O sticluţă de miere. Zâmbetul surorii mele. Nu mă-ntreba, dacă nu mi le poţi oferi

A durat o clipă până când şi-a dat seama că glumeşte. Şi când şi-a dat seama, ea deja trecuse mai departe.

— Ce ai pe braţ?

Nasir s-a oprit. Îl văzuse şi avea tupeul de a fi curioasă. S-a simţit ruşinat pentru că ei nu-i era teamă de el, dar şi oarecum confortabil. Ce era cu aceste sentimente contradictorii? Şuieratul oţelului a umplut tăcerea când Nasir şi-a reluat îndeletnicirea.

— Haine. Sau o mănuşă cu pumnale. Urmele dinţilor unei foste iubite, pentru că-mi fac de cap cu câte una în fiecare noapte. Depinde de care parte a braţului mă-ntrebi.

— Aroganţa nu te va duce nicăieri, a zis ea.

Inelul fetei a sclipit în soare, orbindu-l chiar dacă avea privirea aţintită în pământ. *L-ai iubit, gazelă nevinovată?*

Fusese sigur de o mulţime de lucruri, de care acum nu mai era atât de convins. S-a oprit şi a privit-o în ochi. Dacă i-ar fi descris un poet, ar fi spus că a privi în ochii ei însemna a vedea primul sărut al soarelui cu marea, care-i sorbea oglindirea cu unde nesfârşite. Sau ceva de felul acesta. Nasir nu era poet. Şi cu toate că îi susţinea privirea fără să tresară, o parte din ea se retrăsese. Cicatricele lui i se păreau respingătoare? *El* i se părea respingător?

— Sunt aici, nu-i aşa? a spus el.

— Asta ar fi pentru mine definiţia lui „nicăieri”.

Vorbele ei tărăgănate erau însoţite de o expresie amuzată. O pală de vânt a trecut peste iarbă şi fata s-a înfiorat. Şi-a dus mâinile la glugă şi a îngustat ochii când şi-a dat seama că nu poartă mantia. Şi-a trecut degetele peste inel, iar buzele i s-au întredeschis uşor. El a privit-o, înmărmurit, întrebându-se cum de-i atrăgeau întotdeauna atenţia astfel de mişcări mici şi neînsemnate.

Ceva se schimbase între ei noaptea trecută. *Dorinţa îi pulsa în vârfurile degetelor.*

A înghiţit în sec.

— Nu mi se pare a fi nicăieri.

Era cel mai liniştit moment al călătoriei lor. Apele unduiau, de un albastru pur, în bătaia vântului Cerul, arareori senin, ţinea soarele în palme. Era mai blând şi lupta cu întunericul care acum de-abia îi ridica firele de păr de pe ceafă, dar era mai mult decât ceea ce văzuse el în ultima vreme. Şi dacă ar fi avut calităţi de felină ca Benyamin, s-ar fi cuibărit în miezul lui, bucurându-se de căldura sa. Dar el nu era un vagabond, nicio persoană care să stea deoparte şi să se bucure de orice avea să-i ofere viaţa.

Nu era linişte, şi-a dat el seama. Era un moment între momente. Calmul de dinaintea furtunii.

— Aparenţele pot fi înşelătoare, a replicat fata.

În bătaia soarelui, el nu vedea decât pielea ei şi expresia tăioasă a buzelor. Dar noaptea trecută, sub lumina strălucitoare a lunii, pielea aceea îl atrăsese şi buzele acelea îl ademeniseră.

O fac în continuare. Nasir a strâmbat din gură şi a început din nou să-şi ascută arma. Şuieratul unei săbii spinteca iarba înaltă. O mână s-a întins spre el, purtând o jambiya, cu vârful îndreptat în afară. A luat pumnalul şi i-a studiat plăselele simple de piele, uzate de vreme şi de atâtea mâini prin care trecuse. Ale tatălui ei sau ale mamei ei, a presupus el, probabil singura armă albă cu care se simţea confortabil.

Ucigaş, spusese ea în acea primă zi. Nu era puţin lucru să încredinţezi o armă de suflet unui inamic.

El a pus sabia jos şi a început să-i ascută pumnalul.

— E în safaitică.

— Ce anume? a-ntrebat ea, privindu-l cu atenţie.

— Tatuajul. De pe mâna mea. E în limba safaitică. Nu mă aştept să ştii să-l citeşti.

Kharra. Ar fi trebuit să formuleze fraza asta sub forma unei întrebări.

Fata şi-a strâns buzele şi nici nu l-a contrazis, nici nu l-a aprobat.

— Atunci nu are ce rău să se întâmple dacă mi-l arăţi, nu-i aşa?

— Defineşte „rău”, Vânătoreaso.

Şi-a trecut degetele peste tăişul armei fetei. Pielea mănuşii s-a agăţat puţin – ascuţit, dar putea fi şi mai bine.

Ea a privit spre ceilalţi. Altair o făcea să râdă pe Kifah, care-şi aruncase pumnalele cu fulgere într-un copac. Benyamin se urcase în acelaşi copac şi răsfoia leneş o carte.

— Durere fizică, a spus ea.

El a râs sec. Pumnalul fetei a şuierat, sub mişcările lui.

— Atunci n-ai simţit niciodată durerea adevărată.

— Emoţiile sunt un inconvenient.

Dar tonul ei sugera că nu credea în ce spunea. Spunea aceste cuvinte pentru urechile lui, ca să-i studieze reacţia cu ochii aceia atenţi.

— Până când ajung la acelaşi nivel cu durerea, a spus el încet.

S-a ridicat în picioare şi i-a înapoiat jambiya. Degetele lor s-au atins şi, în ciuda piedicii puse de mănuşă, el a inspirat profund, cu fiecare parte din trup trezită la viaţă.

Fata şi-a vârât pumnalul la loc în teacă. Cum putea un vânător să fie atât de delicat? Nu avea niciun strop de murdărie pe sub unghii. Ea a dat să plece, dar s-a oprit, cu capul pe jumătate întors, ca şi cum ar fi vrut să spună: *Asta e ultima ta şansă.*

Nasir simţise că ajunsese la un fel de… înţelegere cu ea. O legătură, fragilă şi sumbră. Poate că era milă, din cauza celor văzute de ea cu o noapte înainte. Un soi de protest i

s-a stârnit în piept, implorându-l *să înceteze, să înceteze, să înceteze.*

Legăturile nu aveau ce căuta în viaţa lui.

A ezitat preţ de o clipită înainte de a-şi desface mănuşa şi de a-şi ridica mâneca. Şi-a desprins privirea de scrisul caligrafic şi complicat, iar ea s-a apropiat un pic prea repede. Una era să ştie ce scria pe braţul lui; alta era să vadă acel cuvânt, să i se reamintească ziua în care şi-l tatuase pe piele. Să-şi reamintească de mama sa.

Suflarea Vânătoresei i-a mângâiat braţul când fata s-a aplecat, caldă şi îngheţată în acelaşi timp. Umărul lui s-a atins de al ei. Inelul de la gâtul ei s-a lovit de cotul lui Nasir, într-o cădere de-o clipă. Senzaţiile li s-au amestecat şi el şi-a dorit… nu. Ea a întins mâna, iar el a văzut încotro se-ndreaptă degetele ei, cuvintele pe care voia să le descrie.

— Ce s-a întâmplat cu regula privind lipsa atingerii? a-ntrebat el.

Ea s-a retras inspirând tăios.

Şi-a tras şi el mâneca în jos şi a legat banda de piele la loc. Şi-a blestemat răguşeala, tremurul din glas. Fata văzuse destul. Văzuse prea mult.

Zafira l-a privit plecând, cu umerii încordaţi. Soarele arunca în părul lui întunecat o rază strălucitoare de lumină.

Nu avea de unde să ştie că ea ştia limba safaitică. Baba încercase s-o înveţe şi fusese greu, dar putea citi cuvintele de pe braţul lui. Scrisul răsucit, în vorbă de lacrimă, de pe pielea lui aurie.

Odinioară am iubit.

Auzise cuvintele acestea în altă parte, dar părea că asta se întâmplase acum o veşnicie. Avea pielea plină de cicatrice, aşa cum cerul era plin de stele. De la cea de pe faţă, la craterele de pe spate şi la tatuajul de pe braţ. Căci asta erau cicatricele, nu-i aşa? O amintire a momentelor întunecate.

Prinţul avea mai multe de ascuns decât crezuse ea la

început.

— Un moment de afecţiune, khalas[67]? a-ntrebat cineva.

Altair. Da, momentul lor de afecţiune se *terminase,* cu siguranţă. În ochii generalului era o umbră acum, urmare, probabil, a faptului că aflase că Vrăjitoarea Argintie era una dintre cele Şase Surori.

Fata i-a luat din mâini ploştile de-abia umplute, ştergând picăturile rebele cu marginea tunicii. Altair şi Nasir erau atât de diferiţi, încât era o minune că se trăgeau din acelaşi califat. Nasir era întunericul, Altair era lumina. Unul era noaptea, celălalt era ziua.

— Tocmai ajungeam la partea cea mai bună, a spus ea sec.

Altair a izbucnit în râs.

— Tipic lui Nasir. Pleacă mereu când lucrurile devin mai bune.

— O spui cu drag.

A scos un sunet înăbuşit şi ea a zâmbit. Încă era uimită de relaţia dintre cei doi. Se cunoşteau foarte bine, asta era sigur, dar o intriga faptul că Altair putea fi un general nemilos.

Zâmbetul i s-a evaporat şi gândurile i s-au împotmolit. Un general nemilos. Un ucigaş cu sânge-rece. Cum de putuse uita?

Altair s-a întors spre ea, cu ochi albaştri şi strălucitori de ce voia să spună. Erau de aceeaşi nuanţă cu a pârâului, a gândit ea, apoi şi-a înăbuşit gândul în tăcere. Dar el i-a studiat expresia şi umerii încordaţi. Lipsa aceea de încredere pe care n-ar fi trebuit s-o neglijeze niciodată.

El a privit în altă parte fără să mai spună nimic, iar umerii i-au căzut.

Când au ajuns la ceilalţi, Benyamin a surâs, dar toată pacea pe care ea o simţise mai devreme se evaporase şi n-a putut decât să privească în gol.

Kifah a strâns din buze – avea ceva de spus, dar se abţinuse.

— Ar trebui să mergem în amonte. Să evităm soarele, a

[67] Aici cu sensul de „în sfârşit” (n. t.).

spus ea, în schimb.

— Soarele a fost cam laş de la atacul ifriţilor încoace, a zis Nasir, zgâindu-se la cerurile mohorâte.

Altair era în continuare mut, iar conversaţia s-a stins fără comentariile sale.

— N-are rost să urmăm un drum care nu ne va duce unde trebuie să ajungem, a spus Zafira, iar Benyamin a aprobat-o. Trebuie să ne-ndreptăm într-acolo.

Toţi i-au urmărit cu privirea mâna întinsă care arăta spre un punct de la orizont, acolo unde cerurile se întunecau şi nisipurile se vălureau în unde arămii.

— Dacă aş fi mai puţin realistă şi mai pesimistă, aş spune că vom muri, a spus tărăgănat Kifah în tăcerea care se lăsase.

Nasir şi-a vârât iataganul în teacă şi a luat-o la picior.

— Atunci să nu lăsăm moartea să ne aştepte.

Capitolul 55

Oboseala şi îngrijorarea puseseră stăpânire pe toţi, iar soarele îi apăsa pe creştete, în ciuda luminii sale mohorâte. Mergeau şi luau urma deja de cinci zile fără niciun incident, făcând scurte popasuri şi mâncând curmale ca să-şi păstreze energia.

Nu, nu luau urma. Zafira nu ştia să ia urma; era vânător. Ea *vâna.* Dar vânătorii luau urma, iar cei care ştiau să ia urma vânau, nu-i aşa? *Ce vrei să spui cu asta?* Zafira şi-a înclinat capul şi şi-a imaginat cum îşi îndeasă gândurile într-o cutie pe care o închide cu putere. Dacă ar fi fost atât de simplu.

O minte rătăcitoare e unealta diavolului, şi-a spus ea, dar vorbele i s-au oprit pe buze ca nişte umbre.

Pe măsură ce se strecurau printre nisipuri, Zafira asculta semnele de viaţă. Păsări, şuieratul creaturilor nisipurilor, un ţipăt al unui prădător – doar tăcerea stridentă îi răspundea. Uneori împrejurimile îi copiau gândurile, şerpuind şi unduindu-se, până când clipea şi totul se-ndrepta la loc.

Întunericul era întotdeauna bucuros s-o întâlnească.

Zafira îşi *simţea* fericirea de câte ori soarele pălea sau de câte ori străbăteau o porţiune stâncoasă sau o trecătoare cu ruine, unde locuiau umbrele. Acestea se unduiau şi se mişcau într-un dans extatic. Tentaculele lor îi pluteau în pliurile tunicii, i se încolăceau pe braţe, o muşcau de urechi, ca un amant pe care nu-l putea zări. Mai simţea oare cineva ce simţea ea?

Benyamin a privit-o dintr-o parte.

— Necazuri, Vânătoreaso?

Îngrijorarea neprefăcută din glasul lui aproape că a tulburat-o. A clipit şi s-a concentrat din nou asupra stâncilor din faţa ei. Câteva coloane căzuseră una peste alta, creând un pod care ajuta creaturile să treacă pe deasupra.

— Nu, a spus ea încet.

Aproape orice gând o îndurera – Yasmine şi felul în care Zafira îi va povesti despre moartea fratelui ei. Deen, dându-şi viaţa pentru ea. Lana, având grijă de mama lor. Umm şi cei cinci ani pe care Zafira îi petrecuse ocolind-o. Nasir şi felul în care trupul ei reacţiona când el era prin preajmă. De ce hashashinul mortal al Arawiyei capitulase în faţa unui ac şi-şi gravase cuvântul „iubire”, în orice formă a sa sau timp verbal, pe piele?

— De ce ai o floare în turban, tăntălăule? a-ntrebat Benyamin.

Zafira i-a aruncat o privire lui Altair, pe al cărui turban tivit cu roşu trona un crin însângerat. Altair s-a încruntat.

— Ce tot spui acolo? Gusturile mele în materie de modă sunt mai presus de flori.

— O spune floarea de pe capul tău, a zis Nasir.

Kifah, care nu rata nicio ocazie de a se lua de generalul sarazin, era neobişnuit de tăcută.

— Akhh, a mormăit Altair, iar Zafira a auzit cum îşi smulge ceva de pe turban. Asta numiţi voi floare?

Floarea stridentă de pe capul lui Altair era acum o frunză moartă în mâna sa, ofilindu-se. Zafira a aruncat o privire spre Kifah, care i-a făcut cu ochiul. Lucrătura mirajului.

— E insula, care te avertizează în privinţa gusturilor tale dubioase, a zis Nasir.

Kifah a rânjit când l-a văzut pe Altair holbându-se uluit; generalul a aruncat frunza în nisip şi a călcat pe ea, ca să fie sigur.

Au trecut peste nenumărate dune. Uneori, Zafira îl vedea pe Altair apropiindu-se de Kifah, iar războinicei îi înflorea un zâmbet blând pe buze. Alteori, îi prindea pe general şi pe Benyamin discutând, cu ochii trişti şi cu glasul coborât.

La prima vedere, prinţul părea rece şi indiferent. În ochii celor care-l urmăreau părea atent şi întrebător. Semnul cuiva născut cu o minte curioasă, dar obligat să şi-o folosească în alte scopuri. În scopul morţii calculate. Privirea lui a alunecat spre Zafira, iar ea s-a uitat iute în

altă parte, simţind cum i se înfierbântă gâtul.

— Eşti sigură că mergem în direcţia potrivită? a-ntrebat Kifah, în timp ce deşertul se-ntuneca din nou.

Nu era o perdea de nori care să ascundă soarele. Era cerul însuşi. Îndepărtându-i de globul de lumină.

— Nu, a zis Zafira, ochind cuţitul pe care Kifah îl răsucea în mână.

Cum putea să explice cântecul pe care-l îngâna întunericul? Frenezia din sângele ei care se potolea doar când îi conducea în direcţia pe care o dorea acesta?

— Dar, dacă ai o idee mai bună, eşti invitata mea.

Kifah a mormăit ceva în barbă.

— Nu puteai să aduci câteva cămile de pe corabia aia a ta? a mârâit Altair.

— Trebuia să-mi trimiţi o scrisoare, să-mi spui dacă vrei una sau zece, a spus Benyamin.

Kifah i-a aruncat o privire lui Altair.

— Sau îl poţi ruga să te ducă în spinare. Să-şi întrebuinţeze cu folos puterea de safin.

Zafira nu era convinsă că Benyamin îl putea duce în cârcă pe Altair, cu toată puterea lui de safin.

— Ce minte ingenioasă, Una dintre cele Nouă, a spus Altair.

După ceva timp, Altair s-a plâns că stomacul lui se autodevorează, aşa că s-au oprit să se odihnească, iar umbrele au înghiţit cerul, singurul semn că se lăsa noaptea. Nu era nici măcar o stea pe întinderea întunecată, în ciuda poveştilor pe care le auzise Zafira despre stelele care-i călăuzesc pe beduini printre nisipurile nesfârşite.

— Cine stă de pază în noaptea asta? Căci nu voi fi eu acela, a anunţat Benyamin.

— Crezi că mie-mi place să te holbezi la perfecţiunea mea? a-ntrebat Altair.

Zafira şi-a încrucişat braţele.

— Probabil nu poate dormi dacă nu-l priveşte o femeie.

— Kifah mă priveşte, a zis Altair, rânjind spre peluziană.

Kifah s-a încruntat.

— Doar pentru că mă-ntreb care ar fi cea mai bună cale de a-ţi tăia capul cu propria ta sabie.

Altair s-a răsucit spre Zafira.

— Te oferi voluntar? Pentru că eu…

Nasir l-a întrerupt mormăind:

— Stau eu de pază primul.

— Cât de generos eşti, prinţişorule, a spus Altair, bătându-l pe umăr. Nimeni nu s-ar fi oferit atât de iute, după cum vezi. Akhh, nu mi-e deloc teamă pentru viaţa mea. Dar cred c-o să stau de pază al doilea. Ca să fiu în siguranţă.

Nimeni n-a protestat şi, după o altă masă constând în iepure fript, Zafira s-a instalat pe patul ei improvizat. Kifah vorbea în şoaptă cu Benyamin, iar Altair se mai băga şi el din când în când în discuţie. Ca nişte adevăraţi prieteni. Vorbeau unul cu altul pentru că aşa voiau, nu pentru că erau *obligaţi.*

Au vorbit şi cu Zafira, ca s-o întrebe încotro s-o ia sau pe ce cărare s-o apuce. Era ghidul lor turistic.

Iar ea era singură, ca de obicei.

A oftat şi s-a întors pe o parte, privindu-l pe prinţul care stătea de pază lângă stânca pestriţă. Doar că el nu se uita înspre deşert. S-a sprijinit de piatra cu formă ciudată.

Uitându-se la ea.

Şi-a îndepărtat privirea şi i-a luat foarte mult să adoarmă.

Când s-a întors spre el, cu o privire adormită şi sumbră în ochii aceia de foc albastru, Nasir şi-a dat seama cum se simte fata. Se schimbase de când ţintise el săgeata spre inima ei de demenhună.

Îşi încovoia mai puţin umerii. În fiecare dimineaţă, începând cu ziua în care făcuse insolaţie, îşi scotea mantia din desagă şi se întreba, în sinea ei, dacă s-o îmbrace sau nu. Dar şi asta încetase după… întâlnirea lor de la râu. De parcă se născuse într-o piele care n-o mai încăpea şi doar acum, în pustietatea deşertului, îşi permitea să fie ea însăşi ca să poată pune stăpânire pe acesta. Ca să se poată

contopi cu el.

Fata şi-a întins membrele lungi şi a tras cu ochiul spre el. Nu credea că se putea odihni, căci noaptea era timpul când demonii stăteau treji. Amintirile pe care nimeni nu dorea să le retrăiască. Fantome pe care nimeni nu voia să le vadă. Demonii lui Nasir tindeau să-i invadeze şi lui somnul.

Noapte bună, ar fi vrut el să şoptească.

Dar el era Prinţul Morţii, *Amir al-Maut,* aşa cum îl numise mama lui odinioară, în limba cea străveche, aşa că noapte bună ar fi însemnat mai degrabă adio.

Capitolul 56

Nasir a scuturat din nou umărul Vânătoresei. Rimaal, dormea dusă.

Dacă pieptul nu i s-ar fi mişcat, ar fi crezut-o moartă. Exact aşa cum o văzuse el în somn, noaptea trecută. Mai întâi cu buza între dinţii lui. Apoi cu ochii sticloşi, cu sângele prelingându-se de pe sabia lui.

— Yalla, yalla.

Mâna îi tremura. Un hashashin nu şovăia niciodată.

Fata a deschis brusc ochii şi l-a privit fix. Un val de panică i-a cuprins chipul. S-a dat înapoi în faţa fricii din privirea ei. Frica era constanta lui. Era în fiecare privire care se-ntorcea spre el, aşa că de ce această pereche înspăimântată de ochi îl făcea să se simtă de parcă l-ar fi strâns cineva de gât?

Nasir a înghiţit în sec şi ochii ei înfricoşaţi s-au aţintit asupra beregatei lui. Kharra, femeia asta.

— Dormi ca morţii.

— Poate că sperai să fiu moartă.

Nu, dar aşa ar fi scăpat de o ispită.

— Vorbeşte mai încet, a zis el, încercând să-i ignore răguşeala de după somn.

— Nu e momentul, habibi, a murmurat Altair.

Într-adevăr. Aveau probleme mai mari decât faptul că Altair îl numise *iubitule.*

Cum ar fi fost şirul de creaturi care mârâiau şi-i împresurau din ruine.

— Ce sunt ăştia? a şoptit Vânătoreasa. Lupi?

S-a ridicat, luându-şi arcul şi potrivind o săgeată cu o singură mişcare fluidă. Altair a răspuns şoptit:

— Faceţi cunoştinţă cu noii voştri adversari: kaftarii.

Erau mai mari decât lupii. Trupurile lor agile erau acoperite de blană rară, înspicată cu un maroniu mai închis. Limbile lungi le atârnau din gurile care parcă rânjeau, dezvelind nişte şiruri de dinţi ascuţiţi.

— Hiene? a-ntrebat ea.

Una dintre cele şapte creaturi a mârâit şi a scheunat. Benyamin a râs moale.

— Oarecum. Deşi, prin comparaţie, hiena şi kaftarul sunt ca un pârâiaş lângă o mare învolburată.

Un alt mârâit.

Şi una dintre creaturile acelea zvelte a sărit la atac.

Muşchii puternici i s-au unduit, iar ochii întunecaţi şi adânci i-au scânteiat. Fraţii lui s-au răspândit, pândind din apropiere.

Nasir a inspirat peste săgeata sa, dar, înainte de a o lansa, un arc metalic a străpuns aerul, reflectând lumina firavă. În clipa în care aurul lichid a atins creatura, timpul a părut că stă pe loc.

Kaftarul s-a transformat în om şi a aterizat în picioare.

Nasir a auzit gâfâiala surprinsă a Vânătoresei. Hiena preschimbată în bărbat şi-a scuturat capul ca un câine ud, ţintuindu-l pe Benyamin cu ochii lui sclipitori, de culoarea cafelei proaspăt pregătite. Arăta ca un arawiyan obişnuit: avea păr negru, barbă întunecată, piele cafenie, singurul lucru care-l trăda era privirea nenaturală, sclipind de vechime.

— Alderule, i-a spus kaftarul lui Benyamin, cu un glas neclar.

Văzuse urechile ascuţite ale lui prin keffiyah sau putea mirosi safinii?

De cealaltă parte a sa, ceilalţi kaftari s-au transformat lent în oameni, atinşi pe rând de resturi din licoarea aurie împrăştiată de Benyamin. Erau îmbrăcaţi în thobe albe, lungi până la glezne, şi de sub turbanele închise la culoare le ieşea părul rar. Cum ajunseseră să aibă nişte thobe de un alb imaculat după transformare, Nasir nu-şi putea explica.

Benyamin şi-a înclinat capul.

— Kaftarilor.

Kaftarul şi-a dezvelit dinţii într-un zâmbet, iar lui Nasir i s-a părut că vede un bot şi nişte dinţi ascuţiţi. Apoi a clipit, iar creatura a devenit din nou om.

— De când n-ai mai avut formă umană? a-ntrebat

Benyamin, calm şi stăpân pe sine, ca şi cum kaftarii erau în întregime umani şi nimic altceva.

Cât mai durează până când unul dintre voi sare şi sfâşie gâtul cuiva? ar fi întrebat Nasir.

Kaftarul şi-a întins gâtul cu un oftat. De data aceasta, când a răspuns, glasul i-a fost lin. Ca un cuţit fierbinte care taie untul, ca o sabie ascuţită care străpunge carnea.

— De o sută patru ani.

Uluirea lui Benyamin a fost evidentă. Nasir a strâns şi mai tare arcul în mâini.

— O sută patru ani de când am mâncat ultima oară o masă gătită perfect. O sută patru ani de când am stat ultima oară întins într-un pat, cu o femeie în braţe. Kaftarii trebuie să se transforme la asfinţit şi la răsărit, dar au trecut o sută patru ani, alderule – bărbatul s-a apropiat şi ochii i-au sclipit ucigaş –, de când neamul tău m-a blestemat, pe mine şi pe fraţii mei, să rămânem în trupurile de fiare, făcându-ne prizonieri pe această insulă.

— Niciun pas să nu mai faci, creatură, a spus Nasir, pe un ton coborât.

În ochii tulburi ai kaftarului s-a aprins un licăr de uimire.

— Un sarazin care ia apărarea unui alder? Cred că Arawiya e la un pas de distrugere.

Şi-a dus o mână la barbă.

Nasir şi-a ţinut respiraţia când a văzut că unghiile kaftarului se preschimbă în gheare prelungi şi ascuţite. O singură mişcare şi cele două grupuri s-ar fi încleştat în luptă.

Kaftarul şi-a îndreptat atenţia spre Altair.

— Miros ceva dulce în sângele lui, alderule, şi mă-ntreb…

— *Destul!*

Un semn de alertă a străbătut rece chipul lui Benyamin. Vânătoreasa a sărit cât colo. Kifah l-a privit tăios pe Benyamin. Safinul era rareori tulburat şi toţi au observat asta.

— Vă pot schimba din nou în monştri şi-i pot lăsa să vă facă praf cu armele lor, a continuat Benyamin, arătând

spre ceilalţi, sau puteţi pleca şi veţi rămâne în formă umană.

Tensiunea era aproape tangibilă. Nasir a simţit cum i se înfioară firele de păr de pe ceafă.

— De ce aţi venit aici? a-ntrebat kaftarul.

— O umbră se tulbură, a spus Benyamin. Arawiya se întunecă.

— Intri în panică, alderule.

Kaftarul a făcut câţiva paşi în faţă. Ochii îi sclipeau cu o sălbăticie de-abia stăpânită.

— Jawaratul nu va rămâne multă vreme pierdut.

De data asta semnalul de alarmă trecuse la kaftar, iar Nasir a simţit o gheară rece în piept când i s-a reamintit acest lucru: nu ştia exact ce fel de carte era Jawaratul, dar era mai mult decât răspunsul la dispariţia magiei. Kaftarul s-a uitat prelung la Altair, a inspirat profund, iar Nasir aproape că s-a vârât între ei, dar Kifah s-a clintit prima, încrucişându-şi braţele.

După o clipă tensionată, kaftarul a făcut câţiva paşi înapoi, iar fraţii lui i-au urmat exemplul.

— Ia-ţi rămas-bun, alderule. Fluieră şi haita mea poate îţi va veni în ajutor.

Şi-a trecut privirea peste Kifah, apoi şi-a aţintit ochii asupra Vânătoresei, măsurând-o. Nasir şi-ar fi dorit să-l spintece chiar acolo, pe loc.

— Dar cei blestemaţi nu fac jurăminte şi nici promisiuni.

Capitolul 57

Nasir le-a întors spatele kaftarilor în ciuda voinţei lui. Nu-i stătea în fire să lase în viaţă o ameninţare. Nu-i lăsa în viaţă nici pe cei *nevinovaţi.* Sângele încă-i fierbea din cauza felului în care căpetenia kaftarilor aproape c-o dezbrăcase pe Vânătoreasă cu privirile lui.

Ca urmare, în clipa în care s-au îndepărtat de acele creaturi perfide, Nasir şi-a ieşit din fire. L-a împins cât colo pe Altair şi l-a lipit pe Benyamin de un zid prăbuşit, făcând ca un strat de praf să curgă peste ei

Toată lumea a încremenit.

Altair a izbucnit în râs.

— Aşteptam chestia asta. Habibi Kifah, îmi datorezi suliţa aceea.

— Singurul fel în care te vei atinge de suliţa mea e atunci când o să ţi-o înfig în gât, s-a răstit Kifah.

— Fermecător. Atunci îmi datorezi această brăţară de aur.

— Du-te şi îneacă-te.

Nasir l-a privit de aproape pe Benyamin, care i-a întors privirea fără un strop de emoţie.

— Mai întâi ne convingi pe toţi să mergem fără niciun scop în urma ta, apoi te împrieteneşti cu duşmanii de pe Sharr? În curând o să te iei de mână cu ifriţii.

Benyamin n-a răspuns.

— Încă zece paşi în acest deşert şi kaftarii ne pot aştepta, ca să ne ucidă pentru bunătatea ta.

Safinul l-a privit batjocoritor.

— Aşa, ca tine? Ştii, mă tot întreb când vei face acelaşi lucru, cu toate astea continui să te ţii după mine.

A zâmbit imperceptibil.

— Laa, tu *te ţii fără niciun scop* după mine.

Nasir a mârâit.

— Nu mă ţin după tine. Nimeni nu se ţine după tine. Graţie gurii tale mari, toată lumea o urmează pe demenhună.

Un mic zăngănit metalic i-a subliniat cuvintele, iar Altair l-a tras înapoi, coborându-i pumnalul.

— Haide, Nasir. Îi strici eşarfa.

Nasir l-a împins pe Altair, dar a păstrat distanţa, îngustând ochii.

— De ce eşti aici, de fapt, safinule? a spus Nasir, pe un ton coborât. Neamul tău a evoluat dincolo de magie. Puteţi trăi foarte bine şi fără ea.

— Te-aş putea întreba acelaşi lucru. La ce îi trebuie sultanului Ghameq Jawaratul, de vreme ce *demenhuna* vrea să-l folosească pentru a reinstaura magia în regatul pe care el îl guvernează?

Nasir a scrâşnit din dinţi în tăcerea care se lăsase brusc. Gâtul parcă-i luase foc.

Pentru că nu ştia.

Nu ştiuse niciodată. Nu era nimic mai mult decât curierul tatălui său. Un prinţ ţinut în întuneric. Un pion care se mişca fără să pună întrebări. Un *jaban.*[68]

Nu ştia de ce sultanul îşi doreşte Jawaratul. Nu ştia de ce Vrăjitoarea Argintie – una dintre cele Şase Surori şi gardiană a insulei Sharr – îşi dorea Jawaratul. Ştia doar că Vânătoreasa nu avea nicio intenţie rea, aşa cum avea el.

— Spune-ne, Prinţe Moştenitor Nasir. Ce vrea să facă Ghameq cu Jawaratul pierdut? a repetat Benyamin.

Nasir credea că nici Benyamin nu are intenţii rele, în ciuda cuvintelor tăioase care-l răneau pe prinţ.

Nicicând ura şi dispreţul tatălui său nu contaseră mai mult decât acum, în faţa unor oameni veniţi din aproape toate califatele. Nicicând cuvintele *nu ştiu* nu i se păruseră mai umilitoare. Ruinele s-au întunecat, sau poate era doar vederea lui.

Un lucru era cert: simţea cum îşi pierde controlul.

Altair îl privea, iar Nasir avea senzaţia acută că generalul îi răscolea gândurile. Pentru prima oară, Nasir nu ştia dacă mai avea masca pe chip sau dacă Altair vedea, pur şi simplu, prin ea.

Eşti slab. O potaie.

---

68 Laş, în arabă în original (n. t.).

Un căţel de companie.

— Nu ştie, a spus Altair.

Spre uimirea lui Nasir, nu era nicio batjocură, nicio urmă de amuzament în tonul lui. Numai oţel şi nuanţa dură şi ocrotitoare. Nasir şi-a simţit fiecare oscior umplându-se de ruşine.

Benyamin a râs amar şi şi-a îndreptat eşarfa.

— Chiar vrei să cred că prinţul nu e apropiat de sultan? Cunoaşterea fără acţiune e vanitate, dar acţiunea fără cunoaştere e nebunie curată.

Altair l-a privit fix.

— Dacă ai fi fiul Sultanului Arawiyei, safinule, crede-mă, n-ai fi apropiatul nimănui. Laa, ai fi pleavă şi te-ai ruga să fii aruncat şobolanilor.

Nasir a expirat şovăitor, iar tremurul i s-a dus până-n vârful degetelor. *Slăbiciune.* Emoţie blestemată. Şi-a strâns pumnii, dorindu-şi să se poată controla din nou. Simţea cum Vânătoreasa îl studiază şi şi-a dorit, pentru prima oară în viaţa lui, să se poată evapora.

Altair a spart tăcerea apăsătoare scoţându-şi iataganele. Le-a fluturat prin aer şi a dispărut printre copaci. Pentru că nimeni nu l-a urmat, i s-a auzit glasul plictisit:

— Yalla, Vânătoreaso. Toată lumea se mişcă numai dacă te mişti tu.

Capitolul 58

Zafira s-a grăbit în urma lui Altair, iar paşii i-au răsunat pe pietrele din ruine. Nu mai suporta să stea alături de ei, din cauza tensiunii imense. Era vorba de mândrie. Mândria aprinsese acel conflict ridicol de care nimeni nu avea nevoie.

— I-ai luat apărarea, a zis ea, încercând să priceapă.

Altair a mârâit, la fel de morocănos ca Nasir, şi a dat cu piciorul într-un morman de moloz, apoi a plecat mai departe. Erau într-un fel de coridor, un labirint de încăperi unde pietrele se prăbuşiseră. Zafira a privit în urmă. Ceilalţi se puseseră în mişcare, venind după ei. Altair avea dreptate: toată lumea se mişca atunci când se mişca ea.

— De ce? a-ntrebat ea.

— De ce, ce?

— De ce i-ai luat apărarea?

— N-am voie să iau apărarea cuiva? a-ntrebat el cu falsă nevinovăţie.

Zafira s-a strâmbat şi l-a urmat pe câteva trepte care stăteau să se prăbuşească.

— De ce l-ai apărat pe Nasir?

— De ce eşti atât de insistentă?

— Vreau doar să ştiu, a zis ea, aplecându-se ca să treacă pe sub o arcadă primejdios de instabilă.

A auzit un şuierat în tăcere, semn că aceasta era insula Sharr, iar ei nu erau niciodată în siguranţă.

Altair s-a oprit şi a ţintuit-o cu o privire furioasă pe care fata nu i-o văzuse niciodată. Era furios pentru că-l apărase pe Nasir? Sau pentru că Benyamin îl împinsese pe Nasir până în punctul în care Zafira văzuse frica din privirea moartă a prinţului?

— Dacă n-aş fi intervenit, ar fi făcut în pantaloni. Vezi tu vreun pârâu în care să-l spălăm? Nici eu.

Bărbaţii pot fi uneori nişte gunoaie splendide, a spus în mintea ei Yasmine, oftând.

— Ţii la el, a spus Zafira, aşteptând o reacţie.

El a ridicat din sprânceană şi a măsurat-o din priviri, înainte de a se năpusti mai departe. Nu trebuia să conducă ea grupul?

— Nu ţin la el, a spus el firesc, când fata l-a prins din urmă.

În glasul lui era un soi de avertisment.

— Dar ai grijă, Vânătoreaso – încep să cred că tu ţii la el.

Ceilalţi i-au ajuns din urmă înainte ca ea să poată protesta.

Benyamin a căscat zgomotos şi s-a întins ca o pisică, ignorându-l pe prinţ, ca şi cum nu l-ar fi făcut praf mai devreme. Ca şi cum hienele nu s-ar fi preschimbat în oameni în faţa lor.

— Când mă voi întoarce în Alderamin, o să-mi salut iubita şi poate sora, apoi o să dorm foarte, foarte mult timp. Cel mai lung pui de somn pe care l-a văzut vreodată Arawiya, a declarat safinul.

— Salut-o şi din partea mea, a zis Altair. Pe viitoarea califă, nu pe iubita ta.

— Sora mea n-are nevoie de salutul tău, a spus Benyamin, strâmbându-se.

— Eu o să-l vizitez pe tatăl meu şi o să exult, a zis Kifah, iar Zafira ştia că nu visase amărăciunea din vocea fetei. Apoi o să sărbătoresc cu cel mai mare miel din bucătăriile califei.

Altair a mormăit aprobator.

— Akhh, un miel desăvârşit marinat cu ras el-hanout[69]. Cartofi copţi garnisiţi cu busuioc. Seara, qahwa şi biscuiţi cu curmale.

— Ce este ras el-hanout? a-ntrebat Zafira.

— Mama tuturor amestecurilor de condimente. Provine din Pelusia, a răspuns Kifah, dar nemernicii de sarazini l-au furat.

— Nu poţi fura ce creşte din pământ. E ca şi cum ai spune că am furat nisipul, a replicat Altair.

---

[69] Amestec de condimente care conţine cardamom, chimion, cuişoare, scorţişoară, nucşoară, ienibahar, ghimbir uscat, ardei iute, coriandru, piper, boia iute şi dulce, schinduf şi turmeric uscat (n. t.).

Kifah a ridicat din umeri.

— O să mă duc la vânătoare cu şoimul meu. Săracul, cred că-i e dor de mine.

Generalul s-a uitat la Zafira.

— Şi tu, Vânătoreaso? Ce-o să faci când te vei întoarce în Demenhur? Fără Arz poţi, în cele din urmă, să te opreşti din vânat.

Fata s-a poticnit. Nu făcuse această legătură, nu-şi dăduse seama de acest fapt. Când va anihila Arzul care-i ucisese tatăl, nu va mai exista acel Arz care o făcuse *cine* era.

Ceruri mari.

Nu va mai fi Vânătorul demenhun. Nu va mai fi *nimeni.* O senzaţie neplăcută i s-a căţărat în piept. Cine era Zafira bint Iskandar, dacă nu Vânătorul însuşi?

Benyamin i-a atins mâneca.

— Asta e şansa ca Vânătorul şi Zafira să devină o singură persoană, a spus el cu blândeţe.

Mantia îi atârna grea în desagă.

— Contopeşte-i. Devino tu însăţi. Vânătoreasa. Fata care a eliberat magia din întuneric şi astfel s-a eliberat pe ea însăşi.

Vânătoreasa. Zafira şi-a muşcat buza.

Dar safinul nu înţelegea că libertatea era uneori o povară în sine.

Ceilalţi s-au cufundat în tăcerea amintirilor. Nimeni nu l-a întrebat pe Nasir ce avea de gând să facă atunci când se întorcea acasă, lucru care l-a făcut să-şi dea seama că nu se gândise mai departe de această călătorie. Nu visa nici la somn, nici la ospeţe bogate. Când se va întoarce la tatăl său, nu va avea motive de bucurie.

Nu avea decât să-i aştepte următoarele porunci.

Trăia pentru ordinele sale. Pentru greşeala pe care o făcuse neignorându-le.

Nu, după Sharr nu mai era nimic pentru Nasir. Nimic, în afară de lacrimi şi cadavre şi un alt răsărit sumbru.

Capitolul 59

Zafira s-a trezit cu pământul legănându-se sub ea şi cu nişte păsări ţipând în depărtare. Lumina soarelui îi ardea pleoapele şi o pală de vânt i-a mângâiat pielea.

S-a încruntat, a deschis ochii şi aproape că a căzut de pe o scândură. Mâinile i s-au prins de lemnul plin de aşchii. *Respiră, Zafira. Apoi studiază împrejurimile.*

Se afla într-o barcă de pescuit. Un dhow[70]. Velele se legănau în bătaia brizei care-i arunca sare pe limbă; în mijlocul pânzei cafenii se afla un diamant de culoarea sângelui.

Strigătele au spart foşnetul valurilor azurii, iar Zafira s-a răsucit, dând cu ochii de un pescar care trăgea o plasă plină de peşti care se zbăteau. Alunecau şi se aruncau, iar felul în care trupurile lor plesneau pe podeaua de lemn lustruit era ca un strigăt mut de ajutor. Nu văzuse în viaţa ei peşti vii, dar îi era milă de ei, căci suferinţa lor se termina în sufocare, nu în lovitura rapidă a unui vânător.

La bord erau cinci bărbaţi despuiaţi până la brâu, cu piele maronie, strălucind de transpiraţie, cu capetele înfăşurate în turbane de culoare brun-roşcată. Ce aveau bărbaţii din Arawiya cu cămăşile lor, de nu le purtau? Bărbaţii aveau şalvari din pânză aspră şi braţe de zece ori mai musculoase decât ale ei; îl făceau de râs chiar şi pe Altair.

Niciunul dintre ei nu s-a uitat la ea – unul a trecut peste scândura pe care stătea fata fără să-i arunce nici măcar o privire. Zafira şi-a adus aminte de marinarii fantomatici ai Vrăjitoarei Argintii şi a simţit fiori reci pe spinare.

— Yaa, pământ! a strigat un pescar, iar ceilalţi i-au răspuns bucuroşi.

Pământul pe care-l zăriseră se apropia din ce în ce mai mult, cu fiecare bătaie a inimii ei. Până când a ajuns acolo. Aici. În faţa ochilor ei.

Şi inima i s-a strâns în faţa acelei măreţii.

---

[70] Ambarcaţiune micuţă cu vele, specifică zonelor arabe (n. t.).

Câteva domuri sclipeau într-o nuanţă aurie care se-ntrecea cu soarele; acoperişurile ascuţite cu vârfuri de diamant şi minaretele străpungeau cerul pe care pluteau câţiva nori prăfoşi. Cupolele adăposteau clădiri de piatră crem, uşi primitoare, ferestre deschise. Unele geamuri erau legate cu sfori multicolore, iar rufele lăsate la uscat erau mototolite şi ţepene. Curmalii completau peisajul, cu fructele lor roşii ascunse printre frunzele late.

Oamenii umblau pe străzi îmbrăcaţi în rochii şi thobe de toate culorile, unii cu tunici şi şalvari, cu turbane sau văluri împodobindu-le capetele. Unii dintre ei călăuzeau, zâmbind, nişte cămile care cărau suluri de pânză. Erau oameni de toate culorile – cafeniul închis al Pelusiei, rozul-pal din Demenhur, arămiul şi măsliniul din Sarasin –, deşi majoritatea aveau nuanţele deşertului, strălucind în arşiţa soarelui.

Locul nu semăna deloc cu nisipurile din Sharr, care şopteau despre ruine şi suferinţă. Nisipul se întindea pe pământ la fel cum făcea zăpada în Demenhur. Se învolbura din cauza picioarelor care-l tulburau. Se agăţa de pereţii de alabastru. Era peste tot.

Unde mă aflu?

— Începusem să cred că n-o să pui întrebarea asta niciodată.

Vederea Zafirei a tremurat înainte ca fata să apuce să se întoarcă spre acel glas. Când şi-a revenit, nu mai era pe dhow, ci pe uscat.

S-a răsucit de jur-împrejur, observând oamenii care treceau pe-acolo, unii în grabă, alţii mişcându-se lent şi relaxat. Nimeni nu-i remarcase prezenţa.

Ca şi cum n-ar fi existat deloc.

O cămilă care mesteca o trestie a trecut în pas de plimbare, iar Zafira a căutat din priviri o străfulgerare argintie în mulţime, o mantie care să acopere părul alb ca osul şi un zâmbet purpuriu. Dar căutarea ei i-a adus o altă pereche de ochi, bruni, felini şi leneşi. Un tip cu o jumătate de smochină în mână.

Benyamin s-a sprijinit de un curmal cu razele soarelui

luminându-i pielea. Era gătit ca de obicei: o robă neagră împodobită cu auriu, peste o thobe albă, o keffiyah în pătrăţele pe cap, sandale din piele de viţel în picioare.

— Poţi ghici gândurile, a zis ea.

El şi-a înclinat capul şi şi-a lins resturile de smochină de pe degete.

— Ar fi o afinitate ridicolă, laa? Şi o mare pacoste, dacă stai să te gândeşti. Din păcate, ai pus întrebarea cu voce tare, Vânătoreaso.

Aşa făcuse? Nu-şi aducea aminte.

— Spune-mi unde mă aflu.

Benyamin s-a tras cu precauţie de keffiyah, aranjându-şi-o sub cerculeţul negru. Apoi s-a desprins de copac şi a venit spre fată cu o graţie şerpuitoare. Zafirei i s-a părut surprinzător că Benyamin nu avea o coadă pe care să şi-o încolăcească în jurul picioarelor.

— Aceasta e Arawiya de odinioară. Înainte ca zăpezile să acopere Demenhurul, înainte ca nisipurile din Sarasin să se întunece şi ca Zaramul să fie despărţit de mare. Înainte ca pământurile veşnic fertile ale Pelusiei să se îmbolnăvească, întunecând minţile strălucite de-acolo.

— Aceasta? a şoptit ea.

Era un deşert, aproape cum era insula Sharr, dar *vibra* de viaţă. Oamenii erau exuberanţi, arhitectura era uluitoare, iar clima încălzea fiecare fibră a fiinţei ei. Această Arawiya era *vie.* Aceasta era adevărata Arawiya, înainte ca bătălia finală a Surorilor cu Leul Nopţii să presare anomaliile în tot regatul, ca pe o ciumă.

— Mă aflu în trecut?

El a scuturat din cap, evitându-i privirea.

— E prezentul, mă tem. Acesta este Alderamin.

Fata a pufnit.

— Deci m-ai adus aici ca să-mi fluturi privilegiile tale pe sub nas?

El şi-a înclinat din nou capul, de data aceasta privind-o în ochi.

— N-ai de gând să mă-ntrebi cum ai *ajuns* în Alderamin?

— Asta era următoarea mea întrebare, s-a răstit fata,

brusc iritată.

Uitase asta preţ de o clipă. Pentru că se afla în Alderamin, califatul viselor. Al tuturor lucrurilor care nu se aflau în altă parte.

Întrebarea lui a apăsat-o pe umeri ca o povară. Laa, a lovit-o peste faţă, iar răsuflarea i-a îngheţat.

— Cum am ajuns în Alderamin?

În privirea lui a sclipit triumful.

— *Asta* e reacţia la care speram.

Zafira a pufnit din nou. El şi cuvintele lui în plus.

— Nu te afli în Alderamin, a zis el.

A făcut un gest spre împrejurimi, unde oamenii se plimbau de colo colo şi vântul uscat vâjâia printre clădirile crem.

Undeva, în depărtare, a ţipat o pasăre. Zafira nu putea să respire din cauza senzaţiei plăcute care-i creştea în piept.

Benyamin a rotit un deget, iar vederea Zafirei a pâlpâit şi s-a limpezit din nou. Nu se clintise – aerul nu se mişcase deloc dar acum se afla pe un balcon. Îndurerată, fata s-a întins spre balustrada rece şi lustruită şi a tras cu ochiul la încăperea de după draperiile din spatele ei, descoperind un salon imens. Candelabrele împodobite erau aprinse, iar oglinzile amplificau lumina flăcărilor. O inginerie creată de peluzieni. Detaliile estetice aduse de talentul artistic al demenhunilor. Un majlis cu perne de un roşu-aprins era la acelaşi nivel cu podeaua, aranjat în jurul unui covor auriu, unde se afla o tavă cu un ibric elegant şi câteva ceşti.

S-a răsucit spre Benyamin.

— Atunci unde…

S-a oprit. De la înălţimea lor, dincolo de balustradă, o scenă demnă de pânza unui artist.

Nisipurile sclipeau din depărtare. Şi mai departe, marea – Marea Baran, şi-a dat ea seama, tresărind – scălda ţărmul cu valuri leneşe. În stânga ei se întindea o capodoperă de piatră, un mozaic de piese albastre, asamblate pentru a crea nişte cupole care rivalizau cu cerul limpede. Turle zvelte se terminau în vârf cu

diamantele pe care fata le văzuse mai devreme. Un turn ieşea în evidenţă faţă de celelalte, cu vitraliile din vârf acum înnegrite şi triste fără magie. *Minaretul regal.*

— Aceasta este Almas, capitala noastră, a rostit sec Benyamin, aflat lângă ea.

De aşteptat pentru ei, safinii alderi îşi botezaseră capitala cu un cuvânt care însemna „diamant”.

— Iar splendoarea asta din spatele nostru e palatul califei. Care se-ntâmplă să fie mama mea.

Nu era de mirare că se purta atât de princiar. S-a rezemat de balustradă şi s-a lovit uşor cu degetul în tâmplă.

— Nu pot ghici gândurile, dar ce fac eu *este* legat de gândire.

— Vrei să nu mă mai duci cu vorba?

— Sabar, sabar, a liniştit-o el, cerându-i răbdare.

O pală de vânt a zburlit părul fetei. Era prima oară când împrejurimile interacţionau cu ea.

— Fără să punem la socoteală anomaliile, ştii că afinităţile noastre sunt împărţite în două categorii, da?

Ea a scuturat din cap. Ştia foarte puţine lucruri despre magie, darămite despre clasificările acesteia.

— Există Jismi, ale căror afinităţi ţin de trup şi minte – clarvăzătorii, vindecătorii, iluzioniştii. Şi există Ensuri, ale căror afinităţi ţin de elemente – inimi de foc, acviferi, fierari cei ce mânuiesc lumina şi umbrele. Jismi folosesc magia pe care o scot din ei înşişi, Ensuri folosesc magia pe care o trag din mediul înconjurător. La fel ca tine, eu mă număr printre Jismi. Sunt un călător printre vise.

— Un călător printre vise, a repetat ea.

El a dat din cap.

— Aceasta e o amintire, un fragment reconstruit în mintea mea, cu două adăugiri: tu şi eu. Fără ţinutul Arz. De fiecare dată când văd Alderaminul întinat de acei copaci mi se frânge inima.

Aşa se explica faptul că nimeni din oraş nu se uita la ea.

— Pare că-ţi întrebuinţezi mintea din greu.

El a ridicat dintr-un umăr.

— Pare la fel de greu să-ţi poţi găsi drumul, cum faci tu.

Când s-a apropiat de ea, Zafira i-a văzut licărul din priviri.

— De aceea se numeşte magie.

A oftat voios.

— N-am mai putut să călătoresc într-un vis de ani întregi.

O pasăre a trecut prin faţa ochilor Zafirei, cu penajul ei de un cafeniu pestriţ. *Un şoim.* Nu mai văzuse niciodată un şoim. Nu trăise niciodată în adevărata Arawiya, khalas. Cu toate astea era aici, datorită unei amintiri. Pasărea a plonjat în spatele unui curmal şi inima ei odată cu ea.

S-a răsucit spre Benyamin.

— Ai zis *ani întregi.* Asta înseamnă că ultima oară când ai călătorit prin vise magia exista.

S-a oprit, cu ochii larg căscaţi.

— Câţi ani ai?

— Un pic mai mulţi decât tine? a-ncercat el şi a ridicat din umeri când Zafira s-a uitat urât la el. Douăzeci şi trei.

Ea a ridicat dintr-o sprânceană.

— Plus, ah, o sută.

Fata l-a privit fix. El a surâs şi şi-a trecut o mână peste barba scurtă, redevenind serios.

— Ai trăit într-o lume în care magia exista. Ai trăit sub domnia Surorilor, a murmurat ea.

Asta se-ntâmpla cu peste 90 de ani în urmă.

— Am fost acolo şi în timpul domniei întunecate a Leului, a spus el, ridicând un umăr. A trecut atât de mult timp, încât uneori mă-ntreb dacă nu cumva magia a fost un vis.

Zafira nu-şi putea imagina cum fusese odinioară viaţa, dacă era aşa acum, în Alderamin.

— De ce „adevăr”?

— Poftim? a clipit el.

— Haqq, a spus ea, arătând spre tatuajul lui arămiu.

Trebuia să existe un motiv pentru care un nemuritor şi-ar tatua ceva pe faţă, ştiind că va trăi o veşnicie cu acea inscripţie.

— Pentru ce e?

El a zâmbit şi şi-a trecut o mână peste acel cuvânt. Apoi un fior de suferinţă i-a străbătut chipul, deşi a încercat să-l mascheze.

— Fiecare safin din cercul meu are un tatuaj asemănător, un cuvânt pentru ceea ce preţuim cel mai mult. Pentru mine, acesta e adevărul, urmat la mică distanţă de încredere – valori cu tulpini separate, dar care se reîntâlnesc la rădăcină.

Se pare că avea o slăbiciune pentru zumre. Deşi nu credea că acea trupă pe care încerca s-o formeze pe Sharr se putea compara cu măreţia unei zumre de safini eleganţi.

Dinspre balcon a străbătut un murmur, o voce care s-a ridicat şi a coborât cu mare blândeţe. *Un cântec.* Asta i-a reamintit Zafirei de râsetele sub soarele strălucitor. De lacrimile vărsate pentru un suflet pierdut. Era atât de frumos, atât de trist.

— Cine cântă? a întrebat ea, stăpânindu-şi un fior.

Benyamin şi-a răsucit chipul spre balcon, cu un surâs amar.

— Soţia mea.

— Nu ştiam că eşti însurat.

— Te-aş fi invitat la nunta noastră, dar nu te născuseşi încă, a necăjit-o el.

Cântecul s-a schimbat. Cuvintele erau pline de durere şi umerii lui Benyamin s-au încovoiat. Zafira a auzit un şuierat şi şi-a dat seama că el plângea.

Nu crezuse că vanitoşii safini puteau plânge. Ceva nu era în regulă.

— Nu plânge, a zis ea încet şi a părut că spune un lucru prostesc, dar nu ştia ce altceva să facă. E visul tău, amintirea ta. Prima ta călătorie în vis după ani întregi.

— Nu există blestem mai teribil decât amintirile, a spus el în cele din urmă.

Şi-a închis ochii şi a încercat să se reculeagă. Tatuajul de pe chip jelea odată cu el.

— Tragediile se întâmplă o singură dată, amintirile le retrăiesc o veşnicie. Înţelegi asta, nu-i aşa? Pierderile te-au chinuit şi pe tine.

Era adevărat. Nu credea c-o să înceteze vreodată să-i vadă chipul lui Baba. Ultimul său cuvânt înainte de a o ataca. Ultima lui răsuflare când s-a uitat la femeia care l-a ucis şi zâmbetul lui.

— Ne putem alege amintirile pe care vrem să le retrăim. M-ai adus aici, în Alderaminul fără Arz. Ai ales să retrăieşti o amintire lipsită de copacii morţi, a zis ea. Amintirile nu sunt întotdeauna rele.

El a clătinat din cap.

— Soţia mea e cea mai frumoasă fiinţă safină pe care a văzut-o vreodată Alderaminul, în afară de una singură.

Zafira aproape că a zâmbit în faţa siguranţei cu care a spus-o, dar el era cât se poate de serios.

— Fiul meu. Ştii că înainte de el nu văzusem niciodată un sicriu atât de mic?

Zafira a îngheţat.

— Safinii sunt nemuritori, Vânătoreaso; ne vindecăm repede şi nu ne temem de bătrâneţe. Putem muri, desigur, şi, deşi aşa ceva e destul de rar, mi-am îngropat mulţi safini dragi – safini căliţi în bătălie, căzuţi în războaie. Dar niciodată un copil – până la fiul meu. Ale cărui mâini erau prea mici ca să ducă o sabie, ai cărui dinţi erau prea mici ca să guste dulceaţa unui măr. Al cărui râset era cel mai drăgălaş din câte văzusem vreodată, dar şi cel mai generos sunet…

Benyamin s-a sufocat.

Ea văzuse sicrie mici în Demenhur. Umm spunea mereu că niciun părinte n-ar trebui să-şi îngroape copilul.

— Îmi pare rău, a şoptit ea şi i s-a părut o cruzime să rostească aceste cuvinte.

— Şi mie, a murmurat el, pentru că înţelegea.

Marea Baran se învârtejea în tăcere, iar pânzele vaporoase din spatele lor se legănau în bătaia vântului. Păsările cântau înspre soare, iar larma făcută de oameni îi umplea plămânii. Soţia lui Benyamin continua să cânte pentru fiul său mort. Era melancolie. Era tristeţe, dar în acelaşi timp nu era.

Benyamin a inspirat şi s-a răsucit, deşi durerea i se citea

încă în ochii bruni.

— Nu trebuia să faci niciodată singură călătoria în Sharr, Vânătoreaso. Vrăjitoarea Argintie îşi ascunde cuvintele pentru nişte motive pe care tu nu le înţelegi. Poate că nu avem încredere deplină unul în celălalt, dar e important să continuăm ca o zumra. E important să ne reamintim că toate şi toţi au capacitatea de a face şi bine, şi rău.

Zafira a pufnit.

— Nu-mi spune că tu crezi că prinţul poate face lucruri bune.

El a privit-o în ochi.

— Toţi au câte un moment de cumpănă. Şi un punct de cotitură.

Acele cicatrice negre s-au reaprins în mintea Zafirei.

— Îl cunoşti bine, a zis ea, de data asta mai blând.

— Îl ştiu printr-o cunoştinţă comună.

Altair. Se îndoia că exista cineva mai apropiat de prinţ. După felul în care se purtau unul cu celălalt.

— Din acest punct de vedere, a continuat Benyamin, Alderaminul nu e cu nimic mai breaz decât sarazinii din Fortăreaţa Sultanului. Nici unii, nici alţii nu au trimis soli şi nici nu au încercat să formeze alianţe. Nu doar ţinutul Arz ne desparte. Alderaminul vede restul Arawiyei ca pe o boală, aşa că ne-am băgat singuri în carantină. Sarasinul vede lumea prin ochii unui vultur, ca pe un ospăţ.

— Ah, dar vulturii se hrănesc cu leşuri dintr-un motiv foarte bun, a spus Zafira zâmbind vag. Sarasinul are cea mai mare armată din toată Arawiya. Nu i-aş numi vulturi.

El a dat din cap.

— Iar acum toată puterea Sarasinului stă în mâinile sultanului. Un echilibru instabil în jocurile puterii.

Zafira l-a studiat cu atenţie.

— Ştii de ce se întâmplă asta. De ce un sultan la început bun a înnebunit, controlând un califat pe care n-ar trebui să-l poată atinge.

— Într-adevăr. Ştiu că acel califat cu cea de-a doua armată ca mărime e următorul pe lista lui sau era. Am fost

prea mult timp plecat ca să ştiu cu siguranţă, a spus el tăios.

Demenhur. Pulsul Zafirei a luat-o la goană. Yasmine, Lana, Umm, Misk. *Ceruri.* Chiar şi *Bakdash*-ul. A copleşit-o din nou acea senzaţia îngrozitoare pe care o avusese pe corabia vrăjitoarei, când Arzul explodase între ea şi Demenhur. Un zid care n-o lăsa să intre. Un zid care pe ei îi ţinea captivi.

Ţipătul unei păsări a spart foşnetul valurilor învolburate. Benyamin a studiat-o cu o privire blândă.

— E inutil să-ţi faci griji. O umbră se ridică, înfigându-şi ghearele în fiecare pârghie de putere, inclusiv în sultan. Jawaratul e singura cale de a pune capăt acestei nebunii.

Inutil să-şi facă griji? Aproape că a pufnit-o râsul. Sau plânsul. Simţea cum inima îi este smulsă din piept. S-a forţat să respire.

— Ce umbră? E stăpânul insulei Sharr? a-ntrebat ea, cu gâtul sufocat.

— Stăpânul insulei Sharr, a repetat Benyamin în şoaptă, ca şi cum dacă ar fi vorbit cu voce tare chiar şi în vis ar fi trezit monstrul de care se temea. El e motivul pentru care Vrăjitoarea Argintie se ascunde. Motivul pentru care am venit pe insulă. Motivul pentru care ai venit şi tu.

Zafira şi-a trecut un deget tremurător peste balustradă.

— Ne putem căli trupurile şi ne putem întări minţile, dar inima e un monstru de sine stătător. Vrăjitoarea Argintie era odinioară departe de orice intenţie rea. Avea o inimă pură...

Zafira l-a privit brusc în ochi. *Nimeni nu poate fi atât de pur.* Vrăjitoarea Argintie fusese deci luată prin surprindere. Ca şi cum simpla idee de a face ceva fără vreo răsplată părea de-a dreptul neverosimilă.

— Ce e? a-ntrebat Benyamin, privind-o lung.

Ea a clătinat din cap.

— Ce a păţit? l-a întrebat la rândul ei. Ce s-a întâmplat cu inima ei pură?

— Leul Nopţii, a spus el. Mi s-a părut mereu ciudat felul în care a luptat atât de curajos pentru tron, dar le-a permis

Surorilor să-l înlăture fără niciun efort. Dar el nu a făcut nimic fără un plan – *voia* să fie trimis pe Sharr, unde putea atrage creaturile insulei de partea sa. Era un maestru al cuvintelor şi a profitat de Vrăjitoarea Argintie. I-a spus că Surorile au trimis-o pe Sharr pentru că se temeau de puterea ei imensă. A ţesut minciuni despre dragoste şi singurătate, hrănindu-se din nesiguranţa pe care ea nu ştiuse c-o simte. A ademenit-o să-l iubească. A făcut-o să creadă că şi el o iubea. Împreună le-au atras pe Surori pe Sharr şi le-au prins în capcană. Le-au luat puterile. Iar când ea şi-a dat seama de greşeala făcută…

— Greşeală? a pufnit Zafira.

Orice compasiune pe care o simţise faţă de vrăjitoare se evaporase.

— E la fel de monstruoasă cum o credeam.

Pe lângă furie, simţea un soi de uşurare, pentru că ştiuse întotdeauna că nu Surorile furaseră magia. Acum avea confirmarea – protejaseră Arawiya cu ultimele bătăi ale inimilor lor, în ciuda modului în care califul din Demenhur încercase să răsucească întreaga poveste.

Benyamin o privea în continuare drept în ochi.

— Eram acolo când s-a întors din Sharr. Nu era un monstru.

— Faptul că ai trăit mai mult de un secol ţi-a luat minţile?

Zafira nu mai putea vorbi în şoaptă.

— E o vrăjitoare. E una dintre cele Şase Surori ale Veşniciei. Dacă nu poate mima remuşcarea, ceruri mari, atunci nu ştiu cum a fost în stare să ţină o întreagă metropolă sub control. Dacă a scăpat de pe Sharr cu atâţia ani în urmă, atunci ce a făcut în tot acest timp? A dormit?

— Unele secrete nu-mi aparţin, aşa că nu le pot spune.

— Şi până nu aflu aceste secrete sau nu văd lucrurile pe care vrea să le îndrepte, n-o s-o cred.

— A lăsat suficiente indicii ca să ştiu că trebuie să te urmez. Să te sprijin. Sharr este un loc primejdios, în care un muritor nu trebuia să se aventureze de unul singur.

— Încerci să-mi dai motive să mă îndoiesc şi de tine?

El a clătinat din cap.

— Vreau să ai încredere în mine. Să mă laşi să te ajut.

Aceasta era încrederea despre care vorbea Deen. Oare ştiuse că Zafira va ajunge în faţa acestei alegeri?

Şi-a trecut privirea peste cuvântul care se încolăcea în jurul ochiului lui Benyamin. Adevăr. Una dintre cele două valori pe care el le preţuia cel mai mult. Îi oferise suficiente adevăruri ca să-i câştige încrederea, nu-i aşa? Şi şi-a dat seama că avea încredere în el. Suficient cât să-i întoarcă spatele fără să se teamă că se va trezi cu o sabie în inimă, lucru important într-un loc ca insula Sharr.

Probabil că era destul.

Capitolul 60

Zafira se gândea la călătoria din vis când au pornit din nou la drum, a doua zi de dimineaţă. Se gândea la Alderamin şi şi-a temperat speranţa care i se trezea când îşi imagina Demenhurul în acelaşi fel – viu, liber de Arz şi de zăpada nesfârşită. Totuşi cu fiecare pas i se întărea o convingere: a găsi magia însemna a se pierde pe sine. Trebuia să îngroape o parte din ea pe Sharr când va pleca de aici. *Dacă* va pleca.

Nu era atât de uşor precum pusese problema Benyamin. Ce scop va mai avea, dacă nu va mai fi silueta înveşmântată în mantie care îşi hrănea poporul cu magia Arzului?

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simţea mai răvăşită.

Întunericul n-o mai chema pur şi simplu; deschisese un vid înăuntrul ei, abisal şi înfometat. Oriunde privea, zărea ochii rătăcitori ai kaftarilor şi toiegele de foc ale ifriţilor. Sclipirea unei mantii argintii şi zâmbetul vag al unor buze purpurii. Zafira a alungat un fior.

Era greşit să caute mântuirea, aşa cum ar fi făcut orice muritor? Cuvintele acestea puteau însemna o mie de lucruri. Tot ce-i spusese vrăjitoarea fusese rostit cu mare grijă, iar emoţiile acesteia fuseseră ascunse intenţionat.

Zafira şi-a dat seama că nu avea încredere în ea. Dar nici nu putea spune că nu o crede.

— Te simţi bine? a-ntrebat Nasir.

Probabil era îngrijorat că busola lui o ia razna. Zumzetul pe care începuse să-l asocieze cu prezenţa lui se auzea din nou.

— Sunt bine, a zis ea, încercând să-şi dea seama pe unde trebuie s-o ia.

— Nu mi se pare că arăţi bine.

S-a întors furioasă spre el. Părul negru îi căzuse pe frunte. Pe obraz avea o pată de sânge. Ce ştia el despre a arăta „bine”? Despre cum arăta *ea?*

— Atunci nu te mai uita la mine, s-a răstit fata.

Călătorise până pe Sharr cu un singur scop: să găsească Jawaratul. Iar acum o mie de cărări diferite i se desfăşurau în faţa ochilor, ca nişte covoare peluziene, complicat ţesute, şi nu mai era sigură că ştie ce face.

Idiotul de prinţ nu se dădea dus de lângă ea. Nici măcar atunci când a intrat într-un hăţiş şi a schimbat direcţia. Totuşi ţinea pasul cu el, pentru că… pentru că nu *voia* ca el să plece de lângă ea.

— O să vină oare o vreme când n-o să mă mai vezi ca pe un monstru? a-ntrebat el brusc.

Ea s-a oprit, mirată de blândeţea glasului lui, atât de atipică pentru prinţul insensibil pe care-l cunoştea. O parte din ea voia să-l atingă, să-i alunge încruntarea şi nefericirea de pe chip, să-i simtă cicatricele care-l făcuseră cine era.

— Monştrii nu pot deveni oameni, a şoptit ea în schimb, iar întunericul a mormăit, aprobând-o.

El a expirat printre buzele întredeschise, iar nefericirea i-a devenit şi mai vizibilă.

— Desigur. A fost un egoism din partea mea.

Asta nu înseamnă că nu pot iubi un monstru.

De unde venise asta? *Nu pot spune că nu-mi poate „plăcea”, nu-i aşa? Nu sună la fel.*

Zafira a închis ochii şi s-a cufundat atât de adânc în gândurile ei, încât atunci când el a grăit din nou, aproape că a tresărit.

— Simţi şi tu, nu-i aşa? a întrebat el.

Stătea atât de aproape, încât îi simţea căldura trupului.

— Întunericul. Care pândeşte.

Ea şi-a strâns buzele, surprinsă. *Îl simte şi el?*

— Mama mi-a spus că exact aşa cum ochii noştri se obişnuiesc cu întunericul, la fel face şi sufletul.

De data asta, fata nu şi-a mai putut ascunde mirarea. Prinţul era ultima persoană de la care s-ar fi aşteptat la una ca asta.

El i-a citit expresia de pe chip şi şi-a ferit privirea, iar ochii ei i-au urmat pielea noduroasă a cicatricei. Cunoştea

bine tonul acesta. Felul în care el spusese „mama”. La fel vorbea şi ea despre Baba. Aşa vorbeau oamenii despre cineva care existase şi care acum nu mai era. Glasul lui era plin de iubire pe care nu apucase s-o ofere.

— Ţi-e dor de ea, a spus Zafira, simţindu-se vinovată pentru că-l crezuse incapabil de un astfel de sentiment.

Mama lui era oare motivul tatuajului de pe braţ?

El n-a răspuns şi fata nici nu credea c-o va face, până când Nasir a spus încet, câteva clipe mai târziu:

— Uneori. De multe ori.

Ea nu s-a putut abţine să zâmbească.

Ochii lui i-au privit prelung buzele, iar cenuşiul lor s-a transformat într-un negru lichid. Ca o proastă, Zafira şi-a trecut limba peste buze. Privirile li s-au întâlnit, iar ea a inspirat adânc, pentru că el redevenise din nou un băieţel, fără nicio mască.

Dar rămăsese şi un pic ucigaş, aşa cum fusese întotdeauna. Dar. *Dar ce?* Zafira nu ştia nimic, în afara faptului că exista un „dar” la începutul fiecărui gând referitor la Prinţul Morţii.

N-a putut scoate decât o şoaptă:

— Cine l-a omorât pe Deen?

Nasir şi-a pus masca la loc.

— Un monstru. Căci monştrii îşi vor sluji întotdeauna stăpânii.

Capitolul 61

Nasir simţea cum îi alunecă printre degete stăpânirea de sine, exact ca nisipurile de pe Sharr. Era conştient că avusese foarte puţin control de când sosise pe insulă, dar situaţia se înrăutăţea cu fiecare zi care trecea.

Venise cu un plan simplu: să-i ucidă pe ceilalţi, s-o găsească pe Vânătoreasă, să recupereze Jawaratul şi să se întoarcă în Fortăreaţa Sultanului. Acum se îndoia de tot, inclusiv de el însuşi. Când ea l-a privit în ochi şi i-a zâmbit şi i-a vorbit cu accentul ei tărăgănat, nu mai era moştenitorul Arawiyei, hashashin şi Prinţ al Morţii.

Era doar un băiat.

— O să ne oprim aici peste noapte, a zis Benyamin în timp ce urmau cursul unui pârâu, către un luminiş aflat între câţiva palmieri veştejiţi.

Aici, clădirile erau încă intacte, iar arcadele alungite semănau cu nişte guri gata să-i devoreze. Altair s-a încruntat înspre cerul fără stele.

— Nu că ar mai fi vreo diferenţa între zi şi noapte.

— Te abţii vreodată să-ţi dai cu părerea? a-ntrebat Kifah, ridicând carcasa năpârlită a unui scorpion şi studiind-o atent.

Altair a făcut o reverenţă.

— Îmi place să cred că mai înveselesc atmosfera, că vă mai abat atenţia de la pericolele iminente. Cu plăcere.

— Nu ţi-am mulţumit.

— Ştiu. Îţi scuteam efortul. Cu plăcere şi pentru asta.

Nasir simţea cum îl cuprinde groaza. În cazul în care calculele sale erau corecte, aceasta era cea de-a zecea lor noapte pe Sharr.

Ceea ce însemna că timpul lui expirase.

Altair s-a strâmbat când Kifah s-a întors din umbre cu câţiva iepuri în mână.

— După ce scap de pe Sharr, n-o să mai mănânc iepure în viaţa mea.

— Bucură-te că ai ce mânca, a spus Vânătoreasa, în timp

ce Altair s-a ghemuit să jupoaie şi să cureţe vânatul.

— Data viitoare o să prind o vulpe. Să vedem dacă poţi s-o mesteci, a spus Kifah.

A marinat iepurii cu amestecul de condimente, apoi a aşezat carnea pe vatra improvizată. Focul a trosnit şi aroma cărnii fripte s-a ridicat în aer, pătrunzând în simţurile lui Nasir. Mirosea bine, trebuia să recunoască.

Nu i-a scăpat momentul în care Altair şi-a lipit în mod intenţionat piciorul de al lui Kifah când a aţâţat focul şi nici zâmbetul surprins pe care i l-a trimis fata, cu o privire blândă în ochii ei întunecaţi. *Ei, ca să vezi.*

Lângă ei, Vânătoreasa îşi meşterea câteva săgeţi din lemnele pe care le adunase, chinuindu-se să le jupoaie până când ajungeau de un alb strălucitor.

— Tu chiar crezi că vom mai ajunge acasă, a auzit-o pe Kifah spunând, de-a dreptul optimistă.

— Ca să ajungi undeva, primul pas e să crezi c-o vei face, a zis misterios Benyamin.

Kifah a amuţit, întorcând iepurele pe vatră.

Nasir nu era sigur de asta – el credea în foarte puţine lucruri, dar se descurca aşa. Ignorând faptul că-i lăsa gura apă după iepure, începuse să-şi ascută iataganul, când o umbră a căzut asupra lui. A ridicat din sprânceană spre Altair.

— Deci. Tu şi Vânătoreasa? a-ntrebat Altair.

Nasir voia să-l străpungă cu sabia. A mârâit:

— Oare cât de neghiob eşti?

— Voiam să-ţi reamintesc ce s-a întâmplat cu ultima femeie pe care ai iubit-o.

Nasir a încremenit, iar tăişul a sclipit în lumina flăcărilor.

— La care moment anume te referi? La cel în care şi-a pierdut limba? Sau la cel în care am aflat că totul a fost o minciună?

Altair a rânjit ca un lup.

— La amândouă.

— Şi tu pari să te ataşezi la fel de mult.

— Acum vorbeam despre *tine.* Înainte ca jocul acesta să

se termine, va trebui să omori nişte oameni, nu să te ataşezi de ei.

Nasir s-a ridicat, iar pietrele i s-au sfărâmat sub cizme. Înghiţea multe din partea lui Altair, dar nu şi când acesta se amesteca în meseria lui. Şi-a coborât glasul:

— N-am nevoie de tine să-mi spui ce să fac. Spre deosebire de tine, eu nu uit care mi-e locul.

— Nu te puteai abţine să nu joci cartea asta, nu-i aşa? a-ntrebat Altair, râzând încet.

Faţa i s-a oţelit într-o mască rece. S-a înclinat.

— Iartă-mă, Sultani.

Altair s-a întors la ceilalţi. Un iris i se ofilea în turban, în timp ce Kifah îl privea zâmbind. Fără să bănuiască nimic, el i-a murmurat ceva la ureche, iar fata a izbucnit în râs şi a răsucit din nou carnea pe foc. Nasir a strâns din buze.

Eu şi Vânătoreasa.

O luăm de la capăt, s-a gândit Nasir sprijinindu-se de un copac.

— Ucigaşii sunt ucigaşi. Ştiu ce am văzut în ziua aceea, spunea Kifah, referindu-se la un incident petrecut în Guljul, capitala Pelusiei.

I-a aruncat o privire urâtă, dar Nasir se uita în cu totul altă parte.

— Hashashini sau nu.

— Niciun hashashin nu va ucide un om în somn, a insistat Benyamin. Nu există un act mai mare de laşitate.

— De unde ştii că a fost un hashashin? Poate că era un beţiv care se prostea într-o uniformă caraghioasă. Eu nu mi-am dat seama de vreo diferenţă, a spus Altair.

Vânătoreasa l-a privit pe Nasir în treacăt. Benyamin a oftat.

— Sunteţi toţi nişte copii…

— În comparaţie cu tine, şi bunică-mea e copil, a zis lent Kifah.

Altair s-a înecat de râs, iar apa i-a ţâşnit pe nas. Vânătoreasa l-a bătut pe spinare.

— Destul, a zis Benyamin, aranjându-şi aşternuturile.

Kifah, tu stai de pază.

— Dorinţa ta e insomnia mea, a spus războinica, salutându-l milităreşte.

Le-a luat ceva până să adoarmă. Dacă ar fi fost o călătorie de plăcere, s-ar fi putut trezi când aveau chef şi ar fi putut admira lumea din jurul lor. Dar Nasir, spre deosebire de tatăl lui, era răbdător. Aşa trebuiau să fie hashashinii.

A aşteptat până când Kifah s-a întors cu spatele, apoi şi-a croit drum spre aşternuturile sale, oprindu-se mai mult decât ar fi trebuit în faţa lui Altair. Privirea i-a căzut din nou pe gâtul generalului. Pielea dezgolită îl invita să-şi exerseze talentul de a spinteca muşchi şi tendoane. Fiecare răsuflare a lui Altair îl chema.

Dar un hashashin nu ar omorî niciodată un om care doarme. Chiar şi Benyamin ştia asta.

Nasir a păşit atent peste el şi a mai pus lemne pe foc, privind dansul flăcărilor peste trăsăturile palide ale Vânătoresei. Vârtejul din părul negru i se adâncea pe frunte ca vârful unei săgeţi. Pletele ei – încă împletite şi încovrigate – arătau ca o coroană, iar ea părea o regină.

Va trebui să omori nişte oameni. În mintea lui, i-a zărit gâtul lung înecat în sânge şi lumina din ochi stingându-se. I-a văzut pielea veştejindu-se şi murind. Răsuflarea i s-a oprit.

Mâna fetei s-a mişcat, prinzând inelul de la piept şi murmurând ceva în somn.

Kifah s-a răsucit.

Nasir a strâns din buze şi s-a îndreptat spre ruine, apăsat de nefericire.

S-a mişcat fără să scoată vreun sunet, iar umbrele i-au înfierbântat inima. Nu i-a luat mult să găsească o nişă departe de tabără, ascunsă, cu o fereastră care dădea spre cealaltă parte. A dat o scândură la o parte şi a intrat. Paşii i-au răsunat şi ceva a foşnit la distanţă.

Voia să fie rapid, să-şi isprăvească treaba cât ai clipi din ochi. Dar speranţa era pentru cei disperaţi, aşa că şi-a limpezit mintea şi a început să lucreze. A cules crengi şi

scânduri din ruine, adunându-le la adăpostul camerei de piatră. Vântul rece care intra pe fereastra destupată i-a stricat de câteva ori încercările de a aprinde focul. I se încolăcea în jurul gâtului, îi săruta pielea şi-i şoptea în ureche.

Nasir a înghiţit în sec, cu urechile arzând, şi a încercat din nou, expirând doar când focul a şuierat prima oară în tăcerea deplină. În curând, încăperea a fost scăldată în dansul vâlvătăilor portocalii şi aurii.

Şi-a scos blestemata de mănuşă de piele din buzunar. Înăuntru erau trei fâşii de papirus. Trei, în cazul în care ar fi pierdut vreuna. Şi în cazul în care o pierdea şi pe a doua, fiind o potaie. Gândul la tatăl său i-a reamintit de mama sa. De părul ei negru, de râsul ei sprinten. De zâmbetul ei îngheţat când l-a învins cu iataganul său de abanos la locul de antrenamente. De cuvintele ei care-l linişteau, un balsam în beznă când îl ungea cu răşina neagră din Alderamin şi-i vindeca rănile.

Nimeni nu simte cu adevărat atingerea mamei până când n-o pierde. Nimănui nu i se face dor de iubirea mamei până când mama nu mai este.

Flăcările râdeau de el.

A scrâşnit din dinţi şi s-a sufocat cu propria răsuflare. Acesta era blestemul amintirii. Ca şi cum s-ar fi redeschis o rană. Ochii îi ardeau şi ştiau că i se împăienjeniseră cu vinişoare roşii.

Lumea se cutremura şi, în pustietatea de pe Sharr, Nasir Ghameq îşi pierdea treptat stăpânirea de sine. A văzut durerea din ochii Vânătoresei. A simţit furia din privirea lui Altair. A auzit reproşul din cuvintele lui Benyamin. A simţit pe limbă sângele sutelor de oameni pe care-i asasinase. A simţit mirosul propriei cărni arzând când băţul cu care aţâţa focul i-a atins pielea.

Din nou şi din nou, la nesfârşit.

A căzut în genunchi şi şi-a înfipt pumnii în nisip. Scrâşnetul acestuia i-a rănit palmele şi întunericul a crescut, aproape înghiţind flăcările cu totul. Avea oameni de omorât şi o carte de găsit şi ordine de urmat. Avea

înainte o viaţă veşnică ca să continue aşa.

Şi-a dat capul pe spate şi a urlat mut spre cer. I-a răspuns doar tavanul de piatră.

Ca un mormânt.

Groaza i s-a răspândit prin membre şi a amorţit orice altă senzaţie. S-a ridicat în picioare şi s-a prins de zid, ca să-şi liniştească respiraţia.

A scos o fâşie de papirus din teaca de piele şi a aruncat-o în foc, ignorând cuvintele scrise cu sânge. Sângele Vrăjitoarei Argintii, pentru că doar în sângele ei mai exista magia. Îi era şi gazdă, şi mânuitoare. Focul lacom a trosnit, devorându-i darul.

Cu fălcile încleştate, Nasir a murmurat vorbele şi a făcut un pas înapoi, aşteptându-l pe sultanul Arawiyei să sosească.

Monstrul care-şi aştepta stăpânul.

Capitolul 62

Zafira s-a trezit transpirată leoarcă. Deşi nu voia, s-a uitat spre stânca unde se odihnea Nasir, dar prinţul morocănos nu era nicăieri.

O sclipire metalică i-a atras atenţia – Kifah, răsucind unul dintre pumnalele sale cu fulger. Focul se transformase aproape în cenuşă, iar tabăra era scăldată în lumina lunii care străpungea dantela de frunze.

A încremenit când trosnetul şi şuieratul unui alt foc i-au ajuns la ureche. Apoi s-a ridicat fără să şovăie.

S-a strecurat printre aşternuturi şi a intrat în labirintul de piatră, cercetând în trecere aleile unui sooq dărâmat. Şi-a croit drum printre ruine. Pietrele vechi se prăbuşeau la atingerea ei, în timp ce fata urma trosnetul focului. Ar fi trebuit să se asigure, înainte să plece, că Altair dormea. Ultimul lucru de care avea nevoie era să dea nas în nas cu un general despuiat. Din nou.

N-a trecut mult timp până să observe stânca înnegrită, luminată de vâlvătaia strălucitoare.

Fata a recunoscut părul răvăşit, poziţia neclintită care ascundea o forţă mută. Dacă ar fi fost în mai puţină armonie cu lumea şi mai puţin obişnuită cu liniştea, el ar fi observat-o. Zafira nu se îndoia de poveştile despre prinţul hashashin.

După cum nu se îndoia nici de camuflajul ei.

Prinţul se afla într-o încăpere mică, lată cât lungimea unui aşternut. Zafira s-a strecurat pe sub o arcadă alungită, apoi s-a furişat de-a lungul unui coridor, oprindu-se în umbra unui prag în ruină. El privea focul, cu spatele ţeapăn, şi Zafira a ştiut că ceva nu e în regulă. Căci şi în mijlocul luptei, el era întotdeauna relaxat.

Focul urla straniu. Creştea, mugind şi întinzându-se spre tavan, nefiresc de înalt. Zafira a înghiţit în sec.

Flăcările gigantice scânteiau şi şuierau, căpătând aceeaşi nuanţă violetă pe care o avea cerul din Demenhur la primele ore ale dimineţii. L-a auzit pe Nasir inspirând

profund.

În acest timp, un bărbat se ridica din mijlocul flăcărilor.

Sfinte zăpezi. Ce fel de magie neagră era aceasta? Prinţul nu era deloc surprins, ceea ce însemna că e obişnuit cu această tărăşenie. Zafira a căscat ochii arşi de efortul de a-i ţine deschişi, fără să clipească. Deşi bărbatul părea să existe în faţa ochilor ei, fata avea senzaţia că, de fapt, el nu era acolo.

Atunci unde era? *Cine* era?

Purta turban, dar forma lui înflăcărată ascundea culoarea acestuia. Era cu un cap mai înalt decât Nasir, iar roba i se întindea peste umerii laţi. Radia putere.

— Deci? l-a întrebat bărbatul pe Nasir, în loc de salut.

Tonul său rece semăna mult cu cel al lui Nasir. Zafira de-abia deosebea trăsăturile prinţului, dar acesta părea să se fi schimbat.

Părea slăbit. Ca şi cum ar fi intrat la apă.

Era din ce în ce mai derutată. Îşi simţea teama ricoşându-i în capul pieptului. A tremurat şi, dacă nu s-ar fi concentrat la scena din faţa ochilor săi, ar fi auzit paşii care veneau din spate. Dar când scârţâitul de-abia perceptibil al nisipului i-a ajuns la urechi, era deja prea târziu.

Cineva i-a pus o mână peste gură. S-a zbătut în tăcere, încercând să-şi deschidă gura şi să muşte.

— Şşş, a şoptit un glas, răsuflându-i cald în ureche. O să-ţi dau drumul, iar tu o să păstrezi tăcerea. Ai înţeles?

Altair. Ah, povestea asta era din ce în ce mai interesantă. A dat din cap şi el i-a dat drumul într-o clipă. Apoi a păşit la stânga ei, cu chipul sumbru.

— Au trecut zece zile, a spus Nasir spre foc, cu voce plată.

Mort.

Silueta din flăcări a licărit.

— Crezi că sunt prost ca tine, băiete? Ştiu şi eu câte zile au trecut.

Zafira a tresărit la auzul tonului nepoliticos al bărbatului. „Nepoliticos” era puţin spus. Avea aceiaşi ochi

cenuşii ca ai lui Nasir, dar mai reci. În rest, trăsăturile bărbatului păreau oarecum familiare. *Era cumva…?*

— Cine e? a şoptit ea, îngrozită.

Altair s-a strâmbat.

— Regele tău. Sultanul Arawiyei.

Omul care-l omorâse pe califul din Sarasin. Bărbatul care trimisese doi oameni după ea. Bărbatul care-l făcuse pe Prinţul Morţii, temut în întreaga Arawiya, să se ascundă în spatele focului.

Nasir şi-a dres glasul.

— Voiai să te invoc.

— Ştiu ce ţi-am spus să faci.

Apoi sultanul s-a răsucit, lăsându-l pe Nasir strângând din pumni şi privind fix în ceafa tatălui său. Nenorocitul lui de tată.

— Ce caută sultanul aici? a-ntrebat Zafira încet.

— Nu e aici. E în Fortăreaţa Sultanului – Nasir l-a adus folosind dum sihr, a zis Altair, încruntându-se. Probabil cu ajutorul sângelui de la Vrăjitoarea Argintie, pentru că nu ai cum să arunci o asemenea vrajă în Arawiya.

— Pare la fel de morocănos ca Nasir, a spus ea, apoi l-a înghiontit pe Altair, şoptind: salută-l.

El i-a aruncat o privire dezgustată.

— Nu-i deloc amuzant.

Fata aproape că a izbucnit în râs când i-a văzut mutra.

— Nici n-am zis că e. M-am obişnuit să faci tu toate glumele. Mi-a fost dor de ele.

Zafira s-a oprit. Altair a încremenit.

— Ai zis cumva… a început el, exact când ea a spus:

— De fapt…

Chiar am spus că mi-e dor de ceva de la el? Nu, şi-a zis ea. I-a fost dor de ciorovăiala lui uşuratică, doar pentru că-i era dor de tachinările Yasminei. Îi era dor de Yasmine, khalas.

— De ce l-a invocat Nasir? a-ntrebat Zafira, rupând tăcerea stânjenitoare.

Refuza să creadă că Nasir va face ce-i va ordona sultanul Arawiyei. Era un prinţ. Era mortal. Avea privilegii.

Era…

— Îi urmează ordinele.

— Dar *de ce?* Îi este teamă de sultan?

Şi-a amintit de cicatricele de pe spatele lui. Şiruri întregi, negre ca iadul.

— Îi e teamă să nu sufere.

Altair s-a strâmbat.

— Nasir? Lui nu-i e teamă de durere. Nu-i mai e teamă.

Nu-i mai e teamă.

Încăperea s-a luminat de focul învolburat, iar Nasir a făcut un pas în spate. Altair a prins-o de mână şi au încremenit, deşi erau în siguranţă la adăpostul umbrelor.

— Ai găsit cartea? a-ntrebat sultanul, întorcându-se din nou spre Nasir.

— Nu.

Acest simplu cuvânt l-a făcut să se micşoreze şi mai tare.

— Nici nu mă aşteptam la ceva mai bun.

Nasir a tresărit şi Zafira s-a înfiorat. Ce fel de părinte îşi umileşte fiul cu fiecare suflare?

— Te-ai descotorosit de ceilalţi?

Descotorosit. Ca şi cum ar fi fost nişte gunoaie. Pauza lui Nasir a slujit drept răspuns.

— Dai greş, în mod nesurprinzător. Altair?

O altă pauză, iar sultanul s-a strâmbat. Altair a strâns-o mai tare de mână.

— Mai am nevoie de puţin timp, a spus Nasir cu glas pierit.

Lucrul acesta o înfuria. De ce nu-l înfrunta pe omul acela?

— Dar Vânătoreasa?

Nasir a înţepenit. Zafira a inspirat profund, iar Altair a ţintuit-o într-un loc, strângând-o de mână, în semn că trebuie să păstreze tăcerea.

— Vânătorul demenhun e o fată – o femeie.

Vocea lui Nasir s-a frânt. Sultanul n-a reacţionat.

— Şi?

Tăcere. Zafira s-a întins în faţă, disperată să audă răspunsul lui Nasir. Sultanul a râs, un sunet batjocoritor

care i-a făcut sângele să fiarbă.

— Deci te-ai gândit s-o cruţi. Te-ai gândit că asta e şansa ta de mântuire? Băiat prost, întunericul e destinul tău. Te-ai născut ca să trăieşti iadul.

Nasir şi-a încovoiat uşor umerii. Dacă Zafira nu s-ar fi concentrat atât de mult asupra lui, nici n-ar fi observat. Se îndoia chiar şi de faptul că Nasir şi-a dat seama de gestul lui.

Ceruri mari.

Prinţul Morţii încerca să-şi impresioneze tatăl.

— Ucide-i şi adu-mi cartea. Să nu te întorci până nu reuşeşti, altfel fata aceea îşi va pierde mai mult decât limba.

Ucide-i. Deci de-asta fusese el trimis aici. Răsuflarea i-a tremurat. Lângă ea, Altair a mormăit o înjurătură.

Fata l-a aşteptat pe Nasir să vorbească. Să-l înfrunte pe omul acela.

— M-ai auzit? a-ntrebat sultanul.

Tăcerea se adâncea între ei, iar Zafira a simţit nerăbdarea sultanului. Fiecare părticică din ea îi aştepta răspunsul. Îl aştepta să protesteze…

— Da, Sultani.

…ceea ce el nu a făcut.

Zafira a clătinat din cap, pentru că supunerea lui îi arunca în aer calmul. *Laa, laa, laa.* S-a eliberat din strâmtoarea lui Altair şi a făcut un pas îndărăt fără să se gândească.

Ceva i-a trosnit sub cizme. Nasir cel pe care îl ştia ea a revenit la viaţă, aruncând ceva în foc şi stingându-l fără nicio scânteie. Apoi s-a răsucit spre umbre.

Spre locul unde stăteau ea şi Altair.

Fata a inspirat profund.

Altair a prins-o de mână şi au luat-o la goană. Ea nu s-a uitat înapoi, pentru că ştia că nu-l va putea vedea sau auzi pe prinţ. Hashashinii sfidau orice simţ.

Ajunşi în tabără, Altair i-a aruncat o privire care spunea că e doar vina ei. Apoi s-a vârât în grabă în aşternuturi. Şi Zafira s-a băgat în patul ei improvizat. Kifah nu era

nicăieri. Nici două clipe mai târziu, Nasir a dat năvală în tabără.

Avea faţa roşie şi părul ciufulit. Masca îi dispăruse – îi luaseră locul disperarea şi ochii împăienjeniţi. A trecut printre aşternuturi, iar Zafira a închis ochii şi şi-a încetinit respiraţia.

Sau cel puţin asta a încercat. N-a reuşit, aşa că şi-a ţinut răsuflarea, iar inima a început să-i bată cu sălbăticie, ca o tobă în noapte.

Prinţul nici măcar nu s-a oprit în dreptul ei.

Nasir nu s-a mai obosit să doarmă. A urcat pe ruinele minaretului şi s-a aşezat pe pietrele prăbuşite. Dunele se topeau în orizontul întunecat. Era furios pe sine şi pe lucrurile pe care le simţea.

Ucide. Ucide. Ucide. De unde ştia tatăl lui despre Benyamin şi Kifah? Sultanul fusese nesigur când îl instruise în Fortăreaţă.

O umbră a căzut peste el şi a apărut Benyamin, care s-a aşezat alături, cu picioarele încrucişate. Ar fi fost de ajuns să-l împingă o singură dată şi safinul s-ar fi prăbuşit, mort.

Moarte. Nu se putea gândi la nimic altceva? Aproape că a izbucnit în râs.

— Tatăl tău a fost merituos odinioară, a zis Benyamin, dar Nasir nu se putea gândi decât la vorbele tăioase ale safinului de după atacul kaftarilor, vorbe care l-au golit pe dinăuntru.

— E tatăl meu. Ştiu ce a fost şi ce este acum, a spus Nasir cu greutate.

Acum dispari, ar fi dorit el să adauge, dar era sătul de ceartă. Era sătul de tot.

— Iubirea lui încă trăieşte, a insistat Benyamin.

Dacă mai spunea ceva, Nasir l-ar fi împins peste stânci. A rămas cu ochii ţintuiţi în adâncimea cerului şi a spus:

— Lasă-mă să ghicesc: ştii ce-l îmbolnăveşte.

— Acelaşi lucru care şi-a înfipt ghearele în Sharr. Cu fiecare zi care trece, Ghameq se pierde şi ceea ce sălăşluieşte în el câştigă. În scurt timp, sultanul Arawiyei

va fi o marionetă în mâinile unui rău străvechi.

Era aproape acolo. Nu mai avea motiv să pună mâna pe Sarasin. Să ardă Demenhurul din temelii. Nasir nu putea însă să priceapă *ce anume* voia acest rău.

— Nu greşesc, nu-i aşa? L-ai văzut şi tu. Picături din omul care era odată, a zis Benyamin.

Nasir văzuse asta în ziua aceea, dincolo de draperiile delicate care înconjurau patul părintelui său. Curiozitatea l-a făcut să vorbească.

— Ce e? Ce creşte înăuntrul lui?

— Luna descreşte, dar noaptea se-ntinde, încremenită într-o beznă disperată din care unii dintre noi nu vom ieşi niciodată. Ţi-aş povesti despre lucrurile care se mişcă în umbre, dar avem nevoie de forţa ta.

Nasir l-a privit în ochi, dar Benyamin nu terminase.

— Căci dacă ar afla despre ele, nici măcar Prinţul Morţii n-ar avea curajul de a merge mai departe.

Capitolul 63

Zafira s-a trezit devreme. Dormise foarte puţin, sucindu-se pe toate părţile, bântuită de imaginea lui Nasir şi a sultanului Arawiyei.

Cât timp va mai trece până când prinţul va ceda poruncilor tatălui său şi o va străpunge cu iataganul lui scânteietor? Zafira se gândise că Nasir se schimba, că devenea un… aliat. Sau ceva mai mult de-atât. Dar era clar că ea nu era pentru el decât un mijloc de a-şi atinge scopul.

S-a tras de lănţişor, pentru că simţea că-i taie gâtul şi s-a ridicat în capul oaselor.

Prinţul moştenitor stătea în faţa ei cu iataganul în mână.

S-a uitat la sabia lui şi apoi l-a privit drept în ochi, ridicându-şi bărbia.

El a râs uşor.

— Ştiam că tu ai fost.

Fetei nu-i plăcea acest Nasir. Cel care îşi dădea masca la o parte, care se aventura să râdă, să se uite la ea altfel decât cu obişnuita-i răceală stoică. O făcea să se simtă apăsată. Nesigură.

O punea pe jar.

— Termină odată cu asta, l-a provocat ea, fără să se poată abţine.

Dar în străfundul inimii sale spera că altul era motivul pentru care el se afla acolo.

Nasir a clipit. Apoi s-a uitat la iatagan.

— Nu voiam… nu voiam să te omor, a zis el, apoi s-a strâmbat, cu tot cu cicatrice, de parcă ar fi înghiţit ceva amar când a rostit cuvântul „omor”. Făceam un exerciţiu.

Şi-a răsucit iataganul, gândindu-se şi apoi încruntându-se.

— Mă ajută să reflectez.

Faptul că mima actul uciderii îl ajuta să reflecteze. Zafira aproape că a izbucnit în râs.

Îşi suflecase mânecile până la cot, iar muşchii zvelţi i se

încordau odată cu mişcările. Fata i-a privit în treacăt tatuajul. El a observat, şi-a vârât iataganul în teacă şi şi-a tras mânecile în jos.

— E doar o chestiune de timp până când vei face ce ai promis, a zis ea, cu vocea tremurându-i de furie.

Voia să adauge *ca un laş ce eşti,* dar băiatul avusese parte la viaţa lui de destule insulte din partea tatălui său.

Îi era milă de el. De tăcerea lui. De puterea din mâinile sale, inutilă din cauza supunerii faţă de sultan. Nu credea că Nasir îşi înfruntase vreodată părintele.

— Cu cât amâni mai mult, cu atât îţi va fi mai greu, a spus ea blând, luându-se singură prin surprindere din cauza semnificaţiei acelor cuvinte.

El a făcut un pas mic mai aproape, iar ea voia să-l vadă făcând încă unul. Şi încă unul. Şi încă unul.

— În ce sens? a răsuflat el.

Ca şi cum, poate, încerca să înţeleagă ceva din toată povestea asta, aşa cum făcea şi ea.

— Nu ştiu.

Cineva a căscat, iar ea a auzit foşnetul unor haine când altcineva s-a întins. A auzit din nou timbrul glasului sultanului.

— *Nu-ţi* este teamă de el, şi-a dat ea seama, gândind cu voce tare.

El a încremenit.

— Ţi-e teamă de…

Fata a făcut o pauză, ridicând din sprânceană.

— Ce a însemnat când a spus că „îşi va pierde mai mult decât limba”?

El a închis ochii. Ridurile i-au boţit fruntea, iar ea a observat că-şi tunsese barba. Când au avut bărbaţii timp pentru astfel de lucruri?

— Mi-e teamă, a zis el simplu, evitându-i întrebarea, şi când a deschis ochii, se-ntorsese Prinţul Morţii, brăzdat de cicatrice, cu irisurile cenuşii moarte în vântul posac. Sunt laş, aşa cum voiai să-mi spui.

Au pornit devreme la drum, ca să evite soarele despre

care Benyamin nu credea că va veni. Noaptea despre care el îi avertizase se instala, iar atmosfera întunecată se adâncea, în ciuda orei matinale.

Nasir a clipit ca să alunge oboseala pe care o acumulase sub pleoape. Se gândea la noaptea trecută, când două perechi de picioare s-au năpustit peste pietre. Paşii mai uşori, ştia de-acum, erau ai Vânătoresei. Cei mai greoi nu puteau aparţine decât unui singur om, iar Nasir spera că Altair era încântat de toate umilinţele pe care le auzise.

Vânătoreasa i-a condus fără să scoată o vorbă, dându-şi pe spate şuviţele negre şi rebele cu o mişcare a degetelor. Când se trezise în această dimineaţă, cu ochii ei ca două semilune albastre ridicaţi spre ai lui, fără teamă sau altă mască, Nasir se simţise, ciudat şi inexplicabil, trist.

Era mereu trist, ştia asta. Dar era o diferenţă între starea perpetuă de nefericire şi un imbold subit al acesteia, care l-a lăsat înfrigurat şi neajutorat. Rătăcit fără un scop final.

A expirat lent.

Altair avusese dreptate. Cândva, între jurământul de a-l ucide pe Vânătorul demenhun şi ziua de azi, Nasir ajunsese să simtă ceva pentru ea. Se ataşase de ea. Sentimentele ieşeau la suprafaţă fără permisiune, conspirau înăuntrul minţii sale, punându-i la încercare ce-i mai rămăsese din inimă.

Într-adevăr, era o chestiune de timp. Nu i se putea opune tatălui său, faimosul sultan al întregului regat.

Dar tu eşti Prinţul Morţii.

Taci, întunericule, a şuierat Nasir în mintea lui. Întunericul a chicotit, iar Nasir s-a oprit, gândindu-se la absurditatea acestui detaliu, chiar înainte ca Vânătoreasa să se prăbuşească.

A căzut

în

genunchi.

El a simţit impactul ca pe o lovitură în stomac. I-a dat la o parte pe Kifah şi pe Altair şi a căzut lângă ea. Fata tremura, ridicându-şi capul spre cer.

A încremenit când l-a simţit apropiindu-se.
— E întunericul? a murmurat el, fără să-l audă ceilalţi.
Benyamin s-a apropiat şi el.
— Te simţi bine, Vânătoreaso?
— Ce e… a dat să spună Kifah, înainte ca Vânătoreasa să le facă tuturor semn să tacă.
— Priviţi în jurul nostru, a zis ea.
Avea o voce bântuită. Înfricoşată.
Nasir şi-a trecut privirea peste tufişuri, peste calcarul prăbuşit, peste dunele de nisip. Aceleaşi flori albe pe care le văzuse şi ieri.
— Kharra, a murmurat Kifah, scăpându-şi suliţa.
— Credeţi că Vrăjitoarea Argintie s-a gândit ce se va întâmpla dacă busola ei va da greş?
Glasul Vânătoresei era tăios ca lama unui cuţit. S-a ridicat. Furia i se citea pe chip. Furie îndreptată împotriva lui.
— Ar fi trebuit să mă omori.
Era atât de aproape, încât putea s-o atingă. Ar fi putut să-i netezească, cu buzele, ridurile dure de furie care-i încreţeau pielea.
Ultimul gând l-a făcut să îngheţe.
Când îşi dorise el vreodată să sărute pe cineva? Kulsum fusese cea care îl sărutase prima, ca să-l… *folosească.* Frământarea l-a copleşit. Se potrivea cu privirea Vânătoresei.
— La ce-ţi mai folosesc acum, Prinţe? Nu ai decât o busolă stricată.
A folosi. Acel cuvânt rănea cu toată puterea.
Altair a rupt primul tăcerea.
— Nu eşti stricată.
Şi-a pus cu blândeţe o mână pe umărul ei.
Dar fata nu se uita la general. Se uita la Nasir, aşteptând să audă ce are de spus. El se pricepea la multe lucruri, dar nu şi la cuvinte. Nu putea vorbi când ochii ei de gheaţă îl rugau s-o facă.
— E vina ta, a spus Nasir dintr-odată, aruncându-şi privirea spre Benyamin.

Safinul a tresărit la auzul acuzaţiei.

— Dacă nu i-ai fi spus ce e cu adevărat, asta nu s-ar fi întâmplat.

Kifah fierbea:

— Din toate lucrurile de bun-simţ pe care le puteai spune…

— Laa, cred că prinţul are dreptate, a întrerupt-o Altair. Nu eşti stricată, Zafira.

Nasir a tresărit când şi-a auzit numele rostit de Altair. El nu putea să-i spună pe nume nici măcar în minte pentru că simţea… simţea că nu merită s-o facă.

— Mereu ţi-ai urmat glasul inimii, a continuat Altair. Era un efort subconştient în care te încredeai fără niciun dubiu. Dar acum, când ştii ceea ce eşti, ai început să-ţi foloseşti mintea. Asta te-a făcut să te rătăceşti.

— Deci acum ne-am rătăcit? a-ntrebat Kifah.

Vorbele ei au fost urmate de un alt strat negru, care însângera văzduhul.

Benyamin a strâns din dinţi şi a cercetat umbrele care se întindeau deasupra lor.

— Noaptea se răscoală, a murmurat el.

Nasir nu ştia ce să răspundă.

Era ceva dulce-amar la o zi aşteptată îndelung. Fata i-a auzit discutând. Dar erau ca nişte glasuri care cântau o melodie, una pe care ea n-o mai auzea.

Ajunsese la destinaţia de care îi fusese întotdeauna teamă. Şi acum, că era aici, simţea că fusese inevitabil de la bun început: călătorise constant spre clipa în care urma să-şi dea seama că s-a rătăcit.

Senzaţia se înrăutăţise în noaptea de dinainte, când sultanul Arawiyei îi reamintise lui Nasir ce avea de făcut. Când Benyamin îi amintise ei că era un mijloc pentru scopul final al Vrăjitoarei.

Spre deosebire de întuneric, care avusese doar grijă de ea. Era constanta ei. Îi păsa de ea.

Acum îi şoptea din nou *bine ai venit.* Poate că faptul că se rătăcise îi oferea o senzaţie de libertate. O dezlega de

îndatoririle sale.

Pentru că Zafira bint Iskandar îmbrăţişase întunericul.

Şi întunericul o îmbrăţişase pe ea.

PARTEA A TREIA
Minciunile pe care le înghiţim

Capitolul 64

Zafira era în altă parte, nu pe Sharrul pe care deja îl cunoştea şi de care se temea.

Lumina slabă o făcuse să se gândească la camere întunecate şi la foşnetul hainelor. Şoapte, şuşoteli şi zâmbete furişe. Locul acesta nu era cu siguranţă deşertul. Sau ruina. Sau *lumea de afară.*

Tavanul arcuit era înalt. Zidurile din piatră şi lemn întunecat aveau cele mai delicate zăbrele, atât de fine, încât fuseseră gata după ani întregi de muncă. O strălucire venea din spatele lor, aruncând un caleidoscop de umbre şi lumini pe pământul arămiu. Era un loc extravagant.

Un majlis întins în dreapta ei, în nuanţe bogate, cu perne violet-închis. Un coridor şi mai întunecat se căsca în stânga ei. Ceva se întindea în umbrele acestuia, nişte şoapte joase, care veneau din adâncuri. Şi-a luat privirea de-acolo, străbătută de un fior.

Nu erau ferestre care s-o lase să tragă cu ochiul afară şi să ghicească unde se află. Erau, în schimb, opere de artă cu tuşe îndrăzneţe de culoare, totul abstract. Uneori putea descifra cuvinte în limba safaitică, dar scopul artei abstracte nu era acela de a permite oricui să vadă ce dorea?

— Pace ţie, Vânătoreaso.

Glasul era calm şi plin. Catifea şi întuneric. A-l auzi însemna a se întoarce la cineva pierdut de multă vreme. Nu avea teamă în inima ei, nu simţea nicio îngrijorare în capul pieptului. Se simţea… uşurată. Zafira s-a răsucit spre stăpânul acestui glas.

Bărbatul stătea în umbra arcadei. A întâmpinat-o zâmbind, studiind-o cu ochii lui reci de ambră întunecată în timp ce şi ea, la rândul ei, îl studia. Avea o cicatrice pe tâmplă, pierdută sub turbanul lui închis la culoare. Era tânăr, dar nu foarte, poate un pic mai copt decât Nasir. Roba sa, de o nuanţă mov atât de profundă, aproape neagră, se potrivea pe silueta lui zveltă. Nasturii de argint

sclipeau.

Era frumos. Într-un fel înfricoşător.

I-a zâmbit şi Zafira.

— Unde mă aflu? a-ntrebat ea, bucuroasă că nu-i tremură glasul.

— Acasă, a zis el într-un fel care-i spunea Zafirei că ar fi trebuit deja să ştie.

— Şi tu cine eşti?

— Umbra.

Fata a simţit un val de nelinişte.

— Ăsta nu e un nume.

— Când ai trăit izolat de lume cât timp am trăit eu, scopul unui nume îţi scapă până când numele în sine dispare.

Cât trebuie să trăiască un om ca să nu-şi mai amintească propriul nume? Zafira s-a gândit la Vrăjitoarea Argintie. Antică şi tânără în acelaşi timp. *Nemuritoare.*

El a păşit în lumina aurie, iar Zafira a uitat să respire la vederea unui tatuaj arămiu, încolăcit în jurul ochiului lui stâng. *'Ilm.* A urmărit literele cu privirea, încercând să-şi amintească limba safaitică. *Cunoaştere.*

Benyamin avea…

Umbra a zâmbit din nou, iar Zafira s-a simţit copleşită dintr-odată de o furtună de emoţii, uitându-şi gândul. Zumra nu era prin preajmă. Era într-un loc întunecos, alături de un bărbat. Nu cu un băiat care se temea de urmări, ci cu un bărbat ce zâmbea diabolic şi atotştiutor.

Poate că n-ar fi trebuit să dea crezare poveştilor Yasminei, care o făceau să gândească prea mult. Yasmine se jura că erau nişte poveşti care o vor face să roşească, dar care doar îi înfierbântau sângele, căci demenhunii nu roşesc.

Umbra a întins un braţ spre majlis, dând la iveală nişte degete foarte lungi.

— Ia loc.

Era îngrozitor de conştientă de prezenţa lui în timp ce înainta cu grijă. Era teribil de umilă în faţa extravaganţei lui. La marginea covorului, fata şi-a scos cizmele şi a păşit

pe materialul moale. S-a aşezat pe o pernă, trăgându-şi tălpile sub coapse.

El s-a aşezat vizavi de ea. Pe perna rotundă dintre ei era un ibric frumos decorat, din care ieşea un abur îmbietor. Alături se aflau ceşcuţe fără mâner şi un castron cu seminţe de rodie care sclipeau ispititoare. Umbra a început să toarne cafeaua, iar întunericul s-a prelins în ceşti. Aroma plăcută a cafelei scumpe, amestecată cu cardamom, cuişoare, şofran şi alte condimente, se ridica în aer.

Zafira se înşelase când crezuse că, odată aşezată, pulsul nebunesc i se va calma.

— Unde suntem, de fapt? a întrebat ea.

Cu dosul palmei, bărbatul i-a împins o ceaşcă. Aburul care se ridica din ea părea negru.

— Cea mai tare qahwa pe care o vei sorbi vreodată, a insistat el, cu un glas misterios.

Zafira a ridicat uşor din sprâncene, iar el a surâs vag.

— Eşti la mine acasă.

Fata trebuia să-şi dea repede seama care erau limitele cu acest bărbat ciudat care apăruse de nicăieri. Dar şi ea era familiarizată cu întunericul. Cât de diferită putea fi o umbră?

— Pe Sharr, a zis el zâmbind. Dar prietenii tăi – laa, exploatatorii – nu te pot găsi.

— Nu sunt exploatatori.

Zafira s-a încruntat. *Nici prieteni.*

El a înclinat capul.

— Nu sunt? Fiecare dintre ei este definiţia vie a exploatatorului: cineva care se foloseşte de altcineva pentru a atinge un scop egoist.

Aşa păreau a sta lucrurile. Dar cândva, între prima clipă când privirea îi căzuse asupra lui Nasir şi momentul în care se rătăcise, conducând zumra pe drumul greşit, sentimentele Zafirei se schimbaseră şi fata nu-şi pusese încă în ordine emoţiile confuze.

A întors din nou discuţia spre casa invizibilă a Umbrei.

— Un urmăritor ar putea găsi acest loc. Nu e deloc discret.

El aproape că a izbucnit în râs. Şi-a lăsat ceaşca pe canapea şi s-a sprijinit pe spate, înlănţuindu-şi degetele în jurul piciorului ridicat. O fâşie a turbanului negru ieşise din straturile sale ordonate. I se încolăcea în jurul urechii drepte. Un detaliu atât de mic şi banal îi captase atenţia. Aproape că nu observase urechile lui alungite, care însemnau că e nemuritor.

— N-ai încredere că pot avea grijă de tine, azizi? a-ntrebat el cu glas catifelat.

Fata a strâns din buze la auzul apelativului „draga mea”.

— Nu eşti prizonieră. Poţi să pleci când doreşti.

— Cum poţi vorbi despre încredere când nici măcar nu te cunosc?

Ochii de ambră ai Umbrei au devenit lichizi din cauza insultei. A mai luat o sorbitură de cafea, iar Zafira l-a văzut cum înghite şi cum îşi trece apoi limba peste buze. Poveştile Yasminei i-au revenit în minte.

— Ana Zalaam. Ana Zill.

Eu sunt Întunericul. Eu sunt Umbra.

Fata a tremurat.

— Nu înţeleg.

— Nici nu trebuie.

Subliniase aceste cuvinte cu o intensitate de-abia mascată.

Zafira avea din nou acel sentiment straniu de familiaritate. Ca şi cum l-ar fi cunoscut dintotdeauna pe acest bărbat bizar şi încântător.

Acesta a spus:

— Am fost sprijinul tău pe Arz. Consolarea ta pe Sharr. Cel care ţi-a ţinut companie, mereu şi mereu.

Pulsul Zafirei s-a tulburat.

— Întunericul, a zis ea lent, încercând să priceapă.

Să pună cap la cap ani întregi de umbre şi negru şi noapte prietenoasă. Glasurile. Umbrele care se mişcau îmbătate de extaz, sărutând-o, mângâind-o. Răspunsul după ce salutase copacii scăldaţi în noapte, aici pe Sharr şi acasă, în Arz.

— Tu erai.

Cum de întunericul care cuprindea toate lucrurile se transformase într-un bărbat? De ce se afla pe Sharr?

— Mă credeai diabolic, azizi, a spus el. Întunericul este absenţa luminii, motivul pentru care lumina există. Fără întuneric, lumina n-ar avea graniţe. Laa, ar fi un adevărat blestem.

A aranjat ceştile şi a luat o singură sământă de rodie. Avea degete lungi, aristocrate, dar când fata a clipit, aproape că i s-au transformat în gheare.

— Tot ce există, există pentru a-şi reprima opusul.

A rămas mută, deşi gândurile i se învârteau, numeroase, în minte. Umbra a studiat-o, sesizând conflictul dinăuntrul ei.

— Sunt cum mă vezi acum şi, la nevoie, sunt zalaam. Sunt zill.

Un om care se putea preschimba în întuneric. Minunat.

El s-a ridicat şi a întins mâna. Tatuajul i-a sclipit. Fata s-a holbat la degetele întinse şi şi-a răsucit limba. Dacă refuza, era posibil ca bărbatul să nu mai vorbească atât de firesc. Dacă accepta, putea să profite cu uşurinţă de încrederea ei.

El ţinea mână întinsă, deşi fata şovăia.

Până la urmă a acceptat.

A ajutat-o să se ridice în picioare. Doar că n-a tras-o în sus. A tras-o *spre* el, iar ea şi-a dus o mână în faţă, ca să nu i se prăvălească în braţe. Bărbatul i-a privit degetele răsfirate pe piept, iar Zafira a îngheţat când aprins-o de încheietură, zâmbind cu subînţeles.

— De ce sunt aici? a răsuflat ea, cu ochii larg căscaţi.

— Ne cunoaştem de mult timp, azizi.

Vorbea la fel de blând ca mai devreme, iar pulsul Zafirei s-a iuţit.

— M-am gândit că a venit timpul să ne întâlnim.

El era prea aproape. Ea era prea aproape.

— Nu eşti încântată că m-ai întâlnit? a-ntrebat el.

Buzele lui i s-au lipit de ureche, iar fata aproape că şi-a pierdut minţile. Nu mai putea gândi limpede. Ştia c-ar fi trebuit să-şi retragă mâna, dar căldura atingerii lui prin

materialul de in al robei a făcut-o să rămână aşa cum era. Până când şi-a dat seama de un lucru care i-a îngheţat sângele în vine.

În pieptul lui nu bătea nicio inimă.

Capitolul 65

Fata dispăruse. *Dispăruse.* Nasir a încercat să-i ia urma, dar n-a zărit niciun licăr al pielii albe a Vânătoresei, nici sclipirea inelului ei. Nici nu avea nevoie.

Îi simţea absenţa în măduva oaselor.

Când s-a întors la ceilalţi, a rămas încremenit în faţa expresiei de pe chipurile lor: aşteptare şi speranţă. Nasir nu avusese vreodată acest sentiment şi a clătinat din cap, ruinându-le speranţa. *Aşa mai merge.*

— Era chiar aici, a zis Kifah, înfigând vârful suliţei în nisip şi răscolindu-l. Nu e nici urmă de ea.

Umbrele s-au adâncit şi nisipul s-a învolburat. Venea furtuna. Pe faţa lui Benyamin se citea stupoarea.

— Am întârziat. Am întârziat. Fata a…

— Nu mă face să te plesnesc, safinule, s-a răstit Altair, cu glas tăios.

Kifah a coborât pe stânci, în căutare.

Lui Nasir i-a venit să râdă. Erau pierduţi. Rămăseseră fără busola care să-i ajute să-şi găsească busola. *Busola.* A privit în ochii atotcunoscători ai lui Altair şi s-a întrebat de când ştiuse acesta că busola arătase dintotdeauna spre Vânătoreasă. Nasir a scos discul din buzunar şi a gemut când a auzit şuieratul ei marcând punctul de nord-est.

— Ştiu unde s-o găsesc, a zis el, fără să se ostenească să dea explicaţii.

Cum ar fi putut explica un lucru pe care nu-l înţelegea?

Kifah a sărit de pe stânci şi a studiat busola. Nu l-a pus la îndoială niciun pic.

— E o pantă în faţa noastră, dar nu ştiu cât e de abruptă.

Nasir a dat din cap. Îi putea lăsa unde erau. Dacă mureau, Nasir n-ar mai fi nevoit să vadă cum viaţa le părăseşte chipurile de acum familiare.

Şi-a scos iataganul din teacă şi a inspirat adânc, privindu-l scurt pe Altair în ochi. Benyamin a dat din cap cu fermitate.

Trebuia s-o vâneze pe Vânătoreasă.

Capitolul 66

Zafira şi-a luat un răgaz să-şi lege şireturile, holbându-se la modelele încolăcite de pe dalele elegante. Încerca să-şi ţină în frâu răsuflarea accelerată. S-a îndreptat de spinare. El era aproape de ea. Foarte aproape.

— Cauţi în permanenţă o scăpare, azizi.

Ea nu a negat.

— Nu va trece mult timp şi mă vor găsi. Exploatatorii nu-şi lasă avantajele să dispară prea iute.

— Vrei să spui iubitul tău, a spus el blând, înclinând uşor din cap.

— Iubitul meu.

Ideea era atât de absurdă, încât fata aproape că a izbucnit în râs.

— Prinţul moştenitor. La urma urmelor, e singurul capabil să-ţi ia urma aşa cum trebuie.

Zafira s-a dat înapoi.

— Nu e iubitul meu.

Un rânjet crud a înflorit pe chipul Umbrei.

— Ah, dar şi-ar dori să fie. Nu mai ştiu de câte ori şi-a imaginat mâinile atingându-ţi coapsele, buzele lipite de ale tale, dinţii de gura ta…

— Încetează, a şoptit ea, deşi vorbele lui îi atinseseră sufletul şi o înfierbântaseră pe dată.

Era o singură explicaţie pentru faptul că Umbra ştia gândurile lui Nasir: prinţul era şi mai captiv în ghearele întunericului decât era ea.

— Ce băiat obraznic, a râs Umbra batjocoritor.

Dar ochii lui de ambră îi supravegheau fiece mişcare; era un vânător la fel de bun ca ea.

— Aceea nu e iubire, a zis ea.

— Într-adevăr. E o diferenţă imensă între iubire şi un iubit. Aş spune că acesta din urmă e un lucru mult mai agreabil. Ce păcat că tu tânjeşti după iubire.

— Iubirea e pentru copii.

Îi jertfeşte pe cei slabi, pe cei născuţi cu prea multă

speranţă.

El s-a încruntat.

— Aşa să fie? Pentru că eu am descoperit câteva lucruri.

A ridicat o mână şi şi-a închis încet degetele răsfirate.

— Ca să câştigi iubirea tatălui tău, ai luat un arc şi te-ai transformat în acea Vânătorească care-şi dorea el să devii.

Vocea lui de catifea i se vârâse sub piele.

— Ca să câştigi iubirea poporului tău, ai înfruntat ţinutul Arz. I-ai hrănit pe oameni. Le-ai oferit acele piei frumoase. Te-ai ascuns într-o existenţă misterioasă. Deşi nu le datorai nimic.

Nu acesta era motivul.

Nu era.

Nu.

Oare se opunea atât de vehement iubirii încât devenise sclava ei, fără să-şi dea seama?

— Mai de curând, ca să câştigi iubirea califului tău, deşi ştiai că nu-ţi va fi forţată mâna, deşi ştiai că ai putea pieri aici, pe insulă, te-ai alăturat acestei călătorii.

— N-a trebuit niciodată să câştig iubirea cuiva. Nici pe a tatei, cât a trăit, nici pe a poporului meu şi nicidecum pe a califului meu.

— Da? Atunci de ce ai făcut ce-ai făcut?

Umbra s-a rezemat de zidul întunecat şi a zâmbit vag, din colţul gurii. Ochii îi erau o atingere. Zâmbetul îi era o şoaptă lipită de gâtul ei. Simţea lucruri pe care nu le simţise niciodată, arzând pe dinăuntrul ei.

— Aş spune, Vânătoreaso, că tu crezi foarte mult în iubire. Fiecare acţiune a ta, pe măsură ce-ai crescut şi te-ai maturizat, a venit din nevoia de a fi remarcată. De a fi iubită. Mereu ţi-ai dorit asta.

S-a înclinat şi mai aproape, astfel că următoarele lui cuvinte i-au atins buzele.

— Ai tânjit după iubire.

Ea s-a dat înapoi legănându-se şi inspirând tăios. Fiecare capăt de nerv i s-a trezit la viaţă când ochii lui aurii s-au îndreptat spre buzele ei.

— Nu e nimic rău să-ţi doreşti iubire, azizi. Într-adevăr,

iubirea e o forţă, dar şi un blestem.

Nu tânjise niciodată după iubire. Dacă ar fi făcut-o, ar fi sărit în braţele lui Deen în clipa în care o ceruse de soţie. A vânat pentru oamenii ei pentru că altfel ei ar fi murit de foame. S-a îmbarcat pe acea corabie pentru că altfel ei ar fi murit. Făcuse toate aceste lucruri ştiind foarte bine că şi-ar putea pierde viaţa.

Gândurile i se învolburau, îi zburau dezordonate. El a început s-o conducă pe coridorul întunecat. Cel de pe care vocile încercaseră să se târască.

Şi-a dat seama că era încă înarmată. Jambiya de la şold, arcul din spinare, la fel şi săgeţile. Dar, când a tras aer în piept, aroma cafelei i-a înăbuşit simţurile. Mintea i-a încetinit.

Umbra nu reprezenta o ameninţare.

Îi demonstrase asta. O ajutase să-şi dea seama ce-şi doreşte mai presus de orice: iubire. O adusese în căminul lui şi o tratase ca pe un oaspete.

El a studiat-o cu buzele întredeschise.

— Nu mai ştiu de câţi ani mi-am uitat numele. Poţi să-i răpeşti multe unui om, dar nu-i poţi răpi vreodată dorinţele, pasiunea, răzbunarea.

Inima Zafirei s-a poticnit la auzul cuvântului „răzbunare”.

— Ca atare, sunt în căutarea unui partener.

— Un partener, a zis ea, repetând cuvântul pe măsură ce se apropiau de coridor.

Ceva îi spunea că nu e locul potrivit pentru ea.

— Cauţi Jawaratul, a spus el cu grijă. Şi eu îl vreau.

Cum îi numise pe ceilalţi?

Exploatatori. Şi el era la fel.

— De-asta te afli pe Sharr?

Gura lui s-a strâmbat. Părea să gândească adânc la cât ar trebui să dezvăluie.

— Aşa ar spune unii.

S-au oprit sub o arcadă alungită. Lemnul negru era sculptat în modele încolăcite; frumuseţea arabescurilor sale i-a tăiat respiraţia.

— Jawaratul, a început el din nou.

Zafira aproape că şi-a dezvelit dinţii. De parcă acum prezenţa ei era sinonimă cu cartea de care ajunsese să-i fie groază.

— Am aflat că numai tu eşti în stare s-o găseşti.

— Şi eu am aflat acelaşi lucru.

Buzele lui au schiţat un surâs discret.

— Aş vrea să-ţi propun un târg. Te voi ajuta în căutarea ta şi, când Jawaratul va fi descoperit, mi-l vei înapoia.

Ea l-a privit în ochi, ca şi cum voia să-l întrebe dacă era cumva prost.

— Şi, în cazul ăsta, care parte a târgului mă avantajează pe mine?

Dacă nu l-ar fi privit atât de atent, n-ar fi observat cum a ridicat imperceptibil din sprâncenele negre. Nu se gândise că ea va fi de neclintit?

— Am nevoie de el doar pentru un moment. Apoi va fi cu totul al tău.

— Înţeleg, a spus ea, deşi nu înţelegea. Am un sultan malefic care vrea Jawaratul. Şi un întreg regat ai cărui oameni au nevoie de Jawarat. Acum şi tu ai nevoie de Jawarat?

Tăcerea s-a întins între ei, nesigură, până când el a scos un oftat ostenit.

— Dacă nu eram eu, azizi, tu şi zumra ta aţi fi pierit deja.

Zafira a încremenit. În sfârşit, tonul pe care-l aşteptase dintotdeauna din partea întunericului. De la zill şi zalaam. De la omul care trăia pe Sharr cu rele intenţii pe care nu se mai obosea să le ascundă. Haos şi nebunie în tăcerea nopţii. Puterea care vibra în beznă.

El a zâmbit cum îi şedea în obicei, un surâs pe care ea îl considera şi înfiorător, şi splendid. Nu se îndoia de forţa lui. Şi-a amintit de ifritul care ascultase de o poruncă neauzită. Şi-a amintit de umbrele care o adăposteau, care o primeau în braţele lor.

Cine *era* el?

La intrarea pe coridor, Umbra s-a oprit. Abia atunci şi-a dat seama Zafira că arcul, săgeţile, jambiya – încă le avea

pentru că erau inutile. Nimic n-o putea proteja în faţa lui.

El i-a cercetat chipul, dar n-a găsit ceea ce căuta.

Buzele i s-au arcuit din nou în acel surâs tainic. S-a înclinat şi mai aproape şi şi-a lipit buzele de tâmpla ei. Ea s-a cutremurat, stăpânindu-se cu greu. Bărbatul vorbea cu glasul coborât.

— Dacă va veni iubitul tău, azizi, îi voi smulge carnea de pe mădulare. Îl voi tăia în bucăţi şi-l voi arunca în foc.

Zafira nu mai putea să respire.

— Înlănţuiţi-o, le-a poruncit el umbrelor şi a devenit el însuşi o umbră.

Capitolul 67

Nasir se apropia. Simţea asta.

Sau cel puţin asta îşi tot spunea ca să poată continua. Umbrele se alungeau şi se scurtau odată cu răsuflarea sa. Era prea devreme ca să se lase noaptea, dar cerul lipsit de stele era apăsat în întuneric.

Şi era prea târziu să se întoarcă. Chiar dacă-şi amintea drumul, ceilalţi îşi schimbaseră poziţia. Doar Vânătoreasa îi putea găsi de-acum.

Zafira.

Numai Zafira îi putea găsi. A trebuit să se oprească din mers când i-a rostit numele în minte pentru prima oară.

Şi-a continuat drumul haotic, cu busola scoasă, până când a auzit în aer un foşnet inconfundabil, avertizându-l că acolo mai era cineva.

Nasir a rămas nemişcat. Degetele i s-au lipit de mânerul de piele al iataganului.

O siluetă se zărea lângă stânci.

N-avea nevoie ca ea să vină la lumină ca să-i recunoască mersul legănat. Foşnetul rochiei. Pielea ei sclipea în mişcările lungi ale luminii, la fel de frumoasă precum cele mai adânci asfinţituri.

— Kulsum, a oftat Nasir.

Ea a înclinat capul. Nasir s-a încruntat şi pulsul i-a trimis un avertisment tremurător, dar a lăsat tăişul jos. L-a vârât în teacă. O furtună parcă îi tulbura mintea, învolburându-i dunele gândurilor.

— Prinţul meu, a zis ea cu un ton mătăsos, cel care-l eliberase în numeroase nopţi.

Nasir se afla dintr-odată în mai multe locuri în acelaşi timp, niciunul atât de înfricoşător ca furtuna dinăuntrul lui.

— Vânătoreasa nu merită.

Nasir a rostit lent:

— Am nevoie de ea, dacă vreau să găsesc Jawaratul.

— Şi dacă-l găseşte şi încearcă să-ţi ia viaţa – atunci ce

faci?

— N-ar face asta.

Nu se îndoia de asta. Chipul lui Kulsum a fost străbătut de un zâmbet care l-a îndurerat.

— Nu mai e fata neştiutoare care era când a păşit pe insula asta.

Kulsum a făcut un gest spre dune.

— Insula Sharr schimbă oamenii. Şi pe tine te-a schimbat. Ai început s-o iubeşti.

El a închis ochii, dar n-a încercat să nege. Ea a continuat, de data asta mai blând:

— Ai uitat de mine?

— Nu, Kulsum, a spus el. N-am uitat. Eu nu uit *niciodată.* S-a apropiat, dorindu-şi s-o atingă. S-o strângă în braţe. Pentru ultima oară.

— Chiar dacă aş vrea, a murmurat el, n-aş putea uita nicicând că nu m-ai iubit.

S-a uitat prelung la frumuseţea ei, a privit în prăpastiile întunecate din ochii ei. Ultimele sale cuvinte au fost tăioase, căci era vina lui.

— Şi că nu ai limbă.

A făcut un salt, dărâmând-o la pământ. Ea a gemut scurt. Ifritul din ea a ieşit la suprafaţă, iar el a împlântat pumnalul în carnea acelei creaturi. Oţelul safinilor, ca să fie sigur că nu va reînvia în veci.

Ştiuse că nu era ea în clipa în care-i vorbise cu glasul pe care nu-l va mai auzi niciodată, dar tot pierduse timp valoros. Dorul îl făcuse, în mod egoist, să lungească dialogul. Dorinţa de a înţelege, de a închide, în cele din urmă, acea rană deschisă.

Era prima oară când un ifrit îi arătase un chip, dar nu avea vreme să se gândească la asta. S-a ridicat, respirând tremurat. Exact atunci, ceva lipicios i s-a încolăcit în jurul gleznei şi l-a târât în râpa abruptă, iar urletele lui s-au înecat în umbre.

Capitolul 68

Zafira şi-a revenit în întuneric.

Stătea cu spatele lipit de un zid rece. Cătuşele de metal îi imobilizau încheieturile şi-i rodeau oasele. Braţele îi erau întinse şi răstignite în lături. La fel şi picioarele: cineva i le ţintuise într-o poziţie stânjenitoare. Când a încercat să-şi mişte umerii, a auzit protestul lanţurilor ce i se împotriveau.

Durerea îi stăpânea toate emoţiile. Din cauza braţelor o dureau pieptul, gâtul, pielea. Felul în care-i fuseseră imobilizate picioarele o făcea să simtă o durere aprigă în interiorul coapselor.

Greutatea familiară a arcului dispăruse, iar prezenţa jambiyei la brâu era o glumă crudă acum, când mâinile ei deveniseră inutile.

O pală stătută de vânt i-a atins pielea, apoi hârşâitul unui chibrit a rupt tăcerea. Zafira şi-a fixat privirea asupra micii flăcări care tremura. Izul de sulf umpluse aerul.

O lumină mică i-a permis Zafirei să observe detaliile camerei dreptunghiulare în care fusese închisă. Era în mijlocul unui perete lung. Vizavi de ea era un scaun suficient de mare ca să poată fi numit tron, făcut din lemn negru şi lucios şi decorat cu argint tem. Era pustiu.

Un val de aer, laa – inima ei s-a oprit –, de *întuneric* a trecut şoptind pe lângă ea şi s-a întrupat în faţa ei într-un vârtej de cerneală, transformându-se într-un bărbat aflat în faţa tronului. Un rege, încoronat printre umbre.

Acesta a luat loc, scrutând-o cu ochii lui de chihlimbar.

— Te-ai răzgândit, inima te-a trădat? a-ntrebat Zafira răguşit. Ya laa, am uitat că nu ai aşa ceva.

Singurele creaturi despre care ştia că nu au inimă erau ifriţii. Dar ifriţii trebuiau să primească ordine. Nu erau atât de inteligenţi. Atât de antici.

— Atât de nefericită, a zis Umbra, trăgând de cuvinte.

Fata a ridicat din sprânceană, mândră că n-a dat înapoi în faţa privirii lui curioase.

— Nu sunt într-o situaţie tocmai fericită.

Chipul Umbrei s-a luminat, amuzat.

— Corect. Ţi-e sete, azizi?

O fată s-a materializat la dreapta lui. Era imaginea frumuseţii din Arawiya – piele întunecată, ochi negri, rotunjimile moi ale unor buze purpurii. Purta o rochie albastră şi o eşarfă portocalie în jurul gâtului subţire. A luat într-o mână o carafă tulbure de apă şi un pahar în cealaltă mână. Zafira nu şi-a ascuns uimirea.

— Relaxează-te. E ifrită, a liniştit-o el. Nu mai suportam să-i văd schimbându-se la chip o dată la câteva minute, aşa că – a aruncat o privire spre fată – le-am modificat felul de-a fi.

— Ce vrei de la mine? a mârâit Zafira, ignorând-o pe fată.

Ifrit. Sau ce-o fi fost ea.

— Ţi-am spus ce vreau, a zis el, înclinând din cap.

— Deci ai decis să mă înlănţui înainte să accept târgul?

Spera să nu vină ceilalţi după ea. Spera să nu vină Nasir.

— Ah, ai refuzat deja. Acum nu mai eşti în poziţia de a negocia.

I-a luat fetei paharul din mână.

— Şi tu erai odinioară ca paharul ăsta – rece, gol, plină de nerăbdare să te umpli de viaţă şi entuziasm.

A făcut un gest spre fată, indicându-i să umple paharul.

— După ce am aflat ce eşti, te-am chemat din ţinutul Arz. I-am şoptit tatălui tău. Te-am transformat în busola precisă care ai devenit apoi. Am creat ceva din nimic. Dar sunt un om răbdător, iar întunericul e etern. Dacă nu poţi face ceea ce-ţi cer, după tot ce am făcut eu pentru tine, azizi, a spus el şi s-a oprit, trecându-şi limba peste buze, eu nu am nimic de pierdut.

Umbra a lăsat paharul să cadă.

Zafira a tresărit când acesta s-a spart, împrăştiind cioburi şi băltoace de apă pe pământul arămiu.

La fel ca cioburile inimii sale, risipite în lumea umbrelor.

Mai târziu, mult mai târziu, Umbra s-a întors. Înainte de a deschide ochii, Zafira i-a simţit degetele prinzând-o de bărbie, blând şi rece. Fiecare părticică a sa a devenit conştientă de prezenţa degetelor lui, iar pulsul ei trădător a accelerat când bărbatul şi-a trecut degetul mare peste obrazul ei.

Tensiunea din braţe şi picioare îi înceţoşa mintea. Ar fi făcut orice pentru un moment de libertate. Voia să fie găsită de ceilalţi. *Nu.* Nu voia să-i vadă jupuiţi de vii.

Dar n-o puteau găsi. Fără ea, erau ca nişte orbi în mijlocul haitei de lupi

— Dă-mi drumul, a murmurat ea.

— Ai avut la dispoziţie toată noaptea ca să te gândeşti. O să-mi aduci Jawaratul?

Vocea îi era la fel de blândă ca atingerea, iar fata s-a întrebat cum putea fi atât de crud cineva atât de frumos.

Aproape că a spus da.

— Te voi ucide.

El a râs leneş şi moale.

— Moartea e pentru proşti, azizi. Întunericul e indestructibil, etern, nelimitat de graniţele umane. Armele tale nu-mi pot face rău.

Să defineşti înseamnă să limitezi.

— Plănuieşti asta de ani întregi, a spus ea când şi-a dat seama de acest lucru. De când m-am întors pentru prima oară din Arz.

De când murise sultana. Înainte să moară Baba. Înainte ca Umm să-şi piardă minţile.

Cine era omul acesta?

— Vrăjitoarea Argintie, a murmurat ea.

Ce rol avea aceasta în toată povestea?

— O femeie foarte frumoasă, nu-i aşa? a spus el, scufundându-se în scaun. Era de neclintit în misiunea ei, dar nu avea parte de iubire. Era singură în căutarea ei. Mi-am întins capcanele şi am fermecat-o din vorbe şi, în curând, răbdarea mi-a fost răsplătită. Cu sultanul Arawiyei, în schimb, a fost destul de simplu, după ce a primit medalionul pe care-l adoră mai mult decât îşi

iubeşte propriul fiu.

Nu avea parte de iubire. Revelaţia i-a făcut sângele să vibreze.

I-a adresat următoarea întrebare.

— De ce – de ce ai nevoie de Jawarat ca să stăpâneşti o insulă întreagă?

— Sharr creşte necontrolat. Crezi că-mi *doresc* ca Arzul să înghită Arawiya?

S-a lăsat pe spate în scaun. Tatuajul i-a sclipit.

Minţea. Insula Sharr era pământ; nu trebuia să-i ameninţe cu o armată de copaci.

— Nu sunt destul de nebun să-mi doresc distrugerea, azizi. Îmi doresc doar ordine în toate cele, iar marile victorii se obţin prin sacrificii.

— Deci eşti ca oricare alt criminal – foloseşti dum sihr ca să-ţi subjugi insula Sharr.

El a înclinat din cap şi un licăr i-a străbătut ochii de chihlimbar.

— N-ai citit despre mine în cărţile tale? Despre cel care stăpâneşte magia fără să folosească sângele? Găseşte un recipient pentru magie şi-ţi va aparţine fără să plăteşti vreun preţ pentru ea. M-am săturat să împrumut, m-am săturat de limitările unei afinităţi, chiar dacă am la dispoziţie mai multe. De ce să rămâi mânuitor al magiei, când poţi fi recipient?

N-ai citit despre mine în cărţile tale? Despre omul care luase în stăpânire magia ca nimeni altcineva. Despre omul care stăpânea dum sihrul, aproape la fel de puternic ca Surorile însele.

Zafira ştia cine era Umbra.

Ştia de ce nu-i bate inima, de ce vârfurile alungite ale urechilor de safin se iţeau pe deasupra turbanului său. Pe jumătate ifrit, pe jumătate safin.

Leul Nopţii.

Capitolul 69

În cele din urmă, ceea ce-l trăgea după sine pe Nasir s-a oprit, dar el pierduse deja orice reper: timpul, locul, pe Vânătoreasă. Dacă înainte bâjbâia, acum era de-adevăratelea pierdut.

Planta agăţătoare din jurul piciorului său s-a retras şerpuind în umbre. Laa – acesta era întunericul absolut. Teama îi înceţoşa vederea.

S-a ridicat în picioare, îndreptându-şi hainele. A încercat să nu se gândească la ifritul care luase chipul lui Kulsum. A încercat să nu se gândească la felul în care-l schimba insula Sharr. La felul în care-l făcea mai slab.

Nu mai e fata aceea neştiutoare care a pus piciorul pe insula aceasta.

— Ne hrănim cu minciuni atunci când inimile noastre sunt hămesite.

Nasir a încremenit când a auzit acest glas solemn. Ce fel de monstru ar putea trăi pe aceste tărâmuri întunecate?

— Aceia dintre noi care au inimă, poate, a zis el, întorcându-se încet. Arată-te, creatură.

— Ţi-e teamă de mine, Prinţe, a spus din nou vocea, cu inflexiuni secerate de un fel de amuzament.

Era un glas cu siguranţă feminin.

Nasir s-a retras.

— Nu mi-e teamă de nimic.

Glasul a râs, şuierând a moarte.

— Ce eşti? a-ntrebat el.

— Unul dintre numeroasele suflete captive pe insula asta, a mârâit vocea. Nu toate la fel de rele ca tine.

Nasir n-a negat faptul că era un om rău.

A simţit atingerea acelui lucru care i se încolăcise în jurul gleznei şi şi-a dat seama că, de fapt, erau mai multe. Tentacule? Înainte să mai apuce să-ntrebe ceva, câteva pietre au căzut în dreapta sa, făcându-l să se răsucească.

Praful s-a aşezat şi lumina cenuşie a pătruns din lumea de afară. În faţa ochilor lui se întindea un palat, o clădire

masivă de umbre şi piatră. Câteva cupole negre sclipeau sub razele lunii acoperite de nori.

— Corectează dezechilibrul. Adu-ne lumina. Distruge-ne, ca să ne putem odihni în pace.

A păşit pe o potecă de piatră şi şi-a strecurat busola la loc în buzunar. S-a întors încet şi a descoperit că acum poate rosti cu mai multă uşurinţă decât înainte un anumit cuvânt:

— Shukrun.

Capitolul 70

— Eşti Leul Nopţii, a spus Zafira într-o suflare, simţind că voinţa o părăseşte.

Nu-şi mai putea găsi forţa de a rezista şi a alunecat, cu lanţurile zornăind.

El a surâs cu ochi reci, de culoarea chihlimbarului. Ochii unui leu, şi-a dat ea seama.

Acesta era stăpânul pe care Benyamin fusese prea laş să-l dezvăluie. *Aceasta* era creatura căreia i se supunea insula Sharr. *Acesta* era motivul pentru schimbarea sultanului. De ce nu era mort?

Respiră. Gândeşte.

Dacă, printr-o minune, ar fi scăpat din ghearele Umbrei – ale *Leului* –, n-ar fi avut unde să se ducă. Dacă ar fi găsit Jawaratul, el i l-ar fi smuls din mâini. Dacă ar fi dat greş intenţionat, ar fi trimis pe cineva pe urmele familiei ei.

Dacă Zafira ar muri, nimeni nu i-ar simţi lipsa. Nimeni n-ar fi în stare să mai găsească Jawaratul. Moartea ei ar fi un sacrificiu.

— N-ai putut niciodată să-ţi păstrezi gândurile pentru tine, a spus Leul nopţii şi a izbucnit în râs. Azizi, *mie* mi-ar fi dor de tine.

Fata i-a scuipat la picioare.

— Lui i-ar fi dor de tine.

Zăvorul unei uşi s-a închis în tăcerea grea, iar Zafira s-a uitat dincolo de zăbrele, dincolo de covor şi de pernele de pe jos, zărind un bărbat. Păşea apăsat pe podeaua arămie, iar Zafira ştia că are degetul mare al şosetei deşirat. Bărbatul şi-a sprijinit de zid tabarul îndrăgit şi a zâmbit.

Deen.

— Îmi arăţi acelaşi mort de două ori? Va trebui să te străduieşti mai mult, a spus lent Zafira, sperând că el nu va remarca pulsul ei haotic.

— Zafira?

Glasul acela. Ifriţii nu puteau împrumuta darul vorbirii.

Fata a simţit atingerea aerului rece din Demenhur,

confortul cunoscut al mantiei, căldura surâsului lui, fiorul râsului Yasminei. Soarele din buclele lui şi degetul mic încolăcit liniştitor peste degetul ei.

— De ce nu poţi rămâne mort? a şoptit ea.

— Nu sunt surd, să ştii, a spus *creatura.*

Zafira simţea cum i se topeşte toată hotărârea.

— Dar nici adevărat nu eşti.

S-a uitat prelung la Leu, incapabilă să-şi mute privirea în timp ce el îi citea trăsăturile. În timp ce-şi dădea seama cât de aproape era fata să-şi piardă minţile, în ciuda vorbelor ei îndrăzneţe.

— Vom vedea cât e de adevărat.

O uşă de fier forjat cu o arcadă alungită marca intrarea în palat. Nasir s-a ascuns sub tufişurile de lângă clădire şi a cercetat aria. Deşi nu a zărit gardieni, a auzit zgomotul inconfundabil al sandalelor – patrulele îşi făceau rondul.

La parter erau câteva ferestre mari, toate zăvorâte. Şi-a ridicat privirea – *acolo.* O fereastră era deschisă la etajul al doilea, alta la cel de-al treilea, cu perdele vaporoase rubinii fluturând în briza uscată.

S-a strecurat prin frunziş şi a traversat pavajul, oprindu-se înaintea zidului întunecat al palatului. Briza uşoară aducea miros de beţişoare parfumate, îmbătător şi senzual. A strâns din dinţi şi a studiat zidul, cercetând atent pietrele care se întretăiau şi luând aminte la locurile unde i-ar fi putut aluneca piciorul.

Un scrâşnet de sandale i-a întrerupt gândurile. Un gardian apăruse de după colţ.

Chipul gardianului a fost străbătut de un val de panică înainte ca Nasir să-i spintece gâtul cu pumnalul. A mormăit şi s-a prăbuşit la pământ, cu sângele ţâşnindu-i întunecat. Nu era om, era *ifrit.*

Nasir l-a prins pe ifrit de braţe şi a tras cadavrul în tufe, dar un ţipăt l-a oprit. I-a sfâşiat pieptul.

Ţipătul ei.

Kharra. A lăsat cadavrul acolo unde era – la naiba cu camuflajul – şi s-a repezit la zid. Piciorul i-a alunecat de

două ori pe piatra veche. De-abia a apucat să respire când a ajuns la pervaz şi a sărit pe fereastra neagră de la al doilea nivel. Teama îl răscolea pe interior.

Un covor grandios i se întindea sub tălpi, iar aerul era plin de miros de agar, şofran şi santal. *Un dormitor.* Deşi nu vedea nimic, combinaţia îl făcea să se gândească la foşnet de haine şi murmur de voci. Gâtul i s-a înfierbântat.

Vânătoreasa – *Zafira* – a ţipat din nou.

A urmat sunetul scâncetelor ei de-a lungul camerei. Ceea ce-o obliga să scoată un asemenea zgomot nu era floare la ureche, căci Zafira nu era slabă.

A deschis uşa şi a intrat într-un balcon ce dădea spre un foaier pustiu. Un majlis răsfirat, în nuanţe de purpuriu şi violet. Două ceşti de qahwa erau aşezate pe măsuţa din centru, una mânjită de zaţ, cealaltă plină şi de mult timp răcită.

Scările ce coborau din balcon se terminau la majlis, care dădea direct spre coridorul întunecat de unde se auzeau ţipetele şi scâncetele. *Dintr-acolo se auzea zgomotul.* Inspirând iute, Nasir a sărit de pe balustrada balconului şi a aterizat pe vine lângă intrarea coridorului. A resimţit impactul ca pe un fulger în falcă.

S-a oprit la intrarea întunecată. Răsuflarea i-a tremurat.

Un strigăt l-a împins în faţă, l-a făcut captiv, ca un coşmar. I s-a făcut imediat teamă. Şoaptele îi bombardau simţurile, iar el a scrâşnit din dinţi în faţa rugăminţilor acestora. Erau aceleaşi şoapte pe care le auzise odată, când atinsese medalionul de la gâtul lui Ghameq. Cele care-l chemau din prăpastiile insulei Sharr.

Rimaal. Oare aveau legătură între ele?

Era pe cale să-l întâlnească pe stăpânul insulei Sharr. Cel despre care Benyamin spunea că-i controlează tatăl.

Cu un clinchet uşor, Nasir şi-a scos pumnalul din mănuşă. Transpiraţia îi scălda ceafa, scalpul. Simţea cum se descurajează.

Băiat prostuţ, ţi-e frică de întuneric.

De ce anume ţi-e teamă? îl întrebase odinioară Kulsum, la câteva zile după moartea mamei lui. Atunci nu ştiuse ce

să-i răspundă. Nu-i era teamă nici măcar de tatăl lui, care-i luase totul, în afară de viaţa pe care Nasir n-o preţuise niciodată: viaţa lui.

Îi era teamă de întuneric, căci nu putea vedea. Pentru că în beznă mereu alertul hashashin era orb, iar teama îi înăbuşea, pe rând, toate simţurile.

Suspinele ei şi lumina difuză de la capătul holului îl ademeneau. A ajuns la intrarea într-o încăpere înconjurată de şoapte şi umbre.

El a văzut-o primul. *Zafira.*

Trupul ei prelung era înlănţuit de zidul cenuşiu. Se uita fix la un ifrit aflat la picioarele ei şi se zbătea în lanţuri, implorându-l să se oprească. *Qif, qif qif.*[71]

I-a fixat chipul cu privirea. Era frântă şi neajutorată. Cunoştea şi el durerea aceea care ar fi putut îneca un întreg oraş sub nisipuri. Cunoştea expresia, senzaţia aceea. De a privi cum suferă un om iubit. De a şti că ai fi putut face atât de multe, dar acum nimic.

Era senzaţia care l-a făcut să renunţe la orice fel de sentiment omenesc.

Toate gândurile raţionale i s-au evaporat. Furia l-a străbătut ca un val, pulsându-i în degete. Furia că fata suferea, aşa cum suferise el. Furie că o durea.

— Las-o în pace, a zis Prinţul Morţii într-o şoaptă, iar camera a încremenit.

Zafira a ridicat capul, pierzându-şi şi recăpătându-şi concentrarea din privire. Nu mai avea fermitate, hotărâre. Sclipirea aceea dezlănţuită pe care el ajunsese s-o iubească. Un sunet – un urlet – s-a auzit dinspre el şi din jurul lui, în acelaşi timp.

Vederea i s-a întunecat când umbrele l-au năpădit dintr-odată.

Laa. Când umbrele au ieşit valvârtej *din* el.

---

[71] Opreşte-te, opreşte-te, opreşte-te, în arabă în original (n. t.).

Capitolul 71

Nişte bătăi rare din palme au spart tăcerea. Nasir şi-a înăbuşit o răsuflare, iar umbrele s-au retras. Lumea şi-a revenit, recâştigându-şi claritatea.

— Ah, Prinţe. Convenabil pentru băiatul obişnuit cu întunericul, nu? a zis omul din faţa lui.

Chipul lui avea o lumină tânără şi aristocrată, dar ochii îi erau străvechi. Şi straniu de familiari. Nasir nu înţelegea niciun cuvânt.

— Ce ai făcut? l-a întrebat.

Stătea în genunchi, ca un ţăran de rând.

— N-am făcut nimic.

Nasir s-a holbat la mâinile lui, la rotocoalele de beznă care se învârtejeau, intrându-i şi ieşindu-i din palme. La fel ca acelea despre care ştia că există în inima lui întunecată. A simţit ceva strecurându-i-se sub piele, urcându-i prin vene. A încercat să-şi calmeze această senzaţie.

Încerca s-o calmeze de când pusese piciorul pe Sharr. Fusese doar prea laş ca să recunoască.

— Nasir! a strigat Zafira.

El a ridicat capul. Prima dată când îl striga pe nume şi nici măcar nu se uita la el.

În jurul încheieturilor avea cătuşe de oţel. Nasir a fost luat pe sus, ca şi cum ar fi fost un sac. Ceva i-a spus că trebuie să se lupte. Să se zbată. Să-ncerce să se elibereze. Dar întunericul, umbrele. Exact lucrurile de care se temea.

Se

Transformase

în acestea.

Asta era afinitatea lui. Motivul pentru care vederea i se întuneca de fiecare dată când îşi pierdea controlul. Putea mânui întunericul ca şi cum acesta i-ar fi aparţinut. Pocnetul unui zăvor i-a răsunat din urechi. Apoi s-a trezit atârnat pe perete lângă ea, cu umbrele prelingându-se din el.

Întunericul e destinul meu. Tatăl său avusese dreptate.

Curgea ca fumul din degetele sale, din buze, când expira, din *el.*

Ochii i-au căzut asupra ifritului aflat pe pământ, uluit că vede un chip, o formă. De parcă acea creatură ar fi fost în întregime umană. Era demenhunul. *Deen.* Trunchiul îi era brăzdat de săgeţile ei albe, iar întunericul îi izvora din răni – singurul semn că era ifrit. Nasir cunoştea sângele şi tortura ca pe propriul buzunar, dar în timp ce Zafira trăgea de lanţuri şi le implora să înceteze, a simţit că este atât de neajutorat, încât îşi poate pierde minţile.

— S-au schimbat puţin planurile, a zis bărbatul, studiindu-l pe Nasir.

A făcut un gest spre ifritul însângerat.

— Curăţaţi-l. S-ar putea să mai am nevoie de el.

Pe fundalul ţipetelor ei şi al gemetelor creaturii, doi alţi ifriţi l-au luat de-acolo pe cel întins pe jos.

— Te transformi în teamă, Prinţe, a spus bărbatul.

Nasir s-a holbat paralizat. Dăduse greş. Dăduse greş ca o potaie ce era. Dăduse greş ca un băieţel fără creier, aşa cum îl credea tatăl său. Tatăl său, care era probabil controlat de omul din faţa lui, dar care avea dreptate în multe privinţe.

Părul ei negru începea să se despletească, ca un şarpe încolăcindu-se în jurul ei. Braţele i se înroşiseră, iar inelul i se legăna în ritm cu răsuflarea întretăiată.

— Vânătoreaso, a spus el şi ceva s-a frânt în vidul unde ar fi trebuit să-i fie inima. Nu e real.

Ea a şuierat scurt. Nasir îşi dădea seama de cuvântul pe care ea îl repeta la infinit. *Deen. Deen. Deen.*

— Zafira, a spus el, incapabil de a savura clipa în care i-a rostit numele cu voce tare, pentru prima dată.

Ea a încremenit şi s-a uitat la el. Ochii îi erau ca nişte cioburi gemene de gheaţă plângătoare.

— Nu e real, a repetat el, dar vorbele i-au tremurat pe limbă.

Spiralele de întuneric care ieşeau din el erau foarte, foarte reale.

— Cine eşti tu să spui ce e real şi ce nu e? a-ntrebat

bărbatul.

Nasir şi-a mutat privirea asupra lui. Era înveşmântat în întuneric. Vorbele însele i se întrupau din întuneric. Era întunericul încarnat.

— Când propria ta mamă are suficiente secrete cât să te îngenuncheze?

Nasir înţelegea doar jumătate din ceea ce-i spunea omul acela. Cealaltă jumătate se ascundea în spatele întunericului care se scurgea din el.

Vânătoreasa a început să semene cu ea însăşi când a spus, oftând:

— Încetează cu enigmele, Leule.

— De dragul tău, azizi, a zâmbit el.

Nasir a încremenit dintr-odată. Omul şi-a aţintit ochii de chihlimbar asupra lui.

E viu. Acesta a fost primul lui gând. *În tot acest timp a fost viu.* Şi-a amintit de spusele lui Benyamin, care vorbise despre întunericul ce-l bântuia pe Ghameq, iar Nasir a priceput familiaritatea din acei ochi.

Se uitase în ei ori de câte ori îşi privise tatăl.

Nu era de mirare că Ghameq ştia despre Benyamin şi Kifah.

— Aduceţi-mi un cuţit, a murmurat Leul Nopţii.

Dar când a studiat privirea de neclintit a lui Nasir, a zâmbit, iar umbrele s-au agitat, entuziasmate.

— Laa, aduceţi-mi vătraiul. Vânătoreasa trebuie să afle că-mi ţin promisiunile.

Capitolul 72

Oricât de mult şi-ar fi dorit ca prinţul să nu vină, Zafira nu şi-a putut reprima o tresărire de euforie când l-a văzut apărând. Acum era mai puţin singură, mai puţin rătăcită. Chiar dacă era legat alături de ea. Expirând umbre.

— Îmi vei aduce Jawaratul, azizi? a-ntrebat-o Leul cu o şoaptă uşoară.

Ea şi-a încleştat dinţii, iar el i-a citit intenţiile cât se poate de clar.

Un ifrit i-a adus vătraiul, o tijă neagră, de oţel. Leul l-a luat în palma sa şi şi-a aţintit privirea asupra lui Nasir.

Iar Zafira a văzut cum prinţul cel indiferent se pierde cu firea. I-a zărit fisurile din ochii cenuşii, un tremur ce i-a străbătut buzele întredeschise. Umbrele i s-au prelins din siluetă şi un sunet nemaiauzit i-a zburat de pe buze.

Un ţipăt.

Un ţipăt.

Fata nu pricepea. Nici măcar când Leul a vârât vătraiul în foc şi a rostit un singur cuvânt:

— Jalnic.

Nasir a tresăltat. Prinţul moştenitor, care şi-a spălat mâinile de sânge ca şi cum s-ar fi curăţat de funingine, a *tresăltat.* A început să gâfâie şi s-a făcut mic când a auzit zgomotul băţului de metal vuind în aerul uscat.

Cicatricele de pe spate.

Acea tortură fără sens. Acel cuvânt umilitor.

— N-o face, a spus Zafira.

S-a înecat cu această vorbă, iar Leul şi-a înclinat capul spre ea. Prinţul a încremenit.

— Te rog.

— Emoţionant, a zis Leul. Te aşteptai să mă opresc doar pentru că eşti politicoasă?

Fata a simţit fierbinţeala vătraiului apropiindu-se şi a auzit geamătul dureros al lui Nasir. Disperarea o chinuia, aşa că a cedat.

— Îţi voi aduce Jawaratul.

Ar fi făcut orice ca prinţul să se oprească din tremurat.

— Ah, dar nu mi-ar conveni deloc să-mi pun toată încrederea într-o muritoare. Lasă-mă să-ţi fac altă propunere: până când aduci tu Jawaratul, îl voi ţine aici O să continui şirurile de cicatrice pe care i le-a lăsat tatăl lui.

S-a încruntat, privindu-l pe prinţ.

— Sau eu am făcut asta? Ce păcat, am început să uit.

Era crud. Era…

— Ce mai personaj negativ eşti, te joci cu cei înlănţuiţi, a zis Zafira, scrâşnind din dinţi.

Leul a râs uşor, ridicând o mână ca s-o mângâie pe obraz şi scoţând-o din minţi când şi-a trecut degetul mare peste chipul ei. Nasir îl privea, încremenit lângă fată.

— Ce gură obraznică ai, azizi. Lasă-mă să te învăţ s-o educi.

Apoi Leul Nopţii i-a tras deoparte gulerul lui Nasir şi a lipit vătraiul de pielea acestuia.

Nasir

Simţea

că se dezintegrează.

A strâns din dinţi ca să nu urle. Sunetul care i-a urcat în gâtlej venea dintr-o vreme de demult, dintr-un palat îndepărtat.

Şocul se preschimba în durere, care se preschimba în teamă. Durerea nu însemna nimic. O reacţie la o intruziune, o emoţie instinctivă care-l făcea să-i răspundă.

Dar el era Prinţul Morţii.

Pentru el, durerea era întotdeauna limitată la graniţele inimii sale. În memoria sa, în fiecare cicatrice dezvelită. *De 48 de ori.*

Azi urma cea de-a 49-a.

Şi apoi nu s-a mai putut stăpâni – a izbucnit în suspine.

A scrâşnit din dinţi şi şi-a muşcat limba până când a scuipat sânge arămiu, împletit cu lacrimile care i se prelingeau pe bărbie şi îi luceau în ochi. Se topea în întunericul care izvora dinei.

Pentru că-şi amintea la nesfârşit. *De 48 de ori.*

— Încetează! a strigat fata.

Kulsum. Mama lui. Vânătoreasa. *Zafira.*

Lanţurile fetei zornăiau, iar ea implora. Dar se terminase, nu-i aşa? Vătraiul fusese lăsat lângă el, strălucind în lumina focului. La fel ca în precedentele 48 de ocazii.

Fumul i se ridica din piele, iar mirosul cărnii arse îi asalta simţurile, reamintindu-i. Convenabil, de vreme ce nu mai avea de mult timp carne pe spinare.

Nasir s-a zbătut în lanţuri. Vârtejuri întunecate i se scurgeau din trup, ca şi cum s-ar fi transformat el însuşi într-o umbră.

Leul n-a făcut decât să râdă. Leul Nopţii, care încă trăia.

Nasir s-a luptat să rămână lucid. *Durerea nu înseamnă nimic. Durerea e o reacţie.* S-a gândit la medalionul de la gâtul sultanului. Leul care-l fixa cu privirea ori de câte ori tatăl său îl ridiculiza. Îl rănea.

Vătraiul acela îi atinsese spinarea în repetate rânduri. La început urlase. Apoi îşi muşcase limba până când sângerase. Ar fi suportat fiecare lovitură până când trupul i s-ar fi înnegrit în întregime, dar a intervenit mama lui.

O singură dată, o lacrimă neagră pe pielea de pe braţul ei pentru care Nasir nu avea să se ierte în veci

Mama lui. Pe care suferinţa o copleşise. A cărei iubire se întorsese şi se înfipsese ca un pumnal în inima ei vie.

Iar apoi Nasir a ucis. Orizonturi însângerate de-a curmezişul gâtlejurilor nevinovaţilor. Suflări finale încredinţate degetelor sale, când îşi flutura sabia de la stânga la dreapta. Nenumărate pene mânjite cu roşu. O femeie care-şi alăpta pruncul. Un bărbat care-şi înşeua cămila. Owais care scria un papirus. Califul din Sarasin în timp ce lua cina cu wazirul său.

Moarte după moarte după moarte.

Zâmbetul pe care-l păstrase cu grijă în amintirile sale a apărut din nou în spatele pleoapelor închise. Tatăl său, înainte ca Leul să-i ia în stăpânire minţile, trupul şi sufletul şi să-l transforme într-un monstru.

Înainte să-l transforme pe Nasir într-un monstru.

Leul a plesnit din buze, studiindu-l îndelung.

— Nu e nimeni care să te protejeze, nu-i aşa? Nu-ţi face griji, aproape a venit momentul pentru reuniunea noastră de familie.

Nasir inspira şi expira, tremurând din toate încheieturile. Nu-şi putea întoarce chipul pentru a o privi. Zafira. Nu-i putea suporta mila din ochi. *Eşti slab.*

Vederea i s-a înceţoşat când s-a uitat din nou spre Leu, cât a putut de indiferent. Tot Leului trebuia să-i mulţumească pentru masca pe care o purta.

— Tatăl meu a suferit destul în mâinile tale.

— Ghameq? a-ntrebat Leul. Laa, laa. La fratele tău mă refeream.

Nasir a strâns din dinţi, simţind în gură gustul metalic al sângelui.

— Nu am niciun frate.

— Ba eu îmi amintesc că ai.

Să săturase să fie o jucărie. Se săturase să fie şoricelul din fălcile leului.

— Înghite-ţi minciunile, Leule. Ghameq nu a avut decât un fiu.

Nasir era sigur de asta, la fel de sigur ca de vârtejurile de întuneric care i se ţeseau din degete. La fel de sigur ca de arsura de sub claviculă.

El însuşi era întuneric. Plutea în deşert, pierdut în sine.

— Poate.

Leul şi-a înclinat capul, savurând clipa.

— Dar mama ta a avut doi.

Trei siluete au apărut de pe coridor. Doi ifriţi, un singur om. Omul avea buzele pline de sânge. Braţele musculoase îi sclipeau asudate, iar părul lui auriu ieşea în evidenţă ca o flacără. Nişte plete pe care Nasir nu le văzuse vreodată fără turban.

Un turban care ascunsese vârfurile alungite ale urechilor sale.

A zâmbit timid, iar inima lui Nasir s-a făcut zob din nou.

— Pace ţie, frăţioare, a spus Altair.

Capitolul 73

Zafira ştia că prinţul e un criminal. Un ucigaş. Cel mai mare hashashin al Arawiyei.

Nu ştia că poate plânge.

Voia să-l sfâşie pe Leu cu mâinile goale, dar nu putea să facă altceva decât să-l implore. Să-i promită Jawaratul. Să blesteme cătuşele care o ţintuiau în loc.

Apoi totul s-a terminat. Lui Nasir i s-au desfăcut reverele robei, dând la iveală pielea arămie şi cicatricea nouă, întinsă pe tot sufletul lui. Zafira s-a holbat la rană, la carnea băşicată. Ochii ei ardeau cu mânia strânsă într-o mie de furtuni.

Nasir a ridicat capul şi a vorbit aşa cum făcea întotdeauna. Dar ea a observat diferenţa. În glasul lui frânt, în tremurul gurii şi-n privirea cenuşie bântuită.

Altair şi-a mutat ochii de la Leu la vătrai şi la gulerul lui Nasir. Furia rece i se aşternuse peste trăsături, iar fata l-a văzut pentru prima oară pe mult preţuitul general al Arawiyei. Fratele lui Nasir. Nu-şi imaginase niciodată că ei doi pot fi rude de sânge.

Leul îl privea pe Altair cu o expresie pe care fata n-o putea desluşi.

— Omorâţi-l.

Nasir a şuierat. Zafira s-a sufocat.

— Haide, Leule. De-abia ne-am cunoscut. Nu-mi oferi şi mie o porţie de tortură? a spus lent Altair, iar Zafira s-a întrebat dacă acesta este felul în care îşi ţine el emoţiile în frâu.

Ifritul de lângă el s-a oprit, uluit, iar Leul a oftat îngândurat. Altair a zâmbit.

— Sunt aici pentru domniţa mea aflată la ananghie. Nu mor deocamdată.

— Nu sunt domniţa ta şi nici la ananghie nu sunt, a şuierat Zafira.

A rămas surprinsă când a simţit înţepătura de emoţie provocată de privirea lui. Îi fusese *dor* de el.

— Cine a spus că *tu* eşti domniţa mea? a-ntrebat el, făcându-i cu ochiul lui Nasir.

Furia îi strâmba în continuare gura. Prinţul n-a reacţionat, dar ochii i s-au luminat şi a zâmbit imperceptibil.

— E un clovn şi mai mare în persoană, a spus Leul. Yalla. Omorâţi-l.

Dacă Leul ar fi dorit într-adevăr ca Altair să moară, nu trebuia decât să mişte din încheietură. Să-l încolăcească în umbre şi să-l sufoce. Confuzia s-a răspândit în trupul chinuit de durere al Zafirei.

Cei doi ifriţi care-l ţineau pe Altair i-au dat drumul şi şi-au scos săbiile. Altair şi-a tras braţele în spate şi şi-a scos iataganele. Cântecul oţelului era o adevărată muzică pentru urechile ei. Ifriţii au sărit la atac.

Altair n-a şovăit, luptându-se cu ambii ifriţi în acelaşi timp. Zafira s-a întrebat oare cine era un luptător mai bun: Nasir sau Altair. S-a întrebat cine-l ucisese pe Deen: Nasir sau Altair. Generalul a scos un urlet, răspunzând urletului unuia dintre ifriţi.

Degetele Leului s-au încordat în unghiuri stranii.

— Altair! a strigat Nasir răguşit, agitat la vederea Leului, care lansase un torent de întuneric.

Nu, *săgeţi* de întuneric, spiralate şi tăioase, cu dâre de fum rămase în urma lor.

Altair s-a ferit, iar trei săgeţi de umbră l-au ţintuit pe unul dintre ifriţi de zid. Celelalte săgeţi au înconjurat creatura moartă cu şuierături şi bufnituri. Altair a continuat să lupte cu celălalt ifrit şi, în ciuda durerii, Zafira şi-a dat seama că generalul amână intenţionat uciderea creaturii. Leul n-a mai făcut nicio mişcare ofensivă, observând totul cu o privire detaşată.

— Trage de timp, a murmurat Nasir.

Încă două siluete au dat năvală pe coridorul întunecat: Kifah şi Benyamin, încruntaţi şi înarmaţi. Zafirei i-a venit să râdă şi să plângă în acelaşi timp.

Keffiyah imaculată a lui Benyamin îi era încolăcită în jurul capului ca un turban. A aruncat în mijlocul încăperii o

sticluţă care s-a spart, eliberând o ceaţă ce le-a provocat crize de tuse. Zafira a auzit glasul safinului, grav şi zorit, urmat de râsul moale al Leului. Vederea i s-a tulburat şi mintea i-a încetinit.

Cătuşele care o imobilizau au dispărut. Degetele prinţului le mângâiau pe ale sale în timp ce-i desfăcea lanţurile de la încheieturi.

— Cum…

— Hashashin. Un lanţ sau zece, ne antrenăm să le rupem, a spus el încetişor.

A simţit cum mâinile lui îi alunecă spre talie şi a înghiţit în sec. Încleştarea iataganelor lui Altair, şuieratul suliţei lui Kifah, strigătele Leului – totul s-a estompat odată cu atingerea lui. Palmele prinţului au tremurat când a lăsat-o jos. Fata i-a simţit căldura pielii şi atingerea degetelor pe pântece. Zgomotul propriei inimi – *bum, bum, bum.* Ochii care i-au căzut asupra semnului ei din naştere şi suferinţa lui în timp ce se lupta cu un alt val de durere.

S-a aplecat să-i scoată cătuşele din jurul gleznelor.

Tot haosul din jur a asaltat-o din nou.

— Yalla, Vânătoreaso! a strigat Kifah.

Zafira şi-a tras piciorul drept lângă stângul, amândouă amorţite din cauza poziţiei în care fusese forţată să stea. A cuprins-o un val de ameţeală şi a strâns din dinţi.

Un ifrit se apropia din stânga ei, iar Nasir a spintecat gâtul creaturii. O dâră neagră a pătat beregata acesteia înainte de a cădea la pământ. Prinţul a vârât pumnalul la loc în mănuşă.

— Poţi să mergi? a-ntrebat-o el cu bunătate.

Dar părea distant.

Fata a încercat să încuviinţeze, să-l urmeze, dar s-a împleticit. Nasir s-a răsucit ca s-o sprijine, prinzând-o de braţe, iar Zafira i-a simţit răsuflarea întretăiată în ureche. Faţa lui era foarte aproape, iar în mintea fetei se lăsase o ceaţă groasă. Nu era sigură că durerea era cea care îi tulbura vederea.

Laa. *Încăperea* se întuneca, iar Nasir şi-a privit mâinile înfricoşat.

Leul o fixa cu privirea, iar ei i-a zburat gândul la vătrai, în timp ce un alt soi de întuneric o sorbea în îmbrăţişarea sa.

Nasir nu avea răşină neagră care să-l vindece. Nu avea o mamă care să-l oblojească. Era singur, dar înţelegea, în cele din urmă, de ce blestemul întunericului ieşea la suprafaţă de-abia acum. Încercase de multe ori, în timpul puţinelor momente în care simţise că-şi pierde controlul, dar nu ajunsese niciodată atât de departe.

Mersese de-a lungul insulei Sharr zile întregi şi nici măcar o dată afinitatea sa nu-i străpunsese scutul de apărare.

Până la ea. Demonul acesta palid. Ea îi făcuse asta.

Ea îi blestemase existenţa cu prezenţa ei. Bătuse la inima lui captivă şi-l făcuse să-şi reamintească ce însemna să aibă sentimente. Era ca atunci când ifriţii ştiau să i-o arate pe Kulsum. La fel şi aceste vârtejuri întunecate ştiau să iasă singure la suprafaţă.

Întunericul a apărut când Nasir a simţit, a perceput, a ascultat de glasul emoţiei. Ca acum. S-au auzit strigăte, pentru că toată lumea a orbit în mijlocul beznei pe care *el* o provocase.

Acea teamă cunoscută şi sufocantă l-a asaltat din nou, iar vederea şi forţa de percepţie i s-au topit, pentru că nu mai zărea nimic în jur. Era clar că această putere – *kharra, puterea lui* – era asociată cu lucrul de care se temea cel mai mult.

Fata a căzut şi Nasir a prins-o. A luat-o în braţe. Se temea de ea. O dorea ca un nebun.

Şi apoi…

Într-o beznă absolută, vălul s-a ridicat şi Nasir, în ciuda suferinţei, a putut, în cele din urmă să vadă.

Capitolul 74

Când Zafira şi-a revenit, inima i s-a oprit brusc – Leul, coridorul scăldat în beznă, lanţurile. Vătraiul atingând carnea prinţului. Panica i s-a agăţat de piept ca o gheară, dar s-a liniştit când a simţit în jur mirosul familiar de bazalt al nisipurilor de pe Sharr.

Scăpase din bârlogul Leului.

O stâncă uriaşă se înălţa în faţa ei. Un pârâu curgea în stânga, cu câteva plante mici crescând din apă. Briza uscată a insulei Sharr îi mângâia pielea ca o binecuvântare.

Beregata o ardea şi, când s-a ridicat în capul oaselor, a simţit cum o doare fiecare oscior. O chingă îi zăcea în poală; numai una dintre desăgi reuşise să scape din vizuina Leului.

Prinţul se afla înaintea ei, cu spatele la stâncă. Roba îi era deschisă, dar prinsă lejer cu brâul din jurul taliei, lăsând la vedere pielea arămie, acoperită de straturi întunecate.

O privea, cu o sclipire distantă în ochi. Ceva sfâşiat.

— Leul. Ifriţii. Unde sunt ceilalţi? a-ntrebat ea precaută.

— Suficient de departe ca să nu mai fiu nevoit să te car în braţe.

Vocea îi era oarecum frântă. N-o privea în ochi, iar fata a avut dintr-odată senzaţia că este emoţionat. I-a studiat pavilionul urechii, rotunjimea micuţă care-l făcea om, în ciuda sângelui de safin care-i curgea prin vene.

— Eşti grea.

Dintre toate lucrurile pe care le putea spune.

— Te aştepţi să-mi cer scuze? a-ntrebat ea.

Prinţul i-a întins plosca din piele de capră. Întunericul îi înghiţise irisurile cenuşii.

— Nu.

Zafira a băut, şi-a şters gura cu mâneca şi a umplut plosca la loc. Când s-a întors, l-a văzut privind fix pârâul.

— Pe mama am îngropat-o lângă un pârâu. De fapt,

sicriul ei. Nu i-am văzut niciodată cadavrul, a spus el.

Sultana. Era prinţ – trăia şi respira într-o lume diferită de a ei. Extravaganţă la fiecare pas, oameni la dispoziţia lui. Zafira nu-şi dorise niciodată mai mult decât avea, dar acum se întreba cum era oare viaţa pentru cineva ca Nasir.

El a strâns din dinţi şi şi-a tras umărul înapoi, o mică reacţie la ceva care trebuie să fi fost foarte dureros. Câtă suferinţă putea îndura cineva înainte ca o arsură să devină la fel de suportabilă ca o julitură la deget?

Şi-a dat seama că-l putea ajuta. A scotocit prin sac, a găsit cutia cu răşină. Şi-a trecut degetul peste capac, privindu-l atent pe Nasir. Nu era la fel de pricepută ca Lana când venea vorba de vindecare, dar Umm o învăţase şi pe ea destule.

El o privea fără nicio vorbă, cu o fisură în ochii cenuşii. Dacă s-ar fi întâlnit cu un jinn care împlineşte dorinţe, Zafira le-ar fi irosit pe toate ca să-i repare lui inima, căci nici măcar Umm nu ştia cum să lecuiască o astfel de durere.

— Trebuie tratată, a zis ea fără să se poată abţine şi a scos cutia din desagă.

El şi-a îndreptat privirea spre borcănelul argintiu, dar nu a protestat. Fata a scos mai multe lucruri din sac – o cârpă curată, unguente, un balsam făcut din miere, o cutiuţă cu săruri de cupru şi o sticluţă cu acid tanic. Apoi s-a spălat şi s-a şters pe mâini, după care s-a târât spre el.

Prinţul o privea. Un muşchi îi zvâcnea în obraz şi Zafira a simţit cum pulsul i se accelerează.

— Te doare? a-ntrebat ea blând.

— Acum nu, a spus el, cu sinceritate.

A încremenit la apropierea fetei. Răsuflarea i-a şovăit când ea şi-a ridicat piciorul, ţintuindu-l între coapsele ei. Mâinile prinţului au tremurat, ca şi cum ar fi încercat să se stăpânească. *Ceruri mari.* Zafira nu se gândise prea bine la asta, căci altfel ar fi aşteptat să vină şi ceilalţi. Iar acum simţea cum o lasă picioarele şi gura ei era atât de aproape, încât tot ce trebuia să facă era să-şi înalţe capul şi să…

— Te scârbesc? a întrebat Nasir.

Vorbele au fost rostite atât de încet, încât n-ar fi putut să le audă dacă n-ar fi fost atât de aproape. N-ar fi putut auzi haosul înăbuşit din miezul acestei simple întrebări.

Zafira a strâns din buze şi s-a gândit la mantia ei.

— Aş fi ultima persoană care ar avea dreptul să judece după aparenţe.

El a răspuns cu o jumătate de zâmbet schimonosit.

— Dar după caracter?

Fetei i-a luat o clipă să-şi dea seama că Prinţul Morţii a făcut un soi de glumă, dar avea privirile prea oţelite ca să fie amuzant. Prea multe întrebări şi prea puţin spaţiu între ei doi.

Fata i-a simţit pielea fierbinte atât de aproape. Când a întins mâna spre pliurile hainei lui, şi-a justificat tremurul degetelor cu oboseala pe care o strânsese în oase. A dat ţesătura la o parte, iar rana a strălucit în lumina fadă de pe Sharr. Şi-a trecut degetele peste clavicula lui şi i-a auzit răsuflarea întretăiată, pe lângă propria respiraţie accelerată.

Ce căuta atât de aproape? Sfinte zăpezi, ar fi trebuit să-l roage să se întindă. N-ar fi fost nevoită să se urce aşa pe el. În mintea ei, Yasmine o privea cu sprâncenele ridicate.

— Nu voiam să vin după tine, a spus el în timp ce fata înmuia cârpa în apă rece. Ultima persoană pe care am încercat s-o salvez a mai trăit două zile înainte s-o îngrop cu propriile mâini. Înainte să-nvăţ că e mai uşor să ucizi.

— Dar ai venit, a zis ea, voind să-ntrebe *pe cine.*

A apăsat cârpa pe pielea prinţului. El a tresărit, iar fata l-a prins de umăr ca să-l ţină nemişcat.

Ceva se schimbase cât timp fusese încătuşat alături de ea. Ceva se frânsese definitiv după ce vătraiul îi arsese pielea şi umbrele începuseră să i se prelingă din vârfurile degetelor. Mânuia întunericul ca şi cum i-ar fi aparţinut.

— Nu voiam să-mi pierd busola.

În glasul lui era ceva care a împiedicat-o să-şi arate colţii. El a privit-o lung, studiindu-i chipul cu o expresie pe care fata n-o putea desluşi. Ea nu şi-a dat seama că se retrăgea în sine, până când el a spus, cu blândeţe:

— Nu ţi-am găsit mantia.

Privirile li s-au întâlnit. Fata se aştepta să găsească o urmă de batjocură în ochii lui cenuşii, pentru că nimeni nu putea jeli pierderea unei haine. Dar el era serios.

— Nu mai am nevoie de ea, presupun, a recunoscut ea.

Fusese tovarăşa ei cât timp fusese şi întunericul. Dar umblase în întregul Sharr fără mantia ei, devenind încet una cu insula. Zafira a luat balsamul cu miere.

— Nu, cred că nu mai ai, a aprobat el, aproape surâzând.

Ea voia să oprească în loc această clipă şi să păstreze acest zâmbet, oricât de vag era el. Îşi ţinea o mână pe umărul lui pe cealaltă şi-a dus-o spre pielea lui suferindă.

— Nu te mişca, i-a şoptit.

La auzul vorbelor ei şi sub atingerea ei prinţul a încremenit. Nici măcar nu mai respira, deşi fata îi simţea pulsul bubuitor în degetele sale care-i întindeau balsamul pe carnea distrusă. Apropierea o ameţea şi a făcut încă un pas în faţă, strângând din dinţi. *Mută-ţi atenţia.*

— Mama a fost vindecătoare.

— A fost? a-ntrebat Nasir, într-o răsuflare.

În respiraţia lui se simţea miros de curmale zaharisite.

— Acum e bolnavă, a spus ea surâzând cu tristeţe. Îmi dau seama de ironia situaţiei. Ea şi mama lui Deen au fost două dintre cele mai bune vindecătoare din vestul Demenhurului. Acum una dintre ele e moartă, iar cealaltă nu e nici ea foarte departe de asta.

Fata şi-a înghiţit nodul ce-i urcase brusc în gât. A clipit ca să-şi alunge lacrimile din ochi.

— Cine l-a ucis pe Deen? a-ntrebat ea încet şi s-a lăsat pe spate ca să-l privească.

Trebuia să ştie. Să scape de rana aceea înainte s-o roadă şi mai adânc.

El a inspirat profund şi o fereastră i s-a închis în privire.

— De ce tot întrebi asta? Nu contează care dintre noi l-a omorât. Oricum celălalt avea aceeaşi intenţie.

— Dacă ar fi acum aici, l-ai mai omorî?

O parte din ea s-a frânt când el şi-a lăsat capul în jos, o fisură care ar fi fost neînsemnată pentru oricine altcineva.

Dar pentru el era un semn de înfrângere zdrobitoare. Pentru că, spre deosebire de momentul cu vătraiul, acum prinţul îşi stăpânea emoţiile în întregime.

— Un monstru va fi întotdeauna subjugat de stăpânul său. Chiar dacă stăpânul are la rândul lui un stăpân, a zis el.

— Dar un monstru are *putere,* a insistat ea.

Durerea i-a schimonosit trăsăturile.

— Puterea de a scăpa din lanţuri. Nu eşti tatăl tău, nu eşti nici Leul Nopţii, care i-a răpit sufletul. Nu eşti suma actelor lui nefaste.

El a încremenit la auzul vorbelor ei. Zafira nu-şi dorea decât ca acest băiat cu suflet distrus să priceapă. Cuvintele lui tărăgănate şi grele au fost doar o şoaptă aspră:

— Atunci cine sunt?

Zafira ştia despre cicatricele lui. Despre teama lui. Era un om ca oricare altul: carne ce putea fi biciuită. Un om ce putea fi pedepsit şi bătut. Folosit şi apoi aruncat.

— Nasir bin Ghameq bin Talib min Sarasin, a spus ea, în schimb. Prinţul moştenitor al unui regat care imploră ca cineva să se ridice împotriva unui tiran.

A râs găunos, iar inima Zafirei s-a rupt în două.

Un lujer întunecat i s-a învolburat în vârful degetelor. Şi-a strâns pumnul, ucigând acea flacără neagră.

— Odinioară m-am ridicat.

Zafira nu mai respira. El a privit mâinile fetei, care deschidea o altă cutie.

— Am refuzat să ucid. Rezistenţa mea a durat cât timp am putut suporta durerea. Mi-ai văzut toate cicatricile acelea dezgustătoare. Sunt răbojul crimelor mele – doar că eu eram însemnat *înainte* de fiecare omor, cu vătraiul, de mâna tatălui meu.

Prinţul a expirat apăsător.

— De mâna Leului. Dar distrugerea trupului meu era nimic…

Glasul i s-a frânt, iar ochii Zafirei au sclipit dureros.

— …în comparaţie cu ceea ce am simţit când mi-am

văzut mama plângând în timp ce privea. Ea a fost cea care m-a antrenat, angajându-i pe cei mai buni hashashini din regat. Care era scopul? De ce un prinţ trebuie să fie asasin? În cele din urmă, am suportat durerea cât am putut, cât timp sultanul îmi apăsa pecetea vătraiului pe trup. Cât timp corpul meu era brutalizat, nu trebuia să moară nimeni de mâna mea. Însă apoi şi-a îndreptat furia împotriva mamei.

Glasul i-a şovăit. De-asta durerea însemna atât de puţin pentru el – învăţase s-o ignore.

— A trebuit să aleg. S-o văd pe ea suferind sau să ucid un alt om nevinovat. Şi atunci când am decis să nu mă mai împotrivesc, să fac ce-mi cere el, era prea târziu.

Ucide sau vei fi ucis.

Ochii prinţului erau tiviţi cu o dungă roşie. A privit dârele de umbră ce-i ieşeau din degete, înnegrindu-i pielea, apoi s-a uitat dincolo de umărul ei, spre palatul Leului. Stăpânul Sharr, maestrul cuvintelor. Viu de peste nouă decenii, deşi oamenii din Arawiya îl credeau mort.

Fata a întins balsamul peste pielea lui Nasir, iar el nu şi-a putut reţine un geamăt.

— Ar trebui să mă bucur că tata nu a devenit un monstru prin propria voinţă. Dar… infamia care mi l-a răpit a lovit şi în mine. Pe mine nu Leul mă controlează. În asta m-am transformat.

— Nu e nimic rău în a fi un poet al uciderii, a spus cu blândeţe Zafira, folosind cuvintele lui Nasir. Rămâi în umbră şi slujeşte lumina. E posibil ca tatăl tău să nu-şi recapete în veci controlul asupra voinţei sale. *Tu* încă eşti stăpânul voinţei tale.

Prinţul s-a mulţumit să strângă din buze, de parcă ce-i spusese până acum era îndeajuns pentru o viaţă întreagă. Fata a schimbat vorba.

— Ceilalţi…

— Ni se vor alătura aici.

Prinţul n-a lăsat loc îndoielii.

Se-ncrede în Altair pentru a rămâne în viaţă. Fratele lui. Un safin care şi-a ascuns identitatea. *Pentru ce?*

Şi de ce, când a avut ocazia să-l ucidă pe Altair, Leul se abţinuse?

— De ce ai venit pe Sharr?

Ea a dat să răspundă, dar el a întrerupt-o, cu o sclipire ciudată în ochi.

— Dacă spui „pentru onoare”, o să scot sabia din teacă şi o să te provoc la luptă.

Fata a făcut ochii mari şi a simţit un fior în tot trupul. Era pe deplin conştientă de faptul că era lipită de el. De felul în care coapsele ei îl ţintuiau locului. De felul în care ochii lui o studiau, grei ca o atingere.

— Ce e greşit în a avea onoare?

— Nimic, doar că un gest făcut din onoare e doar un gest făcut din onoare. Nimic mai mult.

— Nu vreau să fac ceea ce fac din alte motive. Şi, oricum, ce ştii tu despre onoare?

El a zâmbit aproape amar.

— Un adevărat hashashin urmează un crez. Eu nu sunt altceva decât un căţel credincios. Tu, pe de altă parte, poate că faci tot ce faci pentru binele poporului tău, dar acesta nu e singurul motiv, nu-i aşa?

Zafira şi-a muşcat limba. S-a gândit la ţinutul Arz, la clipele dinaintea vânătorii. Când stătea în faţa morţii şi a incertitudinii şi se arunca fără ezitare cu capul înainte. Când întunericul o chema la el.

— Prima oară când am vizitat Arzul, am făcut-o pentru că oamenii mureau de foame, a spus ea. Ştiu că puteam să fur o capră sau un miel, dar „hoţ” nu sună la fel de bine ca „vânător”, aşa-i?

El a scuturat iute din cap când şi-a dat seama că fata aştepta un răspuns.

— După asta, m-am dus pentru că nu mă mai puteam opri. Când trăieşti în mijlocul iernii eterne, într-un loc unde zăpada se aşterne la fel, unde copacii arată la fel, unde mama ta… unde a fi disciplinat devine *o boală,* acolo… gravitezi Acesta mi-a fost scopul. Pentru că o viaţă fără scop nu e viaţă deloc.

— Şi? a zis el, apropiindu-se.

Şi-a mişcat picioarele lipite de ea. Fata a clătinat din cap, oprindu-l. S-a gândit la Leu, cum îşi strânsese degetele când îi enumera dovezile pe care le avea. Era imposibil să fi făcut toate astea doar pentru că-şi dorise să fie iubită. Era imposibil.

— N-am văzut vreodată un chip mai sincer, a spus el, râzând uşor, apoi a redevenit serios, făcând-o să-şi piardă răsuflarea. O faci pentru ei. O faci ca să te iubească.

Zafira a dat să protesteze, dar el a oprit-o.

— Ne grăbim să spunem că sentimentele aparţin celor slabi, dar inimile *bat* pentru iubire, nu-i aşa? O viaţă fără scop poate că nu e viaţă, dar o viaţă fără iubire nu înseamnă nimic.

Zafira a încercat să-şi alunge durerea din piept masându-se cu nodurile degetelor. Ceva se deznodase acolo, ajutând-o să respire. El avea dreptate. Şi Leul avea dreptate. Nasir o privea drept în ochi, cu o expresie stranie.

De parcă şi-ar fi dat amândoi seama de acelaşi lucru.

Capitolul 75

Zafira i-a întins răşina peste rană. Nu era la fel de puternică precum răşina neagră din Alderamin, dar urma să-l vindece după o vreme, fără să-i înnegrească pielea.

Când a simţit că fata şi-a sfârşit treaba, Nasir a rămas nemişcat.

— Vânătoreaso.

— Ne-am întors la titluri, Prinţe? a spus ea tremurător, cu glas blând.

— Şi titlurile nu tot nume sunt, *Zafira?*

Sfinte zăpezi, cum suna numele ei pe buzele lui! Un licăr straniu a întunecat ochii lui Nasir, şi era un lucru atât de neobişnuit din partea prinţului morocănos şi trist pe care Zafira ajunsese să-l cunoască, încât inima fetei aproape s-a oprit.

El a scos un geamăt şi şi-a urcat mâinile pe coapsele ei. Fata a oftat. I-a simţit căldura palmelor atât de aprig, încât s-a clătinat pe picioare. S-a muşcat de buză, iar el a studiat-o cu ochii pe jumătate închişi, în care s-a zărit o sclipire.

— Gazelă frumoasă, a şoptit el.

Atingerea lui o durea. Şi-a lipit picioarele mai strâns de ale prinţului, apropiindu-se şi mai mult de el.

Stâncile impunătoare nu scoteau niciun zgomot. Doar pârâul susura în vecinătate. Ea l-a privit, era atât de aproape. Putea să-l atingă. Să-şi treacă degetul peste cicatricea lui, peste arcul buzelor.

El a înghiţit în sec. Şi-a ferit privirea. Trupul îi vibra alături de al ei. Fata s-a întrebat cum ar fi să-şi lipească buzele de gâtul lui ce pulsa. Inima îi bătea ca atunci când alerga să-şi salveze viaţa. De parcă o parte din ea voia să fugă cât mai departe cu putinţă, în timp ce alta şi-l dorea mai aproape, *mai aproape.*

Ceruri mari.

El a strâns din dinţi, cu o privire tulburată, şi a şoptit *pata asta blestemată* înainte de a-şi coborî capul spre

clavicula ei, acolo unde era semnul din naştere. Tâmpla lui i-a atins în treacăt umărul. Şuieratul răsuflării sale i-a mângâiat gâtul.

Fata i-a simţit pe piele buzele uşoare ca fulgul.

Respiraţia lui era apăsătoare. A ei era ca un ecou.

Ea era motivul pentru care prinţul cel stoic de-abia mai putea respira. Ea era motivul pentru care ochii îi străluceau ca un lichid negru. Zafira a simţit o flacără în piept când el şi-a înălţat capul. S-a apropiat, strecurându-şi palmele pe sub veşmintele lui întredeschise şi…

Cineva s-a auzit dregându-şi glasul.

Nasir s-a retras mârâind, dezlipindu-şi mâinile de pe picioarele fetei. Zafira a simţit gustul amar al dezamăgirii. *Deen, Deen, Deen,* cânta o amintire, dar restul trupului ei era pârjolit de flacăra dinăuntrul ei

Se întorseseră ceilalţi.

— Mulţumesc, dragă Vânătoreasă, că ai avut grijă de prinţul meu, a şuierat Altair.

S-a rezemat de stâncă şi şi-a şters sudoarea de pe sprâncene. Avea o rană însângerată pe frunte şi şchiopăta. I-a aruncat Zafirei arcul ei şi a tremurat. Urechile lui alungite ieşeau în evidenţă ca nişte flori în zăpadă, iar Zafira s-a gândit cu uimire că-l cunoaşte atât de puţin.

S-a îndepărtat şi a aşezat balsamurile, cutiile şi trusa medicală la loc în desagă, încercând să-şi oprească mâinile din tremurat. Gâtul îi ardea când s-a ridicat în picioare. La fel a făcut şi Nasir, strângându-şi veşmintele în jurul trupului.

— Mi se pare mie sau ai avut *prea* multă grijă de el? a-ntrebat Kifah, ţinându-şi braţul drept cu grijă.

Cu cealaltă mână ţinea suliţa, înverşunată ca întotdeauna.

Benyamin îşi pierduse aura de perfecţiune: turbanul îi era răvăşit, hainele, mototolite, faţa, murdară de funingine – lucru care pentru vanitoşii safini, credea Zafira, era echivalentul unui ochi scos.

— Cred că am sosit într-un moment nepotrivit, a zis Benyamin, şi ceva din glasul lui a enervat-o la culme pe

Zafira.

A trecut valvârtej pe lângă Nasir şi l-a prins pe safin de thobe, lipindu-l de zidul de piatră cu o forţă care i-a făcut dinţii să scrâşnească. A simţit un început de remuşcare când şi-a dat seama cât e de uimit, dar şi l-a reprimat când i-a zărit tatuajul. Aproape identic cu tatuajul Leului ca stil, deosebit însă ca mesaj.

— Încredere, încredere, încredere, a rânjit ea. Atâta pălăvrăgeală despre încredere şi totuşi n-ai fost în stare să ne spui că nenorocitul ăla de Leu al Nopţii e în viaţă? Că el, dintre toate fiinţele de pe lume, făcea parte din cercul tău de prieteni?

— Tu vorbeşti, Vânătoreaso? Sau întunericul? a murmurat el, cu ochii săi de pisică privind atent în jur.

— Am fugit de întuneric. N-ai văzut?

— Nimeni nu poate scăpa de zill şi zalaam, a zis el blând. Cu atât mai puţin cei pe care el îi iubeşte.

— Dar are dreptate, safinule, l-a întrerupt Kifah, straniu de calmă. Ai avut mai multe ocazii să ne spui. De ce n-ai făcut-o?

Altair a prins-o pe Zafira de umeri şi a tras-o înapoi

— Sunt convins că are un motiv întemeiat.

— Cum a fost motivul tău de a ne ascunde că eşti safin? s-a răstit Zafira, întorcându-se spre el.

— Ce sunt eu nu are nicio relevanţă pentru misiunea asta.

Glasul lui Altair era tăios. Nasir l-a privit cu atenţie.

— Ce sunt eu n-a avut niciodată vreo relevanţă.

Kifah s-a răsucit din nou spre Benyamin.

— Deci?

Altair şi-a şters furios buza plină de sânge, brusc întristat.

Benyamin şi-a îndreptat turbanul şi a expirat tremurător. A strâns din dinţi, iar Zafira i-a văzut pentru o clipă mândria rănită, înainte de a-şi reveni.

— Nu doar cruzimea poporului meu trebuie blamată pentru ascensiunea nefastă a Leului, ci şi bunătatea mea. După ce a fost alungat, ridiculizat şi tratat ca un gunoi, l-

am luat sub aripa mea. Eram influent. La acea vreme nu existau califi sau calife, dar familia mea avea autoritate. I-am oferit Leului un loc în cercul meu de prieteni, l-am învăţat limba safaitică, i-am oferit acces la cărţi la care puţini puteau ajunge. Cunoaştere. Iar lui nimic nu-i plăcea mai mult decât asta. Bunătatea mea a venit prea târziu, căci răul fusese deja făcut. După ce a primit ceea ce mi-a cerut a plecat. Şi în urma sa mi-a lăsat morţi doi dintre apropiaţi.

În ochii lui de culoarea argilei a fremătat vinovăţia. De-asta era Benyamin aici. Şi el voia să-ndrepte o greşeală. Dar Zafira nu putea empatiza cu el – chiar dacă acum înţelegea de ce safinul nu fusese prea dornic să aibă încredere în ei. Reticenţa lui îi adusese în acest punct, în acest moment în care totul părea să se dezintegreze.

— Dacă aţi fi ştiut că duşmanul vostru e Leul Nopţii, de unde v-aţi fi găsit curajul de a merge mai departe?

Sentimentele Zafirei s-au reflectat pe chipul scârbit al lui Kifah. Peluziana a lovit cu suliţa în nisip.

— Chiar atât de puţină încredere ai în noi, Benyamin? Nu eşti cu nimic mai bun decât el.

Benyamin s-a uitat în altă parte. Altair şi-a scos iataganele oftând.

— Ne putem folosi mai bine energia decât luptându-ne între noi. Trebuie să ne odihnim şi să hotărâm ce vom face în continuare. Ştim că Leul n-o va ucide pe Vânătoreasă, dar nici nu va mai fi atât de discret.

După ce Kifah l-a aprobat cu un murmur, Nasir i-a condus într-un luminiş aflat puţin mai departe, pe unde curgea pârâul. Altair a trecut razant pe lângă el. Niciunul dintre sarazini nu accepta nou-dezvăluita lor relaţie. Zafira nu-i putea condamna – *nici ea* nu voia să accepte felul în care sângele îi alerga prin vene la atingerea prinţului. *E un prinţ,* şi-a reamintit ea. *Tu nu eşti decât o ţărăncuţă cu un arc în mână.*

Copacii îşi aruncau umbrele stranii, iar Zafira vedea ochii de chihlimbar în fiecare sclipire a asfinţitului auriu. Şi-a dat seama că încă nu-şi recăpătase simţul orientării.

Călătoria în bârlogul Leului o zguduise la fel de mult ca buzele lui Nasir lipite de umărul ei. Busola din inima ei şuiera fără încetare.

Benyamin avea dreptate. Curajul ei se topise odată cu lumina soarelui. Dacă nici măcar Vrăjitoarea Argintie nu se putea elibera de sub stăpânirea Leului, ce şanse avea zumra să-l oprească?

Capitolul 76

Nasir nu avea chef să se odihnească şi părea că nici ceilalţi nu aveau. Cum ar fi putut dormi, când încă simţea atingerea membrelor şi vibraţia pielii ei? Mângâierea ca de fulg a părului ei. De parcă fiecare emoţie pe care o înăbuşise de-a lungul anilor se hotărâse acum să explodeze. Sau să facă implozie.

Mai întâi a fost întunericul care a început să i se prelingă din degete. Apoi Leul Nopţii. Vătraiul. Altair.

Şi apoi a fost ea. Acest demon palid. Gazela lui frumoasă. *A lui?*

— Ştiai.

Veninul acesta nu-i era deloc specific lui Altair, iar Nasir l-a privit pe general cu asprime.

— Era un secret ce nu-mi aparţinea, a spus cu precauţie Benyamin.

— A, da, a scuipat Altair. Cu siguranţă înainte să vii, safinule, am avut o conversaţie intimă foarte serioasă.

S-au holbat unul la celălalt. Altair pufăia furios, dar apoi s-a calmat, când a citit remuşcarea de pe chipul lui Benyamin. Nasir n-a priceput nimic din dialogul celor doi, dar era prea ostenit ca să ceară lămuriri. Avusese suficiente revelaţii pentru o singură zi – rimaal, suficiente pentru o viaţă întreagă.

Când s-a lăsat tăcerea, a ridicat din nou privirea. Benyamin se zgâia la copaci, plin de remuşcare. Kifah îşi masa braţul cu un balsam, bătând ritmic cu piciorul într-o stâncă. Zafira se făcuse mică, aducându-şi picioarele la piept, iar el nu se putea gândi decât la atingerea ei în timp ce-i îngrijea arsura.

Aceasta era zumra. Zumra căreia îi aparţinea şi el.

Nu mai era aici ca s-o ucidă pe Vânătoreasă şi ca să recupereze tomul acela vechi. Era aici ca să-i ajute, pe ea şi pe ceilalţi. Nu mai era vorba despre carte şi despre magie – acum erau nevoiţi să înfrângă pentru totdeauna acei ochi de chihlimbar.

Trebuia să elibereze magia. Să elibereze Arawiya. Să-şi elibereze tatăl.

Un şuierat îndurerat l-a trezit din gândurile sale. S-a întors şi a dat cu ochii de Altair, care-şi suflecase pantalonul. Dintr-o rană provocată de ifriţii Leului îi curgea o dâră de sânge. Generalul s-a căznit să ajungă la desaga lui, apoi a deschis cu degete însângerate plosca de piele de capră.

Urechile alungite îi încoronau ciudat părul negru.

Nasir a inspirat şi s-a apropiat cu precauţie. A strâns din dinţi şi s-a ghemuit lângă Altair, iar haina de întuneric s-a aşezat cuminte în spatele lui.

Un monstru nu putea scăpa de stăpânul său dacă nu încerca.

Altair s-a înecat şi a tuşit în acelaşi timp.

— Sunt şocat, prinţişorule.

Şi Nasir era şocat.

— Tocmai voiam să-i cer ajutorul Vânătoresei. Se pare că se pricepe.

Altair a ridicat din sprâncene. Furia i se evaporase. Nasir i-a aruncat o privire urâcioasă şi, fără să scoată vreun cuvânt, i-a luat plosca din mâinile pline de sânge şi a umplut-o din nou, la pârâu.

Generalul a scrâşnit din dinţi când Nasir i-a curăţat rana şi i-a bandajat grijuliu piciorul, repetându-şi în gând la nesfârşit trei cuvinte: *E fratele meu.*

Altair şi-a înclinat capul, privindu-l. Era cel mai jignitor lucru pe care-l făcuse vreodată: demonta masca apatică pe care Nasir şi-o perfecţionase de-a lungul anilor.

— Eşti fratele meu, a spus dintr-odată Nasir şi, în timp ce Benyamin s-a răsucit ca să-i vadă mai bine, şi-a dat seama că-şi formula întrebările ca pe nişte afirmaţii. În tot acest timp tu ştiai şi n-ai spus nimic?

— Frate pe jumătate, a zis Altair cu un geamăt. Deci în jumătate din timp *m-am gândit* că ţi-aş putea zice ceva. În cealaltă jumătate, a spus el măsurându-şi cuvintele, îmi doream foarte mult să te omor. *Tu* eşti motivul pentru care mama noastră a murit.

Vorbele acestea s-au înfipt ca un cuţit în stomacul lui Nasir. I s-au înnodat ca un ştreang în jurul gâtului. Pulsul i-a oscilat când o dâră de întuneric i s-a rostogolit din vârful degetelor. Şi-a muşcat limba, stăpânindu-se. În fiecare zi îşi amintea de moartea mamei lui, dar era cu totul diferit să audă asta din gura lui Altair. Era mult mai rău.

Şi-a adus aminte de mâinile lui Altair în jurul beregatei sale, după moartea lui Deen.

— Ai avut ocazia să mă omori.

— Am făcut un jurământ, altminteri te-aş fi ucis cu mulţi ani în urmă, a murmurat Altair, iar Nasir nu se îndoia de asta.

— Un jurământ, a repetat Nasir.

A strâns bandajul, iar Altair a şuierat din nou.

— Loialitatea îmi e pierzania, se pare. Dacă Ghameq şi-a putut păstra promisiunile pe care i le făcuse ei, m-am gândit că şi eu pot. Era un om bun. M-a tratat ca şi cum aş fi fost al lui şi nu s-a abătut niciodată de la acest jurământ. Nu mi-a făcut rău niciodată. Până când m-a trimis aici cu fiul său, care avea ordin să mă ucidă. Acesta, prinţişorule, a fost momentul în care mi-am dat seama că Ghameq nu mai exista în trupul sultanului Arawiyei.

Până când apăruse Leul. Dar Ghameq *trăia.* Nasir văzuse semne de viaţă de la omul care fusese sultanul odinioară, deşi din ce în ce mai puţine pe măsură ce trecea timpul. Când o pomenise pe sultană în ziua aceea. Când bucătarul palatului i-a pregătit mahshi[72]-ul ei preferat, cu mai multă lămâie stoarsă pe deasupra, exact aşa cum îi plăcea ei

— Dar tatăl tău…

— Eşti fratele meu, a spus calm Altair, îndoind piciorul, nu jurnalul meu secret.

Kifah se uita de la unul la altul, cu suliţa în mână.

— Mă duc să găsesc ceva de mâncare.

După plecarea fetei, Altair a dat din cap spre rana lui Nasir. Avea un glas mai blând decât îl auzise vreodată

---

[72] Dovlecei umpluţi, în arabă în original (n. t.).

prinţul.

— Te doare?

— Mai mult decât celelalte? Nu, a zis Nasir, privind în altă parte.

Ochii i-au rătăcit spre Zafira, care părea pierdută în gânduri, cu inelul strâns în palmă.

— Am nevoie de jurnalul tău secret ca să aflu de ce l-ai omorât pe demenhun?

Altair a scrâşnit din dinţi şi şi-a ferit privirea.

— N-ai vrut să-l omori, nu-i aşa?

Nasir i-a aruncat o privire compătimitoare. Altair n-a spus nimic, iar Nasir s-a strâmbat uşor.

— Nu încercai s-o ucizi nici chiar pe Zafira.

Altair a surâs vag când Nasir a rostit numele fetei, apoi s-a încruntat, cu ochi înneguraţi.

— Mai era un ifrit în ziua aia, în timpul micii noastre încăierări. Îl ştii pe cel pe care l-ai ucis ca să mă salvezi? Se ţinuse după noi de când puseserăm piciorul pe Sharr. Cel de-al doilea o urmărea pe demenhună. Era… lângă ea atunci, când am tras săgeata aceea.

Nasir nu crezuse niciodată că generalul nemilos putea fi atât de îndurerat din cauza unei singure morţi.

— Apoi Deen a sărit în faţa mea, a continuat Altair, şi a fost prea târziu. Îmi era prieten. La fel şi cumnatul lui.

— Aşadar ai hotărât că *acela* e momentul potrivit ca să-l ataci pe ifrit? a-ntrebat Benyamin, făcându-şi curaj, în cele din urmă.

Buzele lui Altair s-au strâmbat.

— Speram să-i salvez pe amândoi. Să omor doi iepuri dintr-o lovitură – să mă descotorosesc de ifrit şi, în acelaşi timp, să creez suficient haos ca să scape de ambii demenhuni, salvându-te pe *tine,* frăţioare, de o altă victimă de pe conştiinţă.

Glasul i-a devenit mai trist.

— În schimb, l-am ucis pe unul şi pe ea am distrus-o.

S-a auzit un suspin, iar Nasir a ridicat repede privirea.

Zafira. Ar fi ucis o mie de oameni dacă asta ar fi şters suferinţa cumplită din ochii ei.

— A murit pentru că nu ştii să stăpâneşti o săgeată, i-a şoptit ea lui Altair. Pentru că tu…

Şi-a muşcat pumnii ca să nu suspine din nou.

— A murit din cauza unui *accident.*

Răsuflarea ei greoaie era ca un bolovan pe umerii lui Nasir. Altair nu-şi putea ascunde chipul devastat.

— Dacă aş putea da timpul înapoi şi m-aş putea pune în locul lui, Vânătoreaso, asta aş face, a spus în cele din urmă Altair. Dacă aş putea să-mi vând un braţ ca să-l readuc la viaţă, asta aş face. Nu merita o asemenea moarte.

Nasir a aşteptat răspunsul fetei. Ieşirea ei furioasă. Muşcătura cuvintelor ei. Orice în afară de tăcere şi de privirea ei usturătoare, când se uita de la unul la celălalt.

Dar ea n-a făcut altceva decât să le-ntoarcă spatele.

Avea nevoie de un răgaz, spusese Benyamin, aşa că nici Nasir, nici Altair nu s-au apropiat de ea. Egoist cum era, Nasir s-a întrebat ce făcuse Deen ca să merite atâta iubire.

Kifah s-a întors şi Altair, în ciuda rănii de la picior, a sărit s-o ajute, bucuros că peluziana nu l-a întrebat ce secrete s-au mai dezvăluit în absenţa ei. Benyamin s-a retras în cartea lui. Vinovăţia îi îngreuna trăsăturile.

Nasir a plecat spre pârâu, urcând pietrele care mărgineau ruinele insulei Sharr. Şi-a ţinut privirea departe de vizuina Leului, aflată în dreapta lor, la distanţă. Oriunde se uita, dunele sclipeau sub pătura de întuneric, învăluindu-i, apăsându-i din ce în ce mai strâns.

Acum îi era cât se poate de clar totul. Afinitatea lui semăna mult cu cea a Leului, şi-a dat el seama. Poate chiar era una şi aceeaşi. Se contopea cu umbrele, la fel ca dârele care i se învârtejeau din vârfurile degetelor.

Dintr-odată, a ştiut că nu e singur.

A zărit o străfulgerare argintie şi a sărit de pe pietre, scoţând-şi iataganul din teacă. Peretele de stâncă îl despărţea de ceilalţi.

Vrăjitoarea Argintie.

Singura Soră a Veşniciei rămasă în viaţă, gardiană a insulei Sharru. Părul ei alb ca varul a sclipit în beznă, iar el

a simţit în buzunar greutatea busolei.

— Săbiile tale nu mă pot răni, a zis ea.

Părea ostenită, aproape tristă.

— Pleacă, vrăjitoareo, a zis el, fără teamă. Sau şi aceea era o minciună şi Sharr n-o să stoarcă magia din tine?

— Este adevărul pur – insula îmi răpeşte magia chiar acum. Voiam doar să vorbim.

— Despre ce anume? Despre cât de mult te-ai distrat văzând cum tatăl meu practic dispare în fiecare zi în care ai hălăduit pe coridoarele palatului?

Nasir s-a oprit şi şi-a înfrânat mânia. Ce venise să-i spună, deşi cunoştea prea bine riscurile?

— Despre tine, a spus ea, părând că se chinuie să-şi găsească vorbele potrivite.

Un rol. Asta trebuie să fie.

— Nu e nici momentul, nici locul potrivit, dar totul se înrăutăţeşte în Arawiya şi s-ar putea să nu mai am ocazia.

— Să ce?

Nu şi-a vârât sabia la loc în teacă. Poate că era neputincios în faţa ei, dar cu un tăiş în mână avea măcar iluzia controlului.

Privirea ei a poposit pe apa întunecată.

— În noaptea aceea ai îngropat-o pe sultană lângă un pârâu?

Nasir a îngustat ochii.

— E un subiect straniu de conversaţie.

— Eram doar curioasă, a zis ea, cu o nuanţă de căinţă în glas. Voiam să ştiu pe cine ai înmormântat şi pe cine ai jelit, având în vedere că mama ta e cât se poate de vie.

— Mama a fost sultana Arawiyei. Dacă ar fi în viaţă, ai şti lucrul ăsta.

— Îl ştiu, Nasir, a spus ea.

El s-a oprit când a auzit felul în care i-a rostit numele. I-a amintit de un alt loc, de un alt moment din viaţa lui.

— Ştiu cum i se închinau oamenii, nu de teamă, ci din respect. Cum îi zâmbea fiul ei, nu din datorie, ci din dragoste. Îmi amintesc cum îl ţinea ca prunc în îndoitura braţului ei şi îmi amintesc ochii lui aprigi în timp ce ea îl

antrena. Îmi amintesc felul în care m-a jelit, aşa cum niciun fiu n-ar trebui să-şi jelească mama.

A tremurat în faţa lui ca un miraj. Avea în gâtlej o gheară pe care crezuse c-o învinsese de multă vreme.

— Îmi amintesc totul şi ceva în plus. Pentru că *eu* sunt sultana din Arawiya. Gardiana insulei Sharr. Una dintre Surorile Veşniciei. Dar, înainte de orice, hayati[73], sunt mama ta.

[73] Viaţa mea, în arabă în original (n. t.).

Capitolul 77

Pielea negricioasă a lui Kifah sclipea în lumina tremurată a jocului. Fata i-a întins Zafirei o porţie de carne friptă. Nasir nu era prin preajmă. Benyamin aţipise. Fusese ca o fantomă de când îl pusese în încurcătură. Nu ştia cum să repare lucrurile. Era prea ostenită ca să mai gândească.

Altair era într-o stare asemănătoare, mâncând în tăcere şi privind-o din când în când pe furiş. Tabăra era mohorâtă fără glumele lui. Zafira îl credea, dar nu-i venea să discute cu el. Nimic din ce-ar fi putut spune el nu l-ar fi adus înapoi pe Deen. Nicio vorbă, nicio faptă nu l-ar mai fi putut aduce înapoi.

Dar fata nu voia să piardă încă un prieten.

Kifah s-a aşezat lângă ea. Brăţara de pe mâna ei a sclipit.

— Te simţi bine?

Zafira avea foarte multe de spus, dar s-a mulţumit să rostească „Da”.

— A spus că ne va aştepta în cotloanele lui zill şi zalaam. Oriunde mă uit, îl văd pe el, a zis Kifah, înghiontind-o uşor. Nu că ar fi vreo urâţenie.

Zafira i-a zâmbit vag. Asta semăna cu ceva ce ar fi spus Yasmine. Aceasta simţea totul cu atâta înverşunare, încât ar fi leşinat de încântare când l-ar fi văzut. Exact aşa cum va plânge când va auzi de moartea lui Deen. Spre deosebire de Zafira, care de-abia clipise când acesta sângerase de moarte la picioarele ei.

Kifah o privea, iar Zafira s-a întrebat dacă aceasta îi poate citi gândurile, aşa cum făceau ceilalţi.

— Mă bucur că ai scăpat în sfârşit de mantie. Am auzit de prejudecăţile califului tău şi chiar era momentul să-i arate cineva nebunului ăla bătrân ce poate face o femeie.

De data asta, zâmbetul Zafirei a fost real.

— Dacă scap de pe insula asta, asta intenţionez să fac.

— O să scapi, Vânătoreaso, a spus Kifah, înfigându-şi

dinţii în bucata de carne. O să scapi.

— Credeam că tu nu eşti aia optimistă.

Kifah a surâs larg.

— Îmi aleg cu grijă bătăliile.

O şoaptă a făcut-o pe Zafira să se încordeze. Mintea i s-a golit. Era din nou pe acel coridor, alături de umbrele care suspinau şi-şi întindeau tentaculele peste tot. Inflexiunile unui glas pătrundeau printre copacii ofiliţi. Laa. Nu un singur glas – *mai multe.* Aerul a încremenit, iar umbrele şi-au ţinut răsuflarea.

Zafira şi-a înfipt degetele în braţul lui Kifah.

— Tu auzi asta?

— Propria respiraţie? Da, a spus Kifah, privind-o ciudat şi trăgându-se uşor din strânsoarea ei.

Nu. Şoaptele.

Şoapte într-o limbă străveche, vorbe care ieşeau din adâncimile unui loc nevăzut. Încet-încet, a început să înţeleagă sensul acelor vorbe. *Safaitică.* O sumedenie de voci, implorând, strigând, chemând-o. O trăgeau de păr, de braţe, de degete.

S-a ridicat în picioare. Un fior i s-a vârât în oase, mai rău decât frigul adus de blestemata zăpadă demenhună.

Glasurile o chemau. Nu semănau cu Leul şi cu primirea pe care i-o făcuse el. Acesta era un strigăt de ajutor. Un suspin al distrugerii.

— Vânătoreaso?

Un tremur din vocea lui Kifah i-a accelerat pulsul Zafirei. Sângele i s-a scăldat în trepidaţia din glasul peluzienei

— Zafira?

Vino. Eliberează-ne…

Zafira a făcut un pas mic şi lent spre glasurile acelea.

— Unde te duci? a şuierat Kifah, ridicându-se în picioare.

Acasă. Se ducea acasă.

— Las-o să-şi tragă sufletul, l-a auzit ea pe Altair.

— Nu e… Oi! Vânătoreaso!

Zafira a pătruns printre copaci. În faţă i s-a deschis o

cărare care s-a închis în urma sa. Crengile copacilor trosneau şi gemeau, înăbuşind chemările disperate ale lui Kifah. Lumina focului a dispărut. Zafira a mers mai departe, precaută, dar fără teamă. Copacii înnegriţi se legănau, iar ramurile lor i se înlănţuiau deasupra capului, formând arcade migăloase şi ascuţite.

Marhaba, marhaba, marhaba, vibra aerul. Sub tălpile ei, rămăşiţele care întinau pământul se transformaseră în marmură lucioasă, reverberantă.

Aici nu se zărea nicio lumină. Dar ea ştia cum e să vânezi fără să vezi. Să auzi şi să ştii totul. În acele şoapte a auzit cuvinte în limba safaitică, pulsându-i în timpane, vibrându-i în inimă.

Noi suntem trecutul.

Noi suntem viitorul.

Noi suntem istoria.

Noi suntem distrugerea.

Eliberează-ne.

— Vin, le-a şoptit ea şi s-a simţit fericită când ele i-au surâs.

Capitolul 78

Hayati. *Viaţa mea.* Un pas dincolo de iubire. O şoaptă în urechile sale când adormea noaptea plângând.

Mincinoasa, ar fi vrut Nasir să urle, în timp ce Vrăjitoarea Argintie se preschimba în altcineva, iar părul îi devenea un auriu-întunecat, aproape negru. Ochii i se îmblânzeau. Urechile i se ascuţeau.

Se transforma în cineva care existase ani şi ani întregi, la nesfârşit.

— Nu.

De-abia a putut rosti acest cuvânt, pentru că simţea cum se sufocă. Atunci ea s-a transformat la loc în vrăjitoare.

— Nu mă minţi.

— Ce nevoie aş avea să mint? a-ntrebat ea moale.

— Nu ştiu şi nici nu-mi pasă.

Poate că a trimis-o Leul, să se joace cu mintea lui

— De ce-mi spui asta acum? Ai avut *ani întregi* la dispoziţie.

— S-ar putea să mor în lupta asta. Să nu mai am niciodată ocazia să-ţi spun.

— Poţi fugi de pe Sharr în clipa asta, aşa cum ai făcut acum mulţi ani

Chipul i s-a sfărâmat. Nu conta ce mască purta pe faţă – el o vedea oricum pe mama sa.

— Nu pentru mine am fugit de pe Sharr.

El nu ştia ce însemna asta. Nu-i păsa, nu voia să afle. Arsura de pe claviculă l-a trezit la realitate.

— Dar timpul petrecut în umbră se apropie de sfârşit. Eşti aici; nu mai ai nevoie de protecţia mea.

— N-am avut nevoie niciodată…

— Lui i-am spus că te-ai născut de nevoie, pentru că wazirii mei cereau un moştenitor. Nu m-a crezut niciodată, nici măcar după ce am abdicat şi am îmbrăcat această mantie. V-a trimis aici, pe tine şi pe Altair, ca să-mi amintească faptul că el este în avantaj, ca nu cumva s-o aţâţ pe Vânătoreasă împotriva lui. Ştia că voi interveni

înainte să pleci din Fortăreaţa Sultanului, şi asta am şi făcut. Te-am ajutat, ţi-am dat busola cu care s-o poţi ajuta pe Vânătoreasă, dar nu mi-am putut dezvălui planurile.

Nasir înţelegea doar jumătate din vorbele ei. A inspirat adânc şi şi-a dat seama că lucrurile pe care era pe cale să le rostească îl vor trimite pe un drum care nu se va termina bine.

— Dovedeşte-mi că eşti sultana.

Mama mea.

Ea a clătinat din cap, iar el a observat părţile din mama sa care se transformaseră în Vrăjitoarea Argintie. Sau bucăţile din Vrăjitoarea Argintie care o compuseseră odinioară pe mama lui.

— Arată-mi dovada sau poţi să pleci.

— După ce Surorile mele… au pierit, am ştiut că oamenii le vor cere mai întâi safinilor să-i conducă. Ultima persoană pe care am ucis-o a fost safina al cărei nume mi l-am însuşit: pe atunci califa – mătuşa lui Benyamin. I-am tăiat beregata şi am îngropat-o în temelia palatului, transformându-mă în ea atât la înfăţişare, cât şi în acţiuni. M-au numit pe mine şi, surprinzător, Tronul de Aur a acceptat, căci nimeni în afara tronului nu ştia că sunt una dintre Surori. L-am născut pe Altair în secret, ţinându-l ascuns în cazul în care Leul ar fi scăpat de pe Sharr. De una singură, am domnit drept sultana safină timp de mai multe decenii. Până când Ghameq…

El nu voia să mai audă nimic.

— Nu vreau poveştile tale.

Ea ştia ce voia Nasir.

Ştia, pentru că el zărise haosul din ochii ei întunecaţi când Vrăjitoarea şi-a dus mâna la mâneca stângă şi a suflecat materialul argintiu, dezvăluind o arsură. O lacrimă neagră ce-i păta pielea aproape de cot, rămasă de prima oară când se băgase între Nasir şi vătrai.

— Aş putea avea o mie de chipuri şi o mie de nume, a zis ea, cu glas blând, dar cicatricele sunt veşnice.

Nasir a gemut printre buzele întredeschise. Baba pe care-l iubea devenise un monstru. Femeia pe care o iubea

se folosise de el, îl spionase. Toţi ceilalţi fugeau de el, cu teamă în suflete, cu ură în inimi. Îndurase toate acestea, fiecare clipă prefăcută de iubire, respect şi emoţie.

Pentru că, indiferent de ce s-ar fi întâmplat vreodată, iubirea mamei sale fusese mereu adevărată.

— Erai tot ce aveam, a spus el. Orice altceva putea să se dărâme, dar tu – chiar *moartă* erai a mea.

A încercat să-şi stăpânească degetele neliniştite. Şi-a ridicat glasul aşa cum n-o mai făcuse niciodată.

— Dar tu nici măcar nu *existai.*

— Chipul pe care-l port nu schimbă nimic.

Nasir a râs găunos. Arawiyenii credeau că sultana lor fusese safină. Crezuse că *el însuşi* era pe jumătate safin.

Încă o minciună.

— N-am cunoscut dragostea adevărată până când nu l-am întâlnit pe tatăl tău. N-am simţit adoraţia până când nu te-am născut pe tine. Eu i-am dat acel medalion, hayati. Ultima mea relicvă de pe Sharr. Şi prin acesta, Leul a reuşit să ajungă la el. Iar când Vânătoreasa a intrat în pădure, Leul a ştiut că Jawaratul poate fi, în sfârşit, căutat. Mă găsise şi n-ar mai fi durat mult până să ajungă şi la *ea.* O sultană nu-şi poate părăsi locul, iar tu nu erai capabil să fii conducător. I-am lăsat coroana lui Ghameq. Mi-am falsificat propria moarte.

— O, ai făcut ceva mult mai rău, a zis el.

Simţea că se prăbuşeşte în mii de fărâme pe dinăuntru. Glasul îi era plin de cruzime.

— M-ai transformat în cel mai mare hashashin din lume şi m-ai lăsat în mâinile lui. M-ai transformat într-un monstru şi m-ai pus în lanţul lui.

Ea a clătinat din cap.

— Nu asta mi-a fost vrerea.

Îl durea capul. Vederea i se întunecase şi doar când a ridicat mâna a zărit cum umbrele îi ies unduitoare din carne.

— Ştiu că voi, nemuritorii, gândiţi în perspectivă. De ce-ai făcut-o, atunci? De ce ţi-ai preschimbat fiul în monstru?

La început n-a crezut că îi va răspunde. Vrăjitoarea şi-a

ferit privirea, iar mantia ei argintie s-a ascuns în noapte. Îşi dorea s-o apuce de umeri şi să scoată de la ea un răspuns sub ameninţarea sabiei.

Dar atunci a auzit o şoaptă, în ciuda depărtării. Un murmur în mintea sa.

Căci singura cale de a ucide o creatură care vede totul e cu ajutorul a ceva ce aceasta nu poate vedea.

În clipa în care el şi-a dat seama de însemnătatea acestor cuvinte, ea deja se retrăgea în noapte, cu chipul schimonosit de durere.

Încă de când îl adusese pe lume îl crescuse ca să-l ucidă pe Leu.

— Îmi pare rău, fiii mei, a şoptit ea. Iertaţi-mă.

Nasir s-a răsucit spre locul unde Altair privea din umbre, cu silueta aurită de focul din tabără. Când s-a întors la loc, Vrăjitoarea Argintie, sultana Arawiyei, dispăruse.

Capitolul 79

Zafira a urmat cărarea, ascultând şoaptele. Pe drumul întunecat, gândurile şi amintirile i s-au trezit la viaţă. Baba şi Umm. Lana şi cărţile ei. Yasmine şi Misk. Deen şi inelul lui. Leul şi promisiunile lui.

Cuvintele lui. Potrivit cărora ea era o biată creatură care tânjea după iubire.

La urma urmelor, nu mai conta. Era Zafira bint Iskandar, cu magie în vene şi cu o carte şoptitoare care-i striga numele, implorând-o s-o elibereze.

O să facă exact ce-i spuneau şoaptele. Pentru poporul ei.

Dar un lucru se lupta pe dinăuntrul ei şi, când a ridicat capul, ceva i-a spus: *Laa.*

O va face pentru ea însăşi. Pentru vocile pe care le auzea.

Pentru zill şi zalaam.

Capitolul 80

Voia ca Nasir să-l omoare pe Leu. *Mama lui* voia ca el să-l omoare pe Leu. Credea că el îl poate omorî pe Leu.

Altair îl studia, golit, în mod surprinzător, de orice emoţie. Nasir a strâns pumnii, tremurând.

— Ştiai.

Generalul a dat din cap.

— Sharr e plin de revelaţii.

Nasir nu voia să reacţioneze, altminteri i-ar fi smuls lui Altair părul din cap.

— Nu ştiu cum să spun asta cu delicateţe, a început Altair, iar tonul lui batjocoritor l-a făcut pe Nasir să creadă că *ar trebui* să-i smulgă părul de pe capul lui perfect, dar busola noastră a dispărut.

— Zafira, l-a corectat Nasir, înainte să-şi dea seama la ce se referise mai exact Altair.

Şi-a îndreptat iute privirea spre el.

— A dispărut?

Nasir a trecut în viteză pe lângă el şi a revenit valvârtej în tabără, acolo unde Benyamin mărşăluia în sus şi-n jos, iar Kifah îşi freca braţele de nerăbdare, cu brăţara sclipindu-i în noapte.

S-a răsucit spre Altair, care a ridicat mâinile şi a început să vorbească:

— Kifah…

Nasir a lipit-o pe Kifah de un copac într-o fracţiune de secundă. Glasul îi era tăios.

— Unde e?

La depărtare, l-a auzit pe Altair murmurând:

— Ce naiba are Nasir de tot împinge oamenii cât colo?

Nările lui Kifah. S-au umflat de furie, dar lui Nasir nu-i păsa.

— Începe să vorbeşti, a spus el pe un ton coborât, sau îţi scot dinţii şi o să-ţi foloseşti sângele ca să scrii răspunsurile.

— Ia-ţi labele de pe mine, a spus ea mânioasă, dar de

data aceasta un licăr de teamă i s-a aprins pe chipul neînfricat.

Panica l-a copleşit. A eliberat-o. Fata şi-a îndreptat bluza fără mâneci şi şi-a ridicat suliţa, cu o sclipire ciudată pe pielea ei neagră şi pe capul chel.

— Data viitoare când mă atingi, Prinţule, o să-ţi pierzi o mână.

— Avem o problemă mai presantă, Una dintre cele Nouă, a spus tărăgănat Altair.

Kifah a mârâit.

— A auzit nişte şoapte, deşi nu era niciun sunet. Apoi pur şi simplu a plecat de parcă eu nici n-aş fi fost acolo.

— Termină cu pălăvrăgeala, femeie, s-a răstit Nasir.

— Dar e adevărat. Apoi a început să şoptească spre copaci şi să spună că vine – iar nenorociţii de copaci s-au *mişcat,* aproape ca o uşă care s-a închis în urma ei

Nasir s-a întors la Benyamin, a cărui piele aurie îşi pierduse paloarea.

— Leul?

Safinul a clătinat din cap.

— Nu e suficient de puternic. Încă.

Încă.

— Ce înseamnă asta?

Benyamin a început să scotocească printre sticluţele pe care le ţinea la brâu.

— Înseamnă că Jawaratul nu va rămâne mult timp pierdut.

— Liniştitor, a spus Altair.

— Poţi să mergi? a-ntrebat Nasir, privind înspre piciorul lui Altair.

— De ce, vrei să mă duci şi pe mine în braţe?

Nasir a oftat.

— Nu-ţi bate capul, prinţişorule. Graţie grijii tale tandre şi a forţei mele fizice, sunt gata de drum.

Forţa lui fizică era o realitate. Sângele lui curgea laolaltă cu cel al Surorilor. Altair l-a privit serios în ochi, iar Nasir a ştiut care vor fi următoare cuvinte ale fratelui său vitreg. Acestea i s-au încolăcit în stomac.

— O vei ucide?

Nasir nu-şi permisese să se gândească deocamdată la una ca asta.

— Mi-e teamă că ne va ucide ea pe noi.

Capitolul 81

Răbdarea lui Nasir se epuizase deja când au descoperit ceva ce aducea cu o cărare. Paşii uşori ai Zafirei abia dacă puteau fi desluşiţi; i-au condus către nişte uşi impunătoare. Era ciudat că nu zăriseră clădirea mai devreme, o siluetă masivă de marmură cu nişte uşi grele şi verzi, strălucind în noapte.

— Cărarea se termină aici, a spus Kifah încruntându-se.

Felinarele ce pâlpâiau aruncau nişte umbre stranii peste chipurile solemne ale membrilor zumrei. Întunericul se căţăra pe suprafaţa verde.

— Cum a trecut de uşile astea? a-ntrebat Altair, după ce a tras de uşi şi le-a împins fără succes.

Chiar a bătut în ele ca să fie sigur, până când Benyamin l-a rugat să se oprească.

— Dacă Altair nu le poate deschide, suntem în încurcătură, a zis Kifah, folosindu-şi vârful suliţei ca să-ncerce să forţeze uşile.

— Trebuie să mai fie o cale, a murmurat Nasir.

Kifah şi-a trecut palmele peste o inscripţie din piatră, aflată în apropiere.

— Nu cred. Sunt nişte cuvinte aici. Safaitică? Nu ştiu nici măcar jumătate din ele.

Altair s-a grăbit să ajungă lângă inscripţie, în vreme ce Nasir s-a străduit să-şi dea seama ce scrie acolo. Benyamin s-a făcut alb ca varul.

— E o singură modalitate de a intra.

— Dum sihr, a zis Kifah, cu o notă de nerăbdare în glas.

Benyamin a clătinat din cap şi albul ochilor i-a strălucit straniu în întuneric.

— V-am spus, preţul magiei sângelui e întotdeauna mare. Nu pot face asta.

— N-avem de ales, a spus Altair, iar Nasir l-a invidiat pentru cât de uşor îl iertase pe safin. Acesta nu e un test de conştiinţă.

— Ultima oară când am folosit dum sihr, a zis Benyamin

încet, mi-am ucis fiul. Nimic bun nu poate decurge dintr-un asemenea gest.

Nasir nu ştiuse că Benyamin avusese odinioară un fiu. Nu ştia mare lucru despre safinul care le ştia pe toate. Care nici măcar nu era vărul lui de-adevăratelea.

— Nu mai am puterea să fac asta din nou, a murmurat Benyamin, privind fix inscripţia.

Altair l-a prins de umeri.

— Puterea nu vine de undeva, frate.

Şi-a lipit fruntea de a lui Benyamin. Nasir a văzut cum privirile li s-au încrucişat şi nu ştia de cât timp se ştiau unul pe celălalt. De cât timp se iubeau.

— Trebuie cucerită.

Ochii plini de înţelepciune ai lui Benyamin s-au închis lent. Safinul a inspirat profund, ca să se liniştească. Kifah l-a înghiontit.

— Imaginează-ţi ce poveşti se vor spune.

A zâmbit vag şi a întins mâna spre pumnalul cu fulgere al lui Kifah.

Uşile s-au căscat cu un vaiet răsunător, primindu-i într-un hău căscat de beznă.

— Nu crezi că poţi face un pic mai mult dum sihr din ăla ca să luminezi puţin locul? a-ntrebat Kifah, rotindu-şi suliţa.

Benyamin i-a aruncat o privire încruntată, apoi şi-a încolăcit o fâşie de pânză în jurul palmei crestate. Altair a rămas tăcut.

— Întunericul vorbeşte celor care-l ascultă, a murmurat Nasir. Cei care ascultă sunt cei care au acceptat întunericul.

Nasir acceptase întunericul. După faptele rele care au dus la aşa-zisa moarte a mamei lui, după ce Kulsum îşi pierduse limba, după ameninţările la adresa celorlalţi membri ai zumrei de care se ataşase în mod nepermis. Întunericul avea destinul său, aşa spusese tatăl lui, iar acum, cu bezna care i se încolăcea pe braţe, ajunsese s-o creadă.

— Întunericul e destinul meu, a şoptit el.

Cuvintele s-au frânt în timp ce le rostea, învârtindu-se printre zidurile de marmură, în jurul inimii lui. N-avea nevoie de torţe sau de dum sihr ca să vadă.

Nu se va teme de întuneric. El însuşi *era* întunericul. Un zâmbet dur i-a înflorit pe chip. A păşit în neant, iar paşii i-au răsunat în tăcerea deplină.

Îi simţea prezenţa, aşa cum îi simţise pierderea, când ea dispăruse în bârlogul Leului. Poate era acceptarea întunericului care-i unea. Poate că doar îşi închipuia toate astea.

Dar a zărit-o. S-a îndreptat ca o gazelă la auzul paşilor lui, cu părul negru sclipind în lumina torţelor. Nasir a simţit dorinţa absurdă de a întinde mâna şi de a-şi trece degetele prin pletele ei.

Apoi fata a luat-o la fugă.

El şi-a aruncat privirea către ceilalţi şi a alergat după ea. Avertismentul lui Altair îi răsuna în urechi.

Va trebui să pui capăt unor vieţi.

Capitolul 82

Zafira îi cunoştea pe cei care o urmăreau, în ciuda vălului care i se lăsa peste minte.

O parte din ea îşi amintea de râsetele şi zâmbetele lor. Camaraderia oarecum conflictuală. Privirea cuiva care o pusese pe jar. Cealaltă parte îşi aducea aminte că ei îi erau duşmani Exploatatori.

S-a furişat printre rotocoalele de umbră cu paşi muţi, cu răsuflarea inexistentă. O singură pereche de bocanci se auzea bufnind în urma ei, fără să se sinchisească să se camufleze.

Doar unul dintre ei vedea şi o putea urmări cu atâta claritate în întuneric.

Unul singur era suficient de arogant ca să se ţină după ea.

Inelul i se lovea de piept, ca un martor tăcut. *Ucigaş. Ucigaş. Ucigaş.*

Dar o altă voce şoptea: *salvator.*

Nasir mergea fără să spună o vorbă, făcându-şi cunoscută prezenţa, dar ea nu încetinea.

Aşa cum ochii noştri se obişnuiesc cu întunericul, la fel se obişnuiesc şi sufletele.

Marmura şlefuită de pe jos lucea. O lumină blândă se ridica până la tavanul arcuit. Locul era plin de magie, străveche şi greoaie. Câteva coloane se înălţau în faţa lor, un perete de umbre li se aşternea în spate.

— Qif! a strigat el în cele din urmă.

Nimic. Doar şoapta mişcărilor ei şi un şuierat când răsuflarea ei a devenit întretăiată. Nu-i venea s-o strige pe nume.

Şi-a dat seama că acela era momentul.

A înjurat în barbă. Şi a sărit.

Cineva s-a ciocnit de ea, dărâmând-o la pământ.

A tresărit când atingerea lui caldă s-a întrepătruns cu

gheaţa din ea. A trezit ceva înăuntrul ei. Simţurile. Gândirea. A limpezit ceaţa care se prinsese de ea din clipa în care pusese piciorul pe această cărare răvăşită de şoapte.

— Scuze, a spus un glas care nu rostise, probabil, vreodată acest cuvânt.

S-a ridicat cu grijă de deasupra ei.

Braţele lui au înconjurat-o, iar franjurii keffiyei sale i-au atins umerii. Ochii lui cenuşii străluceau în lumina difuză de deasupra lor, întunecându-se pe măsură ce-i cercetau faţa, răscolind ceva înăuntrul ei.

Voia să-i mângâie cicatricea. Voia să-şi treacă un deget peste buzele lui. Voia să…

Ceruri, era atât de frumos.

S-a încruntat. Nu-l considerase vreodată frumos, nici măcar când îi prinsese coapsele între-ale sale şi-i văzuse privirea sfâşiată. Nu-şi permisese să gândească astfel până acum. Şi cu siguranţă nu zăcuse niciodată întinsă sub trupul lui lipit de al ei.

O căldură delicioasă îi urca în membre, până la gât, până la nas şi obraji. Era bucuroasă că lumina era difuză, că umbrele ascundeau felul în care o trăda pielea. Şoaptele au bâzâit uşor, iar ea le-a făcut să amuţească, pentru că dinăuntrul său a izvorât un alt soi de vibraţie.

— Am auzit că demenhunii nu roşesc niciodată.

Glasul lui era aspru; vorbele lui i-au mângâiat buzele.

Uitase că el vedea în beznă, că se contopise cu întunericul, la fel cum întunericul se contopise cu el.

Un trosnet brusc i-a făcut să respire la unison, iar Nasir a ajutat-o să se ridice. S-au adăpostit între coloane. Zafirei îi tremurau picioarele. A întins mâna spre piatra rece.

El a cercetat împrejurimile, dar respiraţia lui i-a dat de înţeles fetei că erau singuri.

Nu ştia sigur dacă ce simte e uşurare sau panică.

Nasir era agitat.

Fiecare fibră a fiinţei sale se simţea în conflict cu ea însăşi. Fata era în braţele lui lipită de stâncă. Trebuia să se

afle la distanţă de un braţ, conducându-l spre Jawarat.

Ar fi trebuit să se afle sub ameninţarea sabiei sale.

Dar, înainte să-l recunoască, expresia de pe chipul ei îl înfricoşase. Îi limpezise instantaneu ceaţa care-i întunecase mintea din clipa în care o apucase pe această cărare. Era o expresie pe care o cunoştea prea bine. O privire care nu-i plăcea deloc.

Crimă.

Întunericul punea stăpânire pe ea şi, mai rău de-atât, ea îi permitea întunericului să-şi înfigă colţii în inima ei. *Ce-ţi pasă ţie, băiete? Şi tu eşti la fel.* A strâns din dinţi când a auzit ecoul glasului lui Ghameq în mintea lui. Vocea Leului.

Sultanul. El era sultanul, indiferent dacă prin ochii săi privea tatăl lui sau Leul.

Ochii i-au căzut pe buzele ei şi a ştiut dintr-odată ce avea de făcut. Ştia cum s-o facă să uite de întuneric. S-o facă din nou să fie ea însăşi.

Tensiunea primejdioasă din aer îi zbârlea Zafirei părul de pe ceafă. Era conştientă de fiece lucru, oricât de mic. De respiraţia lui întretăiată şi de distanţa dintre ei. De mişcarea care l-a adus mai aproape de ea.

— Zafira.

Glasul lui era o mângâiere. Îi rostise numele tărăgănat, savurându-l. Testându-l. Voia să-l rostească din nou. La nesfârşit. Voia să-i facă şi ei ce-i făcea numelui ei.

În faţa acestui gând, tot ce avea pe interior s-a sfâşiat. Dar el o privea. Aştepta. Ochii aceia intenşi, ea, toată, în flăcări. A spus ceva, dar el nu ştia ce. Glasul ei părea îndepărtat, încărcat de energia care scânteia între ei.

— Ce faci tu cu mine, a spus el, mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

Glasul îi era răguşit. Sunetele tăioase şi accentele guturale ale vorbei sale o făceau să tremure.

— Sunt prea aproape? a întrebat el.

— Nu.

Era prea departe.

Şi-a trecut încheieturile degetelor peste braţul ei, deşi

pânza hainelor îi împiedica să se atingă. Inima i s-a oprit. Răsuflarea le-a tremurat, şi ei, şi lui.

Fata i-a simţit emoţiile înăbuşite în fiecare respiraţie ce-i atingea pielea, în privirea lui fierbinte. Vibraţia trupurilor lor. El a venit imposibil de aproape şi şi-a înclinat capul.

— Şi acum?

Ea a clătinat imperceptibil din cap. Nasir se oprea la fiecare mişcare ce-l aducea din ce în ce mai aproape, aşteptând-o pe ea să se retragă şi să pună capăt acestei nebunii.

Buzele lui i-au atins urechea.

Zafira a ameţit când el i-a mângâiat pielea delicată, atingând-o cu buzele sale. În sus şi în jos. Orbind-o. Ucigând-o. Nimic nu se compara cu momentul în care-i atinsese gâtul. Fata a înghiţit în sec cu zgomot, iar el a zâmbit satisfăcut.

Zafira şi-a trecut degetele tremurătoare peste muşchii tari de pe abdomenul lui. Căldura pielii lui îi făcea inima s-o ia la galop. Lui i-a scăpat de pe buze un geamăt aproape imperceptibil, iar ea şi-a savurat triumful în linişte. Dar el a observat, iar fata i-a simţit buzele arcuite într-un surâs pe scoica urechii ei.

A tremurat când a atins-o cu barba lui scurtă. El i-a strecurat o mână la ceafă şi i-a înfipt-o în păr. I-a înclinat capul într-o parte. Cealaltă mână şi-a lipit-o de talia ei şi i-a căutat privirea, cu ochii negri sub pleoapele căzute, cu genele întunecate mângâindu-i obrajii de ambră.

Buzele li s-au atins.

O dată, ca un fulg.

A doua oară, în trecere.

Şi

Întreaga ei lume

a dispărut.

Nu crezuse niciodată că buzele unui hashashin pot fi atât de catifelate. Atât de dulci. Ca prima zăpadă căzută pe jumu'a, topindu-se la prima atingere. Dar Zafira se împrietenise cu întunericul. Omorâse safini şi ifriţi. Era Vânătoreasa. Era magie.

Zafira bint Iskandar nu voia nimic domol de la Prinţul Morţii. Voia *mai mult.*

El s-a retras şi i-a citit chipul. Fata şi-a trecut un deget şovăitor peste cicatrice, iar el a murmurat un blestem, în timp ce în ea s-a dezlănţuit ceva sălbatic.

Zafira şi-a încleştat degetele în părul lui. S-a oprit puţin când a simţit moliciunea pletelor lui, atingerea aceea, apoi l-a tras mai aproape. Şi mai aproape.

El şi-a lipit şoldurile de ale ei.

Zafira a gemut scurt. Lui Nasir i-a scăpat un mârâit din piept.

Buzele ei s-au lipit violent de ale lui. Sărutându-l, muşcându-l, ciocnindu-şi dinţii. El i-a supt buza de jos, înghiţindu-i răsuflarea moale. Nasir era pretutindeni şi nicăieri în acelaşi timp. Amândoi luau şi ofereau, luau şi ofereau. Limba lui i s-a strecurat printre buze, iar fata a început să gâfâie. Aproape că s-a retras – totul era atât de necunoscut. A capitulat cu un oftat. Gustul gurii lui – curmale şi condimente – se combina delicios cu izul mirului de pe piele, ameţind-o. A tras-o mai aproape, iar Zafira i-a înfipt din nou mâinile în păr.

Dacă asta însemna să te rătăceşti în inima întunericului, atunci ea nu mai voia să fie găsită vreodată.

El s-a dat îndărăt, iar ea a încremenit când a citit emoţia de pe chipul lui.

Era ca şi cum Nasir şi-ar fi amintit ceva ce n-ar fi trebuit să uite.

Ea a şovăit, întristată, iar mâinile i-au căzut de-a lungul trupului când el şi-a îndreptat privirea în altă direcţie. O goliciune s-a căscat pe înăuntrul ei. Cioburile inimii sale, care plutiseră pentru o clipă, i s-au reîntors în piept.

— Ceilalţi aşteaptă.

Fata s-a agăţat de emoţia din vocea lui, frântă şi răguşită. Singura dovadă că simţise ceea ce simţise şi ea.

Măcar o părticică.

Capitolul 83

Nasir nu putea. Nu putea gândi, nu putea pricepe.

Rolul lui era să abată atenţia fetei. S-o tulbure preţ de un moment, s-o distragă, să-i îndepărteze dorinţa de distrugere. Nu să se distrugă el însuşi.

N-a vrut să ajungă atât de departe. Nu se aşteptase să se trezească aşa ceva înăuntrul lui. *Mincinos nenorocit.*

Ea l-a privit fix, cu ochi sticloşi, cu buzele lucioase şi roşii, cu pielea ei palidă care acum căpătase o nuanţă splendidă. În acea clipă, Nasir s-a bucurat de afinitatea lui, pentru că-i permitea să vadă cu o claritate înspăimântătoare în întuneric.

Voia s-o mângâie cu dosul degetelor peste obrajii ei delicaţi, peste pomeţii conturaţi. Voia să-şi lipească limba de pata ei neagră de deasupra claviculei şi să-i soarbă răsuflarea. Voia să savureze această imagine pentru eternitate.

Avea această dorinţă. Iar dorinţa era o slăbiciune.

— Asta nu înseamnă nimic, a spus el abrupt şi s-a detestat imediat pentru cuvintele acestea.

Nu putea scăpa de influenţa sultanului? Glasul îi era frânt şi aspru. S-a speriat când ochii ei i-au întâlnit pe ai săi.

Îndrăzneala ei îl trimisese pe drumul autodistrugerii.

Ochii fetei şi-au pierdut strălucirea.

— Credeai că mă aştept să te însori cu mine după un sărut, Sultani?

Glasul îi era frânt, lucru care l-a satisfăcut înainte să priceapă sensul vorbelor.

— Ultimul om care m-a cerut de soţie nici măcar *n-a apucat* să mă sărute.

Deen. *Sultani.* Nasir a simţit înţepătura cuvintelor ei ca pe o lovitură în coaste. A făcut un pas înapoi, dorind să poată lua înapoi tot ce spusese.

Fata era încă aproape. Era frumoasă, dar zdrobită. Însă el s-a îndepărtat, pentru că imediat după ce ea a rostit

cuvântul „sărut” cu buzele acelea, tânjea s-o lipească cu spatele de piatră, să-şi apropie capul de ea şi să…

Vârful rece al unei săbii i-a atins gâtul.

Nasir a râs amar. S-a răsucit lent cu faţa la ea. Jambiya fetei era lângă gâtul lui. Mâna nu-i tremura deloc. Un miracol, având în vedere cât de răscolit era el.

— Intenţionezi să mă ucizi? a-ntrebat el.

Tristeţea i-a revenit în inimă. Chiar nu exista nimeni care să-l iubească de-adevăratelea?

— Dă-mi drumul, a spus ea.

— Nu, a şoptit el.

— Uită-te la tine, laşule, a adăugat Zafira.

El a scrâşnit din dinţi.

— Ai venit aici pentru Jawarat, cu intenţia de a mă ucide imediat după ce l-aş fi găsit, iar acum eşti doar un comisionar. Benyamin ţi-a cerut să mă aduci înapoi? Sărutul a fost ideea lui? Cât de greaţă trebuie să-ţi fi fost.

Nasir a tresărit. Fiecare cuvânt era o lovitură fizică. Durerea i-a cuprins capul pieptului. Oare ea nu simţise măcar o infimă parte din ce simţise el? Despre asta voia să-l avertizeze ifritul care purta chipul lui Kulsum?

— Amândoi ştim că n-ai rezista nici măcar un minut într-o luptă cu mine, a spus el, în cele din urmă.

Acestea erau nişte cuvinte pe care doar Prinţul Morţii le-ar folosi – căci Nasir n-ar fi dorit decât să cadă în genunchi şi să plângă.

Ea a zâmbit, o crudă transformare a buzelor acelora, pe care în urmă cu câteva clipe le ţinuse între dinţii lui.

— Nu, Prinţe. Nu ştim.

Şi în acest loc, înconjuraţi de întunericul pe care ea îl îmbrăţişase, Nasir a fost de acord.

Chiar nu ştia.

Capitolul 84

Zafira n-avea de gând să cedeze mofturilor unui bărbat. A văzut războiul dinăuntrul lui – mâna îndoită, încercând să scoată pumnalul din mănuşă. Implorarea din ochi.

Încă simţea atingerea bărbii sale scurte, şoapta buzelor sale la urechea ei. Cumva, trecuse de la ura totală la această dorinţă inimaginabilă. Ajunsese să-l considere atât de frumos.

Asta nu înseamnă nimic. Aceste vorbe au durut-o mai tare decât ar fi fost cazul. Nici pentru ea nu însemnase nimic. Nu avea nicio aşteptare de la bărbaţi. Ceruri blestemate. Ar fi vrut să se dea cu capul de cel mai apropiat stâlp de piatră.

El a privit-o cu prudenţă.

Dar i-a dat drumul.

Ea a fugit dincolo de labirintul de coloane de stâncă. Absenţa lui era un gol rece care o făcea să conştientizeze realitatea: era foarte singură. Vocile au copleşit-o din nou.

Noi suntem trecutul.

Noi suntem viitorul.

Noi suntem istoria.

Noi suntem distrugerea.

Cu cât Zafira înainta mai mult, cu atât glasurile deveneau mai insistente. Până când au devenit un amestec de vorbe care nu aveau niciun sens. Şi-a smucit capul, l-a clătinat, dar vorbele erau mai zgomotoase. Îi înceţoşau gândurile până când nu s-a mai putut gândi la nimic altceva.

S-a oprit în faţa unei liziere de copaci bătrâni. Era ciudat să-i vadă aici, în interiorul structurii de piatră şi marmură. Erau neclintiţi, ca barele unei cuşti. Ţineau intruşii la distanţă. *Sau erau ca un cufăr care păstra ceva înăuntru.*

Zafira a încercat să gândească, dar în clipa în care se agăţa de un gând, altceva apărea în locul acestuia. Imagini şi idei pe care ea nu le concepuse niciodată. Încet-încet, şi-a imaginat chipurile neamului ei reunit cu magia şi a ştiut

că se află pe drumul corect. Îi va împrumuta Leului Jawaratul, apoi se va întoarce în Demenhur, la fel de triumfătoare cum o rugase mama ei să fie. *Nu, asta nu e bine.*

— Ai lăsat-o plece? a mârâit cineva în depărtare.

O lumină a sclipit în spatele Zafirei.

— Leul o să se joace cu mintea ei.

Ceilalţi o prindeau din urmă.

— Sunt aici, le-a spus ea copacilor, scrâşnind din dinţi şi încercând să despartă două trunchiuri. Lăsaţi-mă. Să. Intru.

A fugit de-a lungul graniţei de copaci, căutând cu mâinile o posibilă deschizătură.

Coaja tăioasă a copacilor i-a tăiat palma, făcându-i o rană adâncă. A şuierat şi şi-a şters sângele pe tunică, tremurând cuprinsă de spaimă.

— Vă rog, deschideţi.

— Unde s-a dus, prostule? s-a răstit cineva.

Altair. Acum erau în apropiere.

— Păstraţi-vă calmul, i-a liniştit Benyamin.

Un şuierat brusc i-a redus la tăcere emoţiile. Un alt şuierat – sângele îi curgea peste frunzele blestemate. O liană de abur alb s-a ridicat, stranie în mijlocul întunericului. S-a încolăcit în forma unui trandafir. Alb şi sălbatic.

Pace ţie, bint Iskandar. Cea pură la suflet. Cu intenţii întunecate.

Bint Iskandar. Fiica lui Iskandar.

Copacii păzitori s-au despărţit, descătuşaţi de sângele ei. O rază difuză lumina o jumu'a circulară de piatră neagră. Trunchiurile au trosnit şi s-au mişcat, curbându-se în sus şi formând o cupolă de crengi întrepătrunse, liane şi frunziş de culoarea pietrelor nestemate. Nu era un singur şir – erau cinci şiruri de copaci, cu trunchiurile lor zbârcite de vreme şi cu crengile împletite care formau o zonă îngrădită.

Care protejau ceva.

Cu mâna rănită lipită de piept, Zafira a străbătut un

strat de frunze şi a urcat pe piatră. A simţit sub tălpi un puls constant. O pală de vânt i-a mângâiat pielea, de parcă… ar fi sigilat jumu'a din jurul ei.

Era chiar acolo. Jawaratul pierdut.

Capitolul 85

Nasir a simţit prea târziu prezenţa ifriţilor.

Dacă n-ar fi fost atât de preocupat să se autodojenească pentru a o mia oară, i-ar fi sesizat cu mult timp în urmă, dar asta nu s-a întâmplat până când unul dintre aceştia nu l-a atacat cu toiagul, intenţionând să-l lovească la cap. S-a ferit, cercetând din priviri stâlpii de piatră şi scoţându-şi iataganul din teacă.

Nasir n-ar fi trebuit să-i dea drumul fetei. *Nu faci altceva decât să regreţi, potaie.*

— Suntem atacaţi, a anunţat Benyamin.

— Sunt doar câţiva. Îi putem elimina, a spus Kifah, răsucindu-şi suliţa.

— Akhh, mai avem vreo noutate? a-ntrebat Altair plat.

Şuieratul iataganelor sale gemene i-a subliniat cuvintele.

— Poate asta? a spus Benyamin, arătând în zare.

— Nenorocitul de Guljul, a zis Kifah.

La nici zece paşi depărtare, Zafira stătea pe o jumu’a făcută dintr-o piatră ciudată şi întunecată, cu o masă neagră ce se zvârcolea în faţa ochilor ei. Copacii imenşi i-au înconjurat dintr-odată, iar crengile lor străvechi s-au încolăcit dincolo de un plafon pe care nu-l mai puteau zări. Sfidau logica existând în interiorul acestui coridor imens de marmură.

— Nasir? Spune-mi că visez, a strigat Altair.

— Nu eşti atât de deştept ca să visezi, Altair, a răspuns Nasir, ferindu-se de un toiag de foc şi lovind cu iataganul un alt ifrit.

— Fermecător ca de obicei, dragul meu frate.

Benyamin şi Altair stăteau spate în spate, doborând ifriţii cu lovituri de sabie. Kifah şi-a învârtit suliţa lângă Nasir. El a simţit o senzaţie de căldură lângă ureche, urmată de un ţipăt când peluziana a străpuns un ifrit la dreapta lui, în timp ce el l-a ucis pe altul în stânga ei. Au schimbat o privire în mijlocul haosului, el dând din cap, iar Kifah răspunzându-i cu un salut milităros – două degete

duse la tâmplă.

— Oi, kaftarii, le-a reamintit Altair.

Nasir era gata să le spună că se pot descurca şi singuri cu câţiva ifriţi, dar atunci pământul s-a cutremurat.

O puzderie de umbre au întunecat orizontul, acolo unde marmura strălucitoare întâlnea noaptea cea neagră. Încet-încet s-au întrupat nenumăraţi ifriţi. Benyamin n-a mai stat pe gânduri şi a fluierat, iar Nasir a sperat că în lupta aceasta kaftarii nu le vor fi şi ei inamici.

Inima i s-a oprit în loc. Un alt inamic era acolo.

În fruntea hoardei de ifriţi era însuşi Leul Nopţii, călare pe un armăsar făcut din umbre. Armura argintie îi strălucea în lumina lunii învăluite în nori.

Zafira era înconjurată de haos, iar întunericul se hrănea din acesta. Din piept i s-a ridicat un val de euforie care i-a adus un zâmbet pe buze.

Nişte mâini de piatră din vârful unui piedestal se ridicau spre ceruri, ca într-o rugăciune veşnică. Palmele cenuşii ţineau un jurnal cu pagini de papirus îngălbenit, legat în piele verde de viţel şi înfăşurat cu un fir de mătase neagră şi împletită.

Jawaratul pierdut.

Toate astea pentru o carte care se ofilea în umbră. Cu mare grijă, a întins degetele spre ea.

— Vânătoreaso.

Benyamin stătea pe marginea stâncii, cu o expresie îngrijorată. Benyamin, cel care-i ascunsese atâtea lucruri. Benyamin, care plânsese lângă sicriul mic al fiului său. Ifriţii s-au împrăştiat prin împrejurimi, ţipând şi amestecându-se cu umbrele. Se auzeau urlete puternice. Sosiseră kaftarii, invocaţi de fluieratul cuiva.

— Leul e aici, a spus el, şi stânca asta e singura care te poate apăra.

Fata se simţea detaşată de sine. Departe de orice, dar concentrată asupra *acestui lucru.* Asupra acestei cărţi. Întunericul continua să-i răvăşească mintea în timp ce şoaptele viermuiau în jurul tomului.

Următoarea replică a lui Benyamin a fost întreruptă de un ţipăt. El a căzut în genunchi, iar Zafira a clipit nelămurită când a văzut că safinul veşnic echilibrat se lupta pentru viaţa lui.

— Soarta ne aduce laolaltă din nou, Haadi? a rostit o voce catifelată.

Leul. A oftat plictisit.

— Nu urăsc pe nimeni aşa cum îi urăsc pe safini. Dacă ar fi după ei, aţi fi toţi sclavii lor. Le-am distrus echilibrul, i-am pus la punct. Iar Arawiya m-a răsplătit făcându-mă captiv pe această insulă.

Benyamin s-a înecat în menghina de umbre care i se strângea în jurul gâtului.

— Orice… vei face… Vânătoreaso… nu… coborî… de pe piatra aceea.

Leul s-a răsucit spre ea cu un hohot batjocoritor de râs. Roba lui strâmtă era de un violet-închis. Avea umerii împodobiţi cu armură argintie, cu filigran la mâneci.

— O inimă atât de pură, încât zill şi zalaam n-au avut vreodată un vas atât de nerăbdător să fie umplut. Împarte-o cu mine, azizi.

Uită-te la noi, bint Iskandar, s-a auzit o altă voce.

Jawaratul.

Zafira s-a apropiat şi mai mult de cartea atinsă ultima oară de Surorile Veşniciei. Aceasta avea silueta unui leu imprimată pe coperta de piele. Coama lui era o vâlvătaie de foc.

N-a simţit nicio teamă când şi-a încleştat mâinile pe carte.

Iar lumea întreagă s-a dezlănţuit.

Arawiya i s-a desfăşurat în minte. Aşa cum era odinioară, o lumină călăuzitoare ce-nflorea sub o domnie strălucită. A văzut şase femei care se iubeau una pe alta cu înverşunare şi care au numit-o pe cea mai puternică dintre ele, Anadil, drept gardian al celei mai impenetrabile metropole a unei închisori uriaşe. Zafira a văzut războaiele ce fuseseră purtate în trecut. Întunericul care năvălea peste palatele aurite şi locuitorii care urlau înspăimântaţi.

Totul din cauza unui bărbat cu ochi de chihlimbar şi păr de abanos, care avea răzbunarea în sânge.

Surorile l-au încarcerat în închisoarea de pe Sharr după ce încercările sale malefice au dat greş. Gardiana era o miragi, precum Kifah, doar că limitele iluziilor sale, ale *puterii* sale, nu existau. A domnit cu o mână de fier, neclintită, până când a fost sedusă cu o iubire prefăcută, care i-a slăbit, încet, dar sigur, autoritatea.

Aşa cum spusese Leul: *O inimă atât de pură, încât zill şi zalaam n-au avut vreodată un vas atât de nerăbdător să fie umplut.*

A fost cândva precum Zafira.

Anadil cea rătăcită şi-a chemat Surorile pe Sharr şi le-a supt toată magia, la îndemnul Leului. Când şi-a dat seama de grozăvia pe care o făcuse, era prea târziu: Surorile erau deja căzute pe marmura şi piatra insulei cu ultimele lor puteri şi cu costul vieţii lor, l-au închis pe Leu pe insulă, alături de ele, şi au creat Jawaratul, pecetluind adevărul acelei zile fatidice în paginile acestuia.

Nu era magia reîncarnată. Era o carte de amintiri. Amintirile *lor.* Şi, în vreme ce Jawaratul zăcea rătăcit pe Sharr, a devenit o fiinţă de sine stătătoare, adăugându-şi alte amintiri, cunoştinţe şi cuvinte: pe cele ale Leului.

Era ultima urmă lăsată de Surori, dar se transformase în ceva mai întunecat cât timp stătuse pe Sharr. Toate informaţiile deţinute de Leu, toate bucăţile de istorie pe care le cunoşteau Surorile aparţineau acum Jawaratului îi aparţineau *ei.*

Vrăjitoarea Argintie şi Leul se înşelaseră. Nu avuseseră nevoie niciodată de o da'ira pentru a găsi cartea. Zafira trebuise doar să treacă aceste încercări, să-i înfrângă pe ifriţi să scape cu trup şi suflet din ghearele Leului. Apoi *cartea* i s-a dezvăluit singură. *Pură la inimă. Cu intenţii întunecate.*

O senzaţie de căldură i-a cotropit pieptul, plămânii, inima. În depărtare s-a auzit zgomot de sticlă spartă. Benyamin se eliberase. Vuietul vântului. Urletul unei creaturi care trăise prea mult timp. *O domnie a*

întunericului.

Jawaratul i-a căzut din mâini cu o bufnitură surdă şi cu o trenă de praf. Fata s-a lăsat în genunchi iar piatra i-a lovit oasele cu cruzime. N-a făcut altceva decât să se holbeze la dâra roşie de pe pielea verde, ştiind că făcuse un lucru foarte, foarte rău.

Uitase de rana din palma sa.

Leul a scos un răget.

— Ce-ai făcut?

Benyamin s-a ridicat pe picioarele-i tremurătoare.

— Sângele ei. Cartea s-a legat astfel de ea.

Eu sunt tu, iar tu eşti eu. Cuvintele acestea erau o şoaptă în inima ei

Câţiva ifriţi au înconjurat jumu'a. Cu coada ochiului Zafira a văzut cum unul dintre ei răsuceşte un toiag, amintindu-i că ifriţii n-aveau nevoie să calce pe piatră ca s-o poată ucide. Dar n-au făcut-o. Deocamdată.

Vorbele cărţii s-au revărsat de pe buzele ei.

— Dacă-mi faceţi vreun rău, Jawaratul va muri. Ceea ce vă doriţi va pieri.

Leul a făcut o pauză. Întregul Sharr şi-au ţinut răsuflarea.

— Daţi-vă îndărăt, a poruncit el, iar toiegele au dispărut.

Triumful i-a năvălit în vene. Dar Leul nu isprăvise.

— Doar nu credeai c-o să găseşti Jawaratul şi-o s-o ştergi, azizi? Aţi ajuns aici cu corăbiile vrăjitoarei, iar acum ele s-au evaporat; n-o să plecaţi de-aici în felul acesta. Dă-mi cartea.

Corăbii imaginare. Era prinsă în capcană.

A simţit Jawaratul pulsându-i între degete. *Nu te teme, bint Iskandar. Suntem de neoprit.* Apoi şi-a reamintit: vasul lui Benyamin, cel pe care Vrăjitoarea Argintie s-a asigurat că-l va aduce aici safinul.

Ca şi cum ar fi fost invocată de gândul Zafirei, o femeie a apărut dintre umbre. Pe umeri avea o mantie argintie, iar pe buzele-i purpurii, un zâmbet abia conturat. Amintirile s-au adunat în mintea Zafirei, căci Jawaratul îi arătase din nou trecutul.

Sosise Vrăjitoarea Argintie.

— N-ar fi trebuit să vii aici, Anadil, a spus Leul.

De care parte lupta acum vrăjitoarea? Pentru care dintre tabere?

Vrăjitoarea Argintie şi-a înclinat bărbia şi s-a îndreptat spre Leu. Pe măsură ce înainta, mantia ei amplă se scurta. Un brâu purpuriu i s-a înnodat la mijloc. Armura i-a sclipit pe umeri. Două arme au strălucit de-o parte şi de alta a trupului său – săbii gemene care parcă îi ieşeau din mâini.

— Doar cei singuri se tem de leu.

Cei singuri. Era acolo pentru ei. Cu ei. Leul şi-a dat şi el seama de asta şi a oprit-o iute, ţintuind-o pe loc. Nu cu o sabie îndreptată spre inima ei sau cu o menghină în jurul gâtului.

S-a uitat doar în treacăt spre Nasir şi a îndoit două degete.

Altair a scos un ţipăt când Nasir a zburat prin aer cu răsuflarea tăiată, înecându-se şi înfigându-şi unghiile în nişte mâini invizibile ce-l strângeau de gât. Panica i se citea în ochii căscaţi.

Vorbele Leului erau potolite; şoapta lui i-a zburlit Zafirei părul de pe ceafă, atunci când i-a auzit porunca:

— Dă-o încoace, azizi. Ştii cât de puţin înseamnă viaţa lui pentru mine.

— N-nu face asta, a scrâşnit Nasir.

Nu-şi pierdea suflul dacă putea vorbi. Nu putea muri dacă pica de la înălţimea aceea. O bănuială îngrozitoare i-a împovărat atunci umerii.

Vrăjitoarea Argintie a întins mâna, dar Leul a trântit-o la pământ doar îndoindu-şi încheietura. Ea a căzut în genunchi, cu un pumnal negru înfipt în omoplat. Şi l-a smuls cu un şuierat, dar se mişca foarte lent, iar Zafira şi-a dat seama că magia Vrăjitoarei se scurgea deja în pământul insulei. Pentru o vrăjitoare care calculase totul de atâta amar de ani, decizia ei de a-şi arăta intenţiile atât de rapid nu avea niciun sens.

Leul a râs.

— Nu mi-a plăcut niciodată de cel de-al doilea fiu al tău.

Zafira a gemut prelung. *Sultana.* Vrăjitoarea Argintie era sultana Arawiyei.

Nu era de mirare că acţiona atât de nesăbuit. Nu era de mirare că intervenise peste ordinele sultanului şi îi ajutase. Nasir şi Altair erau *fiii ei.*

Un toiag negru s-a materializat în mâna Leului. Dintr-un capăt se întindea un vârf ascuţit. Metal, umbră, întuneric – l-a aruncat.

Drept spre inima lui Nasir.

— Nasir! a urlat Altair.

Vrăjitoarea Argintie privea neputincioasă. Kifah se lupta cu o hoardă întreagă de ifriţi.

Zafira şi-a pierdut orice raţiune. A fugit de pe piatră, vârându-şi nasul în vălul din jurul gâtului, dar chiar şi aşa, în disperarea ei, ştia că nu va ajunge la el la timp. Ca de obicei, venea prea târziu. Prea târziu ca să-şi salveze părinţii. Prea târziu ca să-l salveze pe cel care o iubise.

Asta nu înseamnă nimic.

Cu toate astea, a fugit.

Dar n-ar fi trebuit să coboare de pe piatra aceea.

O ceaţă neagră a înaintat spre ea, cu venele întunecate sângerându-i în urmă. *Leul.* A ţipat când a simţit lovitura şi a căzut pe nisipul arzător.

Iar Jawaratul pierdut, acum găsit, i s-a rostogolit din mână.

Capitolul 86

Nasir îşi imaginase propria moarte de o mie şi una de ori.

Nu şi-o imaginase niciodată pe Sharr, cu un toiag de umbre care se-ndrepta în viteză spre inima sa în timp ce atârna suspendat, fără niciun control asupra membrelor sale. În depărtare, l-a auzit pe Leu spunându-i alene Zafirei:

— Tu şi prinţul ăla jalnic nu veţi pricepe în veci că nu are rost să iubeşti pe cineva inutil.

Se săturase să i se spună că e jalnic. Era hashashin. Era Prinţul Morţii. Era prinţul moştenitor al unui regat care aştepta pe cineva să ia poziţie. Şi oamenii pe care creatura asta îi ameninţa erau…

Rimaal. Erau tovarăşii lut Prietenii lui. Undeva, de-a lungul acestei călătorii, se ataşase de oameni aşa cum se temuse mereu s-o facă şi, de data asta, nu-i era ruşine deloc. *Iubirea îţi dă un rost.*

Şi-a dus mâinile la gât. S-a gândit la Zafira cu Jawaratul în mâini. S-a gândit la tatăl său, care odinioară îl iubise. La mama sa, a cărei iubire o distrusese.

S-a gândit la inima sa întunecată, care avea să se oprească.

Un potop de întuneric i-a izvorât din degete.

Lumea a explodat în nişte umbre care rivalizau cu cele aruncate de Leu. Ifriţii au urlat derutaţi. Altair s-a năpustit spre Nasir, cu ambele iatagane ridicate pentru a bloca toiagul Leului, care încă ţintea spre inima lui Nasir.

Vrăjitoarea Argintie s-a ridicat în picioare cu ultimele puteri. Altcineva o împins-o în nisip – Benyamin. Care alerga cu viteza lui de safin. Sărea. Pentru a se aşeza între Nasir şi Leul Nopţii.

Între Nasir şi toiagul acela întunecat.

Nasir a auzit un zgomot sinistru de oase sfărâmate, apoi toiagul i-a străpuns inima lui Benyamin. Dar safinul n-a scos niciun sunet.

Ghearele invizibile şi-au slăbit strânsoarea din jurul gâtului lui Nasir, care a căzut în genunchi. *Nu, nu, nu.* A tras aer în piept şi s-a târât către Benyamin. Nisipul îi ardea sub palme, în timp ce haosul continua în jurul lor.

Benyamin a rămas neclintit preţ de o clipă lungă, în tăcere. Apoi a căzut pe spate, graţios şi în agonie.

Nasir era paralizat. Pierdut. Privirea lui a întâlnit ochii Leului, dincolo de bătălie. A simţit un val de mânie zărind un strop de remuşcare în acei ochi de chihlimbar. Tatuajul Leului a sclipit în negură, aproape identic cu cel al safinului.

Odinioară fusese prietenul lui Benyamin. Acum îi răsplătea bunătatea omorându-l.

Nasir nu auzea nimic în afara respiraţiei greoaie a lui Benyamin.

Oamenii aveau visuri, gânduri, idei. Nasir avea fapte. Când pusese piciorul pe drumul pe care-l trimisese sultanul, ştia dintotdeauna că nu mai e nimeni care să-l iubească. Care să-i redea libertatea.

Uneori îţi e mai uşor dacă-ţi accepţi, pur şi simplu, soarta.

Cu toate astea, sub ochii lui zăcea Benyamin. Un safin nemuritor, orgolios din fire, cătrănit de atâta cunoaştere. Când i-a privit rana, lui Nasir au început să-i tremure mâinile. Era atât de mult sânge, că nu ştia unde începe şi unde se termină. Altair s-a lăsat în genunchi lângă el. Kifah a scos un strigăt în vreme ce lupta, spate în spate cu un kaftar, dar era prea departe, copleşită de numeroşii ifriţi. Nu-l putea ajuta.

Nasir a descoperit rana. S-a lăsat pe călcâie. Speranţa i se topea, puţin câte puţin.

— E fatală, a zis el, cu mâinile mânjite de roşu.

Un abur întunecat ieşea din toiag. Benyamin a spus încetişor:

— Acum ştiu ce înseamnă să trăieşti ca un muritor. Moartea – a strâns din dinţi ca să-şi ascundă suferinţa, iar ochii căprui i s-au îmblânzit dintr-odată – e un adevăr bine-venit.

Keffiyah lui albă era pătată cu sânge. Îi alunecase de pe cap, iar Nasir i-a îndreptat-o, aşa cum ar fi făcut safinul însuşi. Altair l-a prins pe Benyamin de mână, trăgându-l mai aproape de el.

— Oh, akhi, akhi, akhi.

Fratele meu, fratele meu, fratele meu. Printr-o legătură mai puternică decât sângele.

Nasir nu-l văzuse niciodată pe Altair plângând. Suspinele lui nestăvilite îi răscoleau tot trupul, izolat în larma din jur. Nasir nu crezuse vreodată că lacrimile altcuiva l-ar putea durea atât de mult.

— De ce? De ce ai făcut asta? a şoptit Nasir.

I s-a pus un nod în gâtlej, împiedicându-l să vorbească. Altair continua să murmure cuvântul „akhi” la nesfârşit, iar durerea şi mânia îi gâtuiau glasul.

— Sacrificiul, a şoptit Benyamin.

Nasir cunoştea sacrificiul, dar pentru el, Prinţul Morţii?

— Pentru tine. Pentru ea. Pentru cei care merită să vadă zorii zilei de mâine. Povestea ta rămâne neterminată, Prinţe.

Ceva s-a rupt în sufletul lui Nasir. Copiii de la cursele de cămile. Rebelii din Sarasin. Zafira. Kifah. *Ei* meritau să vadă zorii zilei de mâine. *Ei* meritau sacrificiul. Nu Nasir, ale cărui mâini simţiseră ultimele răsuflări din nenumărate suflete. Nu Vrăjitoarea Argintie, care făcuse greşelile ei.

— Să vă aduceţi aminte de mine, da? S-o salutaţi pe iubita mea, dar nu şi pe soră-mea, a şoptit Benyamin.

Altair a râs printre suspine. Benyamin s-a străduit să zâmbească. A cuprins între palme chipul lui Altair.

— Am cucerit-o, frate. Puterea a fost a mea, dar se vede treaba – a tuşit şi sângele i-a ţâşnit din rană – că preţul dum sihrului e întotdeauna imens.

Un tremur i-a cuprins trupul. Benyamin n-a vărsat nici măcar o lacrimă. Nu a urlat de durere. Şi-a împletit degetele peste abdomen, aproape liniştit.

Nasir a privit cum lumina i se scurge din ochi. O moarte care nu era opera lui, o răsuflare finală pe care n-o capturase. Un sacrificiu. Nu se putea mişca, în ciuda

zgomotelor luptei din jurul lui.

Încetişor, i-a închis ochii lui Benyamin. Ghemele de întuneric i se prelingeau din degete, luându-şi adio. A scos o pană din veşmintele sale şi a înmuiat-o în sângele lui Benyamin, apoi a îndesat-o în pliurile thobei safinului. Pana cea neagră a sclipit înroşită. Un ultim dar de la Prinţul Morţii.

— Dormi în pace, Benyamin Haadi min Alderamin.

Altair l-a prins pe Nasir de mână şi l-a ajutat să se ridice în picioare. Nasir nu-l văzuse niciodată pe general atât de împovărat, de zdrobit. Ridurile suferinţei îi marcaseră pielea aurie.

Împreună, l-au înfruntat pe Leul Nopţii.

— Ai ridicat mâna împotriva unuia dintre ai noştri. Îl vom răzbuna.

Glasul lui Nasir era rece şi coborât. Prinţul Morţii şi-a tras iataganul din teacă, ca un şuierat printre nisipuri. Ca un ecou, Altair şi-a scos şi el săbiile.

Din nou, Nasir a zărit acea sclipire de regret. O suferinţă de care Leul nu se făcea demn.

— Ai făcut progrese mari, Prinţe. Dar vei sluji întotdeauna întunericul, a spus Leul.

Ifriţii s-au vânzolit, întăriţi de umbrele dezlănţuite de Nasir.

Capitolul 87

Lumea s-a înnegrit şi haosul a devenit şi mai intens. În toată nebunia, Zafira a văzut exact clipa în care trupul lui Benyamin a înţepenit, făcându-se una cu pământul. I s-a pus un nod în gât. Nu era vorba despre Deen sau Baba. Era altcineva, un om despre care ajunsese să cunoască unele amănunte. Acele amănunte care făcuseră din Benyamin safinul care fusese: pasiunea pentru aţipeli, cuvintele lui extravagante, mândria lui absurdă. Faptul că preţuia mult încrederea şi adevărul.

Nu trebuia să-i cunoşti cele mai întunecate secrete ca să-ţi doreşti ca cineva să trăiască. *În acest moment, suntem două suflete abandonate.*

Dar ce s-a întâmplat când un suflet s-a înstrăinat de celălalt? Când moartea a decis să se vâre între ele?

Ultima oară când vorbise cu el, îi zdrobise inima. Nişte cuvinte pline de ură, amare, pe care acum îşi dorea să le poată lua înapoi. Cuvinte pe care nu le va putea ispăşi vreodată.

Nu-i va revedea în veci ochii de culoarea lutului şi nici surâsul felin. Nu va mai auzi gâjâitul din glasul lui profund, regretul cu care vorbea de fiul său.

— Zafira! a ţipat Altair, acoperind strigătele armatei de ifriţi. Jawaratul!

Soldaţii umbrelor ocupau tot spaţiul, aproape invizibili din cauza întunericului răspândit de Nasir. Răcneau şi-şi agitau toiegele sclipitoare de foc. Erau prea mulţi. Zumra nu avea cum să răzbată prin mulţimea de inamici.

A găsit cartea. Şi-a încleştat mâinile pe coperta delicată din piele, iar pulsul i s-a domolit odată cu bătaia liniştitoare de inimă a Jawaratului. *Noi suntem trecutul,* a şoptit cartea. Era tot ce le trebuia pentru a readuce magia, fără ca această carte veche să fie ea însăşi vrăjită.

Fata a simţit din nou acel puls constant vibrându-i sub tălpi. *Surorile ne-au dăruit inimile lor bune.* Era o replică pe care o ştia orice copil din Arawiya.

Sfinte zăpezi. Ceea ce simţea ea nu era bătaia inimii *Jawaratului.* Era…

A ridicat privirea. Spre cei cinci copaci care-i înconjurau, protejând Jawaratul cu un ultim gest.

…Surorile.

Inimile lor vii erau recipientele unei puteri de netrecut. *Magia. Şi erau înmormântate lângă fiecare copac, adăpostite într-o cuşcă formată din rădăcini. Copacii erau Surorile.*

Trebuia să recupereze inimile, să le elibereze de pe insulă şi astfel să ridice blestemul insulei Sharr. Puterea Vrăjitoarei Argintii se va reîntoarce. Cu ajutorul Jawaratului, vor readuce inimile în minaretele regale.

Vor readuce magia în califate.

Dar a elibera inimile însemna, de asemenea, a-l elibera pe Leu.

— Inimile, a şoptit ea, incapabilă să păstreze aceste cuvinte pentru ea însăşi.

I s-au ridicat în capul pieptului, i s-au agăţat de buze, au făcut-o să vorbească.

— Inimile sunt în copaci. *Magia* e în copaci.

Zumra a auzit-o.

Şi-au adunat toate forţele într-un elan comun, chinuindu-se să-i îndepărteze pe ifriţi şi să se apropie de copaci. Dar şi Leul o auzise. Gonea spre ea. Deocamdată nu avea nevoie de inimi – Jawaratul era mult mai important pentru el. Pentru el, cunoaşterea era mai presus de orice.

Distruge-l. Şi-a îndeplinit rolul. Vorbele Jawaratului îi răsunau în inimă. Nu erau cuvintele Surorilor. Erau rezultatul anilor pe care cartea îi petrecuse putrezind în întuneric.

Zafira s-a dat îndărăt, ferindu-se de toiagul unui ifrit. Un altul a vâjâit în spatele ei, dar Kifah a aruncat cu unul dintre pumnalele ei fulgerătoare, doborându-l pe inamic. Altair şi-a făcut apariţia cu iataganele ridicate, dar Leul le-a evitat cu uşurinţă, aruncându-l în calea ifriţilor ce veneau în goană.

— Vânătoreaso! a urlat Kifah.

Zafira a văzut-o pe Kifah alergând spre cadavrul lui Benyamin, aplecându-se peste safinul căzut în luptă, prietenul lor, dar n-a putut reacţiona. Vederea i s-a înceţoşat şi mai mult, iar cartea i-a tremurat în mâini. Nu mai era pe piatră, singura ei protecţie. În depărtare, a auzit-o pe Kifah strigând şi pe Altair răspunzându-i cu ordine, generalul pe câmpul de bătălie.

Leul a rânjit. Din trup i se prelingeau dâre de întuneric. Zafira s-a ferit, încercând să vadă clar în mijlocul haosului care se ridica din toate părţile. Încerca să audă dincolo de poruncile Jawaratului. A auzit glasul lui Benyamin, care-i spunea să-şi păstreze calmul. Să gândească. Să aibă încredere. *Suntem mai puternici uniţi.* Dar acum el era mort.

Ţipetele i-au străpuns timpanele, apoi a auzit vuietul vântului. A simţit cum un trup se ciocneşte de ea şi cum cineva îi smulge Jawaratul din mâini.

De data aceasta a resimţit pierderea acestuia de parcă i s-ar fi sfâşiat inima. I-a simţit chemarea, panica, pentru că Jawaratul striga după cea de care era legat.

Şoaptele Leului i-au mângâiat auzul şi a ştiut că a dat greş.

Capitolul 88

Nasir şi-a aruncat privirea de la un copac la altul. Erau masivi, cu crengi bătrâne şi ostenite, străbătute de nişte vinişoare albe ca părul Vrăjitoarei Argintii. A numărat cinci trunchiuri.

Asta se alesese de Surori.

A aruncat un pumnal spre ifriţii care-l atacau. Ţipetele lor i-au amorţit timpanele. Şi-a croit cu greu drum până la primul copac. Vrăjitoarea Argintie nu era pe nicăieri. Nici Zafira, dar avea încredere că va rămâne la adăpost şi va proteja Jawaratul.

Asta credeau toţi.

Fără carte, nu vor găsi decât cinci inimi însângerate, încuiate alături de o putere care le depăşea imaginaţia.

A ajuns la copac, care era şi mai mare privit de aproape. Inima putea fi oriunde, atârnată de vreo creangă, ascunsă înăuntrul trunchiului – nu. S-a oprit.

Un puls constant îi vibra sub tălpi.

Rădăcinile. A spintecat cu iataganul un şir întreg de ifriţi, ceea ce i-a oferit un răgaz pentru a tăia rădăcinile întortocheate. Un alt ifrit a mugit, iar toiagul său fierbinte aproape i-a atins gâtul lui Nasir. S-a răsucit şi a culcat la pământ o altă hoardă de atacatori, apoi şi-a pregătit cuţitele ca să înfrângă şi valul următor. *Haide,* a scrâşnit el din dinţi, săpând în pământ cu unghiile negre, cu degetele înfrigurate. Bătăile se auzeau din ce în ce mai tare, pe măsură ce săpa.

Acolo.

Aproape că i s-a făcut rău când a scos inima din pământ. Măruntaiele i s-au întors pe dos când i-a simţit pulsul, moliciunea ca de cauciuc. Câteva pete de sânge s-au amestecat cu pământul de pe mâinile sale.

Kifah a apărut lângă el şi nici n-a tresărit la vederea inimii. A spus răstit:

— Încă patru. Yalla, yalla.

Ifriţii înaintau în valuri negre, cu toiegele lor de foc

strălucind, iar Nasir a acoperit iute inima în pânza veşmintelor sale, lăsând-o să-i atârne peste un şold.

A încrucişat sabia cu un ifrit, împingând cu toată puterea. Apoi şi-a aruncat ultimele pumnale în creaturile din jurul lui. Şi-a croit cale spre următorul copac, dar Altair l-a întâmpinat la jumătatea drumului cu o expresie panicată. În palme ţinea cu grijă o altă inimă ce pulsa. Nasir a luat-o şi a adăpostit-o şi pe aceasta între faldurile veşmintelor lui.

Kifah dobora ifrit după ifrit îndreptându-se spre următorul copac, iar suliţa ei era şi armă de atac, şi scut rotitor. Nasir a mai anihilat o hoardă de duşmani şi a ridicat privirea exact la timp ca s-o vadă pe fată cum recuperează o altă inimă, care-i pulsa în mână.

Încă două şi gata.

A mai descoperit una, suferind o rană la picior înainte să-şi înfigă sabia în gâtul unui ifrit. A mers împleticit până la copacul următor, oprindu-se când l-a văzut pe Altair ridicându-se dinspre rădăcinile acestuia, cu ultima inimă în palme.

Pământul s-a cutremurat.

Un soi de neclintire s-a revărsat peste toţi. Insula a oftat şi a bolborosit uşurată. A răsuflat mulţumită, eliberată în cele din urmă de ceva ce nu era. Insula Sharr era liberă.

Ceea ce însemna că, de-a lungul întregului regat Arawiya, Arzul începuse să se retragă în străfundurile pământului.

Rimaal. Nouă decenii de întuneric copleşitor. Ale unei păduri care le-a răpit marea. Ale unor califate blestemate să îndure zăpada eternă, cerurile întunecate şi pământurile muribunde. Nouă decenii de ostilitate.

Se terminaseră.

Totul se terminase, iar Nasir fusese o parte din povestea asta. Aproape că s-a clătinat pe picioare când şi-a dat seama de lucrul acesta. Fusese o parte a unui lucru *bun.*

Extazul care-i creştea în piept s-a topit când un ifrit era să-l decapiteze. A zărit o străfulgerare când Vrăjitoarea Argintie s-a ridicat încet în picioare. Puterile nu-i

dispăruseră.

Dar exista şi un dezavantaj: Leul nu mai era prizonier pe Sharr. Trebuiau să se mişte repede.

— Mohorâtă vreme ne-ai mai dăruit, a strigat Altair împleticindu-se spre Nasir, cu fruntea plină de sânge.

Părea să se îmbărbăteze înainte de a se răsuci spre vacarmul din jur, spre ifriţii care viermuiau, încolţindu-i. Creaturile întunecate erau din ce în ce mai multe, îmbătându-se cu umbrele pe care le dezlănţuise Nasir. Găsirea inimilor nu însemna nimic dacă el şi ceilalţi ar fi murit din cauza acestor hoarde nesfârşite de ifriţi.

— Hei, boşorogule! a strigat Altair.

Leul s-a oprit locului. Roba îi flutura în bătaia vântului.

— Răzbunarea promisă începe chiar acum.

— Ce-ncerci să faci? s-a răstit Nasir. Dacă mori, te omor cu mâna mea.

— Akh, îmi plac la nebunie dilemele. Ai grijă, frăţioare, încep să cred că-ţi faci griji pentru mine.

Cu mâna murdară de sânge, Altair l-a bătut uşor pe Nasir peste obraz, înainte ca prinţul să se ferească; apoi a pornit spre Leul Nopţii.

Generalul a oftat dramatic.

— Mă păstram pentru o ocazie specială, ceva cu mai mult ştaif. Ştii tu, o nuntă sau încoronarea prea iubitului meu Nasir sau – akhh, nu-mi găsesc cuvintele. Dar cerşetorii nu pot avea pretenţii, nu-i aşa? Cred că povestea asta, ăăă, Bătălia Inimilor, e la fel de specială…

— Tacă-ţi fleanca, Altair, a mârâit Nasir, luptându-se cu un zâmbet.

Fratele lui vitreg a făcut cu ochiul, iar Nasir şi-a dat seama ce avea de gând să facă. Voia să atragă atenţia asupra lui, căci fiecare gest al lui Altair era deliberat şi atent calculat.

Apoi Altair al-Badawi şi-a ridicat mâinile spre ceruri, cu un rânjet strâmb pe chip, iar insula Sharr s-a umplut cu o explozie de lumină.

Capitolul 89

Zafira s-a oprit din căutarea ei disperată când lumina a erupt peste lumea aceea de marmură şi lemn. I-a luat o clipă să-şi dea seama de unde vine norul alb şi orbitor: mâinile întinse ale lui Altair. Aceasta era afinitatea lui. Era lumina – perechea întunericului lui Nasir. *Aşa cum a fost Deen pentru mine.*

Nişte sunete stridente şi pline de panică au umplut tăcerea. Ifriţii fugeau, adăpostindu-se în umbrele ruinelor. I-a văzut pe Nasir, pe Kifah şi pe kaftar agăţându-se de ceea ce le oferise Altair – o distragere – şi s-a întors la misiunea ei.

Misiunea ei fără rezultate.

A căzut în genunchi şi şi-a înfipt degetele în nisip. Săpa, căuta. Cerceta. *Implora.* Ceilalţi aveau încredere în ea, că va păstra Jawaratul în siguranţă. Şi-a şters sudoarea de pe frunte. Lumina lui Altair începea să pălească. Dar, în ciuda strălucirii difuze, fata vedea clar: nisip peste nisip, fără zăvoaie de verdeaţă.

Degetele ei au dibuit ceva în nisip, iar inima i s-a căţărat până în gâtlej. *Te rog.* A dezgropat ce dibuise acolo, dar era doar o piatră. A aruncat-o cât colo, urlând. Chiar şi acum, insula îşi bătea joc de ea.

Cineva a prins-o de mâna rănită şi a luat-o la goană, târând-o şi pe ea. Frica îi pulsa cu putere în timpane.

— Trebuie să plecăm, a spus vocea şi, pentru un moment, i s-a părut că e Benyamin.

Apoi şi-a amintit că el murise, iar glasul era al lui Kifah.

Rana de la mână îi zvâcnea. Fusese nechibzuită, iar rana era motivul pentru care se legase fără să vrea de Jawarat, cu trup şi suflet. Dăduse greş.

Cineva trebuie să se sacrifice pentru ca noi să reuşim. S-a speriat în faţa acestor cuvinte din Jawarat. Nu fusese nechibzuită. Dintr-odată s-a bucurat pentru rana din palmă care-i oferise această legătură. Care-i oferise această imensă cunoaştere.

Dar Leul nu se vedea nicăieri. Ceea ce însemna că Jawaratul era în mâinile lui.

— Trebuie să ne întoarcem, a protestat ea, smulgându-se din strânsoarea lui Kifah.

Războinica a prins-o din nou de mână.

— Pentru ce?

— Am scăpat Jawaratul. Probabil acum e la Leu!

— Ah, fii şi tu mai deşteaptă, s-a răstit Kifah şi s-a înclinat, iar şoapta sa aproape că s-a pierdut în haosul din jur. Sunt o miragi, mai ştii? Am luat cartea aia nenorocită. Am luat – glasul i s-a frânt şi a luat o gură de aer ca să-şi revină – am luat cartea lui Benyamin şi am făcut-o să semene cu Jawaratul. Apoi ţi-am smuls cartea adevărată şi am aruncat momeala în nisip. Leul a înşfăcat-o, în nebunia totală.

Zafira aproape că a izbucnit în plâns de bucurie. *În siguranţă.* Jawaratul era în siguranţă.

— Nu va dura totuşi mult, acum, că magia de pe Sharr a dispărut, a spus Kifah încruntându-se, apoi a străpuns cu suliţa un alt ifrit. Aşa că ia-ţi arcul în mâini, Vânătoreaso.

— Stai aşa, şi kaftarii? a zis Zafira, în timp ce mintea i se limpezea lent de sub ceaţa de panică.

Kifah a clătinat din cap.

— Au luptat bine. Le-am oferit ocazia de a trece înapoi în regatul lor, dar au refuzat. Uneori, când îţi trăieşti viaţa în captivitate, când eşti prizonier pentru mult timp, libertatea devine un lucru de care te temi.

Zafira înţelegea lucrul acesta. Aşa cum se temea ea de înfrângerea ţinutului Arz. De dispariţia mantiei sale. De o viaţă în care ea nu mai era Vânătorul.

I s-au alăturat lui Nasir, care şchiopăta. El a spintecat un ifrit care se apropiase suficient cât să intre în aria de lumină creată de Altair. Şi-au croit încetişor drum, ieşind din cotloanele imensului palat de marmură şi piatră, cu ajutorul Vrăjitoarei Argintii. În timp ce Zafira, muşcându-şi limba de durere din cauza rănii din palmă, trăgea săgeată după săgeată, şi-a adus aminte copleşită de vinovăţie că-l atacase pe Benyamin pentru că acesta avea încredere în

vrăjitoare.

Fără magia de pe Sharr, ţărmul nu mai era acum atât de departe de ei. Zorile se întorseseră pe insulă, o privelişte superbă după văzduhul întunecat cu care fuseseră blestemaţi în ultimele câteva zile. În curând treceau în goană pe sub porţile insulei, splendid înălţate între zidurile de piatră modelate artistic. Benyamin şi Kifah intraseră pe poarta principală, cea pe care voia s-o găsească Deen.

Deen cel loial, cel bun la inimă. *Nu există altul în toată Arawiya care să-i fie mai loial Vânătorului decât îi sunt eu.*

Crezuse în ea până la ultima suflare, iar acum nu mai era decât o fantomă în gândurile ei, o felie din trecutul său. Ce-i va spune Yasminei?

Yasmine. Ah, *Yasmine.*

S-au grăbit spre porţi, apropiindu-se de corabie. O săgeată i-a vâjâit Zafirei pe la ureche şi toată lumea a încremenit. Venise de pe vas. Un potop de săgeţi se îndrepta spre ei, iar Zafira s-a ferit. Vrăjitoarea Argintie a şuierat când a fost lovită. Kifah a oftat şi a ţipat:

— Oi, Jinan! Nu mai trage în noi.

— Încetaţi! a strigat cineva, iar săgeţile s-au oprit.

O zvârlugă de fată a apărut pe punte, purtând pe cap un turban în pătrăţele, legată în talie cu un brâu ocru.

— Era şi timpul. Stai aşa – unde-i Effendi Haadi?

— A murit, a spus Nasir în tăcerea care se lăsase.

Fata s-a întristat, apoi a dat din cap şi a poruncit echipajului să lase scândura.

Corabia era extravagantă, cu balustrade aurii şi sclipitoare şi cu pânze alburii, care purtau blazonul cu mici diamante al Alderaminului. I-a amintit Zafirei de Benyamin şi un val de durere i s-a spart în piept.

Safinul îi ajuta chiar şi dincolo de moarte. Ar fi fost pierduţi fără el.

Kifah şi-a răsucit suliţa.

— Yalla, zumra. Hai să plecăm de pe insula asta blestemată şi să-ncercăm să desluşim ce ni s-a întâmplat.

Chiar şi Prinţul Morţii a zâmbit la auzul vorbelor ei.

Nasir studia echipajul de zaramezi zdrenţăroşi, iar ei îl priveau la fel de nelămuriţi.

Mulţi dintre ei rămăseseră cu gura căscată când se treziseră la bord cu Vrăjitoarea Argintie, iar Nasir a observat că Kifah nu recunoscuse deloc ajutorul primit din partea acesteia. Nici Nasir nu-l recunoscuse, de fapt – nimeni n-o făcuse, încă se refăceau după bătălie. După moartea lui Benyamin.

Fata care ordonase echipajului să coboare scândura – Jinan, căpitanul, a presupus el – a ieşit în faţă şi i-a trimis pe ceilalţi la posturile lor.

— Totul e în ordine? a întrebat-o pe Kifah.

Aceasta a dat din cap, şi-a scos turbanul pe care şi-l înnodase în jurul taliei şi l-a întins pe puntea sclipitoare. Apoi a scos Jawaratul şi a văzut cum Zafira se repede în faţă, stăpânindu-se cu greu când peluziana a aşezat cartea în mijlocul pânzei. Apoi Kifah a ridicat inima pe care o recuperase ea.

— Să le vedem şi pe celelalte, i-a spus ea lui Nasir.

El a scos cu atenţie inimile din faldurile robei, aşezându-le grijuliu pe turbanul desfăşurat.

— Sunt numai patru, a spus Zafira, aplecându-se deasupra lor.

Inimile străluceau în soare, bătând constant. Pulsau, roşii şi *umede.*

— Oi, Altair o are pe ultima. Unde e tembelul ăla aiurit? a-ntrebat Kifah, ştergându-şi sudoarea de pe capul chel şi lăsând în urmă o dâră de sânge.

Toată lumea a ridicat privirea, pentru că generalul nu răspundea. Nasir l-a strigat. În tăcerea din jur, un sentiment sumbru i s-a strecurat în vene. Toată lumea de pe punte a priceput.

Generalul dispăruse.

Capitolul 90

Altair se evaporase. Echipajul zaramez a cercetat punţile inferioare, dar nu era de găsit. Zafira fusese atât de absorbită cu reîntâlnirea cu Jawaratul, încât nici nu-i observase dispariţia.

— Ne întoarcem după el, a spus Nasir.

— Şi dacă a murit? a-ntrebat Kifah, mereu optimistă.

— Îl cunosc pe Altair, nu moare atât de uşor, a zis Nasir. Ar ieşi din mormânt dacă ar fi nevoit.

Prinţul a adus un cufăr de lemn pe care-l găsise în timp ce întorseseră corabia cu fundul în sus, în timpul căutărilor. Cu o energie plină de agitaţie pe care Zafira nu i-o mai remarcase până acum, a aşezat cele patru inimi şi Jawaratul în cufăr. Cartea o chema pe Zafira din interiorul cutiei. *Să nu uiţi de noi.* Îi vorbea doar ei, ştia asta prea bine. Nimeni nu mai avea o rană în palmă, nimeni nu mai era legat de Jawarat. Pulsa în acelaşi ritm cu inima ei; respira înăuntrul ei.

Nasir i-a arătat cufărul căpitanului Jinan.

— Apără asta cu orice preţ. Sau capul tău o să ajungă într-una dintre cutiile astea.

Kifah i-a aruncat o privire ucigătoare. Zafira s-a uitat la căpitan, cerându-şi parcă iertare pentru purtarea lui Nasir.

— Acesta e felul lui de a spune „te rog”.

— Nu sunt convinsă că vreau să ştiu cum răsplăteşte Înălţimea Sa favorurile, a spus Jinan, luându-i-l din mâini. Ai noroc că Effendi Haadi m-a plătit bine.

Zafirei i s-a pus un nod în gât şi l-a înghiţit, deşi îi venea să plângă. Nu se putea gândi la Benyamin fără să-şi aducă aminte că-l respinsese, după câte făcuse el. Pentru că Benyamin pusese starea ei mintală pe primul plan. Când a închis ochii, se afla din nou în călătoria prin vis, pe acel balcon aurit din Alderamin, simţindu-se relaxată, simţindu-se acasă. Iar Benyamin zâmbea larg şi avea lacrimi în ochi.

Prima şi singura ei călătorie în vis.

S-a pregătit să plece, împreună cu Nasir, dar Kifah a

tras-o de braţ. Vrăjitoarea Argintie a păşit între ei şi scândura care ducea la mal. Mantia îi strălucea orbitor în soarele dimineţii.

— Nu se-ntoarce nimeni

— E un pic cam târziu să ne dai sfaturi, Sultana, a zis Kifah.

Deşi Zafira s-a gândit că vorbele peluzienei erau tăioase, a fost de acord. *Chiar era* prea târziu ca Vrăjitoarea Argintie să fie sinceră cu ei. Chiar dacă luptase de partea lor.

Chiar dacă, fără ajutorul ei, ar fi pierit toţi, ca Benyamin.

— Nu mai putem pierde pe încă unul dintre noi, a spus Zafira.

— Nici eu nu intenţionez să-mi pierd fiul, a zis scurt Vrăjitoarea Argintie.

Şi a continuat, înainte ca Nasir să poată protesta:

— Uitaţi că eu îl cunosc pe Leu mai bine decât mulţi. Dacă vrem să păstrăm inimile în siguranţă, nu ne putem lupta cu el aici. El are una dintre inimi, una dintre cele cinci pe care le doreşte cu atâta ardoare, dar fără Jawarat drept călăuză îi este inutilă. Un recipient de putere inutilizabilă. Ne va urmări până pe continent şi-l va folosi pe Altair ca avantaj.

Kifah a strâns din buze, înţelegând logica din cuvintele vrăjitoarei. Dar Nasir nu era gata să le aprobe.

— Poate că aşa e, a spus el, cu dinţii încleştaţi, dar nu avem nicio garanţie că nu-i va face rău lui Altair.

— E un risc pe care trebuie să ni-l asumăm, a răspuns Vrăjitoarea, privind spre mare. N-am de gând să vă pierd în aceeaşi zi.

— Nu-ţi aparţin, ca să mă poţi pierde, a spus el rece, iar Zafira i-a auzit suferinţa din glas.

Vrăjitoarea Argintie i-a replicat, cu regretul zugrăvit pe chip:

— Şi nici ţie nu-ţi aparţii, ca să te poţi pierde. Îţi place sau nu, tu aparţii tronului arawiyan.

Nasir a înfruntat-o privind-o în ochi, cu o venă zbătându-i-se în obraz. Apoi s-a răsucit şi s-a dus şchiopătând la

prova corabiei, lăsând dâre negre în urma lui. Era ca Leul, şi-a dat Zafira seama. O schiţă de întuneric, un profil de umbre.

Ultima oară când stătuse atât de aproape de el, Zafira îi ţinea un pumnal la gât. Înainte de asta, mâinile ei i se înfipseseră în păr, iar gurile lor se atinseseră.

L-a urmat după un moment, iar el s-a întors când a simţit-o că se apropie. Ochii lui erau cenuşii, ca lumea proaspăt trezită după întuneric, dar erau cutremuraţi şi confuzi, ca atunci când Leul îi lipise vătraiul de piele. Când ea avusese grijă de rana lui, iar el îşi dezvăluise sufletul.

Asta nu înseamnă nimic.

— Te simţi bine? a-ntrebat ea, încercând să prelungească prietenia.

— Defineşte „bine”, i-a răspuns el încet.

Fata a dat să-l ia de mână, aşteptându-se ca el să se ferească. Nasir a încremenit când Zafira l-a tras de mânecă, acolo unde râuleţe de umbre îi curgeau pe pielea aurie, înecând cuvintele tatuate de pe braţ. Mâna lui era caldă în mâna ei.

— „Bine” e când sângerezi negru, dar nu e la fel de rău ca atunci când sângerezi de-adevăratelea, roşu. Când lumea se prăbuşeşte, dar tu nu eşti singur în timpul ăsta. Când întunericul e absolut, dar tu vânezi cea mai mică flacără şi o îndupleci să devină mai strălucitoare. Când găseşti binele din orice faptă rea şi consideri asta un triumf.

I-a eliberat braţul, dar Nasir nu s-a mişcat.

— Insula Sharr m-a învăţat că fiecare respiraţie e un triumf.

Nasir nu şi-a putut reţine o urmă de zâmbet.

— Atunci cred că mă simt bine.

Valurile s-au izbit de corabie. Echipajul era gata să ridice pânzele. Vrăjitoarea Argintie rămăsese tăcută, cu ochii pregătiţi să vadă la depărtare. Zafira nu-şi putea imagina cum se simţea aceasta pierzându-şi un fiu pe care nu-l revendicase niciodată şi reunindu-se cu celălalt fiu, căruia îi arătase un chip cu totul diferit. Fiind folosită la

nesfârşit, iar şi iar, de bărbatul pe care-l iubea.

După o clipă, Nasir a oftat.

— Nu-l pot abandona.

— Nu-l abandonăm. Îl vom recupera, a spus Zafira, ştiind despre cine vorbeşte. Altair ştie că vom veni după el.

— Nu înţelegi, a zis el, părând ostenit. Dacă situaţia ar fi stat invers, el ar fi luptat până la ultima picătură de sânge pentru mine. Dar ştie că am fost trimis pe Sharr ca să-l ucid. Ştie că eu nu încalc ordinele.

Zafira s-a gândit la Altair, aflat într-un loc umed şi rece, luat prizonier de Leu, fără nicio speranţă. Neajutorat. Va îndura asta, *e nevoit* s-o facă. Aşa că fata a spus ceea ce-ar fi rostit generalul:

— Atunci va trebui să-l surprindem.

— Optimismul ţi se potriveşte, i-a zâmbit Nasir cu sinceritate.

Era ciudat cum stăteau amândoi în faţa mării tumultuoase şi dezlănţuite. Dar, ca toate câte se întâmplaseră în această călătorie, şi această senzaţie era împletită cu suferinţa.

Ridicaseră blestemul vechi de decenii întregi şi eliberaseră magia de pe Sharr, chiar dacă-l eliberaseră şi pe Leu în acelaşi timp. Salvaseră patru inimi, chiar dacă lăsaseră una în urma lor. Triumfaseră în faţa hoardelor Leului, chiar dacă-i pierduseră pentru totdeauna pe Benyamin şi deocamdată pe Altair. Safinul nu va fi niciodată îngropat alături de fiul său, dar se va odihni pentru eternitate alături de Surori. Zafira a dus la bun sfârşit misiunea ei de a găsi Jawaratul, chiar dacă-l pierduse pe Deen.

Acum aveau magia, chiar dacă ea n-o mai simţea curgându-i prin vene. Şi n-o va mai simţi, până când nu vor duce inimile înapoi, în minaretele regale. Inimile acelea nu erau nişte simple inimi.

Un câştig pentru fiecare dintre pierderi.

Capitolul 91

Căpitanul a strigat acoperind larma, împărţind ordine de la cârmă. Toţi erau tineri, şi-a dat seama Nasir. Arawiya era salvată de la distrugerea totală de o mână de tineri. Jinan a salutat ducându-şi două degete la tâmplă, când l-a văzut uitându-se la echipaj.

— Fortăreaţa Sultanului te aşteaptă, Înălţimea Ta.

Fortăreaţa Sultanului Acasă. Nu era sigur dacă Leul mai avea putere asupra sultanului, acum, că legătura sa cu magia învechită a insulei Sharr fusese distrusă. Dar probabil că urma să afle asta destul de curând.

Gândurile întunecate i s-au risipit când a auzit-o pe Zafira râzând.

Asta îl elibera. Îi pătrundea în suflet şi-i oferea darul vieţii. O rază de lumină neîntinată de întuneric, un sunet pentru care ar fi ars din temelie oraşe întregi, ca să-l audă din nou, dezlănţuit şi liber. Acum fata avea altă postură. Cu umerii traşi înapoi, cu părul negru spulberat de vânt. Mai înaltă. Mai puternică. O femeie, în toată puterea cuvântului.

Femeia pe care o crezuse bărbat, Vânătorul pentru care fusese trimis aici, ca să-l ucidă. Fata l-a surprins privind-o.

— O să mă asigur că nicio femeie nu se va mai teme de ea însăşi. Ca în Zaram, Pelusia şi Sarasin.

— N-am nicio îndoială, frumoasă gazelă.

L-a privit în ochi, iar Nasir a simţit cum îi tresaltă pieptul când obrajii ei s-au înroşit de sfială. Ea a venit mai aproape, iar Nasir şi-a amintit coloanele de marmură, dinainte ca ea să găsească Jawaratul, când o *ţinuse* în braţe.

Asta nu înseamnă nimic. Şi-ar fi dorit să ia înapoi acele cuvinte tăioase. Însemnase totuşi *ceva.* La fel şi clipa de dinainte, când fata avusese grijă de el cu blândeţe, fără strop de repulsie pe chipul ei sincer. Fusese momentul culminant al vieţii lui, să fii privit aşa cum Zafira Iskandar îl privise pe el. Dacă ar fi ştiut fata asta…

Dar acele patru cuvinte au rămas între ei şi o făceau să-l privească prudent, cu reticenţă.

— Şi tu? Tu ce vei face, Prinţ al Moţii?

El nu a spus ce voia cu adevărat să spună.

— Dacă voi supravieţui acestei călătorii, voi vedea atunci.

— Vei supravieţui, Prinţe, a spus Kifah, alăturându-li-se. Vânătoreasa se va asigura de asta.

Vânătoreasa s-a strâmbat uşor.

— Arzul a căzut. Nu mai sunt vânătoreasă.

Kifah i-a aruncat o privire tăioasă.

— Încă avem un Leu de vânat şi un general iubitor de dileme de găsit. Nu-mi spune că-ţi atârni pălăria în cui atât de curând.

Zafira a zâmbit.

— Atunci cred că n-o s-o fac, a răspuns ea, cu o nuanţă de uşurare în glas.

N-au mai privit înapoi, spre tremurătoarea insulă Sharr, o calamitate pe harta Arawiyei, un loc al umbrelor şi al morţii. Trăiseră prea mult timp în trecut. Cu toate astea, Nasir va purta întotdeauna amintirea insulei în suflet, o altă cicatrice care să-i marcheze suferinţa.

— O să întoarcem pământul pe dos şi o să facem să plouă cu moarte din cer, a spus Zafira.

— La nesfârşit, a promis Nasir.

Kifah a dat hotărâtă din cap.

Era momentul ca întreaga Arawiya să simtă suflul schimbării, cu această zumra la conducere. Avea un frate şi un tată ce trebuiau eliberaţi, prin moarte sau oricum altcumva. Mai erau obstacole de trecut, lupte de câştigat şi victorii. Dar obstacolele nu însemnau nimic pentru un hashashin.

Iar Prinţul Morţii nu lăsa nicio misiune neterminată.

الخاتمة

Epilog

Multe lacrimi putea vărsa un suflet înainte ca epuizarea să-l târască într-o gaură nesfârşită de suferinţă. Yasmine văzuse prea multe.

Nu mai simţea bucuria mariajului Groaza şi eşecul îi amărau limba. Un loc răvăşit de război nu era un loc unde să fii fericit.

— Acesta nu e război, spusese Misk, cu un glas ce promitea răzbunare. Ăsta e măcel. Cu sânge-rece, fără strop de omenie. Nu se va opri la noi. Zaramul va fi următorul, apoi Pelusia, iar când va termina cu crimele, Arawiya va cădea sub neagra lui domnie.

Se aflau deja sub neagra lui domnie. Yasmine nu înţelegea ce mai voia sultanul.

Soldaţii lui fuseseră aici purtând uniformele negre cu argintiu din Sarasin. Aşteptaseră în umbrele dintre case şi copaci. Atacaseră când corabia pe care se aflau Zafira şi Deen dispăruse la orizont. Aflase atunci că Misk avea prieteni, astfel încât ei doi avuseseră noroc să scape cu caravana califului, fugind împreună cu micuţa Lana.

S-a întors după câteva zile. În satul în care ea şi Deen împărţiseră bucatele. Unde crescuseră, ei şi Zafira. Unde soldaţii arseseră casele din satele de vest şi-i otrăviseră pe cei slabi cu un abur otrăvitor.

Copiii pe care Yasmine îi învăţase carte, ale căror zâmbete le scosese la suprafaţă şi le sărbătorise, acum zăceau în mici sicrie. Iar pământul era prea îngheţat şi prea tare ca să le dea dreptul la o înmormântare aşa cum se cuvenea.

Moartea nu le fusese sângeroasă, dar paloarea de pe chipurile lor vorbea despre ore întregi de suferinţă. Puţinii supravieţuitori au povestit despre otrava incoloră.

Nu ai cum să scapi de un lucru care te omoară prin gestul simplu de a trage aer în piept.

Acum Yasmine privea de la fereastra palatului califului din Thalj, departe, departe de satul uitat care odinioară îi

fusese casă. *Nu mai avea casă.* Şi dacă sarazinii continuau să asculte ordinele sultanului, niciun suflet din Demenhur nu va mai avea, niciun suflet din toată *Arawiya.* Care era scopul unui astfel de măcel?

— Va veni, a zis Misk.

A mângâiat-o pe braţe ca s-o încălzească şi a sărutat-o pe cap.

Zafira. Sora inimii sale. Nu avea cum să trimită veşti pe Sharr şi nici cum să primească veşti de-acolo. Nu ştia dacă Zafira mai era în viaţă, dar era sigură că fratele ei murise.

Ar fi aflat mai multe dacă Misk ar fi lăsat-o să cutreiere mai mult timp prin Arz când se afla în acea stare neputincioasă, absurdă. Ar fi putut muri şi ea, dar rămăsese acolo destul timp pentru ca pădurea să-i arate ceva prea viu ca să fie fals.

Viziunea se agăţase de mintea ei: Deen murind de mâna unui bărbat cu păr auriu, care-ncercase s-o omoare pe Zafira.

Yasmine a jurat să-l ucidă. Să-l facă să sufere, aşa cum o făcuse el pe ea.

Nu ştia cum va face asta, căci între ea şi Sharr se aflau soţul ei, ţinutul Arz, Marea Baran şi, probabil, încă o mie şi unul de lucruri pe care nu le cunoştea. Nu era Vânătoreasă, dar era Yasmine Ra'ad şi avea de gând să găsească o cale. Nici măcar nu ştia dacă bărbatul cu păr auriu încă trăia şi nici nu-i cunoştea numele. *Toate la timpul lor.*

Misk îi masa umerii în continuare, aşteptându-i în tăcere răspunsul.

— Pentru ce? l-a întrebat Yasmine.

Ceea ce înfruntase Zafira pe insula Sharr era, cu siguranţă, mai bine decât asta. Yasmine nu mai voia ca prietena ei să se întoarcă. Mai întâi suferiseră de frig, apoi pentru pierderea părinţilor. Apoi Deen. Apoi povestea asta.

— Suferinţa e soarta noastră.

Misk a scos un sunet gutural.

— Nu-ţi pierde credinţa, Yasmine.

— E greu.

— De-asta am spus „nu-ţi pierde *credinţa”,* în loc de „nu-ţi rata desertul”.

Yasmine l-a privit, iar el a izbucnit în râs.

— Ce? M-ai molipsit cu glumele tale proaste.

A luat-o în braţe, şi-a pus bărbia pe umărul ei şi i-a şoptit cald la ureche:

— Zafira se va întoarce cu alţii în urma ei. Inclusiv cu un om căruia am încredere să-i încredinţez viaţa mea şi pe a mamei mele. Şi Deen ştia despre el.

— Şi el va pune capăt necazurilor noastre cu puterile lui extraordinare?

Misk a ignorat cuvintele batjocoritoare.

— Nu singur. Dar va avea un mare merit.

Slujnicele i-au adus kanafah şi ceai de mentă, dar tava a rămas neatinsă, iar ceaiul s-a răcit. Yasmine nu mai suporta vederea mâncării sau a confortului. Oriunde se uita, nu vedea decât pielea învineţită şi piepturile încremenite ale copiilor. Micile sicrie şi mamele care urlau de durere.

Era obosită. Foarte obosită, dar i-a dăruit soţului ei un zâmbet timid.

— Salvatorul tău misterios are şi un nume? Misk a sărutat-o pe obraz.

— Altair al-Badawi.

Nu-i plăcuse niciodată întunericul. Îl apăsa prea greu pe ochi, lăsa prea mult în voia imaginaţiei. Acolo fusese vârât, închis, în timp ce mama sa îl adora pe fratele lui. În timp ce Arawiya sărbătorea naşterea unui prinţ.

El prefera lumina. Lumina aceea ameţitoare, de la ospeţele pe unde mergea odinioară alături de Benyamin.

Un alt suspin i-a scăpat de pe buzele uscate.

Benyamin, care-şi riscase viaţa vreme de decenii întregi, purtându-se ca unul care sprijinea ţesătura fină de trădare din partea lui Altair. Fratele lui datorită alegerii, prietenul lui datorită sorţii. Care trăise cu vina nepăsării poporului său, cu vina propriei bunătăţi, care se pornise în această călătorie şi care nu se aşteptase deloc să piară.

Acum era mort. O moarte singuratică, onorabilă. Se va odihni alături de Surorile Veşniciei pentru eternitate.

Altair a privit cum zumra pleacă. A văzut greutatea de pe umerii Zafirei, ştiind cât o costase bătălia aceasta. L-a văzut pe Nasir doborând ifrit după ifrit, conducându-i pe ceilalţi spre corabia alderă. A văzut-o pe mama sa, slăbită pe insula Sharr.

Niciunul dintre ei nu l-a căutat. Nici când s-au îmbarcat pe vas. Nici când au ridicat pânzele. Nici când l-au abandonat. Chiar şi kaftarii cei singuratici îl compătimiseră înainte de a se răspândi printre ruine.

L-au lăsat aici, înlănţuit în umbrele Leului, incapabil să scape. Îşi ajutase zumra, eliberând acea lumină ameţitoare. Iar ei îl părăsiseră.

Apoi fusese îngenuncheat, forţat să muncească alături de ifriţii care urlau ca să scoată o corabie de sub ruinele insulei Sharr. Iar acum, zile – sau poate săptămâni? – mai târziu, lanţurile lui zornăiau, în timp ce corabia înainta în Marea Baran.

Ştia de ce creatura aceea întunecată îi ura, pe el şi pe fratele lui: *Pentru că noi avem ceea ce tu nu ai. Ne-am născut cu toate lucrurile pentru care tu ai avut de luptat.*

Erau descendenţii uneia dintre Surorile Veşniciei, iar magia le curgea prin vene. Erau recipiente ale magiei, chiar dacă nu erau la fel de puternici ca Surorile. Nu aveau nevoie de o inimă magică sau de lumina unui minaret regal. Pământul nu trebuia să găzduiască magia pentru ca ei s-o poată mânui.

Umbrele s-au învârtejit, anunţându-l că are un musafir. Valurile s-au lovit de corabie, făcându-i măruntaiele să se revolte. În timp ce fratele lui târa după ele umbrele pe un alt vas, el a aruncat o sferă de lumină pe tavanul cabinei.

Ochii de chihlimbar ai musafirului au sclipit. Tatuajul arămiu i-a scânteiat; urechile alungite îi stăteau ascunse sub turbanul negru ca abanosul. Urechi ca ale lui Altair.

— Salutare, tată, a spus Altair, cu glas tăios. Ai venit să te bucuri?

Leul Nopţii a zâmbit.

Mulţumiri

Ştiu că există magie în cuvinte, dar e o magie specială în legăturile de sânge. Iar această poveste n-ar fi existat fără familia mea. Cele mai adânci mulţumiri, mai întâi de toate, mamei şi tatălui meu, pentru că mi-au dat curaj şi putere şi pentru că mi-au insuflat încredere. Nu există dar mai mare decât acesta.

Surorilor mele, Asma şi Azraa, vă datorez zâmbetele, iubirea şi sănătatea mea mintală (dar şi nebunia, dacă e să fiu cinstită). Vă mulţumesc că aţi contribuit cu ideile voastre la cartea de faţă, aşa încât să o facem cât de bună putea fi. Pentru că aţi fost cei mai mari fani ai mei şi cei mai iubiţi critici. Vă iubesc pe amândouă mai mult decât aş putea-o spune în cuvinte. Şi, da, Nasir şi Altair sunt ai voştri, înaintea oricui altcuiva. Fratelui meu, Abdullah, pentru că uneori eşti cel mai nesuferit, pentru că ai fost primul meu prieten şi pentru că m-ai readus în lumea cărţilor.

Agentului meu, John Cusick, pentru că a fost amabil şi săritor şi a avut *mereu* cuvintele potrivite, acolo unde aveam nevoie de ele. Ai găsit căminul potrivit pentru cartea mea.

Aprecierea mea infinită pentru editorii mei: Janine O'Malley, pentru că ai văzut ceva special în scrierea mea şi pentru că ai fost eroina mea din prima zi; Melissa Warten, care răspunde la sute de e-mailuri cu entuziasm şi dragoste. Mulţumesc că ai întrebat „de ce” de nenumărate ori şi pentru că mi-ai şlefuit opera.

Tuturor de la Macmillan: mulţumesc că sunteţi editura visurilor mele şi aţi lucrat neobosiţi pentru ca această carte să strălucească. Agenţilor mei Brittany Pearlman şi Shivani Annirood: mulţumesc că mi-aţi suportat mofturile şi întrebările nesfârşite. Molly Ellis: e-mailurile tale lungi vor rămâne pata de culoare a acestei călătorii. Melissa Zar şi Jordin Streeter de la marketing: din cauza voastră a trebuit să dau atâtea autografe şi pentru asta vă voi fi

mereu recunoscătoare. Hayley Jozwiak, pentru că mi-ai recitit cartea de o sută de mii de ori. Elizabeth Clark, pentru că ai suportat designerul din mine, iar asta nu e uşor.

Mulţumiri speciale pentru Joy Peskin, Jen Besser, Jon Yaged, Allison Verost, Katie Halata, Mary Van Akin, Kathryn Little, Tom Mis şi Gaby Salpeter. Melissa Sarver White de la Folio Lit, pentru că a dus cartea peste hotare. Virginia Allyn, pentru acea hartă grozavă, şi Erin Fitzsimmons, pentru tipografie. Simon Prades, pentru coperta senzaţională. Jenny Bent pentru sprijinul şi iubirea ta nelimitată. Pentru Molly O'Neill şi Suzie Townsend. Sharon Biggs Waller şi Leigh Bardugo, pentru că m-au încurajat de la început, şi V. E. Schwab pentru că mi-a răspuns la numeroase întrebări referitoare la publicare. Pentru Stephanie Garber, Lee Kelly şi Rachel Bellavia, care m-au călăuzit cum se cuvine. Pentru Jessica Khoury, Ron Smith, Margaret Rogerson, Beth Revis, Evelyn Skye, Sabaa Tahir, Robin LaFevers şi Roshani Chokshi, pentru iubirea şi ajutorul lor.

Pentru Kerri Maniscalco, care m-a învăţat să apreciez fiecare moment din lumea nebună a editurilor. Katie Bucklein, sufletul meu pereche şi luptătoare neînfricată. Mulţumesc pentru ajutor. Joanna Hathaway, prietenă dragă şi iubitoare. Britta Gigliotti, principesă şi cealaltă jumătate a acestui cuplu de bătrâneţe. Marieke Nijkamp, suflet generos şi mentor, mulţumesc că ai fost una dintre primele mele cititoare. Joan He, parteneră de nebunii şi prietenă necondiţionată. Te iubesc, prietenă bună. Jessica Brooks, care a ţinut o listă şi a crezut în mine. Beth Phelan şi echipa #DVpit, sunteţi de nota 10. Brittany Holloway, fanul meu preferat. Tuturor fanilor senzaţionali care susţin lumea din Arawiya. Pentru Lisa Austin, Kalyn Josephson, Jenna DeTrapani, Ksenia Winnicki, Heather Kassner, Mary Hinson, Sara Gundell, Korrina Ede, Noverantale, Ashelynn Hetland, Amanda Foody şi Michael Waters: mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

Pentru Amy Georgopoulos şi Jenny Ethington,

bibliotecarele care m-au călăuzit spre lumea editurilor. Mulţumesc că m-aţi ajutat să ies din cochilia mea de adolescentă şi mi-aţi prezentat lumea magică a blogurilor literare.

Pentru Catherine Gnoffo, mentor şi prietenă, dispărută prea devreme dintre noi. Bunicului meu, de care mi-e dor în fiecare zi, care-mi dădea bani să-mi cumpăr cărţile cu Harry Potter. Mi-ar plăcea să fiţi amândoi aici, ca să-mi ţineţi cartea în mâini.

Cea mai adâncă recunoştinţă pentru tine, dragă cititorule. Pentru că ai ales această carte, pentru că mi-ai devorat cuvintele şi pentru că-mi susţii visul. Nimic din toate acestea n-ar fi fost posibil fără tine. Mulţumesc că ai luat parte la călătoria Zafirei, la misiunea lui Nasir, la aventura mea. *Shukrun.*

Pe urmele Flăcării

Zafira este Vânătorul, deghizată în bărbat când se aventurează în blestemata pădure Arz pentru a-și hrăni poporul. Nasir este Prințul Morții și îi asasinează pe cei suficient de nebuni ca să-l înfrunte pe autoritarul său tată, sultanul. Dacă oamenii vor descoperi că Zafira e fată, realizările ei nu vor mai conta; dacă Nasir va da dovadă de compasiune, tatăl lui îl va pedepsi în cele mai brutale moduri cu putință. Și Zafira, și Nasir sunt adevărate legende în regatul Arawiyei — dar niciunul dintre ei nu-și dorește asta.

Războiul stă să izbucnească și ținutul Arz înaintează în fiecare zi, cucerind pământul și absorbindu-l în umbră. Când Zafira pornește în căutarea unui artefact pierdut, care să redea magia lumii ei suferinde și să oprească Arzul, Nasir e trimis de sultan într-o misiune asemănătoare: să recupereze artefactul și să-l ucidă pe Vânător.

Inspirată de vechea Arabie, cartea lui Hafsah Faizal — prima din seria *Nisipurile din Arawiya* — este un debut palpitant despre revelații, iubire, onoare, învingerea temerilor și despre asumarea propriei identități.

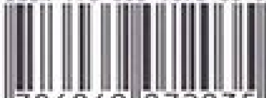
Pe urmele flăcării ar trebui să se afle în biblioteca oricărui fan al literaturii fantasy, căci lumea creată de Faizal este strălucitoare și fermecată.
Kiersten White, autoarea seriei *Saga Cuceritorului*

YA COLECȚIA YOUNG ADULT

storiabooks.ro

ISBN 978-606-9072-03-5